

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DÜŞ MAN LAR

NYT ÇOKSATAN YAZARI

TIJAN

PUKKA

KINGS

Stone Reeves yan komşumdu ve altıncı sınıftan beri
ondan nefret ediyordum.

Hem muhteşem hem de karizmatikti.

O, kasabanın futbol tanrısıyken ben kasabanın görünmez kızıldım.

Babam, onun babası tarafından kovulduğunda,

Stone futbol için 1. Lig'deki bir okula gitti.

Takımı ulusal şampiyonluğu kazandığı gün, annem öldü.

Stone, NFL'de ilk turda seçildi ve ben de hayatımın en kötü kararını verdim.

Şimdi ise Teksas'ta, hayatımın parçalarını toplamaya çalışıyordum.

Fakat Stone buradaydı.

Aslına bakarsak her yerdeydi.

Hayatımın tekrar altüst olmasının bir önemi yoktu.

Beni teselli etmeye çalışan kişinin o olmasının bir önemi yoktu.

Ülkedeki herkesin Stone'un futbolda ne kadar iyi olduğunu
konuşmasının bir önemi yoktu.

Çünkü benim için Stone Reeves her zaman
düşmanın ta kendisi olmuştu ve öyle olmaya da
devam edecekti.

Reeves

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

● /pukkayayinlari

Çeviren: Semahat Orhan

PUKKA
YAYINLARI

DÜŞMANLAR

Orijinal Adı: Enemies
TIJAN

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Çeviren: Semahat Orhan
Editör: Dila Öz
Redaksiyon: Damla Çağlı ZM
Düzeltili: Neslihan Akman
Son Okuma: Gülsena Karaca
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat
Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

1. Basım: Ağustos 2024
ISBN: 978-625-98247-8-9
Sertifika No: 73186

Düzenleme
Ny.Ozlem

Copyright © 2022 by Tijan Meyer
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.
No: 49 A ve B Bahçelievler / İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

GÖKSU MATBAA
Orta Mah. Topkapı Maltepe Cad.
Nurhan İş Merkezi No: 28-30A
Bayrampaşa / İstanbul
Sertifika No: 47617

DÜŞ MAN LAR TIJAN

Kitap Kurdu

Çeviren: Semahat ORHAN

İTHAF

Dusty adında bir kuzenim var.

Bu kitaptaki kadın karakterin Dusty ile bir ilgisi yok ve bu karakteri yazarken ondan ilham almadım. Buradaki Dusty'ye ismini, kuzenim Dusty yüzünden de vermedim ama kuzenimi tanıdığım için bu kitabı *ona* ithaf ediyorum.

Al bakalım, övünme hakları sana ait, Dud.

Aslında, ailede önündeki polis arabasını fazla yakından takip ettiği için ceza yiyen o kuzen değildi.

ÖNSÖZ

Pencerenin camı paramparça oldu.
Sesi duydum.

Bunun kaç ya da savaş durumu olması gerekiyordu. İkisini de yapmadım. Sadece donakaldım.

Komik olan şuydu ki silüetinin odamın kapısından yaklaşmasını izlerken, zihnimin bir kısmı tamamen andan kopmuştu. Düşünebildiğim tek şey, ilk seferde kaçmayı nasıl başardığımdı.

Bu, ikinci seferdi.

Eğer üçüncüsü olursa, belki o zaman savaşabilirdim.

İçeri girdiğinde bakışlarımı çevirdim.

Bedenimi, odamı terk ettim ama şifoniyerimin üzerindeki kâğıt ağırlığını unutmadım.

O kâğıt ağırlığına bakmayı hiç bırakmadım.

1. BÖLÜM

Burası bir parti eviydi.
Tamamen. İstisnasız. Kelimenin tam anlamıyla bir parti eviydi.

Tüm odaların ışığı açıktı. Ön bahçede insanlar vardı. Biri-leri devamlı içeri girip çıkıyor, kapı sürekli açılıp kapanıyordu. Kızlar. Erkekler. Ellerinde tuttukları kırmızı plastik bardaklarla, tüm Homo sapiensler* buradaydı. O bardaklarda ne olduğunu bilmek için birinin benim gibi toplumdan dışlanmış olmasına gerek yoktu. Bira. İçki. Alkol. Likör.

E-postamı yeniden kontrol ettim ve evet, benim razı olduğum şey bu değildi. Kiralık daire ilanında, *SIKICI! DERS ÇALIŞMAYA UYGUN! SESSİZ!* yazıyordu. Üzerine tıkladım. *Char* isimli biri, bana göre fazla hevesli bir şekilde “aradığım şey” olduğunu söylemişti ve gerisini anlatmaya gerek yoktu.

Demek istediğim, en azından tamamını.

Birtakım aile işlerine yardım ettiğim için kredi geçmişi meselesinin üstesinden gelebilecek durumda değildim. Char da bana geri dönüş yapma konusunda pek istikrarlı değildi ama

* Genellikle günümüzde yaşayan insan ırkını da kapsayan biyolojik türü ifade etmek için kullanılır.

DÜŞMANLAR

önemli olan tek şey sonuçtu. Değil mi? Evet. Kendi soruma kendim cevap veriyordum ve haklıydım. Bu doğrudu.

Fakat hayır, adres ve fotoğraflarla eşleşen eve bakarken doğru görünen pek bir şey yoktu.

Aynı ev. Farklı içerik. Bana gönderdiği fotoğraflar, burayı sakın bir ev gibi gösteriyordu. İlanında da söylediği gibi sıkıcıydı; beyaz çerçeveli panjurlar, kırmızıya yeni boyanmış bir ev ve lanet olası mavi bir kapı. Beni kandıran şey kapı veya kendi giriş çıkışıma sahip olacağıma dair verilen söz de olabilirdi. Ayrıca kendi park yerime.

Sessiz, ders çalışmaya uygun ve sıkıcı demişti! Sıkıcı mı? Pekâlâ. Etrafım kırmızı plastik bardaklı bir parti ve kapıdan girip çıkarken birbirinin üzerinden geçen insanlar ile sarılmıştı! Hem de normal parti insanları diyebileceğim kişiler bile değillerdi. Onlara daha yakından baktım. Daha üst düzey çevrelerden gelen insanları tanırdım ve buradaki insanlar kesinlikle onlardandı.

Bu bana göre değildi. İmkânı yoktu.

O dünyadan biriyle, küçük bir sıkıntı yaşamıştım ve vücudumun tamamı titrerken oradan uzaklaşmıştım.

Eh, şimdi yine titriyordum. Hem de tüm bedenimin seğirmesine neden olan bir şekilde.

İki yılım kalmıştı. Kahrolası iki yıl. Bir şey olmuştu ve hayatın kısa olduğuna dair bir karara varmıştım. Gerçekten sevdiğim şeyin peşinden gidecektim ve görünen o ki gerçekten sevdiğim şey beni, babamdan ve üvey annemden neredeyse beş eyalet uzağa sürüklemişti.

Kararımı verip başvurumu yapmıştım ve bir hafta sonra kabul aldığımda, kayıt için geç kalmış olmama rağmen arabamı hazırlayıp kalacak yer aramıştım. Ev, üniversiteden dört blok uzaklıktaydı. Hukuk öncesi hazırlık olan bölümümü, Deniz Biyolojisi ile değiştirmiştim. Bu yüzden sessizliğe, bolca ders

çalışmaya ve sıkıcı bir şeye ihtiyacım vardı çünkü gelecek birkaç yılının nasıl olacağını farkındaydım. Bir hayatım olmayacaktı. Bu benim için sorun değildi. Kesinlikle. Tamamen.

Benim istediğim de buydu.

İç çekerek anahtarımı kontaktan çıkardım. İşte bu kadardı. Sonu ölümle bitse bile, artık geri dönüşü yoktu.

Şey, aslında ölüm söz konusu değildi. Bu, fazla -yeniden titredim- hastalıklı bir düşünceydi.

Telefonum çalmaya başladı.

Telefonu çantamdan çıkardığımda, arayanın üvey annem olduğunu görüp reddettim. Gail'in beklemesi gerekecekti, tüm yolu arabayla geldiğim için endişeli olduğunu biliyordum. Arabamdan ayrılmak istememiştim. Arabam bağımsızlık demekti, onu eyalet sınırları boyunca nakliye ettirmeye de param yetmemişti. Gail'e cevap yazdım.

Ben: Yeni geldim. Her şey yolunda.

Ev, samimi ve hoş görünüyor.

Yalanlar. Telefonu kol çantama geri atarak sırt çantamı aldım. Kendimi toparlamak için bir dakikaya daha ihtiyacım vardı.

Yeni insanlarla tanışmaktan nefret ediyordum. Demek istediğim, gerçekten nefret ediyordum. Ben, dışadönük görünen ama aslında içedönük olan bir insandım. Biriyle tanıştığım zaman konuşkan olurum ama şu anda dürüst olmam gerekirse, bir olay yüzünden insanlardan uzaklaşmıştım.

Burada bir konu dikkat çekiyordu.

İnsanlarla ne kadar az etkileşim kurarsam o kadar iyiydi, işte bu yüzden arabamdan çıkmakta zorluk yaşıyordum. Dışarıda, buradaki kadar güvende değildim. Cesaretimi toplamam, sığınağımdan çıkıp bununla yüzleşmem gerekiyordu.

DÜŞMANLAR

Ayrıca işlemem lazımdı. Hem de acilen.

Son uğradığım benzin istasyonundan altı yüz mililitrelik kahve almak, o an için harika bir fikir gibi görünmüştü. Şimdi ise... pek öyle görünmüyordu.

Saçlarım uzun yol yüzünden karmakarışık. Atkuyruğu yapmaya çalışmışım ancak bazı tellerin söz dinlemeyi reddettiğini biliyordum. Dışarı fırlayıp duruyorlardı, ayrıca muhtemelen kokuyordum. Daha doğrusu *kesinlikle* kokuyordum. Sabahın beşinden beri araba sürüyordum ve şu anda akşam olmuştu. Tek istediğim buraya varmaktı. Üstelik otelin birindeki altı saatlik molam, bugüne dek verdiğim en huzur dolu karar değildi. Fakat ne yazık ki gerekliydi. Neredeyse direksiyon başında uyuyakalıyordum, o yüzden kenara çekmek zorunda kalmıştım. Yan odadakilerin bir porno çektiklerinden ya da porno filmi için seçmelere katıldıklarından oldukça emindim ama o kadar yorgundum ki seslere rağmen uyumuştum.

Ta ki uyanana kadar.

Saat beşte.

Çünkü bedenim gitme zamanının geldiğine karar vermişti ama şu anda o yorgunluğu tekrar hissediyordum.

Sırtımda çantam, dirseğimden aşağı sallanan diğer çantam ve elimde bir kutuyla eve doğru ilerlemeye başladım.

Kendimi *İlk Aşk, İlk Dans'ta**, o karpuzu taşıyan Baby gibi hissediyordum.

“Hey, adamım!”

Kaldırımında hızla ilerlediğim sırada birkaç metre ötemde bir araç durdu. Bir grup erkek arabaya doğru yürüdü.

Bana garip garip bakacaklarını veya dikkati bana çekecek bir şey söyleyeceklerini düşünerek, nefesimi tutmuş halde bekledim.

* “Dirty Dancing” 1987 ABD yapımı, romantik dram türündeki film.

Yanımdan öylece geçip gittiler. Birkaçı beni süzse de çoğunlukla bir hayaletten farksızdım. Ya da sis. Arabanın yanına ulaştıklarında, dışarı çıkan iki erkekle yumruklarını tokuşturdular.

Ellerinde aynı kırmızı bardaklardan olan birkaç kız yanımdan geçerek onların yanına ilerledi. Kızlardan biri neredeyse bana çarpıyordu. Arkadaşı bağırarak beni işaret etti ve diğer arkadaşına güldü. "Dikkat et!"

"Ah. Üzgünüm." Görünmez olmaya çalıştım, en azından öyle olmayı diledim.

Sonra ikisi de gülmeye devam ederek uzaklaştılar. Az kalsın kendi ayaklarına takılıp düşeceklerdi.

Başka bir grup kız evin yanında kalmıştı, bardakları dudaklarından birkaç santim ötedeydi; ara sıra içkilerini yudumluyorlardı. Kelimenin tam anlamıyla bir daire oluşturmuşlardı ama gözleri erkeklerin üzerindeydi. Partinin onlar için sıradan bir olay olmadığı açıktı. Birkaçının bakışları açlıkla doluydu. Bazılarının gözlerinde benimki gibi hafif bir panik vardı. Ve birkaç kişi de rahatsız olmuş görünüyordu. Kıkırdayan diğer iki kız gibi yarı çıplak değillerdi. Gerçekten kıyafet giymişlerdi; kot, tişört, sandalet ve yapılmış saçlar. Kıkırdayanların üzerinde sadece bikini üstü ve mini etek vardı, görünüşe göre neredeyse çıplak olduklarını fark edemeyecek kadar sarhoşlardı.

Özellikle ağustos ayının sonlarına doğru Teksas'ta hava normalden çok daha sıcak olurdu. Gece geç saatler bile kavurucuydu, o yüzden bikini üstleri mantıksız değildi. Ama mini bir etekle birlikte? Eh, o kadar da değildi.

Benimse üzerimde hâlâ uzun kollu bluzum vardı.

Güney Dakota'dan yola çıkmıştım, bu kadar olmasa da orada da hava sıcaktı. Yine de uzun kollular bana kendimi güvende hissettiriyordu.

DÜŞMANLAR

Boş sohbet döndüren bir grubun yanından geçtim, onlar da tıpkı diğerleri gibi beni neredeyse fark etmemişlerdi. Paniğe kapılmış kızlar kıskançlıkla bana bakıyordu. Nedenini bilmiyordum ve gözlerimi aşağıda tuttum. Kapıda kararsızca bekledim. Zili mi çalmalıydım, kapıyı mı tıklatmalıydım yoksa doğruca içeri mi girmeliydim, emin değildim.

Kapı bana doğru hızla açıldı.

“Ah!” Geriye doğru bir adım atıp yoldan çekilmeyi başardığım anda, iki erkek aceleyle dışarı çıktı. Bir tanesi iri ve kaslıydı, teni altın rengineydi. Yanımdan geçerken bana dondurucu bir bakış atsa da ikisi de durmadı. Diğerini görmedim bile. Arkadaşlarının arasından hızla geçip gözden kaybolduğunda, zili çalma veya kapıyı tıklatma kararı benim adıma verilmişti.

Doğruca içeri girdim.

“Wyatt nereye gitti?”

Gökdelen kadar uzun bacaklara, bir Yunan tanrıçasının saçlarına ve ömrümde gördüğüm en porselen tene sahip bir kız benim olduğum tarafa gelirken arkasındaki biriyle konuşuyordu. Arkadaşı yana doğru çekildiğinde beni gördü ve Yunan Ceylanı’nı tuttu. “Dikkat et!”

Ama çok geçti.

Yunan Ceylanı ileri adım attı... ve üzerime çıktı. Daha açık olmak gerekirse ayağımın üzerine.

Kaskatı kesilerek hızla döndü. Ben ise *tam oradaydım*. Kollarıyla benim kollarımdaki kutuyu devirirken, vücudu benimkine çarptı.

İkimiz de yere düştük.

O çığlık attı.

Ben yeniden *ahladım*.

Bir şeyin kopma sesini duyunca irkildim.

Ardından arkamdaki kapı açıldı. Yerde yüzüstü yatmış halde, soğuk gözleri beni hedef alan bronz tenli çocuğa bakıyordum. Bana bakarken dudakları bir sırtımayla kıvrıldı ve kelimeleri uzatarak, “Her zaman ayaklarıma kapanıyorsun, Mia,” dedi.

Hiçbir duygu göstermeyen gözleri benim üzerimdeydi ama Ceylan onu tersledi. “Çenenin kapayıp kalkmama yardım et, Wyatt.”

Ona söylenilene yapıp hızla bana yöneldi. Önce benim kalkmama yardım edeceğini düşünmüştüm ama üzerimden uzanarak kızın elini tuttu ve onu kolayca havaya kaldırdı.

Sanki yavru bir köpeği veya onun gibi bir şeyi tek eliyle boyunun arkasından kaldırır gibiydi ama sevimli, yumuşak bir boyun yerine narin bir kol tutuyordu. Ayrıca şirin bir yavru köpeğin değil, Ceylan’ın ağzından köpükler çıkıyor gibiydi. Eğer beni tek bir bakışla öldürebilseydi çoktan ölmüş, dirilmiş ve kendimi tekrar gömmem emredilmiş olurdu. O kadar kötüydü.

“Affedersin?” Çocuk onu ayaklarının üzerine bırakıp, kolunu omzunun üzerine attığında öfkeyle beni tersledi. Kız, çocuğun hareketini neredeyse fark etmemişti bile. “Bu özel bir parti.”

“Şey...” Kızın arkadaşı dudağını ısıırıyordu. İçindeki her şey etrafımıza saçıldığı için evin her yerine dağılan eşyalarıma ve kutuma bakıyordu.

Siktir.

Lanet olsun.

SİKTİR!

Tamam.

Derin nefesler.

Yeniden sakinleşerek kutunun içinden fırlayanlara uzandım.

Dudağını ısırarak arkadaş eğildi ve fotoğraf çerçevelerinden birini eline aldı. Yukarı kaldırıp bana uzatmadan önce bir anlığına duraksadı. “Annen mi?”

DÜŞMANLAR

Onu elinden çekerek aldım ve kalanları aceleyle topladım.
Bu çok utanç vericiydi.

Kelimenin tam anlamıyla iki dakikadan daha kısa süredir buradaydım ve çoktan kığımın üzerine oturtulmuş, kötü kızlardan biri tarafından terslenmişim. En kötü kâbusum gerçek olmuştu. Aslında teknik olarak en kötü kâbusumu çoktan yaşamıştım, aşırı Teksas sıcağında olmamın tek sebebi de buydu ama ne demek istediğimi anladığınıza emindim.

Bu komik *değildi*.

Bu kız daha kibar görünmesine rağmen sorusuna cevap vermedim. Ses tonu yumuşaktı. Saçları benimkilerden biraz daha koyu bir sarıydı ve yüzünün etrafına iri dalgalar halinde yayılıyordu. Neredeyse kaba Yunan Ceylanı kadar güzeldi. Mavikantaron çiçeği rengine gözler, yanaklarının üzerine dağılmış az miktarda çil ve kalp şeklinde bir yüz. Diğer kız kadar uzun değildi. O sırada popüler çiftin etrafından dolanan çocuklardan biri eğilip kalan eşyalarımı yerden toplamaya başladı. “Al bakalım, bebeğim.”

Transfer evraklarımı ve lise yıllığımı, kibar olan kıza uzattı.

Neden diplomamın o kutunun içinde olduğuna cevap vermek istemiyordum. Rastgele bir şeyleri aceleyle içine tıktırılmışım. Ve o kutuyu elime almamın tek sebebi, önümde bir sırt çantası tutmanın biraz fazla olacağını düşünmemdi ama gerçekten, kendim ve bu insanlar arasına bir kalkan koymaya ihtiyacım vardı.

Kız içini çekerek bana eşyalarımı uzattı ve avuç içlerini bacaklarına yasladı. “Sen Dusty’sin, değil mi?”

Annemin Dustin adında bir kuzeni vardı. Başını çok fazla belaya sokardı; içip kaza yapan sonra da partiye devam eden türden bir adamdı. Öndeki arabayı yakından takip ettiği için polisten ceza yemişti çünkü takip ettiği araba bir polise aitti.

Her neyse, başını soktuğu belalar genç yaşta ölmesine sebep olmuştu. Dustin ve annemin özel bir bağı vardı. O zamanların bazılarında, başlarını belaya birlikte sokmuşlardı. Annem beni doğurduğunda, Dustin'in gri gözleriyle sarı saçlarını aldığı söylenmiş ve böylece ben de Dusty olmuşum. Dustin değil, Gri Dusty. Her zaman ona benzediğimi söylerdi, gerçi ben Dustin'e göre daha inceydim. O, iri ve kaslıydı. Gri gözleri de daha belirgindi. Benzer ruhlara sahiptik. Ek olarak yakışıklı bir adamdı. Annem uzun kirpiklerim, dolgun dudaklarım, kırmızı yanaklarımınla güzel olduğumu söylerdi ama büyürken erkeklerin ilgisini çok fazla çekmediğim için annemin sevgisinin onu kör ettiğine inanmaya meyilliydim. O iyi bir anneydi. En iyisiydi.

"Evet. Merhaba."

Yanındaki göz alıcı çocuk, dirseğinin arkasına nazikçe elini koyarak kalkmasına yardım etti. Onların birlikte olduğunu düşünüyordum ancak hâlâ ayakta duran altın çiftin; bana ters ters bakan kızın ve gözünü dikmiş izleyen çocuğun aksine, ikisinden de arkadaşça titreşimler alıyordum.

"Char odasını bana kiraladı. Konuştuk ve anlaştık," diye ekledim.

"Siktir oradan!" Ceylan kollarını yukarı kaldırarak sinirle uzaklaştı. "Lanet olası Char!"

Neredeyse irkilerek geri kaçtım.

Kızın altın kitap desteği geride kalmıştı, gözleri birazcık daha ilgilenmiş gibi bakıyordu ama sadece sırtlamakla yetindi. "Dostum." Çenesini diğer erkeğe doğru kaldırarak uzaklaştı.

"Ben Savannah." Kibar kız lülelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırıp elini uzattı.

Çocuğun dudakları da tembel bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Noel."

İsimleri bile güzeldi. Elbette öyle olacaktı.

DÜŞMANLAR

Ben ise tozdum.* Kelimenin tam anlamıyla.

“Selam.” Kutuyu daha da sıkı kavrayarak etrafa bakınmaya başladım.

İki oda arasındaki giriş bölümünde dikiliyorduk. Biri oturma odasıydı, duvarına yüz elli iki ekran kocaman bir televizyon asılmıştı. Önünde iki kanepeler vardı. Neredeyse bir sinema odasını andırıyordu. Odanın diğer tarafında bir televizyon daha vardı. Daha fazla kanepeler. Kanepelerin önüne birkaç oyuncu koltuğu çekilmişti, tam o anda yakınlarda bir yerden gelen büyük bir kükreme havada yankılandı.

“SAYI, REEEEEEEEEEEEEEEEEEVES!”

Dört erkek yumrukları havada, içkileri yukarı kalkmış şekilde, kafalarını arkaya atıp uluyarak ayağa fırladı. Kızlardan bazıları onlarla birlikte alkışlayarak çığlık attı. Birkaç kişi konuştukları konuya ara vererek baktıkları için tepkileri biraz daha gecikmeli olmuştu.

Televizyonların ikisinde de aynı maç vardı. Yerel profesyonel Amerikan futbolu takımı Kings'i izliyorlardı. Takımdaki oyuncuların hepsi oldukça popüler olmasına rağmen tezahürat yaptıkları kişiyi tanıyor gibi görünüyorlardı.

“Evet!” Erkeklerden birinin elini yumruk yapmasıyla içkisi döküldü.

Umursamadı, yumruğunu tokuşturduğu arkadaşları da bunu pek önemsemişe benzemiyordu.

Ancak içkinin çoğunun üzerine döküldüğü kızın *umurundaydı*.

Bu da kimsenin umurunda olmadı.

“Kahrolası Stone Reeves. *Adam* kelimesinin sözlük anlamı!”
Stone Reeves.

Evet. Ben bile onun kim olduğunu biliyordum. Teksas C&B**’yi seçmiştim çünkü deniz biyolojisi programıyla

* İngilizcede *Dust* toz anlamına geldiği için karakter, ismine gönderme yapmıştır.

** Texas Higher Education Coordinating Board (THECB), Teksas eyaletinde yüksek öğrenim kurumlarını düzenleyen ve koordine eden bir kurumdur.

biliniyordu. Ayrıca popülaritesi yeni artan profesyonel futbol takımına ev sahipliği yapmasıyla da öne çıkmıştı ve biz de sezonun başlangıcındaydık.

Resmen bir futbol partisine denk gelmiştim.

Savannah'ya bakarak, "Bu partileri çok sık yapar mısınız?" diye sordum. Kutum elimden kayıyordu, o yüzden yukarı kaldırarak onu kalçama dayadım.

O daha cevap veremeden, Noel başını kızın kulağına doğru eğerek bir şeyler söyledi. Savannah gülümseyerek başını salladı ve geri çekildi. "Görüşürüz."

Noel koltuklardan birine doğru ilerlemeden önce bana kibarca gülümsedi. Erkekler onu öyle bir selamladılar ki dışardan bakan biri, hakkında kayıp ilanı verilmiş ve posterlerle yerel bir arama kurtarma ekibi kurulmuş zannederdi. Biraz abartılı olduğunu düşünmüştüm ama başka hiç kimse gözünü bile kırpmamıştı. Ben azınlıktaydım.

"Sana odanı göstereyim, olur mu?"

Savannah iki oturma odasını da geçerek mutfığa girmemi işaret edercesine kafasını aşağı eğdi. Kutumu kalçama yaslamaya devam ederek onu takip ettim. Bir elimin boşta kalmasını istiyordum. Sizi ezmesin diye ne zaman başka bir Kötü Kız'ı kenara itmeniz gerekeceğini asla bilemezsiniz.

Verandası olan yemek odasının bitişiğindeki mutfakta birkaç kişi daha vardı.

Savannah mutfak lavabosunun yanında dikilen insanların yanından geçerken yolu gösterdi. İçlerinden biri biçimli kahverengi saçları, parlak kahverengi gözleri ve kocaman gülümsemesi olan daha kısa boylu bir kızdı. Savannah'yı görünce gülümsemesi yerinde kaldı ancak sonrasında gözleri bana, kutuya ve sırt çantasına kayınca o gülüş dramatik bir şekilde soldu.

* Özgün adı Mean Girls olan Amerikan komedi gençlik filmine gönderme yapılmıştır.

DÜŞMANLAR

Savannah yürüyerek yanından geçti ve uzanıp koluna selam verir gibi dokunduğunda, kızın gülümsemesi neredeyse tamamen yok oldu. Kız mankafa tipli başka bir erkekle konuşuyordu. Hâkî renkte şort ve polo bir tişört giymiş çocuğun elinde bira vardı. Uzanarak kızın beline dokunduğunda kız kaskatı kesildi. Tıslayarak yanımızdan hışımla geçtiği sırada, buz gibi bakan gözlerinin hedefi bendim. Neredeyse omzuma çarpıyordu ama bu defa bir elim boşta olduğu için hazırlıklıydım. Son dakikada yolumdan çekilmesi iyi olmuştu yoksa onu erkeğinin üzerine itebilirdim.

Savannah garaj kapısı gibi görünen bir yere doğru döndü.

Odam garajda mıydı? *Cidden mi?*

Eliyle işaret ettiğinde gülümsemesi artık zorlama ve yüzüne yapıştırılmış gibiydi. “Aşağıda.”

Aşağıya, bodruma açılan bir kapı vardı ve indiğimiz anda ortalığın çok daha sessiz olduğunu fark edince neredeyse rahatlayarak gevşedim.

Bunu fark ettiğinde gözlerini kırptırdı. “Partilerden hoşlanmıyor musun?”

“Beni burada istemeyen insanlardan hoşlanmıyorum.”

Ben bunu... Siktir. Evet, söylemiştim.

Boştaki elimle -gördüğünüz gibi bunun kullanışlı olduğunu biliyordum- ağzımı kapattım. Uykusuzluğumu ve iki günde beş eyalet boyunca araba sürmemi sağlayan katıksız irade gücümü suçluyordum. “Üzgünüm,” derken elim hâlâ ağzımın üzerinde olduğu için parmaklarım dudaklarımla birlikte garip bir şekilde hareket ediyordu. “Öyle demek istemedim.”

Sağa doğru dönerken homurdandı. “Neden olmasın? Ben olsam daha kötüsünü söylerdim.” İleriye işaret etti. “Hadi. Sana odanı göstereyim.”

Sonradan daireye çevrilmişe benzeyen bir bölümünden geçtiğinde küçük bir mutfak görüldü. İçinde; orta boyutta bir buzdolabı, ufak bir lavabo, büyükannemin otuzlu yıllarda kullanmış olabileceği mini bir fırın ve iki masa vardı. Biri ekose desenli, kırmızı bir masa örtüsüyle süslenmişken; diğeri basit, kahverengi, yuvarlak bir masaydı. İkisinin de etrafında birkaç sandalye duruyordu. Merdivenlerin solunda kalan mutfağın bitişiğindeki bir odaya doğru ilerledi. “Burası Lisa’nın odası.” Gözleriyle üst katı işaret etti. “Az önce yanından geçtiğimiz kız.”

Ah.

Ne hoş.

Birbirimizin saçlarını örüp en yakın arkadaş bilekliklerimizi değiş tokuş edeceğimize emindim.

Adımları mutfağı geçip başka bir odaya yöneldi. Burası bir kapıyla ayrılmamıştı, sadece duvarın yarısına kadar gelen bir bölme vardı ve oyun odası olduğu açıkça belli oluyordu. Eski bir bilardo masası. Langırt masası. Hatta köşeye sıkıştırılmış bir bar bile vardı.

Savannah düz devam ederek odanın diğer ucundaki kapıya doğru ilerledi.

İçimi bir korku sararken, kapıyı açarak içeri adım attı.

Evde gidecek başka yer kalmamıştı.

O odada kalamazdım. Resmen bir parti odasının bitişiğindeydim. Lanet olsun, barı bile vardı.

Yine de kapıya doğru ilerleyerek içeri göz attım.

Oda, köşedeki yatak ve bir komodinin dışında boş görünüyordu.

“İçeri gel.”

Ben girince kapıyı kapattı.

Kapının arkasında üzerinde raflar olan, duvara monte edilmiş bir masa onun yanında da bir şifoniyer vardı.

DÜŞMANLAR

Odanın diğer ucunda bir kapı daha vardı. Oranın giyinme odası olduğunu düşünmüştüm.

Değildi.

Savannah o kapıyı açarak içeri adım attı. “Tamam. Peki. Bu odanın berbat olduğunu biliyorum. Char çekip gittiğinde herkes odaları değiştirdi. Sen de buraya mahkûm oldun. Yandaki odayı hiç kullanmadığımızı söylemek isterdim ama kullanıyoruz. Yukarıda sorduğun soruya cevap vermediğimi de biliyorum ama evet, parti yaparız. Hem de sık sık. Futbola oldukça düşkünüz.” Devam etmeden önce tereddütle dudaklarını ısırdı. “Ama odanın iyi tarafı burada.”

Yoldan çekilerek ileriye işaret etti. “Kendine ait bir banyon var.” Sol tarafındaki kapıya vurdu. “Burası kalorifer dairesi, aynı zamanda su ısıtıcısı odası ve giyinme odan.” Kapıyı açtığı anda asılı bir çubuk gördüm. Hoş bir giyinme odasıydı. Neredeyse.

“Ama...” Kapıyı kapattı, arkasında -öyle olmasını umduğum- son bir kapı daha vardı. Onu açtığı anda yukarı çıkan merdivenin basamaklarını gördüm. “Söz verildiği gibi kendi giriş çıkışın var ve o kapının ötesinde, çitlerin aşağısında tamamen sana ait bir park alanı var. Bu ev, henüz tanışmadığın ev arkadaşlarımızdan biri olan Nicole’ün amcasına ait. Birinci sınıfın ilk döneminden beri burada yaşıyoruz. Char’ın gidişi büyük bir etki yarattı. Geri dönmeyeceğini bize dün geceye kadar söylememişti.”

“Dün gece mi?”

Bu benim sesim miydi? Bu tiz cıyıklama?

Ciddi gözlerle bakarken kafasını salladı. “Evet. Bize Dusty isimli yeni bir ev arkadaşımız olduğunu, adıyla dalga geçmemizi çünkü hoş biri gibi görüldüğünü ve tüm faturalarını ona iletmemiz gerektiğini söyledi. Görünüşe göre hiçbirimizin bilmediği bir erkek arkadaşla yurtdışında bir dönem geçirmeye karar vermiş.”

Yutkundum. “Buraya gelmek için iki hafta önce başvurdum.”

Savannah yüzünü buruşturdu. “Char ile ne zaman tanıştın?”

Ah. Çok hoş. Burada yine fazlaca iğneleme vardı.

“Onunla tanışmadım. Bir ilana cevap verdim.”

Gözleri büyüdü. “Bir ilan mı?” Sesi tıpkı benimki gibi tiz çıkmıştı.

Başımı sallayarak onayladım. Bu iyi değildi. Hem de hiç.

“Bununla karşılaşacağımı bilmiyordum.”

Savannah kollarını kendine sararak dirseklerini tuttu. “Biz de öyle. Lisa ve Mia’nın tepkilerine gelirsek, Char onlarla oldukça yakındı. Kızgın oldukları kişi sen değilsin. Seni tanımıyorlar. Char’a kızgınlar. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

Anlıyordum. Kutumu yere bırakarak yatağın ucuna oturdum. “Bak, burada hiç kimseyi tanımıyorum. Üçüncü yılım için transfer oldum. Sizin beni burada istemediğinizi anlıyorum ama buradayım. Kirayı ödeyebilirim ve Char’a ilk ayın kirasını çoktan ödedim bile.”

Ağzı hızla kapanırken yanakları kızardı.

Ah, hayır.

“Bana, parayı size teslim ettiğini söyledi...”

“Etmedi, hayır.”

Olamaz. Hayır. Konuşamıyordum. “Ama ben ödedim...”

Bakışları karşısında sesim yeniden kesildi.

“Char bize hiç para göndermedi. Sana yalan söylemiş. Sanırım parayı kendisi için sakladı.”

Ah, şu anda ben de Char’a kızgındım.

İnledim. Bu sadece benim şansımdı. Sikeyim. Yine.

“Hımm.” Savannah yavaşça kapıya ilerledi. “Yani, evet. Yeniden ödeme yapman gerekecek. Ben, şey, artık gideyim. Anahtarını da getiririm.” Aşağı doğru bakarak duraksadı. “Char bu tür bir kaltaklık yaptığı ve hırsız olduğu için üzgünüm.”

DÜŞMANLAR

Üzgün. Peki. Bu ayın kirası için hiç de yardımcı olmuyordu.

Yukarıdan başka bir kükreme geldi ve hepsinin, “TOPU KAPTI! EVET!” diye bağırdığını duyduk.

Bana tedirgin bir şekilde gülümseyerek yukarıyı işaret etti. “Gelip bizimle takılmaktan çekinme. Oldukça fazla bira ve piz-zamız var.”

Sonra da gitti. O kadar hızlı gözden kayboldu ki adımlarının yerdeki tozları havaya savuşturduğuna emindim ve kelime oyunu yapmaya *hiç* niyetim yoktu. Buradan daha hızlı çıkıp gidemezdi. Bir noktaya kadar onu anlıyordum. Kabul ediyordum. Onun üzüntüsünü paylaşıyordum ama kapıyı kapatarak gittiğinde, daha önce hiç çekmediğim kadar derin bir şekilde içimi çektim. Ya da hayatımdaki en derin ikinci iç çekme olabiliirdi. Sanırım bu gözyaşlarından daha iyiydi.

İşte buradaydım. Hiç bulunmadığım bir okulda. Daha önce hiç görmediğim bir evde. Daha önce tanışmadığım insanlarla yaşamak için. Daha önce ziyaret ettiğimi bile sanmadığım bir eyalette.

Siiiiiiiktir.

O anda telefonum biplledi.

Gail: Orada olduğuna göre Stone’u arayıp bulmalısın. Süpermarkette annesini gördüm, ona artık aynı şehirde olduğunuzu söyledim. Çok istekli görünmedi ama eminim ki Stone senden haber almaktan hoşlanır.

Ah, evet.

Stone Reeves’i tanıdığımdan bahsetmiş miydim? Şahsen.

Hayır mı? Eh, bunun bir önemi yoktu.

Ondan, şu anda Char’dan ettiğimden bile daha fazla nefret ediyordum.

2. BÖLÜM

Uzun bir akşam olmuştu. Onu takip eden geceyse daha da uzundu.

Kendi girişimden arabama giden yolu öğrenince arabayı park alanımın olduğu arka tarafa çekmiştim. Yürüyüş mesafesi biraz daha kısa sayılırdı, ayrıca futbol partisinin ne kadar kalabalık olduğunu düşünürsek o yeri alabilmiş olmama bile şaşırmıştım. Arka bahçede de fazla insan vardı ama diğer taraftakiler kadar değildi. Ön bahçedeki gibi küçük daireler şeklinde toplanmış iki grup daha vardı. Hiç kimsenin dikkatini çekmemiştim.

Gerçi bu tam olarak doğru değildi. Birkaç erkek beni izlemişti. Birisi yardım etmek için harekete geçecekti ki Mia, Kötü Ceylan Kız, kolunu yakalayarak kafasını hızlı ve vahşi bir şekilde iki yana salladı. Adam geri çekilerek piknik masasına oturmuş ve beni izlemişti. Her içeri giriş çıkışımda içkisinden bir yudum alıyordu. Tüm masanın aynı şeyi yaptığını fark ettim.

Harika.

Bir içki oyununa dönüşmüştüm.

Kötü Ceylan'ın gerçekten güldüğünü gördüğüm tek sefer buydu. Benim rezil olmam hoşuna gidiyordu.

Her neyse. Kutularımı ve çantalarımı omzuma atarak yorgun bir şekilde ileri geri koşturdum. Çok fazla eşyam olmamasına

DÜŞMANLAR

rağmen beş tur gitmiştim. İşim bittiğinde, gözlerimi duşa ve yatağa diktim. Arada kalmıştım ama midemden de sesler geliyordu.

İçtiğim kahve hem kahvaltım hem de öğle yemeğim olmuştu ve kendimi tanıyordum. Eğer duş alırsam veya uzanırsam saat daha da geç olana kadar kalkmak istemeyecektim, o zaman da bütün günü yemek yemeden geçirmiş olacaktım. İç çekerek kendimi biraz temizleyip el çantamı kaptım ve yemek almak için dışarı yöneldim.

Birkaç blok ötedeki fast food restoranına giderek karnımı orada doyurdum. Yarın bir market bulup gerçek yiyecekler almam gerekiyordu ama o zamana kadar beni idare etmesi için iki tane de tavuklu sandviç aldım.

Sonra da üst kattakilerin tezahüratları ve küfürleri eşliğinde odama yerleştim.

Duş aldım. Yemek yedim. Yatağımı hazırladım.

Eşyalarımı boşaltmaya başladım ve akşam saat on civarında yukarıdaki huzurlu sessizliği dinleyerek masama oturdum.

Tabii bu; bir sürü bağırı, ayak sesleri, açılıp kapanan kapılar, dışarıdaki sesler ve araba kapılarının kapanmasından sonraydı.

Herkes evden ayrılmıştı.

Ben ne mi yapmıştım? İstenmeyen küçük bir şey gibi yatak odamda kalmıştım. Kızlardan en az iki tanesinin beni orada istemediğini bilirken yukarı çıkıp evin geri kalanına bakmak doğru gelmemişti, o yüzden okul haritamı çıkarıp yarın için günümü planladım.

Derslerin ilk günüydü ve kaydımı yaptırmıştım ancak yine de gidip kimlik için fotoğraf çektirmek gibi tüm ekstra işleri yapmam gerekiyordu. Aslında kimliğimi almam lazımdı. Okula geç kabulümden dolayı talep ettikleri yemek planını ayarlamalıyım. Mağazadan kitaplarımı alıp kütüphaneyi bulmalıydım ki bu en önemlisiydi. Sonra da kampüste dolaşıp tüm derslerimin nerede olacağını öğrenmem gerekiyordu.

Deniz biyolojisine geçiş yaptığımdan beri derslerin laboratuvar bölümü için heyecanlıydım. Büyüdüğüm yerin yakınındaki yüksekokulda gerekli önkoşulları yerine getirmiştım, yani onların hepsini tamamlayıp başarılı olmuşum ama bu seviyede her şeyin daha zor olacağını biliyordum. Hâlâ Teksas C&B'ye kabul edildiğim için şaşkındım ama bunun değerini bilecek, devamını düşünmeyecektim.

Buradaydım. Bunu başaracaktım.

Küçüklüğümden beri her zaman bir deniz biyoloğu olmak istemiştım ve şu anda bunu gerçekleştirmeye çalışmak için doğru zamandı. Diğer kariyer seçimlerim yavaş yavaş yok olmuştu. Danışmanlık. Çevirmenlik. Konuşma Terapistliği. Hiçbiri gerçekte yapmak istediğim meslekler değildi ve hayat kısaydı. Şimdiye kadar birkaç kez öğrenmişim, bu fikre iki elimle sıkıca sarılsam da mantıklı düşünmeye de devam edecektim.

Gece yarısı, yorgun ama tuhaf bir memnuniyet hissiyle sürünerek yatağa girdim.

Bam!

Güm!

Biri, "Siktir," diye bağırdı.

Yukarıdan daha fazla ayak sürüme sesi geldi.

Kahkahaları duyabiliyordum.

Geri dönmüşlerdi. Bir partiye veya en yakındaki bara gittiklerini tahmin ediyordum.

Yatakta döndüm ve çarşafımı yukarı çekerek etrafıma sardım, vantilatör doğruca bana yöneltilmiş bir şekilde umut ederek beklemeye başladım. Belki de yemek yerler, sarhoş insanlar neler yapıyorsa onu yapar, sonra da yatarlardı.

Bam, bam, bam!

DÜŞMANLAR

Müziği açmışlardı. Yüksek bas sesi gümbürdeyerek döşemelerden geçiyordu. Hiç susmadan konuştuklarını neredeyse duyabiliyordum, o yüzden yüzüstü dönerek benim durumumdaki herhangi bir kızın yapacağını yaptım. Yastığımla çığlığımı bastırdım. Tüm vücudumda hissettiğim türden bir çığlıktı. Ayak parmaklarım bile seğirerek katkıda bulunmuştu. Fena halde uykuya ihtiyacım vardı. Sanki sekiz saat uyumadan art arda çok fazla gece geçirirsem hasta olacaktım ve uykumu neden alamadığım konusuna girmesek daha iyi olurdu. Bu, Teksas'a geliş sebebimle bağlantılıydı. İnsanların gecede dört saatle hayatta kalabildiklerini söylediklerini biliyordum. Evet. Ben de kalabilirdim ama art arda beş gece değil. Bugün altıncı gecemdeydim.

Uyumaya. İhtiyacım. Vardı.

Öte yandan, gerçekten ne yapabilirdim ki? Davetsiz misafir olan kişi bendim. Buna katlanmak zorundaydım ve katlanmıştım da. Sabaha karşı dörde kadar. Sonrasında müziğin sesi kısıldı ancak hâlâ yumuşak bir ritimle çalmaya devam ediyordu. En sonunda uyuyakaldım. Yemin ederim, rüyamda Stone'un futbol topunu her seferinde kafama attığını görmüştüm. Vuruşları, yüksek sesle bağırarak çalar saatimden gelen tekno müzikle uyumluydu.

Çalar saatim.

Çalıyordu.

Uyanıp bunun berbat bir rüya olduğunu fark ederek yataкта doğrulduğumda acı içindeydim. Sonradan süpersonik bir şekerlemeye ihtiyacım olacaktı. Süratle. Derhal. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum, tüm vücudum neredeyse dayak yemişim gibi ağrıyordu.

Duş alıp giyindikten sonra telefonum çalmaya başladı. Arayan Gail'di. Yeniden.

Bu sefer aramayı cevapladığımda biraz vakit alacağını biliyordum. O yüzden oturdum. Enerjimi korumam gerekiyordu.

“Selam, Gail.”

“*Tatlım!*” Yüksek sesle konuşuyor, Güneyli bir aksanı varmış gibi yapıyordu. Nedenini bilmiyordum. Güneyli değildi. Hiç olmamıştı. “*Naasıl*?”

Bu Gail’di. Cevap vermeme gerek yoktu.

Diğer sorusuna çoktan geçmişti. “Yolculuğun *naasıldı*? Umarım kolay geçmiştir. Tek başına araba sürmek için uzun bir yol. Baban kasabadan adamlarla kahve içmeye gitti. Nasıl olduğunu bilirsin. Kahve zamanını sever. Bugün *naasıl* hissediyorsun? Heyecanlı mısın? Derslerin *bugünün* başlıyor. Stone ile iletişime geçtin mi? Oralarda oldukça popüler biri. Eminim sana yol göstermekten mutluluk duyar ve bazı mekânları, bilirsin işte belki bir şeyler yiyebileceğin en iyi yerleri falan gösterebilir.”

Birincisi, Stone bu eyaletin her yerinde popüler ve önemli biriydi.

İkincisi, bana yol göstermekten mutlu falan olmazdı. Bana karşı içinde benim ona beslediğimden çok daha fazla nefret vardı ve bu çok şey anlatıyordu.

Ve üçüncüsü, içimde babamın tam da Gail’in yanında oturduğuna dair bir *his* vardı. En az Stone ve benim birbirimizden nefret ettiğimiz kadar kasabadaki adamlarla kahve içmeye gitmekten nefret ederdi.

Ancak Gail ile olan ilişkimin olumlu bir tarafı da vardı. Konuşmama neredeyse hiç gerek kalmıyordu. Çoğunlukla sohbetlerimiz tek taraflı ilerliyordu ve Gail bunu kanıtlamak ister gibi konuşmaya devam ediyordu. Kendini bitkin düşürür, konuşmamızın iki tarafını da yönlendirir böylece konuşma *onun* istediği gibi giderdi ve sonunda mutlu olduğunda, aramayı *o* bitirirdi.

Şu anda yaptığı şey de buydu.

“Stone çok tatlı bir çocuk.”

Stone kendini beğenmiş şerefsizin tekiydi.

“Biliyorsun, o aile... Onlar da zor zamanlar geçirdiler.”

DÜŞMANLAR

Ailesi zengindi. Babası, marketlerini bayiliklere dönüştürmesinin hemen ardından sırf bunu yapabileceği için babamı işten kovmuştu.

“Barb o kadar harika görünüyor ki cildi parlıyordu. Zayıflamış gibiydi.”

Barb bitkin görünürdü.

Stone’un annesi incecikti çünkü hem sigara kullanıyor hem de her gün şampanya içiyordu. Bazı günlerde, bir parça tavuk ve belki yanında da bir kâse salata yerdı. Bunları biliyordum çünkü evimizi satmak zorunda kalana kadar onların komşusuyduk. Bir zamanlar Stone ile güzel bir dostluğumuz vardı. Büyürken onların evinde çok zaman geçirmiştım. Tabii ergenliğe girdiğimizde bunların hepsi değişmişti ama Barb daha da zayıflamaya devam etmiş ve incecik kalmıştı.

Ayrıca insanlar konuşuyordu.

Gail hariç. Demek istediğim, en azından bu konuda konuşmazdı. Aslında, şu anda dedikodu karşıtı olduğunu bile söylemek mümkündü. Gerçekte olanların tam tersini anlatıp duruyordu ama Gail bunlara inanmak istiyorsa ben kim olarak onu düzeltecektim ki? Düşünmeyi tercih ettiği şey buydu. O zaman öyle olacaktı.

Sona doğru biraz hız kaybettiğinde, “Kulağa harika geliyor, Gail. Kapatmam lazım,” diye mırıldandım.

“Ah. Tamam. Harika bir gün geçir, *tatlım!* Babanla bugün seni düşünüyor olacağız. Bu akşam bizi ara. Görüştüğünüzde Stone’un nasıl olduğunu bize de anlat.”

Bunların hiçbirini yapmayacaktım ve o da bunun farkındaydı. Babam da biliyordu. Yarın yine arayacak, *en sonunda* Stone ile iletişime geçtiğime ve onunla yeniden en iyi arkadaşlar olduğumuza kendini ikna edene kadar aynı şeyleri tekrar edip duracaktı. Sonra da Teksas’ta ne kadar harika işler başardığımı düşünmeye devam edecekti.

3. BÖLÜM

“**D**aha büyük bir yemek planına ihtiyacın var.”
Masanın arkasındaki hanımefendi bunu anlamıyordu. Kırmızı çerçeveli gözlüklerinin üstündeki kaşları hafifçe çatılmıştı, büzdüğü kırmızı dudaklarına bakarak yeni öğrencilerden çoktan usandığını anlayabiliyordum ki saat henüz sabahın dokuzuydu.

Kâğıdı geri ittirdim. “Karşılayabileceğim tek plan bu.”

Gözleri hızla bana döndüğünde içlerinde hiç duygu belirtisi yoktu. Kâğıdı bana geri verdi. “Üçüncü sınıftasın ve kampüs dışında yaşıyorsun. Bunlarda sorun yok ama ilk dönemin olduğu için yeni başlayan birinci sınıfların kurallarına göre hareket etmek zorundasın. Ya seçtiğin yemek planının üstündekini ya da onun yukarısında olanı seçmen gerekiyor. Kampüste ayda bir kere yemek yiyeceğin seçeneğini tercih edemezsin.”

“Kampüsün dışında yaşıyorum.”

“Biliyorum, dosyanda yazıyor. Ayrıca geç kabul edilmişsin ve bu yüzden yeni başlayan birinci sınıf programına alınmışsın. Günlük yemek planı tek seçeneğin.”

Ne. Demek. İstedigimi. Anlamıyordu.

Öne doğru eğildim. Arkamda, isim bana ayrılan ortalama iki dakikadan daha uzun sürdüğü için sinirlenen veya kulak

DÜŞMANLAR

misafiri oldukları rezilliğimle eğlenen kaç öğrencinin olduğunu tamamıyla farkındaydım. Her iki türlü de yemek planını almayacaktım, bunu karşılayacak durumda değildim.

Sırt çantasının omuzlarımı saran askılarını ellerimle kavrayarak, “Daha üst planı karşılayamam,” dedim alçak bir sesle.

O da sesini kısarak öne doğru eğildi. “Sadece bir dönem. Gelecek dönem yemek planı seçmesen de olur.”

Alnımı bankoya çarptığıma dair görüntüler zihnimden geçerken gözlerimi kapattım.

Dişlerimi sıkarak, “Buna param yetmez,” derken aklımda şimdiden seçeneklerimi tarıyordum. Yepyeni bir çaresizlik hissi içimde patladı, yapmak zorunda olduğum şeyin acıtacağını biliyordum. Çok. Hatta çoktan daha fazla.

“Eğer kurallara uymazsan burada öğrenci olamazsın. Belki derslerin ilk haftasını atlatabilirsin ama sonra liste güncellenir ve fakülte toplantıları yapılır. Her derste çağrılırsın ve yemek planı programını yapman için buraya geri gelmen söylenir. Bu kutuyu işaretle.” Benim yerime işaretleyerek elini uzattı. “Şimdi bana bir ödeme yöntemi ver, böylece kendi işine bakabilirsin.”

Bu acıtacaktı. Hem de çok fena.

Boğazımdaki devasa yumruyu görmezden gelmeye çalışarak çantamdan cüzdanımı çıkardım. Bir kredi kartım vardı. Sadece acil durumlar için oradaydı ve kredi kartı kullanmaktan nefret ederdim. Hem de bütün hücrelerimle. Borçla geçen onca yılın anıları zihnimi yoklasa da titrememi bastırarak kartı uzattım.

Gözlerini bana dikerek elimden kartı aldı. “Bu işe yarayacak mı?”

Konuşamadım ama öne eğdiğim başımı onayladığımı gösterircesine salladım.

“Tamam.” Dudaklarını birbirine bastırarak kartı okuttu.

Kart işe yaradı. Bip sesini duyunca gözyaşlarımı bastırmak için yeniden gözlerimi kapattım. Akamazlardı, yeniden

olmazdı. Dökülmelerine izin vermeyecektim. Siktir. Mahvolmuştum. Bu faturayı ödemek için ikinci bir işe girmem gerekcekti ve şimdi, iş aramak da bugünkü yapılacaklar listeme eklenmişti.

“Tamam.” Kartımı bana geri verdikten sonra güncellenmiş öğrenci kartımı çıkardı. Fotoğrafi daha önce çektiymiştim, gülümsemem fazla parlak ve zorlamaydı. “Teksas C&B’ye hoş geldin.”

Ona ters bir şekilde bakarak ikisini de elinden çekip aldım ve alçak sesle, “*Kaltak*,” diye mırıldanmadan önce ofisin dışına çıkana kadar bekledim.

“Ne dedin?”

Kafamı kaldırıp baktım.

Bu Kötü Ceylan’dı, ben olduğumu görünce bakışları soğusa da kavgacı ifadesi hafiflemişti. “Hiç.” Yanında başkalarıyla birlikte erkek arkadaşı da vardı fakat kızların hiçbirini tanıımıyordum. Zaten tanımam da gerekmiyordu. Sadece Savannah ve Lisa’yla tanışmıştım. Hayattaki o anları bilir misiniz? Yolumuzda öylece ilerlediğiniz, hayatınıza devam ettiğiniz ve aniden bir sürü güzel insanın yanınızdan yürüyüp geçtiği anları? Size hayvanat bahçesinde sergilenen bir hayvanıymışsınız ya da kendi özel çadırındaki bir sirk ucubesiymişsiniz gibi bakarlardı. Eh, işte az önce olan tam da buydu ve Kötü Ceylan da o sürünün lideriydi. Tahminlerime göre içlerinden bazılarının dün gece evde olduğundan emindim. Erkeklerden biri geride kalarak arkasını döndü. Sanki eğleniyormuş gibi garip bir sırıtmayla büzdüğü dudaklarıyla beni izledikten sonra geri geri yürüyerek grubuyla birlikte ilerledi.

“Mia Catanna ile bir karşılaşmadan sonra hayatta kaldın.”

Döndüğümde, tanımadığım bir kızın tüm olayı izlediğini ve tek omzuna astığı sırt çantasını düzelterek yanıma geldiğini fark ettim. Sarı saçlıydı ve gözlük takıyordu. Minyondu, ayrıca benim gibi onun da yüzünde makyaj yoktu. Bazı insanlar

DÜŞMANLAR

güzelliğini vurgulamak için makyaj yapardı ama karşımdaki kızın kullanacağı birkaç malzeme on iki yaşında gibi görünmemesini sağlayabilirdi.

“Soyadı Catanna mı?” *Cidden mi?* Homurdandım. “Yaşadığım yerde bir Catanna Bakımevi vardı.”

Dudakları titredi. “Ben Siobhan.”

Siobhan. Yüce Tanrım. Elimi kaldırdım. “Benim ismim akla İrlandalı bir model getirmiyor. Ben Dusty.”

“Dusty mi?” Başka bir dudak titremesi.

“Evet. Tam olarak Dusty Phillips.”

“Anladım. Eğer kendini daha iyi hissettirecekse kız kardeşlerimin adları Silver, Sinead ve Shavonia.”

“Ciddi misin? Shavonia mı?”

Artık gülüyordu. “Evet. Annem doğum sırasında kokain kullanmayı severmiş. Tabii hamileyken değil. O süreç annemin ayık olduğu tek zamanmış ama endişelenme. Bana acımana gerek yok. Ben on iki yaşına girdiğimde tüm alışkanlıklarını bıraktı, bizi bir ayık-hippi kampına taşıdı ve gelişim yıllarımda geri kalanını çoğunlukla birki kökenli yiyecekler yiyerek geçirdim.”

“Gerçekten mi?”

Evet, o anda verebildiğim tek tepki buydu.

Başıyla onayladıktan sonra bir grup öğrenci etrafımızda toplanınca yanıma biraz daha yaklaştı. “Sadece bir ataç ve bir kibritle ateş yakmaya ihtiyacın olursa aradığın kız benim.”

“Bunu bildiğim iyi oldu. Kampa bir sonraki gidişimde seni arayacağım.”

Güldü. “Çok sık kampa gider misin?”

“Hiç gitmedim.”

“Evet.” Elini sallayarak hepsini geçiştirdi. “Bu iyi çünkü söylediğim şeyler tamamen yalandı.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Gerçekten Shavonia adında bir kız kardeşin yok mu?”

“Aslında var. Yalan söylemediğim tek şey isimler. Benim adım da gerçekten Siobhan. Deniz biyolojisi bölümüne gidiyorsun, değil mi?”

Başımı yana doğru eğdim. “Bunu burada dikilip durmamdan mı anladın?”

“Hayır. İdari binadayken üç sıra arkada olduğum için anladım. Sonra yemek ofisinden çıktığını gördüm ve kendimi tanıtmam gerektiğini düşündüm. Ben de aynı bölümdeyim.” Elini uzatmasıyla resmî tanışmamızı bir kere daha tekrarladık.

İkimiz de en sonunda sırtıyıorduk.

“Transfer oldum, o yüzden aynı dersleri alıp almayacağımızı bilmiyorum.”

Omzunu silkti. “Birkaç ortak dersimiz olacak ve aynı bina da olacağız. İleri düzey dersler marinada yapılıyor. Akademik danışmanın kim?”

Elimdeki çizelgeme baktım. “Burada Anna Anderson yazıyor.”

“Hımm. Kaltağın teki. Umarım iyi bir üniversiteden transfer olmuşsundur.”

Kalbim tekledi. “Yüksekokuldan.”

Yüzünü buruşturdu. “Pekâlâ. Eğer bağımsız bir öğrenciysen iyi haber şu ki sana yardım etmeyi pek umursamayacak. Kötü haberse eğer danışmanınla iyi bir ilişkiye ihtiyaç duyan bir öğrenciysen transfer için şimdiden başvurmak isteyebilirsin.”

“Yeni bir okul için mi?” Sesim sonlara doğru kısıldı, onu doğru duymuş olamazdım.

Buraya yeni gelmiştim.

“Hayır!” Kahkaha attı. “Yeni bir danışman için. Söylemesi berbat ama Doktor Anderson, sadece en parlak ve gelecek vaat eden öğrencilere akıl hocalığı yapmak isteyen o profesörlerden biri. Eğer bir yüksekokuldan geliyorsan seni D, belki C not ortalamasına sahip bir öğrenci olarak görüp üzerini çizecektir. Vaktini boşa harcamayacak.”

DÜŞMANLAR

“Ah.” Bu berbattı. “Bildiğim iyi oldu, sanırım. Senin danışmanın kim?”

Sırıttı. “Doktor Anna Anderson. Ben onun asistanıyım.”

Neredeyse boğuluyordum. “Dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır, söylediklerimin doğru olduğunu bu sayede biliyorum. Yüzüne güler ve kendini takdir görmüş gibi hissetmene sebep olur, sonra da dosyanı bana verip iki yıl öncesinden genel bir tavsiye mektubu yazmamı ister. Sadece geçen hafta bazı yaz okulu öğrencileri için sekiz tane yazdım bile.”

“Kahretsin.”

Evet. O devasa çaresizlik ve umutsuzluk hissi yığını, gitgide büyüyordu.

Ama hayır.

Başımdan geçen şeyleri geride bırakmış, gerçekten sevdiğim şeyin peşinden gitmeye karar vermiştim. Bezgin bir yemek planı ofisi çalışanı ile burnu havada bir akademik danışman ya da parti evindeki kaba ev arkadaşları tarafından yolumdan döndürülmeyecektim.

Dayanabilirdim. Biz Phillipslerde bolca olan bir nitelik varsa o da buydu. Daha kötüsüne de katlanmıştık. Bu, hayatımdaki önemsiz bir şeydi.

“Tamam.” Karar verilmişti. “Danışman transferi için nereye başvuruyorum?”

“Hadi.” Başıyla az önce çıktığım binayı işaret etti. “Sana göstereyim. Susan Cord gerçekten hoş biridir, kendisini de onlardan biri olarak gördüğü için dezavantajlı öğrencilere karşı zaafı vardır.”

Tanrım.

Dezavantajlı.

Şimdiden böyle bir imaja sahip olmuşum.

Sanırım bu, son okulumda olanlardan daha iyiydi. Bir ürperti bastırdım. *Her şey*, orada olanlardan daha iyiydi.

4. BÖLÜM

Ertesi gece biri kapımı çaldığında, gelenin kim olduğunu biliyordum. Yumuşak bir tıklama ya da ayırt edebileceğim bir şey olduğundan değildi, kelimenin tam anlamıyla kapımı çalacak sadece bir kişi olduğu içindi.

Derslerin ilk günü oldukça bunaltıcı geçmişti. Genetik, biyo-istatistik ve hücre biyolojisine giriş derslerinden sonra bir marina dersinin keyfini çıkarmıştım. Ancak deniz biyolojisinin temelleri o kadar da keyfini çıkaracağım bir ders değildi. Temel gereksinimlerden hâlâ daha üst bir seviyede idi ama yaklaşıyordum.

Bunun benim için bir anlamı vardı.

Siobhan'ın genetik sınıfında olduğunu öğrendiğimde, kendimi biraz daha iyi hissetmiştim. Ertesi gün dersten sonra öğle yemeği yemek için buluşmayı planlamıştık, ne de olsa paramın yetmediği bir yemek planı için ödeme yapmıştım ve birlikte vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordum.

O zamandan beri sadece derslere ve kendime vakit ayırmıştım.

Dün akşam kampüsten döndüğümde ev sessizdi. On civarında insanların geldiğini duymuştum ama sabaha karşı bir gibi sakinleşmişlerdi. Bugünkü iki dersin ardından eve geldiğimde,

DÜŞMANLAR

Lisa'yı bodrumda ders çalışırken bulunca şaşırmıştım ama başka bir şey olmamıştı.

Masada oturuyordu, odamdan çıktığımı görünce küfrederek kitaplarını sertçe kapatmıştı. Ben buzdolabına giderken o da hışım ile odasına girip kapıyı çarparak kapatmıştı.

Pekâlâ.

Başka bir yere gideceğim yoktu ve kapım tıklatıldığında artık bir market bulmaya çalışmam gerektiğini düşünüyordum.

Kapıyı açmak için ayağa kalktığımda, yüzüme çoktan kibar gülümsememi yerleştirmiştim. "Merhaba, Savannah."

Fakat gelen Savannah değildi.

Kızın omuz hizasında kahverengi saçları, badem şeklinde gözleri, Savannah'ya göre daha ufak bir vücudu vardı ama kıvrımlıydı. Başını aşağı eğerek bana baktı. "Sen yeni ev arkadaşısın."

Onun Nicole olduğunu tahmin ediyordum. "Selam. Amcan evin sahibi, değil mi?"

Kısa bir baş sallamayla, "Evet," diye karşılık verdi.

Ben onu incelerken o da beni inceliyordu.

Bu akşam oldukça sade giyinmiştim. Kot, kalın askılı bir Teksas C&B atleti ve parmak arası terliklerim vardı.

O da benzer bir şekilde giyinmişti ve ikimiz de sırtıtmamızı saklamaya çalışıyorduk.

Yüzündeki ifadeyi sildiğinde, bakışları da ciddileşmişti ancak bunu yapmak için biraz uğraşması gerektiğini hissetmiştim. "Ev teknik olarak amcamın olduğu için kendimi düzgün bir şekilde tanıtmam gerektiğini hissettim. Sav pazar gecesi geldiğini söyledi. Dün de buralarda değildim."

İçeri girince masanın üzerindeki ders kitabımı gördü. "Genetik, ha?"

"Şey, evet."

Kapıyı tamamen açık bırakıp masamın arkasındaki sandalyeme geri döndüm.

Kafasıyla onayladı, ayak parmaklarını yerden kaldırmadan bacağına bir öne bir arkaya sallamaya başladı. “Harika. Lisa o dersi geçen yıl hemşirelik programında olduğu için almıştı.” Yüzüme bakıp sırıttı. “Ben o kadar hırslı değilim. Eğitim bölümündeyim. Annem gibi bir öğretmen olacağım ama yine de istekliyim çünkü ortaokul için uzmanlaşıyorum. O tüylü ergenlerin hepsinin üstesinden geleceğim.”

“Peki ya Savannah?”

“Sav spor hekimliğinde. Aslında Noel ile bu sayede tanıştı, böylece diğer erkeklerin çoğuyla tanıştık.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Noel.” Bir tepki vermemi umarak bekledi.

Aklıma hiçbir şey gelmedi. “Ah! Ah, evet! Noel.”

Kahkahalara boğuldu. “Hiçbir fikrin yok, değil mi?”

Kesinlikle yoktu ancak sadece omzumu silktim. “Noel ve Savannah hoş görünüyor.”

Homurdandı. “Onlar kampüsün *asıl* çifti. Eğer burada bir kraliyet ailemiz olsaydı, muhtemelen anne baba olarak onları seçerdik. Noel, okul takımında oyun kurucu pozisyonunda ve Sav’i herkes seviyor. C&B’nin prensesi olduğu kabul edilir ama Mia bundan nefret ediyor. Kendisinin okulun kaltak kraliçesi olduğunu düşünmekten hoşlanıyor.”

Durum düşündüğümünden de kötüydü, söylediği her şeyi zihnimde bir yere oturtmaya çalışıyordum. Bu ev sadece bir futbol çılgınlığı evi değildi. Futbolun *kendisiydi*. Onlar futbolun kendisiydi.

“Dalga mı geçiyorsun?” Kanın yüzümden çekildiğini hissedebiliyordum. Ayaklarımın dibinde birikecekti. Ortalık

DÜŞMANLAR

mahvolacaktı ve benden nefret etmeleri için bir sebepleri daha olunca beni evden kovmak isteyeceklerdi.

Nicole sıırttı. “Futbol hayranı değil misin? Sav çok fazla futbol partisi verip vermediğimizi sorduğundan bahsetti.”

Resmen kâbuslarıma konu olan eve taşınmıştım. Gerçekten. Yaşayacak yeni bir yer aramaya başlamalıydım. Hem de hemen.

“Sorun değil.”

Kahkaha attı. “Eh, en azından ne kadar boktan bir yalancı olduğunu öğrendim. Bunu bildiğim iyi oldu.” Bana acıımıştı. “Wyatt top tutuculardan biri. Nacho orta saha oyuncusu. Dent de savunmada.”

Tüm bu futbol terimlerinin saldırısı altındaydım.

“Gerçekten mi? Vay canına, bu çok etkileyici.”

Hâlâ sıırtmaya devam ediyordu. “Dinle, Mia ve Lisa’nın burada olmanla ilgili davranışlarının kaltakça olduğunu biliyorum ama sonuçta buradasın. Bunu değiştiremeyiz. Char’ın yaptığı şey çok adice, bunun sebebinin büyük kısmı da geçen dönem söyledikleri yüzünden Mia ve Lisa’dan intikam almak istemesi. Hoş birine benziyorsun. Sessizsin. Şimdiden bunu anladım. Eğer kalmak istiyorsan kalabilirsin. Kira ayın birinde ödeniyor. Amcam evin arka kısmına kiraların koyulması için bir kutu ayarladı. Çekini oraya at, hepsi bu kadar.” Bir anlığına duraksadı. “Sav bana Char’ın ne yaptığını anlattı. Sorun olmayacağını söylemek isterdim ama hiç kimse senin borcunu ödeyemez. Telafi olarak söyleyebileceğim tek şey, Char’ın geri döneceği ve parayı *o zaman* alacağımız olabilir.”

“Peki ya ortak hizmetler?”

“Biz sadece kablolu yayını ve interneti ödüyoruz. Onlar için para vermen yeterli.”

“Onlar için kime ödeme yapacağım?”

“O faturaları ödemek Mia’nın sorumluluğu, o yüzden parayı ona vermen gerekiyor. Genellikle sadece elli dolar tutuyor.”

“Onun süresi ne zaman?”

“Bu aylık sorun yok, gelecek ayın sonuna kadar ödersin.”

Bu, daha fazla para demekti ancak faturalar için kenara ayırdığım bir bütçem vardı. Bunu planlamıştım. “Tamam.”

“Peki.” Ayağa kalktığı anda üzerimizdeki tavanda daha fazla ayak sesi duyduk. “Büyük ihtimalle bizim grup. Akşam yemeği için dışarı çıkıyoruz. Gelmek ister misin?”

Hareket edemedim. Bunun bir tuzağın başlangıcı olup olmadığından emin değildim. Şu ana dek onları gözlemlediğim kadarıyla sosyal yaratıklar olduklarını anlamıştım. Ama katil köpekbalıkları da öyleydi. Bense bir katil köpekbalığı değildim. Ben antenli bir aslanbalığıydım; bilirsiniz, zehri ve güzel sırt yüzgeçleri olmayanından. Ayrıca antisosyaldim. Hedefim de buydu ve bir sebep yüzünden böyleydim.

“Mia, Wyatt’ın evinde ve Lisa da kütüphanede. Sadece ben, Sav, Noel ve birkaç kişi daha olacak.”

Birkaç kişi daha. Bunun büyük ihtimalle on kişiye yakın olduğunu çoktan biliyordum.

Kararsız kalmıştım. Bunun bir barış hamlesi olduğunu düşünüyorum ya da öyle olduğunu varsayıyordum. Belki de sadece umut ediyordum. Benden nefret eden iki kızın orada olmayacağını söylemişti ama şimdiden çalışmam gereken bir ton derdim vardı.

Kahretsin.

Ne yapmam gerekiyordu?

Acıyan bakışları tekrar bana döndü. “Dinle, bizimle gel. Eğer ortam sana uymazsa Uber ile geri dönebiliriz? Uber’ı ben öderim. Küçük bir yere gideceğimizden de emin olacağım. Sanırım bizimkiler kampüsteki bardan bahsediyorlardı.”

DÜŞMANLAR

Bunun gibi bir teklif karşısında, gitmek zorunda olduğumu biliyordum. Onlarla takılabilmem için oldukça fazla taviz veriyordu.

Bu fena halde tuzak gibi görünüyordu. Ben katledilmeye giden dışlanmış bir fokbalığıydım. Onlarsa sadece yemeden önce benimle oynamak istiyorlardı.

Başımı sallayarak çantamı aldım. “Kabul.” Başka ne yapabilirdim ki?

“Harika.”

Ev arkadaşım yalancının tekiydi.

Kampüste bir bar olduğunu biliyordum. Küçük bir bardı. *Quaint*. Bir kere yanından geçerken görmüştüm ancak kampüste iki tane bar olduğunu bilmiyordum. Ayrıca gruplarının gittiği bar, küçüğün tam tersiydi. Devasaydı. Mekân, on altı adet geniş ekran televizyonla dekore edilmişti. Wild Wings’in* kampüs versiyonuydu. Tamamen sporla alakalı bir yerdi. Mekâna girdiğimizde, içerdekiler *onları* uzun zamandır kayıp olan akrabalarıymış gibi selamlamışlardı. Her köşeden toplu halde selamlamalar geliyordu ama buna hazırlıklıydım. Noel, bir D1** okulunda oyun kurucuydu ve buralarda önemli biriydi. Yani gerçekten popülerdi. Yanında Savannah vardı. Nicole, beni Nacho ve Dent ile tanıştırmıştı. Dent, ilk gece Mia onu durdurmadan önce bana yardım etmeye çalışan çocuktı.

Koyu renk gözleri vardı ve o gözler geldiğimden beri benim üzerimdeydi. Köşedeki devasa oturma bölümüne sıkıştığımızda yanıma oturmuştu. On iki kişinin sığabileceği bir alandı.

* Tavuk kanatları, hızlı servis edilen yiyecekler ve diğer ilgili ürünler konusunda uzmanlaşmış Kanada kökenli restoran zinciri.

** Division 1, ABD’de en yüksek seviyedeki kolej sporları yarışmasıdır ve en büyük, en tanınmış üniversitelerin ve atletizm programlarının çoğunu içerir.

Solumda Nicole, sağımda ise Dent vardı. Menüye uzandığımda kolu hafifçe benimkine dokundu.

Kaba olmamaya çalışarak kolumu çektim çünkü kişisel alan ve onu işgal eden insanlar konusunda sorunum vardı.

“Üzgünüm.”

“Hayır, bu benimle ilgili. Kişisel alanımın sınırlarıyla alakalı sorunum var.”

Kısık sesle güldü. “Bunun için değil, ilk gece için. Kutuları içeri taşımana yardım etmeliydik. Yapılacak doğru şey buydu.”

Ah. O konu.

Omzumu silktim. “Sorun değil.”

“Hayır, gerçekten. Yardım etmeliydik. Hepimiz Liss ve Mia gibi değiliz. Bazılarımız iyidir. Hatta arkadaş canlısı bile sayılırız.”

Evet. Şu anda arkadaş canlısı davranıyordu ama alaycı bir parçam - öldür ya da öl tarzı bir dünyada yaşadığımı bilen tarafım- Mia buralarda olsaydı bu arkadaş canlısı hali devam eder miydi merak ediyordu. Öyle olacağını sanmıyordum.

“Onlar...” Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ayrıca sadece küçük bir porsiyon kanat sipariş edecek kadar param vardı, o yüzden menüyü daha detaylı incelememe gerek yoktu. Peçetle oynamakla yetinecektim. “Onlar iyiler.”

“Kaltaklık yapıyorlar.”

Dent’in yanındaki çocuk bunu duyunca kahkahasını zar zor bastırdı. “Dün gece Lisa seni reddettiği için sadece kızgınsın.”

Ve bu, onu tamamen farklı bir açıdan görmeme sebep olmuştu.

Bakışları hızla bana dönerken geriye çekildim. “Öyle bir şey değil.”

Hayır. Tam olarak nasıl bir şey olduğunu anlıyordum.

“Sorun değil.”

Siktir. Gerçekten.

DÜŞMANLAR

Nicole ve Savannah'yı anlayabiliyordum. Ben yeni ev arkadaşaydım. Beni evden kovmamışlardı, bu yüzden o ikisinin bana acıdığını düşünüyordum. Etrafıma bakındığımda çevrelerinde çok sayıda insan vardı ve diğerleri de kenarda bekliyorlardı. Yerime geçmek isteyen kızlar. Char'ın yaptığı şey... evet, bu onlara karşı da bana karşı da kaltakça bir hareketti ama olan olmuştu. Henüz kendi başıma yaşamayı karşılayamazdım. İmkânı yoktu. Onlara ayda sadece üç yüz dolar ödüyordum, evin konumu düşünülduğünde, bunun oldukça ucuz olduğunun farkındaydım. Ayrıca orası *gerçekten* bir evdi. Gürültü ve futbola sadece bir dönem katlanmak zorunda olacağım düşüncesini kabullenmiştim.

Yine de bu çocuğun bana kibar davranıyormuş gibi rol yapmasına gerek yoktu.

Onun yardım etmeye çalıştığını ve sonrasında durdurulduğunu görmüştüm. Saniyenin binde biri kadar bir süre için başka bir müttefik bulduğumu düşünmüştüm. Bir insanın ev arkadaşlarıyla geçinmeye çalışması gerekirdi, değil mi? Onların arkadaşlarıyla da?

Ben bir aptaldım. Ve o anda başka bir şey daha fark ettim.

Burada olmamam gerekiyordu, özellikle de ekran bir spor kanalına çevrilmiş ve onların da yarısı Stone'u göklere çıkarıyorken.

Evren kesinlikle bana karşıymış gibi görünüyordu çünkü tam o anda telefonum titredi.

Gail: İşte Stone'un telefon numarası.

Babanın Charles'tan almasını sağladım.

Yeni kişi uyarısı geldi ve *siiiiiktir*. Başparmağım silmek için numaranın üzerinde dolaştı ama bekledim. Yani, ondan nefret ediyordum. Hem de iliklerime kadar ancak benimle aynı

yerden gelen ve bu şehirde gerçekten tanıdığım tek kişi oydu. Ayrıca büyük ihtimalle gelen aramalar için bir filtresi vardı. Benim numaramı tanımazdı, aramama cevap vermezdi. Hatta eğer numaramı bilseydi veya benimkini telefonuna kaydetseydi aramamı *gerçekten* cevaplamazdı.

Nefretimiz karşılıklıydı ve bağ kurabileceğimiz tek şey de buydu.

Gail neden bana bunu yapıyordu? Babam gerçekten onun bu hayalleri kurmaya devam etmesine izin mi veriyordu? Kendisinin Charles ve Barb'tan nefret ettiği kadar benim de Stone'dan nefret ettiğimi biliyordu. Dördümüz arasında sevgiye dair hiçbir şey kalmamıştı.

Yine de numarayı silmedim.

Herhangi bir şey olursa ihtiyacım olabilirdi. Veya acil bir durumda, sanki öyle bir anda ona ulaşmam gerekiyormuş gibi.

“Öyle bir şey değil.”

Hızla kafamı kaldırdığımda Dent'in bakışlarının telefonunda olduğunu gördüm.

Tuşa basarak ekranımı kapattım. Nefesimi tuttum ve donakalmış bir şekilde bekledim; Gail'in numara içeren mesajında Stone'un adını okumamış olmasını umuyordum. Burada olmasını isteyeceğim kesinlikle son şeydi.

“Annen mi?”

Ne kadar da tatlıydı, bana mesaj atacak tek kişinin annem olabileceğini düşünmüştü. “Annem öldü.”

Gözleri büyüdü ve sandalyesinde geriye yaslandı.

Telefonumu kaldırıp mesajın üvey annemden olduğu gerçeğini kendime sakladım. İşte o zaman daha derinlere dalmadan buradan sıvışmam gerektiğini fark ettim. Dışlanmış fokbalığının akıllandığını ve katil köpekbalıklarının birlikte yüzmek için uygun olmadığını öğrendiğini düşünebilirdik.

DÜŞMANLAR

“Tuvalete gitmemin bir sakıncası var mı?”

“Hey. Üzgünüm ben-”

Elimi salladım. “Uzun zaman önce öldü. Sorun değil. Çık-mama izin verir misin? İşemem gerek.”

Dent tereddüt etti ama yanındaki çocuk çoktan bölmeden dışarı çıkmıştı. Dent de kalkınca özgür kaldım. Çıkmamı bek-lemenden ikisi de bölmeye geri oturduğunda, birkaç adım geri giderek etrafı izlemeye başladım. Kimse uzaklaştığımı fark et-memişti. Dikkat etmiyorlardı, tuvaletten döndükten sonra bile acaba gerçekten sıvışmalı mıyım, yoksa Nicole ile konuşup gittiğimi söylemeye çalışmalı mıyım diye karar vermeden önce biraz oyalandım.

Nicole, Dent’e yaslanıyordu. Dent ise kolunu onun otur-duğu yerin arkasına atmıştı. Hepsi gülüyordu. Etraflarındaki masaları incelediğimde, izleyen tek kişinin ben olmadığımı gördüm. Bu onların grubuydu. Dışarı çıktıklarında olan şey buydu. Anlamaya başlıyordum. Herkes tarafından izleniyor-lardı, bir sürü insan gelip onlarla konuşuyor; onlarla etkileşim kurdukları görülünce de masalarına geri dönüyorlardı. Sonra yerlerini başkaları alıyordu.

Sergiledikleri rahatlığa bakılırsa bu onlar için sıradan bir şeydi.

Evet.

Geriye doğru yavaş adımlar attım.

Onlarla beraber geldiğimi bile hatırlamıyorlardı, kararımı vererek çıkışa doğru ilerledim.

Paramı taksi için kullandım.

5. BÖLÜM

Haftanın geri kalanında pek bir şey olmadı. Dersler zordu ama zaten öyle olacaklarını biliyordum. İki ders için daha şimdiden yazmam gereken iki kısa makalem vardı ve geri kalan derslerimde de sınav olmuştuk. Nicole ve Savannah, odama bir daha gelmemişti ama onları suçlamıyordum. Gelip gitmek için kendi çıkışıma kullanıyordum, o yüzden odamdan sadece bodrumdaki buzdolabına gitmek için çıkıyordum. Yemeğimi alıp hemen odama geri dönüyordum. Yıka, kurula, tekrarla.

Yine de hepsini evin içinde duyabiliyordum. Etrafta dolanıp duruyorlardı.

Erkekleri de duyuyordum. Kızların burada olduğu her an, onlar da buradaymış gibi görünüyordu. Lisa'yı, aşağıda rastladığım o tek seferden sonra bir daha hiç görmemiştim. Kapısı sürekli kapalıydı. Gail beni iki kere daha aramıştı ama cevap vermemiştim. Neden aradığını tahmin etmek zorunda kalmamıştım. Bana detaylıca anlatmıştı. Sesli mesaj olarak. İki seferinde de. Oldukça uzun mesajlar halinde.

DÜŞMANLAR

Hepsi de Stone'u aramam hakkındaydı.

Ona ulaşmış mıydım? Pazar günü maçı vardı, izleyecek miydim? Stone'nun bana ve bütün arkadaşlarıma bilet vereceği konusunda bahse giriyordu. Görünüşe göre Barb, burada olduğumu, Charles'ın telefon numarasını babama, onun Gail'e, Gail'in de bana verdiğini Stone'a söylemişti. Ve anlaşılan, Stone benim kendisini aramamı bekliyordu. Ya da mesaj atmamı. Veya e-posta göndermemi çünkü Gail, dün gece onun e-posta adresini de yazmıştı.

Stone hakkındaki devamlı hatırlatmalar yüzünden başım zonklayarak ağrıyordu. Babam bunların tamamen saçmalık olduğunu biliyordu. Neden müdahale etmiyordu ki?

Dün gece odama girerken Gail'den gelen yeni bir sesli mesajı dinliyordum. Son dersim oldukça zorlayıcı geçmişti. Deniz biyolojisine giriş, başlangıç niteliğinde bir ders olarak adlandırılmış olabilirdi ama yine de ileri seviyeydi. Planktonik türlerin tüm farklı sınıflandırmaları beynimde yüzüyordu. O yüzden cuma akşamında olduğumuzu fark etmem bir saatimi aldı ve buna rağmen hiçbir şey duymuyordum. Üst kat tamamen sessizdi. O kadar sevinmişim ki içimden neredeyse kendi partimi vermek geçiyordu çünkü onların çılgın gibi eğlendiklerine emindim ama sonra hatırladım.

Futbol takımının yarın deplasman maçı vardı. Herkes oraya gitmişti. Yola birlikte çıkmış olmalıydı, bu da partilerini yolda yapmalarının mümkün olduğu anlamına geliyordu. Tanrı'ya şükür.

Bu... İçimde aniden keskin bir kıskançlık belirdi ve onu başka; hissetmek için hiçbir sebebimin olmadığı duygular izledi ancak hepsini bastırdım. Tamamen. Onları ezdim. İki ayağımla birden. Sonra birkaç tekme atıp üstlerinde tekrar zıpladım. Becerebildiğim kadarıyla onları en dibe ittim ve zihnim en sonunda

boşaldığında, yalnızlığımın tadını çıkarmak için mükemmel bir gece olduğunu fark ettim. *Chipotle** güzel bir tercih olabilirdi.

Sırt çantamı boşalttığım sırada telefonum çalmaya başladı.

Bilinmeyen bir numaranın aradığını görünce anlık bir duraksamanın ardından kendime küfrettim. Kaç yaşındaydım ben? On iki mi? Tanrım. Başımdan savdığım tek arama üvey anneminkiydi, o yüzden kabul et tuşuna bastım. “Merhaba?”

“Dusty... sen misin?”

Duruşumu dikleştirdim. “Siobhan?”

“Evet.” Rahatlamış gibi güldü. “Üzgünüm. Takipçi sapık falan olduğumu düşünmeni istemem ama numaranı Doktor Anderson’dan aldım, tabii onun bundan haberi yok. Umarım sorun değildir?”

Gevşeyerek arkama yaslandım. “Ah, hayır. Bu hafta numaralarımızı birbirimize vermemiz gerekirdi.”

Bugünkü son dersimiz kısa bir sınavla geçmişti, o yüzden sınav bitince herkes dışarı fırlamıştı. Cidden, sınav hepimizi mahvetmişti.

“Şey...” Sessizleşti. “Neden seni randevuya davet ediyormuşum gibi hissediyorum?” Gergin bir şekilde hıçkırdı. “Ah. Üzgünüm. Ama evet. Bu akşam ne yapıyorsun? Planın var mı?”

Anahtarlarıma göz atarak kaşlarımı çattım. “Dürüst olmak gerekirse Chipotle’ye gidecektim. İşte, gördüğün gibi bu benim heyecanlı üniversite hayatımdaki cuma akşamı planı.”

Güldü. “Eh, ben de Chipotle’ye hayır demezdim ama buraya gelmek ister misin? Ev arkadaşım la ben bir film maratonu yapacağız. *Harry Potter* ya da *Elli Ton* arasındayız. Henüz karar vermedik.”

Telefonumu tutan parmaklarım sıkılaştı. “Ne? Futbol maçı yok mu?”

* Meksika yemekleriyle ünlü bir Amerikan restoran zinciri.

DÜŞMANLAR

“Maç yarın değil mi?”

“Evet.”

“Ve hayır.” Gergin hıçkırığı geri gelmişti. “Biz öyle fanatik futbol izleyicileri değiliz. Demek istediğim, hayatlarımızı biyoloji laboratuvarlarımızda geçiriyoruz. Yaptığımız en sportif şey, etiketlemek için farklı balık türlerini yakalamaya çalışmak. Hafta sonu gelince ya ders çalışırız ya da dinleniriz. Ne demek istediğimi anladın, değil mi?”

Henüz anlamamıştım ama yalan söyledim. “Evet, kesinlikle.”

“Burada biraz şarabımız da var. İstersen burada kalabilirsin. Süper rahat bir kanepemiz olduğunu da söylemek isterim.”

Kararımı vermiştim. Kendimi aslanbalığı olmaya zorlamak zorunda değildim. Ayağa kalkarak anahtarlarıma uzandım. “Adresin ne?”

Kendime, Siobhan’a ve ev arkadaşına Chipotle’den bir şeyler almıştım. Takılma yerini ve şarabı onlar temin ettiği için yemek bana düşüyordu. Bu hafta birkaç öğünü atlasam da olurdu. Bu yapılabilirdi. Beden harika bir uyum sağlayıcıydı, atlanan bir veya iki öğün büyük sorun olmazdı.

Yani buna tamamen değerdı. Kapılarını çaldığımda ikisini de Harry Potter pijamaları içinde görünce kendime göre insanlar bulduğumu anladım. Ev arkadaşının adı Emily’ydi. Filmin ilk on dakikası içinde hızlıca arkadaş olduk.

Geçen akşam ev arkadaşlarımı ektiğim için suçlu hissetmeye başlamıştım, yani belki de yaptığım şey yanlıştı.

Değil mi? Duygularım incinmişti. Dent sorun bile değildi. Nicole. Savannah. Onları dışarıda bırakmadan önce yargılamak için fazla aceleci davrandığımı düşünüyordum. Belki de öyleydi? Ayrıca merak etmeden de duramıyordum... gittiğimi

fark etmişler miydi? Eğer fark etmedilerse o zaman suçlu hissedecek hiçbir şeyim yok demekti.

Ancak son iki gündür hatalı olanın ben olduğumu, sorunun bende olduğunu düşünüyordum ama işte buradaydım. Yeni arkadaşım ile birlikte oturuyordum ve başka bir arkadaş daha edinmiştim. Belki de sorun gerçekten bende değildi.

Bu da kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Hem de bir cuma akşamında.

O anda telefonum çalmaya başladı. Daha bakmadan arayanın Gail olduğunu biliyordum, bu hafta aramalarını yeteri kadar görmezden gelmişim.

Ayağa kalkarak telefonumla verandalarını işaret ettim. “Buna cevap vermek için dışarı çıksam sorun olur mu?”

“Kesinlikle olmaz.” Siobhan elini salladı. “Sen geç. Durdurup biraz margarita* yapacağız.”

Sadece sıırttım. Şarap mı, yoksa margarita mı içeceklerine dair tartışmışlardı. Emily margarita istiyordu. Siobhan ise şarap. Emily kazanmıştı, ev arkadaşını mutfığa doğru takip ederken bana ufak bir sıırtma gönderdi ve başparmağını havaya kaldırdı.

Dışarı çıkıp telefona üçüncü çalışta cevap verirken arkamdaki kapıyı kapattım. “Merhaba?”

“Üvey annen, annemi taciz ediyor.” Kulağımda alçak ve çattallı bir ses yankılandı.

“*Siktir.*” Numarasını rehberime kaydetmezsem işte böyle olurdu.

“Evet,” dedi. “Gerçekten de siktir, Dust.”

Dust.

Bu beni sinirlendirdi.

* Genellikle tekila, portakal aromalı likör ve limon suyu kullanılarak hazırlanan alkolü kokteyl.

DÜŞMANLAR

Beklenmedik bir anda beni arayıp sonra da gerçekten arkadaş olduğumuz zamanlarda kullandığı lakabı kullanmaya hakkı yoktu. Kahretsin, hem de hiç hakkı yoktu.

“Siktir git.”

Beni duyduğunda önce sessiz kaldı sonra da hattın diğer ucundan alçak sesli ve vahşi bir hırlama geldi. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Üvey annen, bizim birlikte olmamızın siktiğimin kaderimizde olduğu hayaline ya da onun gibi bir şeye kapılmış. O boktan hikâyeyi nereden uyduruyor?”

Açık açık söylememiş, beni işaret etmemişti ama yine de suçlamasıyla yüzüme tokat yemiş gibi hissettim.

Aniden kan beynime sıçradı. “Güven bana, göt herif. Bunun benimle bir alakası yok.”

“Ona haddini bildir. Sen ve ben, biz hiçbir şey değiliz. Anladın mı?”

“Kesinlikle.” Bu konuşmayı nereye götüreceğini bildiğim, fevri olduğum ve ilk hamleyi ben yapmak istediğim için telefonu yüzüne kapattım. Piç kurusu.

Bir dakika.

Nefes alamıyordum.

Dust.

Siktir git, Stone.

Birlikte bir kale inşa etmiştik.

Ormanda ve ikimizin de arazisinden geçen nehirde birlikte oynamıştık.

Beraber bir labirent yapmıştık.

Büyürken oyuncak bebeklere ilgi duyan türden bir çocuk olmamıştım.

Hep dışarıdaydım. Kirli. Yabani. Kovalamaca oynamış, bir şeyler avlıyor numarası yapmıştık.

Stone'un köpeği yaşıyan en cana yakın Alman çoban köpeğiydi ve bizi korumak konusunda berbattı. Yine de o bizim bekçi köpeğimizmiş gibi davranmıştık.

Annem bizim için hamurışleri pişirmiştı.

Annesi bizim için yemek yapmıştı.

Altıncı sınıfa başlayıp ergenlik çağına girene kadar en iyi arkadaşlardık. Sonra aniden, Stone benimle takılmak için fazla havalı olmuştu.

Büyük ve derin bir hiddet içimde yükseldiğinde, tırabzana tutunarak eğildim ve hayatımda daha önce hiç bağırmamışım gibi çığlık attım.

Arkamda adım sesleri duyduğumda, nerede olduğumu hatırladım ve aklımdan yepyeni bir küfür dizisi geçti.

Unutmuştum.

Gerçekler ve özel hayatımın saçmalıkları ortaya çıkmıştı. Arkama dönüp olanları bir kenara bırakarak yüzüme beceriksiz bir gülümseme yerleştirdim ve elimi salladım. Kapı yeniden açılır açılmaz, "İyiyim," dedim. "Üzgünüm. Sadece evden sinir bozucu bir arama geldi."

İkisi de endişeli görünüyordu ama ısrarcı olmayacak kadar da kibarlardı. Benden, verdiğim tepkiden veya başka bir sebepten dolayı garipleştiklerini söyleyebilirdim ama cuma akşamımızın rahat ve kaygısız havası gitmişti. Buna benim öfke patlamam neden olmuştu. O halde sorun gerçekten *ben* olabilir miydim? Diğer insanlarla olan tüm problemlerim, bu sorunların temeli olabilirdi. Belki de artık ne istediğıme gerçekten karar vermem gerekiyordu. Arkadaş istiyorsam biraz profesyonel yardım almam ve neyi yanlış yaptığımı çözmem gerekebilirdi... ya da eğer arkadaş istemiyorsam o zaman iyi durumda olduğumu söyleyebilirdim.

DÜŞMANLAR

İkinci filmin yarısına geldiğimizde ayrıldım ve *ayrıldım* derken bunun şu ana kadar yaşanan en garip şekilde olduğunu hissettiğimi kastediyordum.

Birinci film bittiğinde, Emily ve Siobhan biraz daha rahatlamış görünüyordu. Margaritaların yardımını dokunmuş olabilirdi ama bana doğru atılan pek çok yan bakış vardı. İkinci film sırasında, Emily gizlice bakmaktan vazgeçip gözlerini açık bir şekilde üzerime dikmişti. Tam o anda gitmem gerektiğini anlamıştım.

Veda ederken Siobhan beni kapıya kadar geçirdi. Emily kanepede kalıp bana el sallamıştı ancak gittiğim için rahatladığını anlayabiliyordum. Cuma akşamı rahatlama seanslarını mahvediyordum ve bundan sorumlu olmak istemiyordum.

“Doktor Anderson bir araştırma çalışması yapıyor. Yarın deniz laboratuvarına gidip denizatlarını kontrol etmem gerek. Benimle gelmek ister misin?”

Neredeyse dönüp tekrar bakacaktım.

“Ciddi misin?” Bu garip olduğundan değil fakat benim kendisiyle gitmemi istiyordu, neden beni tekrar bir yere davet ediyordu ki? Yine de söylediği şeyi çoktan kabul etmiştim çünkü denizatlarından bahsediyordu. Yumurtaları taşıyanlar erkek olanlardı, başka hangi tür bunu yapıyordu? Ayrıca hayatlarını çoğunlukla beslenerek ve dinlenerek eh, bir de saklanarak geçiriyorlardı. Gerçekten. Dinleniyorlar, besleniyorlar ve bebekleri erkekler taşıyordu.

Kesinlikle vardım.

Siobhan sırtıttı. “Evet. O minik şeyler cidden tatlı. Sonra da Quail’de ders çalışmak için Trent ile buluşacağım. Oraya da gelmek ister misin? Sanırım her zaman üzerinde çalışabileceğimiz bir şeyler var.”

Neredeyse geriye doğru sendeleyecektim.

Quail kampüsteki barın adıydı, eskiden kampüsteki tek bar olduğunu sandığım, küçük ve samimi olan yerdi. Oradan hemen hoşlanmıştım ama o sırada adını bilmiyordum. Quail bir sebepten uygun görünüyordu. Tek kaşımı yukarı kaldırdım. “Trent?”

Yüzü pembemsi bir kırmızıdan, ıstakoz kırmızısına döndü. Gözlerini kaçırarak kapı kenarıyla oynamaya başladı. “Evet. Şey. Biz arkadaşız. O iyi biri.”

“Genetik dersimizdeki çocuk mu? Yanında oturan sevimli sarışın?”

Bunun mümkün olabileceğini düşünmezdim ama yüzü daha da kızardı.

Kendimi ona takılmaktan alamadım. “Bir seksen beş boyunda, mankene benzeyen çocuktan mı bahsediyorsun? Gözlük takan ama çıkık elmacıkkemikleriyle göz kamaştırıcı bir ineğin tanımı olabilecek olan kişi? O Trent mi?”

Bir kara deliğin açılıp onu içine almasını ister gibi havaya bakıyordu. “Evet. O.”

Kötü hissetmeye başlamıştım. “Sadccc takılıyorum. O çocuğun seninle ilgilendiğini biliyorsun, değil mi?”

Gözleri hızla bana döndü. “Gerçekten mi?”

Başımı salladım. “Bu konular hakkında fazla bilgim olmayabilir fakat bir erkeğin cumartesi akşamı bir kızla ders çalışmak için barda buluşmak isteyeceğini hayal edemiyorum, tabii o kızı yatağa atmak istemiyorsa.”

Bunu söylediğimde gözleri büyüdü. Dudakları büzüldü, ağzı kıpırdandı ama hiçbir ses çıkmadı. Sonra alçak bir sesle, “Öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu.

Temel seviyedeki matematik gibiydi. Sadece hafif bir şekilde gülümsedim. “Oldukça eminim. Erkek arkadaşın olduğunu sanmıştım.”

DÜŞMANLAR

“Aman Tanrım.”

“Orada neler oluyor?” Emily kanepeden bağırmıştı ama söyledikleri zar zor anlaşılıyordu.

Dili dolanıyordu.

“Onunla bu gece çok eğleneceksin,” dedim.

“Hey.” Ses tonu ciddileşti. Bakışları beni teğet geçerken ev arkadaşına bakmadığından oldukça emindim, gözleri veranda da oyalanıyordu. “Öncesinde olanlar konusunda iyi misin?”

Cevap olarak sadece omuz silktim.

Öfke, içleme ve tüm o sinir bozucu duygular sıkıca kilit altına alınmıştı. Şu anda sadece yeni bir arkadaşla şakalaşmaktan hoşlanan, kaygısız ben vardım. Önümüzdeki iki yıl boyunca böyle davranabilirdim. Hiçbir şey kalbime girip canımı yakamazdı.

“Önemli bir şey yok. Sadece büyüdüğüm yerden biriydi.”

“Eski erkek arkadaş mı?”

Stone’un hırlamasını neredeyse yeniden duyabiliyordum. Eğer Siobhan’ın böyle dediğini duysaydı, hırlaması volkanik desibel seviyelerinde patlamaya ulaşırdı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. “Hayır. Sadece... ailevi meseleler.”

“Ah.” Neden bunu söylediğimde gülüşü üzgün bir hal almıştı ki? Amacım bu değildi. “Tamam, burada yeni olduğunu biliyorum ve benim de çok fazla arkadaşım yok, demek istediğim ben buradayım. Ne olursa. Biliyorsun, değil mi?”

Biliyordum. Anlık bir dürtüyle eğilerek ona sarıldım.

Başta şaşırsa da kollarını sıkıca etrafıma dolayarak sarılışıma karşılık verdi.

“O zaman yarın görüşüyor muyuz?” Koridora geçtim.

Başını salladı. “Evet. Genellikle sabah dokuz gibi giderim. Çok mu erken?”

Boş bir evim vardı ve çoğunlukla gece yarısından önce uyuyakalmış oluyordum. “Büyük ihtimalle bir saat öncesinde uyanmış olacağım, o yüzden mükemmel.”

“Tamam. Benimle nerede buluşacağını haber vermek için mesaj atarım. Ya da istersen seni alabilirim?”

Ah, kahretsin.

Parti evini ve orada yaşayanları tanıyor olabilir miydi? Siobhan’ın ev arkadaşlarım hakkında ne düşüneceği konusunda endişeleneceğimi düşünmemiştim. Eğer kendimizi korumak için sağlıklı bir içgüdüye sahip değilsek, bizim gibiler ve onlar gibi insanlarla bir arada olmazlardı.

Gülümsemem gergindi. “Seninle orada buluşurum. Ayrıca yarın gece gerçekten bir kuyruğun olmasını istiyorsan buna da varım. Tabii sadece peşinde dolaşacak bir vantuza ihtiyaç duyuyorsan.”

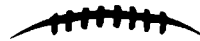
Güldü. “Pekâlâ, kulağa hoş geliyor. Gerçi bu durumda ben köpekbalığı mı oluyorum?”

Koridorda ilerlemeye başladım. “Bunu yarın çözüme kavuşturabiliriz.” El salladım.

“Tamam. Görüşürüz. Sabah sana mesaj atarım.” O da bana el salladı.

Geri döndüğümde ev karanlıktı ama bir sebepten bana doğru hissettirdi. Huzurluydu. Sonrasında yatağa girdiğimde, sabah birkaç denizati göreceğim için birazdan çok daha fazla heyecanlıydım.

O anda bir mesaj gelince yatakta dönerek telefonumu aldım.

Bilinmeyen: Bu bok bitmek zorunda.

Bilinmeyen: Görsel ekte.

DÜŞMANLAR

Göğsümün derinliklerine işeyen korkuyla doğruldum ve fotoğrafa tıkladım. Bir ekran görüntüsüydü.

Gail: Ailenin benimkine ne yaptığını biliyoruz.

Eğer oğlun kızıma ulaşip onunla işleri yoluna koymazsa basına gideceğim.

Artık kaybedecek hiçbir şeyimiz yok ama sizin ve oğlunuzun var.

Bu konuda ne hissediyorsun, Barb?"

Küfrettim. Üvey annem, tehdit edici ve çılgın bir mesaj atarken bile dilbilgisini mükemmel şekilde kullanmıştı. Bu bir tür şaka olmalıydı.

Stone'un numarasını telefonuma kaydetmemiştim ancak bunun o olduğunu biliyordum, bu yüzden ara tuşuna bastım.

Telefonu, "Çatlak üvey anneni durdur. Dava açacağız. Ayrıca üvey annenin ne sikimden bahsettiğini bilmiyorum ama ailem seninkine hiçbir şey yapmadı," diyerek açtı.

Göğsümde bir öfke dalgası yükseldi ama bekledim. Ona kadar saydıktan sonra da sıkılı dişlerimin arasından tısladım. "Bir, bu doğru değil. İki, onu *arayacağım* ama sen bana aramamı söylediğin için değil. Üç, Gail'in bu fikre nereden kapıldığını ben de bilmiyorum çünkü güven bana, seninle uğraşmak, istediğim en *son* şey." Devam etmeden önce duraksadım. "*Bana* bir iyilik yap ve numaramı yok et, olur mu?"

Telefonu yüzüne kapattım. Yine. Ve lanet olsun, bu çok iyi hissettirdi.

6. BÖLÜM

Stone ile geçmişimiz tam olarak ikimizin arasında değildi. Daha çok onun babasıyla benim babam, daha doğrusu babamın işvereniyle babam arasındaydı. Zamanlama tamamen şüpheliydi ama babam onların marketinde müdürdü. Sonrasında anneme kanser teşhisi konulduğunda, bunu gizli tutmaya çalışmıştık ancak haber yayılmıştı ve bir hafta içinde babama işten çıkış evraklarını vermişlerdi.

Babam başka bir iş bulmaya çalışırken annem de kemoterapiye başlamak üzereydi. O sırada babam kovulduğu için sağlık sigortamızı kaybetmiştik. Bir ay geçmişti. Hiçbir şey olmamıştı. Kimse babamı işe almıyordu. Bir ay daha ve yine hiçbir şey çıkmamıştı. Üç. Dört. En sonunda üç kasaba ötede biri, arkadaşının arkadaşına Mitch Phillips'in işe alınmaması için kulaktan kulağa söylenti yayıldığını itiraf ettiğinde, babam altı aydır iş aramaya devam ediyordu.

Babam, Stone'un babası tarafından kara listeye alınmıştı. Neden mi? Hiçbir fikrimiz yoktu.

Sebebini öğrenmeye çalışmıştık fakat hiç kimse itiraf etmiyordu ta ki annemin arkadaşı küçük bir barda, bir adamın konuşmasına kulak misafiri olana kadar. Adam Charles Reeves'in,

DÜŞMANLAR

karısına daha yeni kanser teşhisi konulmuş birini kovmasının kötü bir şey olduğunu bildiğini ve daha fazla kötü dedikoduyu engellemek için Phillips ailesini kasabadan göndermeye çalıştığını anlatıp durmuştu.

Geri tepmişti.

Bunların hepsi okuldaki son senemde olmuştu. Stone D1 okullarından birine başlamak için ayrılmıştı ve yükselen bir futbol yıldızıydı, zaten sahada her zaman gözde oyuncu olmuştu. Charles Reeves'in ailemi kasabadan göndermek istemesinin bir sebebi de buydu. Medyanın küçük kasabadan çıkan bir çocuğun gösterişli kolejler, hatta belki de gelecekte NFL* tarafından kabul edilmesi hakkında tatmin edici bir haberin peşinden koşma ihtimali olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden onlara bir skandal yaratmamızı istememişti, en azından dedikodu kazanının söylediği buydu.

Çünkü kanser tedavisi yüzünden o kadar çok borca girmiştik ki evimizi satmak zorunda kalmıştık.

Hastaneye yakın bir daireye taşınmıştık, böylece son senemde okulda kalabilecektim. Üç ay sonra Reeves ailesinin evimizi ve arazimizi, bankadan oldukça ucuz fiyata satın aldığını öğrenmiştik. Orayı yenileyerek yerel bir Airbnb** evi yapmışlardı.

Stone'un şampiyonluk maçının kazanılmasına sebep olan sayıyı attığı gece annem ölmüştü. Borcun içine o kadar batmıştık ki artık bizim için çıkış yolu kalmamıştı. Reeves ailesine karşı hissettiğimiz kırgınlık için kimsenin bizi suçlayacağını sanmıyordum. Kendi adıma konuşmam gerekirse kırıldığımı biliyordum. Babamın da aynı şekilde hissettiğini düşünüyordum.

Gail'in de aynı duyguları beslediğini hiç düşünmemiştim.

* National Football League en önemli ve en büyük profesyonel Amerikan futbol ligidir.

** Gittiğiniz herhangi bir şehirde veya ülkede, size belirli bir süre boyunca evini açan veya evini kiraya veren ev sahiplerinin olduğu bir konaklama uygulaması.

Ertesi gün Siobhan ile gerçekten de çok tatlı denizatlarını kontrol etmeye gittikten sonra onunla konuşmanın vaktinin geldiğine karar vermiştim. Gail'i arayıp bununla uğraşmak zorunda olmaktansa her şeyi yapmaya razı olurdum. Stone ile zaman geçirmeye bile. Nefesim kesildi. Dehşet içinde kalarak irkildim ama evet, Stone ile zaman geçirmek bile bundan daha çok tercih edilebilirdi.

Daha fazla oyalanamazdım.

Eğer bir dava açmakla tehdit ediyorlarsa bunu yapacaklarını biliyordum. Paraları vardı. Bizim yoktu. İşin doğrusu, bizi neredeyse çoktan toprağa gömmüşlerdi. Onlara, çaresizliğimizi kazarak daha da derinlerine inme şansını vermek istemiyordum. Daha ne kadarını kaldırabilirdik bilmiyordum. Bu yüzden de evin arkasındaki park alanında, arabama oturup aramayı yaptım.

Ev hâlâ boştu ve ertesi gün ya da gece herkes dönene kadar öyle kalacağını varsayıyordum ama yine de kimsenin kulak misafiri olması riskini almak istemiyordum.

"Tatlım! Ne güzel bir sürpriz."

Tanrım. İçim acıyordu. Öyle mutluydu ki...

"Tam da babanla beraber verandaya kahve içmeye çıkacaktık. Uzaklarda, hayallerinin peşinde olduğunu biliyorum ama burada olmanı diliyordum. Bir arama yine de en iyi sürpriz oldu."

Tanrım.

Bu zor olacaktı.

Kendimi hazırlayarak gözlerimi kapattım. "Stone'dan bir arama aldım."

Hattın diğer ucunda sessiz kaldı.

Bekledim.

Babamın, "Ne dedi?" dediğini duydum.

DÜŞMANLAR

Gail yine de sessiz kaldı. Sonra yumuşak bir sesle, “Ah, tatlım. Bununla uğraşmak zorunda kalmanı istememiştim,” dedi.

Sesim, Stone’unki gibi alçak ve pürüzlü çıktı. “Bana Barb’a yolladığın mesajı gönderdi.”

“Ah, canım.”

Bu kesinlikle duymak istediğim şey değildi.

“Ah, canım mı?” Kelimelerini tekrar ettim. “Ne düşünüyordun ki?”

“İkiniz de oradasınız. Düşündüm ki ikinizin ne kadar yakın arkadaş olduğunuza dair o kadar çok hikâye duymuşken-”

Bunu yapamazdım. Yapamazdım.

Gail’in cümleleri kafamın içinde dönüyor, kendi hatıralarımla karışıyordu ve hepsi oldukça kötüydü. Hepsi lekelenmişti. Annemi, elinin gevşediği zamanı hissedebiliyordum. Oraya, öldüğü odaya geri dönmüştüm. Ve telefonun ucunda onun yerine Gail vardı.

“Dur,” diye bağırdım boğuk bir sesle. Açık bir yara gibiydim, lanet olasıca açık bir yara. “Sadece dur artık.”

Annem.

Oradaydı.

Sonra gitmişti.

Kemoterapi işe yaramamıştı. Kanser çok hızlı ilerlemişti.

Annemin ölmesini izlemiştim.

“Dusty, tatlım.”

Babamın pürüzlü sesini duydum. “Onunla konuşmama izin ver! Bunu ben halledeceğim.”

“Hayır!” Gail daha önce ondan hiç duymadığım bir sesle patlamıştı. Sert bir şekilde, “Daha da kötüleştireceksin,” dedi. Sonra yeniden konuştuğunda sesi daha kısık ve yumuşaktı. “Tatlım. Üzgünüm. Sadece Stone orada, sen de oradasın.

Babanla ikinizin çok acı çektiğinizi gördüm ve ailesi bize borçlu. Ailesi size borçlu.”

“Hayır!” Midem daha fazlasını kaldırmıyordu. Gail annem gömüldükten sonra gelmişti. Hikâyeleri duymuştu ve artık sahip olmasını istemediğim fikirleri olduğunu fark etmiştim. “İzin ver açıklayayım.” Daha önce kendimde asla duymadığım bir sesle konuşuyordum. Deri değiştiriyor gibiydim. Arkasına saklanacak hiçbir şey kalmamıştı. Her şeyin üzerimden kazınarak çıkarıldığını hissediyordum. O yıllara katlanmanın bana yaptığı şey buydu. “*Gerçekten* beni dinlemen gerekiyor.”

Bekledim. Kendimi toparlamam için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Ufalanıyormuşum gibi hissediyordum.

“Stone Reeves’ten nefret ediyorum.”

Hattın diğer ucunda nefesini tuttuğunu hissettim.

Devam ettim. “Ondan, sahip olduğumu bile bilmediğim bir tutkuyla nefret ediyorum. Stone’a duyduğum nefret, babasının bize yaptığı şeyin daha öncesine dayanıyor. Buraya taşındım *çünkü* annem hayallerimi gerçekleştirmemi söyledi. Buraya taşındım *çünkü* bir şeyler yaşadım, bana hayatın gerçekten kısa olduğunu ve kendim için kararlar almam gerektiğini öğretti. Bu, annemi kaybettikten sonra bile öğrenmediğim bir şeydi. Ancak sana şunu söylemem *gerek*, hayat Stone Reeves’i geri isteyeceğim kadar kısa değil.”

Gail artık burnunu çekiyordu.

Aynısını yapmayı reddettim. “Peşini bırak. Kafanda bunun ne şekilde çözüleceğine dair nasıl delice bir fikrin varsa vazgeç *çünkü* bu gerçekleşmeyecek.”

“Ama-”

DÜŞMANLAR

“Beni aradı. Bana mesaj attı. Eğer durmazsan dava açacaklarını söyledi. Gail, lütfen. Babama ve bana daha fazla acı yaşatma.”

Yeniden o andaydım, annemin elini tutuyordum.

“O aileyle tekrar karşı karşıya gelmeyi kaldıramam.”

Yeniden annemin elinin gevşediğini hissettim. Hep böyle oluyordu. Yeniden ve yeniden, o anıyı kafamdan atabilmek için çok uğraşmıştım ama her zaman geri geliyordu.

Peşimi bırakmayacaktı.

Fısıltıyla, “Lütfen,” dedim.

Onun tarafından daha fazla burun çekme sesi geldi. Alçak sesle, “Tamam,” dediğini duymadan önce bir süreliğine duraksamıştı.

İçten içe ölüyormuş gibi hissediyordum. “Babama onu sevdiğimi söyle.” Ardından telefonu kapatarak Stone’a mesaj attım.

Ben: Bitti.

Ona cevap vermesi için bir şans vermedim. Numarasını engelledim.

Bana kalırsa Stone Reeves hayatımdan temelli çıkmıştı.

7. BÖLÜM

Siobhan ve Trent ile ders çalışmak daha çok bira içip televizyonu görmezden gelmekten ibaretti çünkü kanallar futbola ayarlanmıştı. Bir de ikisinin gerçekten flört etmeden flört etmesini izliyordum, hem de ikisi de flört ettiklerinin tamamen farkındayken.

İzlemesi eğlenceli olsa da bunlar bana göre değildi.

Bu şekilde olmaktan hoşlanmıyordum ama böyleydim. Romantizm. Cinsel kimya. Hatta başlangıçtaki eğlenceli kısma bile -tam da şu an ikisinin yaşadığı gibi- ilgisizdim. İçimde sert bir duvar vardı. Siobhan, bir ara Trent'in bir ev arkadaşı olduğunu ve eğer ilgilenirsem benim için onu davet edeceğini söylemişti. Soruyu sormuştu ve sonuç, hiçbir şeydi. Taş* gibi bir soğukluktan başka bir şey yoktu. Yanlış ifade. İçim tamamen ölmüştü.

Böyle biriydim ama bunun normal olmadığını da farkındaydım. Aslında böyle olmamın sebebi mantıklıydı. Buraya gelmeden önce yaşadığım olay... evet, boğazımda bir yumru oluşmaya başlıyordu. Uğraşmak istemediğim duygular

* İngilizcede Stone kelimesi taş anlamına gelir. Karakter bu ifadeyle Stone karakterine gönderme yapmıştır.

DÜŞMANLAR

korkutucu bir hızla toplanıyordu ve sanki boğazım tıkanıyor gibi hissediyordum.

Son bir sert itişle bunları bastırdım, tıpkı tüm diğer rahatsız ve acı verici şeylere yaptığım gibi.

Pekâlâ. Ben buydum. Yine de rol yapacaktım. Öyle yapmam gerekiyordu. Bana deniz hayvanlarıyla ilgili bir ders vererseniz inanılmaz şekilde mutlu olurdum. Bana birini ayarlamayı teklif ederseniz, içimde tam bir kutup patlaması yaşanırdı. Hiç kimse hayatlarındaki heyecana kayıtsız kalan birini sevmezdi. İşte sorun buydu. Bu, arkadaş edinip onları elde tutabilmek için iyi bir yol değildi ve Siobhan'ın arkadaşım olmasını istiyordum. Bunun için neredeyse çaresiz durumdaydım. Bir arkadaşım bile olmayacaksa, o zaman kim olurdum? Bir amacım olur muydu?

Benimle ilgili gerçekten tamir edilemez bir şey olduğuna dair o endişeden öncesine geri dönmek zorundaydım.

Bunları düşünerek bardağımı elime aldım ve gözlerimi indirip baktığımda geç de olsa tutuşumu gevşetmem gerektiğini fark ettim. Parmaklarım bembeyazdı. Ya bardağı parçalayacak ya da parmaklarımı kıracaktım. İkisinden biri olacaktı.

Sert bir nefes vererek kendimi düşünmeyi bırakmak için zorladım. Şu anda hayatımı böyle idare ediyordum. Kişisel şeyler hakkında hiçbir şey düşünmüyordum. Sadece akademik çevre. Deniz biyolojisi. Kırk dört yunus türünü uyku da baştan ve tersten sayabilirdim, ayrıca daha fazlasını öğrenmek için istekliydim. Hedefim buydu. Ödüle odaklanmıştım. Yapacağım şey belliydi. Başımı sert bir şekilde sallarken kendi moral konuşmamdan bulduğum cesaretle barı geçtim ve Trent ile Siobhan'ın kafalarını birbirlerine eğerek oturdukları yere geri döndüm.

Kahretsin.

Belki de artık gitmem gerekiyordu. İsteddiği zaman gideceğimi ona söylemiştim fakat şifreli bir mesaj belirlememiştik.

Tabureme geçerken konuşmadan Siobhan'a sormaya çalıştım ama kafasını kaldırdığında, yüzünde samimi bir gülümseme vardı. Biraz da rahatlık. Dudaklarının etrafındaki çizgiler, ben içkimi tazeleyip dönünce gevşemişti. Peki. Biraz daha kalacaktım.

“Kalabalıklaşmaya başladı.”

Trent omzumun üzerinden kapıya ve barın geri kalanına bakıyordu. Biz köşedeydik ama artan kalabalığı buradan bile fark edebiliyordum. Biramı aldığım sırada bir müşteri akını olmuştu.

Siobhan kaşlarını çattı. “Eh, saat sekiz. Hem burası bir kampüs barı. Maç büyük ihtimalle bitti ve herkes kasabaya geri dönüyor.”

Gözlüklerini geri iten Trent kaşlarını çatarak küfretti. “Haklısın. İlk resmî maçın bugün olduğunu unutmuşum.”

Siobhan bana döndü. “Diğer bar kampüs dışında bir maç olduğunda asıl takılma yeri olur, şimdi de burası tamamen dolacak. Takım genellikle sonradan gelir ve bazen de asıl duraklarına gitmeden önce buraya uğrarlar. Her iki bar da gecenin geri kalanında yoğun olacak.” Etrafa bakınıyordu. “Unutmuşum. Aslında biliyordum ama unuttum.” Gözleri neredeyse özür diler gibi Trent'in üzerinde oyalandı.

Trent döndüğünde onun bakışını yakaladı ve sonra ikisi de hızlıca kafasını çevirdi.

Eğleniyor olabilirdim ya da eğlenmem gerekiyormuş gibi hissedebilirdim. Tabii bu evimin bu gece büyük ihtimalle parti merkezi olacağını düşünüyordum olmadığım bir durumda geçerli olurdu. Eğer takım geri dönüyorsa bu ev arkadaşlarımda da döneceği anlamına geliyordu.

DÜŞMANLAR

“Buradan çıkıp gidelim!” Ani çıkışımla kendimi bile şaşırtmışım.

İkisi de bir anlığına bana doğru gözlerini kırıştırdıktan sonra Trent eşyalarını toplamaya başladı. “Katılıyorum. Benim evime gidebiliriz. Futbol maçı yok. Ders çalışabiliriz ya da...” Duraksadı, bakışları Siobhan’ın üzerine kayarken yumuşadı. “Sadece takılırız.”

Siobhan’ın gözleri büyüdü. “Ev arkadaşın da orada mı?”

Bana doğru attığı hızlı bakış, ne düşündüğünü belli ediyordu. Lanet olsun, kahretsin, siktir. Buna ihtiyacım yoktu. İhtiyaç duymanın çok ötesindeydim. Panik, klostrofobi ve katıksız bir dehşet üzerime yağmur gibi yağmaya başladı. Durmak zorundaydım. Nefes almam gerekiyordu. Bir saniyeliğine beklemem gerekiyordu hatta bir dakika daha. Duygular hâlâ benimleydi.

Felç olmuş gibiydim ama yüzümden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Bu kısmı geçen sene mükemmelleştirmiştim. *O adam* beni korkmuş halde göremezdi. Ona bu tatmini asla yaşatmamıştım. Kimseye bu tatmini yaşatmazdım. Bir an sonra artık orada değildim. Quail’e geri dönmüştüm ve beş eyalet uzakta bir üniversitedeydim.

Ben.

Bunu.

Yapabilirdim.

Beni ele geçiren o sımsıkı tutuş gevşediğinde, gözlerimi kırıştırdım. Bunu aşmışım. Ayrıca şu anda çantasına eşyalarını koymayan tek kişi bendim.

“Onu içecek misin?” Siobhan içkimi işaret etti.

İçki. Alkol. Tamam. “Sizin arabayla gelebilir miyim?”

“Evet. Elbette.”

Biramı kafama diktim. Tamamını. Tam olarak yarım litrelik bardağın hepsini.

Trent bile şaşırıp kalmış gibi görünüyordu. Yan masadaki bir adam ıslık çaldı. “Vay canına! O boğazı güzel açıyorsun, bebeğim.”

Tepkimi düşünmeden ona hırlayarak karşılık verdim. “Kapat o sikik çeneni.” Eşyalarımı çantamın içine atıp taburemden indiğimde gitmeye hazırdım.

Adamın yüzü öfkeyle kararmıştı ancak bizim burada olduğumuz tüm süre boyunca o da buradaydı. İçip futbol maçını izliyordu ve tepki veremeyecek kadar yavaş olduğunu biliyordum. Zihnimin bir köşesi, onun masasını dikkat etmem gerektiğini söylemişti ve ben de bunu yaptım. Benim gibi insanlar böyle yapardı. Dikkat ederdi.

Ayağa kalktığım anda kelimeleri bir araya getirdiğini görebiliyordum.

Bana doğru uzanmıştı ki...

Hayır. Bugün olmaz.

Ondan kurtuldum ama sonra çantamı yakaladı.

Düzgün bir şekilde düşünmüyordu ve geçmişin hayaletleri bir noktaya kadar kendi düşüncelerimi bulandırıyor. O yüzden dönerek çantamdan kurtulmak ve dirseğimle sertçe adamın koluna vurmak için tereddüt etmedim. Çantamı elinden bıraktığında yakaladım ve buna tepki veremediğim sert bir şekilde ayağının üzerine bastım.

Feryat ederek ayağına uzanmaya çalıştı ama bu sefer de kafasını masaya çarpınca yeniden küfretti.

Arkadaşları donakalmıştı. İki tanesi ayaklanmaya çalıştığında onları işaret ederek, “Kıpırdamayın. Hakaret içeren bir yorum yaptı. Ben de cevap verdim. O beni yakaladığında da kendimi korudum. Tek kelime ederseniz polisleri ararım, beni

DÜŞMANLAR

destekleyecek şahitlerim ve videom var,” dedim. Tavanın köşelerini göstererek parmaklarımı şıklattım. Orada kamera değil, televizyonlar vardı ancak adamların bunu araştıramayacak kadar kafaları karışmış haldeydi.

Trent ve Siobhan arkamda durmuş, boş boş bakıyorlardı. Beklemedim. Bu olayı olması gerekenden daha sert bir şekilde ele almıştım ve biliyordum ki ne kadar çabuk kurtulursam o kadar iyiydi.

Kurtulmuştum.

Barın dışındayken Siobhan ve Trent, şaşkın bir şekilde bana bakıyorlardı. İkisi de gözlerini kırptırıyor, dudakları çizgi halini almıştı.

Yaptığım şeyden hoşlanmamıştım. Ortaya koymak istemediğim bir yönümü göstermiştim.

Buraya; beş eyalet uzağa gelmemin amacı, yeniden başlamak. Eski beni hatırlamak gibi bir amacım yoktu. O adama bu şekilde tepki vermek, eski benliğimin tanımıydı. Ve geçmişte neden böyle olmak zorunda kaldığım konusuna girmeyi gerçekten istemiyordum. İmkânsızdı. Asla olmazdı. Mümkün değildi.

“Az önce içtiğim bira iki dakika içinde etkisini göstermeye başlayacak. Hâlâ sizin arabayla gelebilir miyim?”

Siobhan bir anda kendine gelerek ileri doğru sıçradı. “Evet. Ah. Arabam şu tarafta.”

“Sha, benim eve nasıl gidileceğini biliyor musun?”

Siobhan açık otoparkı geçerken başıyla onayladı. “Hatırlıyorum. Geçen yapılan Biyoloji etkinliği, hatırladın mı?”

Trent’in yüzü aydınlandı. “Ah, doğru! Unutmuşum. Evet, tamam. Sizinle evde görüşürüz. AJ de orada. Zili çalabilirsiniz. Ben belki yolda durup bir şeyler alabilirim.”

Arabasına doğru ilerleyip içeri girdiğimizde, Siobhan'ın yüzündeki ufak sırıtmayı fark ettim. Ve bir arkadaş böyle bir şey söyleyebileceği için, "Bir şeyler alacakmış. Prezervatif gibi bir şey mi?" diye takıldım.

"Kapa çeneni!"

Yine de kıpkırmızı olmuştu, hem de çok fena.

Arabayı çalıştırıp park yerinden geri geri çıktı, en sonunda Trent'i otoparktan dışarı doğru takip edene kadar dolaştık.

"Ayrıca ben o türden bir kız değilim," diye mırıldanmadan önce sadece bir trafik ışığına kadar bekleyebilmişti.

"Nasıl? Seksten hoşlanan türden mi?"

Yüzündeki kızarma geri dönmüştü. Tam anlamıyla kıpkırmızı bir denizyıldızı gibiydi. "Bilirsin." Aniden yanağını içeri çekerek koltuğunda kıpırdanmaya başladı. "İlk gecede seks yapan türden."

"Trent'i ne zamandır tanıyorsun?"

"Bu aynı şey değil."

Bu konu hakkında pek bir fikrim yoktu. Böyle konularda rol yapamazdım. Neredeyse nazik bir şekilde, "Duygu beslediğin biriyle seks yapmak, birlikte kaç saat geçirmiş olursanız olun kötü bir şey değil," dedim.

Koltuğunda dikleşerek yutkundu. Elleri direksiyonu sıkma-ya başlamıştı. "Eğer o adam sonrasında senin bir sürtük olduğunu düşünürse öyle."

Buradaki soru, bir erkeğin böyle bir şey yapıp yapmayacağı değildi. Erkekler bunu yapardı. Soru Siobhan'ın, Trent'in bunu yapacağına inanıp inanmamasıydı.

"Bir anlamı olur mu bilmem ama şundan oldukça eminim ve emin derken %99.8 demek istiyorum, Trent tamamen seninle ilgileniyor." Nazik bir şekilde kolunu dürttüm. "Çifte standart olduğunu anlıyorum ama eğer seksten ve Trent'ten

DÜŞMANLAR

hoşlanıyorsan o zaman seni gerçekten durduran ne? İlişkilerin bu şekilde başladığını biliyorum. Dürüst olmam gerekirse, hayat bu gibi şeylere endişelenmek için çok kısa.”

Göğsümde içimi kemirerek oyan bir acı oluşmaya başladı, oraya kök salarak derinlere indi. Kelimelerim hassas noktama dokunmuştu.

Kendi kulaklarıma bile ürkek gelen bir şekilde devam ettim. “Fransız melek balıklarının sevgisi” el üstünde tutulmalıdır. O duyguları hâlâ hissedebiliyorken tadını çıkar.”

Evet, kendimden bahsediyordum.

Evet, keşke yeniden hissedebilseydim.

Fakat evet, söylediğim şeye inanıyordum.

Zamanınızın ne zaman tükeneceğini asla bilemezsiniz. Vakit geldiğinde ne olacaktı? Denemediğiniz şeyler yüzünden pişmanlıkla mı ölecektiniz? Bu, deneyip reddedilerek ölmekten çok daha kötüydü. Reddedilmeyi kim takardı ki? O tür şeyler asla hatırlanmazdı. Ancak yaşamamak; işte bu, insanı ölüm döşğine kadar takip ederdi.

“Yaşa, Sha.” Lakabını bilerek kullanmıştım. “Eğer yaşamazsan pişmanlık seni içten içe tüketir.”

Önce sessiz kaldı, ardından kahkaha attı. “Tamam. Peki. Bu felsefi yönün de nereden çıktı? Hem Fransız melek balıklarının ömür boyu eşleştikleri kesin değil, biliyorsun.”

Dudaklarım çarpık bir gülüşle kıvrıldı. “Bu benim yan dalım. Burada derin bir düşünür var, bilmiyor muydun? Ayrıca benzetmeye ayak uyduralım, olur mu?”

Biraz da olsa şaka yaptığımı düşünüyordu.

Yapmıyordum.

* Bu balıklar tek eşli olmaları ve hayatları boyunca eşleriyle yan yana olmalarıyla bilinir.

8. BÖLÜM

Siobhan ve Trent bütün gece ayak oyunu oynadılar*. Kelimenin tam anlamıyla.

Trent'in dairesine gitmiştik. Hepimiz film izlerken, o ikisi koltukta ayaklarını birbirlerine değdirmeye başlamışlardı. Biraz şarap içmek ve Sequence** oynamak için mutfak masasına geçtiğimizde, karşılıklı oturmayı tercih etmişlerdi ama sinsi bakışları, kızarmış yüzleri, sessiz kıkırdamaları ve oturdukları yerde sürekli kıpırdanmaları bana eğer bu gece bu işi bitirmezlerse aptal olduklarını söylüyordu. Ya da onlarla *uzun* bir dönemin beni beklediğini.

AJ, hiç Trent gibi değildi. Orta yaşlı erkeklere benziyordu, pek fit sayılmazdı. Aslında, "Ağaçlar yaşlıdır. Dijitale geç," yazan kesilmiş tişörtüyle orta yaştaki erkeklerden daha fazlası gibiydi. AJ, neredeyse sevimli bir şekilde havaya dikilmiş saçlarıyla, Trent ve Siobhan'ın ne kadar tatlı olduklarına benim gibi katılıyordu. Yine de sinir bozucu olma sınırında dolandıkları inkâr edilemezdi.

* Played Footsie, iki kişinin genellikle bir masanın veya başka bir şekilde gizlenmiş bir yerin altından birbirinin ayaklarına dokunduğu flört oyunudur.

** Her oyuncuya dört adet kâğıdın dağıtıldığı, sırası gelenin istediği kartı seçerek kartın üzerindeki işleme göre halkasını oyun alanındaki dört işlemin üzerine koyduğu bir zekâ oyunu.

DÜŞMANLAR

Onu, yüzünde hafif bir sırıtmayla ikisini izlerken yakalamıştım ama küçük bir yüz ekşitme de vardı. Artık yaptıklarını gizlemiyorlardı ve iki tur Sequence oynadıktan sonra veda ettiğim sırada, Siobhan'ın tavsiyemi dinleyerek anı yaşayıp yaşamayacağını merak ediyordum. İki türlü de yarın bir arama alacağımı ya da pazartesi sınıfta azar işiteceğimi tahmin etmek zor değildi.

İkisini de dört gözle bekliyordum.

Arkadaşım olduğu için -en azından *bir* tane- kendimi iyi hissediyordum ve büyük bir partinin devam ettiği evime geldiğimde ruh halim değişmedi. Ev kalabalıktı, benim odam dışındaki neredeyse her odanın penceresinden ışık geliyordu. Arka bahçenin ışığı kısılmıştı ama ona yakın kişi piknik masasının etrafında dikiliyordu. Yanlarından geçerek kapıma ilerlerken Mia'yı tanıdım ve Nicole'ün güldüğünü duydum.

Hiçbiri bana bakmadı.

Onlara hafifçe göz attığımda yanıldığımı gördüm. Dent bana bakıyordu ama kolu Nicole'ün omuzlarına dolanmıştı ve kız neredeyse kucağında oturuyordu. Nicole'ün bacaklarından biri onunkinin üzerindeyken, eli Dent'in göğsüne yerleşmişti. Ben onları izlerken, Dent'in eli onun sırtından aşağı inerek kalçasının diğer tarafını avuçladı, artık kızı yarı yarıya kucaklıyordu ve başı Nicole'e doğru eğilmişti.

İlerlemeye devam ettim ama kapıma giden merdivenlerden inip kilidini açarken, geçen gece barda fazla hızlı davranıp davranmadığımı merak etmeden duramadım. Dayanmalı ve onlarla daha uzun süre mi oturmalıydım? Teknik olarak Nicole bana hiçbir şey yapmamıştı. Sürtük gibi davranan sadece Mia ve Lisa'ydı. Sav ve Nicole onlar gibi değildi.

Kendi tavsiyemi hatırlayarak hiçbir zararı olmayacağını düşündüm. Nazik ol. Kaçıp gittiğin için özür dile. Yani, bana

gölüp daha en başta gitmeme sebep olan şeyleri aynen yapabilirlerdi, bu aklıma yatmıyordu. Belki de onları kampüste öğle yemeğine ya da en azından bir yerlerde kahve içmeye davet edebilirdim. Aslında sadece evde oturup birlikte bir kahve içsek bile olurdu fakat asıl problem, yukarı çıkmak konusunda rahat hissetmiyor oluşumdu. Onlar da bodruma hiç inmiyordu. Arada Lisa'nın kapısını çarptığını duyuyordum, arkasından benimle aynı katta olmaktan yeterince hızlı kaçamıyormuş gibi koşuşturan ayak sesleri geliyordu. Ona ve Mia'ya karşı fazla sert veya erken davrandığımı kesinlikle düşünmüyordum ama Sav ile Nicole başka bir şansı hak ediyorlardı.

Yarın. Bunu yarın yapacaktım.

Yan odadan gelen bağırıışları duymazlıktan gelmeye kararlıydım. Bilardo oynuyor olmalılardı çünkü sürekli, "*Sekiz top, orospu çocuğu,*" sözlerini duyuyordum. Kapımın kilitli olduğundan emin oldum ve -hatta hafta içi ekstra bir zincir kilidi ekleyecek kadar ileri gitmiştim- vantilatörümü sonuna kadar açtım. Kutu şeklindeki vantilatörlerdendi, buna rakip olabilecek olanlar ancak bir ahırda bulunabilirdi. Aslında bulunmazdı ama bir cevher bulduğum için kendimle gurur duymayı seviyordum fakat içten içe, sadece kendimi kandırdığımın farkındaydım. Yatağıma gidemeyecek kadar gergindim.

Dizüstü bilgisayarımı açıp kulaklıklarımı taktım ve Teksas C&B eleman ilanlarına girdim. Hafta boyunca iş bulmayı er-telemiştim ama banka hesabımdaki miktar her gün azalıyordu. Buna ek olarak paramı Quail'de bira içmeye kullandığım için bugün öğle yemeğini atlamıştım. Tanrı'ya şükür, saat sekize kadar içkileri sadece iki dolardı.

Trent ve AJ et, peynir, kraker ve sostan oluşan bir şarküteri tabağı hazırlamışlardı. Cips, salsa gibi diğer şeyler de vardı ve evet, doya doya yemiştım. Sonraki gün ramen için yeterli

DÜŞMANLAR

param olacağını biliyordum, o yüzden mükemmel ev sahipliği yeteneklerinden yararlanmıştım.

Tamamen tok olan karnım bundan oldukça memnundu ama evet, elimdeki meseleye geri dönmeliydim.

İş bulmam gerekiyordu. Bunu daha fazla erteleyemezdim, o yüzden eleman ilanlarını incelemeye başladım.

Bir laboratuvar asistanlığı işi vardı ancak okumaya devam ettikçe yüksek lisans öğrencisine uygun olduğunu gördüm. Bana göre değildi. En azından henüz.

Devam ettim.

Kütüphane görevlisi. Bu işi daha önce yapmıştım, kitapları çok sevsem de bundan nefret edeceğimi biliyordum. Bu hafta oradaki çalışanlara bir göz atmıştım, hepsi de kendini beğenmişlikte tamamen yeni bir seviyedeydi. Şaka yapmıyordum. Bazen öylelerine rastlarsınız, en büyük edebi eserlerden sayılan, “*Gurur ve Önyargı*” ya da “*Savaş ve Barış*” dışında kitap okuyanlara yukarıdan bakarlardı. Yanlış anlaşılacak istemiyordum, bu kitaplar harikaydı ama “edebi şaheserler” dışında, en az onlar kadar eğlenceli romanlar, hatta ders kitapları da vardı.

Ancak bu uğraşmak istediğim bir edebi savaş değildi, o yüzden bakmaya devam ettim.

Mutfak görevlileri.

Bakım elemanları.

Bir kapıcı pozisyonu.

Son ikisi arasındaki farktan emin değildim.

Bir bebek bakıcısı-dadı işi vardı ama biraz inceleyince... benim söz verebildiğimden daha uzun saatler istiyorlardı. Benim de ders saatlerimde müsait olmam gerekiyordu.

Teknik destek.

Teknik asistan.

Teknik stajlar.

Belki de yanlış bölümü seçmiştim?

İhtiyaç duyulan deneyimler, hafta sonları veya akşamları istedikleri saatler arasında gidip gelerek iki pozisyona kadar indim. Quail'de bir barmen yardımcısı ya da garsonluk işi veya spor etkinliklerinde standarda çalışabilirdim.

Başvuru formlarına tıkladım çünkü ikisini de denemek zorundaydım. Herhangi birine kabul edilsem mutlu olacaktım. İkisini de alırsam sevinçten havalara uçardım. Saatlerinin esnek olduğunu, “öğrenci ders programlarına uygun” şekilde çalışabileceklerini söylemişlerdi, o yüzden odamın kiralama detaylarındaki gibi yalan söylemediklerini umut ediyordum çünkü başvuru formlarını tamamen uydurarak dolduruyordum. Evet, aslında az da olsa iş deneyimim vardı. Bu bir bakıma doğruduydu. Birkaç kez kermeslerde gönüllü olmuşum. Ve evet, düşman olmadan önce Stone'un ailesinin marketinde paketleme yaptığım bir hafta kadar süren o kısa dönem vardı. Gerçi kabul ettiğimden daha kısa da olabilirdi.

Bu bir üniversite pozisyonu içindi. Aşırı seçici olmayacaklarını hissediyordum ya da öyle olmasını umuyordum.

Yapılacaklar listemden bunu çıkararak yatmaya hazırlandım. Duvarda birkaç vuruş sesiyle bağırtılar duyduğumda, kulaklıklarım takılı ve müziğim son ses açık uyumaya karar verdim.

Şunu kabullenmem gerekiyordu, böyle devam ederse dönemin sonuna kadar sağır olacaktım.

“Reever's Market'te mi çalıştın?”

Quail'dekiler hızlı çıkmış, beni hemen ertesi gün arayarak bir iş görüşmesi ayarlamışlardı. Açılıştan bir saat önce ve şansına tam da iki dersimin arasında, barda oturuyordum. Erken öğle yemeğim için tam olarak kırk dakikam vardı ama yemek

DÜŞMANLAR

planımı bugünlük kahvaltı için kullanmış, böylece bu görüşmeye gelebilmişim.

Günlük bir yemek hakkım vardı ve şu anda kendimi bunun için tekmelemek istiyordum. Ödediğim paranın karşılığında hafta sonları da yararlanmalıydım. Haftada beş değil, yedi gün olduğunu unutmuştum.

Kendime not: Birinci sınıflara ayak uydur.

Kendini Joe olarak tanıtan ve daha önce arayıp bu sabah benimle buluşan adam keldi. Yuvarlak bir yüzü, yanaklarında gamzeleri ve iri, atletik bir yapısı vardı. Boyu ortalama bir metre yetmiş beş santim gibi görünüyordu ama iri kısmını vurgulamak istiyordum. Notları tuttuğu ellerini masaya yaklaştırdığında kol kasları şişti.

“Evet.”

Arayıp beni kontrol etmişler miydi? Müdürü referansım olarak yazmıştım ama o müdürün artık orada çalışmadığını biliyordum. Kadın beni sevmiş, orada olduğum hafta boyunca iyi bir paketleyici olduğumu söylemişti.

Lanet olsun. Acaba beni hatırlar mıydı?

Ergenliğimde oluşturmaya başladığım kariyerimin ilk yıllarında oraya girmiştim, saatlerim azdı çünkü yasal olarak çalışabileceğiniz zamandan bile önceydi. Fakat on altı yaşına bastığımda, yerel bakımevinde tam zamanlı bir işe girmiştim. Yatakları çevirme ve kirli çamaşır toplamadaki becerilerim, yıllar sonra annem bakımevinde vakit geçirmeye başladığında işime yaramıştı.

“Oranın Stone Reeves’in ailesinin sahip olduğu marketle aynı yer olduğunu biliyorsun, değil mi?”

O anda ne olduğunu anladım.

Bana neredeyse ters bir şekilde bakıyordu ve nedenini şimdi anlamıştım. Yalan söylediğimi, bu ismi bilerek oraya

koyduğumu düşünüyordu. Keşke durumun aslında tam tersi olduğunu bilseydi.

Oturduğum yerde dikleştim, tüm sırt ve boyun kaslarımın kasıldığını hissediyordum. “Bunu bildiğinizin farkında değilim.”

“O adam, bu şehirde bir futbol tanrısıdır. Ben bir erkeğim. Hem de bir sporcuyum, sence bunu bilmeme ihtimalim var mı?” Gözleri buz gibi olurken notlarını indirdi. “Bu işi almak için başvuru formunda yalan mı söyledin?”

Nefesimi içimde tuttum. Söylediği şey tamamen mantıksızdı.

Yalan söylemek mi? Ben mi? Belki biraz fazla abartmıştım ama tamamen yalan söylemek... Tamam. Söylemiştim. Eh. Gerçekleri oldukça çarpıtmıştım. Fakat yine de içimde, “Dürüst olmam gerekirse sahiplerinin onlar olduğunu bilmemenizi umuyordum,” diye mırıldanacak ve bunun için kötü hissetmeyecek kadar yeterli gerçek de vardı.

Gözleri koyulaşırken orada parlamaya başlayan umudu gördüm.

“Ne düşündüğünüzü görüyorum ve henüz başlamadan sizi durdurmak zorundayım.”

Gözleri kısıılırken ağzı kıvrıldı.

“Stone ile asla tanışmadım. *Onun* kim olduğunu biliyorum, aynı okula giderken nasıl bilmem ki? Ama o her zaman futbol kamplarındaydı ve benden farklı bir yıldaydı.” Hesap yapmayacağını umuyordum. Stone, Teksas tarafından olabildiğince hızlı bir şekilde yani bir yıl önce alınmıştı. Eğer bu adamın kafası sayılara basıyorsa benim Stone’dan daha genç olduğumu anlardı. Zor bir şey değildi ancak başvuru formuna transferle gelen bir üçüncü sınıf olduğumu yazmamıştım. Israrla devam ettim. “Anne babasını da gerçekten tanımıyorum. Size müdürümün numarasını vermiştim. Benim en fazla çalıştığım kişi oydu.

DÜŞMANLAR

Beni hatırlayacaktır. Stone...” Duraksadım. Siktir! Kendimi ele vermek üzereydim. “Bay ve Bayan Reeves beni hatırlamaz bile ama orada gerçekten çalıştım.”

Bana uzun ve ters bir bakış attı.

Hareket etmedim. Eğer edersem ya hikâyemi yemeyeceğinden ya da blöfümü göreceğinden korkuyordum. Bunun sonuçlarıyla uğraşmak istemiyordum. İkimizin de olduğumuz yerde donakalmış halde oturduğumuz otuz saniyeden sonra onaylar gibi salladığı kafasını eğip yeniden notlarına baktı.

“Tamam. Anladım.”

O kadar keskin bir şekilde nefes verdim ki hızlıca geri çekmek zorunda kaldım. Off! O zaman ne düşünürdü? Nefesimi tuttuğum belli olacaktı.

Kafasını kaldırıp baktığında, elimle saçımı düzelterek öksürdüm. İyi durumdaydım. Fark edilecek bir şey yoktu.

Gözleri üzerimden geçip gittiğinde, tüm ilgisini kaybettiğim için memnundum. Ses tonu bile artık monotondur. “Bana iş tecrübelerinden biraz daha bahset. En son işinden başla.”

Eh, bu kolaydı. İyi bir çalışan olup olmadığım sorulduğunda, bu konuda her zaman mükemmel sonuç alırdım. Fazla abartma becerilerim oldukça yardımcı oluyordu, sadece hedefe doğru ilk adımı atmam yeterliydi.

9. BÖLÜM

NE HAKKINDA KONUŞTUĞUNU BİLMİYORSUN!” Duyduğum çığlıkla aniden yerimden doğruldum. Uyanıktım, yatakta uzanarak denizyıldızlarının nüfus dinamiklerini okuyordum. Kulak misafiri olmak kötüydü. Dedikodu yapmak da öyle. Ev arkadaşı dramalarına kulak misafiri olmak da hiç iyi değildi. Zaten gidecektim. Kapımı hafifçe açtığımda, bodrumun karanlık olduğunu gördüm. Lisa’nın kapısı kapalıydı ama bu, bana evde olup olmadığına dair ipucu vermiyordu. Benden hâlâ vebalıymışım gibi kaçıyordu. Oyun odasından geçerek merdivenlere yaklaştım.

“Wyatt! Aman Tanrım! Yapma!”

Bunları çığlık çığlığa söyleyen Mia’ydı.

“Neler oluyor?”

Bu Nicole’dü. Görünüşe göre evdeydi ve sesi kulağa öfkeli geliyordu.

“Hiçbir şey. Hiçbir şey yok!” Başımın üzerinde sertçe adım sesleri duyuldu, mutfak kapısına doğru yaklaşıyorlardı.

Bodrumun kapısı muhtemelen açık kalmıştı yoksa bu kadar iyi duyamazdım. Lisa yukarıda olmalıydı çünkü başka hiç kimse aşağı inmiyordu.

DÜŞMANLAR

“Hey! Bu da ne?”

“Hiçbir şey.” Wyatt bu defa daha sakindi ancak kendini tutmaya çalıştığı belliydi.

Dişlerini sıkıldığını neredeyse gözümde canlandırabiliyordum.

“Bir şey var!”

Mia’nın saçlarını arkaya atarak elini kalçasına koyuşunu da gözümde canlandırabiliyordum.

“Tanrım. Sakin olun. Daha bir dakika önce bir şeyiniz yoktu.”

“Bu şeyden önceydi...” Sessizlik. Mia’nın ne yaptığını bilmiyordum ama öfkeyle söylendiğini duyabiliyordum. “Char’a ulaşmam için bana nutuk çekmeye başlamadan önceydi ama neyden bahsettiğini bilmiyor. Erkekler farklıdır. Kimseyle problem yaşamazlar. Hep kavga ederler ama aşarlar...”

Wyatt’tan, “Tamamen öyle değil,” diye alçak sesli bir mırıldanma geldi ama hâlâ sakinliğini koruyordu. Bu konuda ona saygı duyuyordum. “Biz sınıflandırmayı daha çok yapıyoruz. Bu herifi gelecekte yeniden görmem gerekecek mi? Eğer evet ise bunu aşarız. Ama hayırsa o zaman yumruk atarız. Ya da cevap ne olursa olsun yumruk atarız. Bazen bu daha eğlenceli olur fakat hiçbir zaman bilemezsin. Bazı adamlar son zamanlarda aşağılık davranıyor-”

“Wyatt!”

“Doğru. Benim ne söylediğimi umursamazsın.” İçini çektiğinde artık rahatsızlığını duyabiliyordum. “Ne büyük sürpriz. Her zamanki gibi.”

“Bu da ne demek?”

Mia’nın ses tonunun nasıl iğneleyici bir tona dönüştüğüne bakılırsa kollarını göğsünde birleştirdiğini gözümde canlandırabiliyordum. Belki de görünüşü tamamlamak için çenesini de meydan okuyan bir şekilde kaldırmıştı?

“Mia.” Wyatt işleri düzeltmeye çalışıyordu. Yürüdüğünde çıkan gıcirtiyı duydum. Ona doğru ilerliyordu. Sesi sakindi,

hatta fazlasıyla. Böyle bir durumda olsaydım, onun gibi sakın kalamazdım. “Arkadaşın seni kırdı. Char seni terk etti; herkesi, seni geride bıraktı ve söylemek istediğim şu ki-”

“Ne? Benim bir sürtük gibi davrandığım mı?”

“Tanrı aşkına.” Wyatt, sert bir şekilde, “Evet, DAVRANIYORSUN!” dedi.

Keskin bir nefes alma sesi geldi. Mia’dan mıydı? Nicole’ün müydü? Bu, bir tür isim bulma oyunu gibiydi.

“Wyatt. Dostum. Belki-”

“Hayır! Sürtük gibi davranıyor ve telefonu eline alıp arkadaşına kızması gerekirken, bütün lanet hafta boyunca hakkında hiçbir şey bilmediği birisine bok atıp durmasını dinlemek zorunda kaldım.”

Mia’nın dudaklarından hastalıklı bir gülüş kaçtı. “Evet. Tabii. İstenmeyen ev arkadaşı hakkında birkaç şey bilmek için onu tanımama gerek yok. O-”

Neredeyse kalbimin durduğunu hissedebiliyordum. Benim hakkımda konuşuyordu. Tüm bu olanlar benim hakkımdaydı. Bu da neydi?

“ONU TANIMIYORSUN!”

Kalbim Wyatt’ın kükreyişiyle tekrar hızla atmaya başladı.

Wyatt devam etti. “Onu tanımıyorsun! Onun iyi mi, kötü mü, fakir mi, yoksa başka bir şey mi olup olmadığına dair hiçbir fikrin yok. Sessiz biri olması dışında onun hakkında bir şey bilmiyorsun çünkü burada mı değil mi belli bile değil. Üstelik lanet bir şekilde çaresiz. Başka gidecek bir yeri olsaydı kim, sen ve Lisa’nın ondan aktif olarak nefret ettiğiniz bu durumun içinde kalmak isterdi ki?” Bir duraksama oldu. “Ayrıca onun hakkında atıp tuttuğun saçmalıkların yüzde seksenini bile duymadı.”

“BU NEDEN SENİN PROBLEMİN?”

“ÇÜNKÜ NEFRET DOLU, KÖTÜ KALPLI, SIKIK BİR KIZ ARKADAŞ İSTEMİYORUM!”

DÜŞMANLAR

Wyatt'ın değeri gözümde birden yükseldi. Onu kendim duymamış olsaydım bu dediklerine inanamazdım. Ama Mia'nın "Yeni Ev Arkadaşından Nefret Et Treni'nde" kalmaya devam ettiğini duymak sürpriz olmamıştı. Sadece hissettiğim her şeyi onaylamıştı. Ah, bir de onlara yeni bir şans vermeyi düşünmüştüm.

"Kız, Nicole ve diğerlerini ekti," diyen Mia hâlâ deniyordu ancak şiddetini kaybetmişti. "Nasıl bir insan bunu yapar? Yani bu çok kötü, kaba ve saygısızca. Nicole en başta onu davet etmek zorunda bile değildi."

"Evet. Biliyorsun, yaptığı şey bir nevi boktandı ama kendini onun yerine koy. Savannah'ya buraya gelmek için ülke boyunca araba kullandığını, burada kimseyi tanımadığını söylemiş. Eve adımını attığı ikinci saniyeden itibaren ona kaltak gibi davrandın. Senin etrafın arkadaşlarıyla dolu. O tek başına. O da Char'ın tuzağına düştü ve Char'ın yaptığı aşırı derecede kaltakça bir hareketti ama bu Char. Sonra duyuyorum ki Lisa da kıza kaltakça davranıyor. Kusura bakma ama ben olsam ben de ekerdim çünkü akıntının ne zaman tersine döneceğini asla bilemezsin."

Sessizlik. Derin bir sessizlik.

Sonra hıçkırıklı bir ağlama sesi. "Ben kötü biri değilim."

"Hayır, değilsin fakat öyle gibi davranıyorsun."

"Wyatt," diye kimden geldiğini bilmediğim yumuşak bir nefes sesi duydum.

"Bak, kızıdan istediğin kadar nefret edebilirsin ama en azından bunun için iyi bir sebebin olsun. Kırıldığın ve kızdığın kişi, Char. Bunun acısını Char'dan çıkar! Benim âşık olduğum kız öyleydi; bir problemi olduğunda o problemle yüzleşmeyi bilen biriydi. Bunun acısını o kızıdan çıkaramazsın çünkü aslında onun bununla ilgisi olmadığını biliyorsun. Sen Char ile uğraşmaktan korkuyorsun. Nedenini de anlamıyorum çünkü sen de biliyorsun ki Char bir gün uyanacak ve sürünerek gelip tekrar bu eve girmek için yalvaracak. Demek istediğim, aslında eski en yakın arkadaşınla aradaki bu meselede avantajlı olan sensin."

Burada kesinlikle Wyatt takımındaydım.

“Eğer yeni kıza saldırmak istiyorsan, peki. Yanındayım ancak bunu hak edecek bir şey yaptığından emin ol.”

Takım sadakatim birden kaybolmaya başladı.

O anda kapı zili çaldı. Arkasından kapıya vuran bir yumruk sesi geldi.

“Bu da-”

Birisi nefesini tuttu.

Sonra da en büyük kâbusumun gerçek hayatta, gerçek zamanda yaşandığını duydum ve bunu durduramayacak kadar donakaldım.

“Dusty burada mı?”

Alçak. Kızgın. Rahatsız olmuş. Bıkkın. Biraz da vahşice sabırsız. O anda kendimden geçtiğimi hissettim ama iyi anlamda değildi. Bayılmak anlamındaydı çünkü bu yaşanıyor olamazdı. Eğer yaşıyorsa bununla baş etmeme imkânım... Aniden Wyatt'ın sesi yükseldi. “ADAMIM! Sen Stone Reeves'sin!”

Bir krizin ortasına düşmek üzereydim.

Bir fırtınanın başlangıcı gibiydi. Saçlarınızı ensenize yapıştıran, ellerinizi garip bir şekilde nemlendirip soğuk hale getiren, ağır ve boğucu bir hava vardı. O zamanlarda nabzınız çılgınca atarken bir trenin size doğru geldiğini bilirdiniz. Raylarda olduğunuzu da. Kaçmanız gerektiğini de bilirdiniz ama yapamazdınız. Donakalmışsınızdır çünkü bu sadece kaç ya da savaş tepkisi değildir. Bu tamamen donakalma tepkisidir, kalbiniz hızla atmaya başladığında, trenin size çarpmak üzere olduğunu bilirdiniz.

Evet. Çünkü bunlar olmak üzereydi.

Sonra yukarı kattan bir kapı çarpma sesi geldi ve birinin nefesini tutarak, “Stone Reeves mi burada?” dediğini duydum.

Daha çok ayak sesi.

Siktir. Her taraftan geliyorlardı.

DÜŞMANLAR

“Aman Tanrım.”

Bu Nicole'dü. Tam onun sesini tanıdığım sırada, Stone'dan bir homurdanma yükseldi.

“Selam. Evet. Gerçekten önce Dusty ile konuşmam gerekiyor, sonra buraya gelip biraz takılabilirim.”

“Takılmak. Takılmak, dedi.” Bu Wyatt'tı. Kelimelerinden, yüzüne boydan boya yayılan gülümsemeyi neredcysc duyabiliyordum.

Bir kıkırdama. Bu da Mia'dandı.

Daha saniyeler önce öfkeden çıldırmış bir halde çığlık atıyordu. Şimdi ise kıkırdadığını duyuyordum.

Kusmak istiyordum.

Önümdeki kapı açılınca karmakarışık saçları ve uykudan yumuşamış gözleriyle Lisa dışarı çıktı. Yüzü biraz şişmiş gibiydi. Kapıya doğru geldiğinde beni görünce saniyenin binde biri kadar bir süre düşman değildik.

Yukarıdaki kaosu duyunca kaşlarını çattı. “Neler oluyor?”

Hımm.

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Yangın!”

Bununla birlikte hareket etmeye başladım. Felç bedenimi terk etmişti. Lisa çığlık atıp yukarıya koşarken, ben de dönerek odama doğru koşturdum.

Tanrı'ya şükür ki henüz pijamalarımı giymemiştim. Saat akşam sekize yaklaşıyordu. Kalbim göğüs kafesimden kaçmaya çalışır gibi atarken, ihtiyacım olacağını düşündüğüm her şeyi toplamaya başladım. Arabamda uyumaktan başka bir planım olmayabilirdi ancak yapabildiğim kadar uzağa kaçacaktım.

Stone'un sesi öfkeli geliyordu.

Evet.

Kaçmak, yapılacak en iyi ve beni şu anda kurtarabilecek tek şeydi. İçimdeki yelkenbalığını* kucaklayacaktım.

* Dünyanın en hızlı balığı olarak bilinmesine gönderme yapılmıştır.

10. BÖLÜM

El çantası. Yarın için gereken kitaplar. Telefon. Anahtarlar. Hepsini kontrol ettim. Sutyenim de üzerimdeydi. Sandaletlerimle parmak uçlarımda ilerleyerek kolumu sırt çantama geçirerek hiç vakit kaybetmeden taktım ve sonrasında arka kapıdaydım. Bir dakika. Geri dönüp diş macunuyla fırçamı banyodan kaptım ve merdivenlerden yukarı koşmaya başladım.

Kapının dışına doğru.

“*Siktir*, hayır, bunu yapamazsın!”

Beton gibi bir kol belime dolandı ve Stone, sanki çocukmuşum gibi beni havaya kaldırdı.

“Hayır!”

Her şey tepetaklak olmuştu. Buna ben de dahildim.

Çantam açıldı ve tüm eşyalarım yere döküldü. Sırt çantam aşağı inerek kafama çarptı, ardından da kolumdan çıkarak el çantamın yanına pat diye düştü. Telefonum cebimden fırladı. Anahtarlarım ellerimden kayıp gitti çünkü ben de kafa üstü düşmemeyim diye Stone’un omuzlarına tutunmaya çalışıyordum. Gerçi beni kafasının üzerine kaldırma kapasitesine fazlasıyla sahip olduğu kesindi.

DÜŞMANLAR

Ama kontrolden çıkmıştım ve tekmeler savurup sallanırken bir şeye çarptım.

Homurdanarak eğildi ve sonra da beni ayaklarımın üzerine bıraktı. “Tanrım. Ne kadar sert olduğunu unutmuşum.”

Sert.

Sert mi? Siktirip gidebilirdi.

Kıpkırmızı yüzüm, tamamen dağılmış saçlarımla onu iterek kendimden uzaklaştırdım. “Çekil üzerimden!”

“Çekildim! Siktir. Lanet olsun, sakın ol.”

Ellerini yukarı kaldırarak bir adım geriye gittiğinde artık durum değerlendirmesi yapma zamanım gelmişti.

Ona bakmayı reddediyordum. Stone’un nasıl görüldüğünü biliyordum. Yüzü ve fiziği neredeyse her gün televizyondaki bilinen spor kanallarının hepsinde ya da internetteydi, ayrıca insanlar radyolarda da onunla ilgili konuşuyorlardı. Yerel takımda yer alıyordu. Buraya başvurduğumda, Stone Diyarı’na girmekle uğraşacağımı biliyordum ama bu kadar kötü olacağını fark etmemiştim.

O yüzden, hayır.

Deniz Piyadeleri için özenle hazırlanmış ayaklı bir reklam panosu gibi görüldüğünü bilmeme gerek yoktu. O profesyonel bir sporcuydu. Stone ve takım arkadaşları yürüdüğü zaman rahibeler bile akıllarını oynatırdı. Şaka değildi. O üniversitede, annem ise ölmesi için eve gönderilmeden önce bakımevine ziyaretine gittiğimde, bunu duymuştum.

Anılar, üzerime dökülen bir kova buzlu su gibiydi.

Gerçeklikle beni sıırıslam etmişti, siktir. Kafamı kaldırıp baktığımda, Stone’nun gözlerinde tanımlamak istemediğim bir bakışla, bir eli çenesinde hâlâ beni incelediğini gördüm. “Burada ne yapıyorsun?” diye homurdandım.

Lanet olsun.

Artık doğruca ona bakıyordum ve buna hiç ama hiç hazır değildim.

Yağsız, kaslı bedeni, asker tıraşı ve koyulaşarak beni inceleyen o ela gözleriyle muhteşemdi. Yüzü bile atletik bir makineyi andırıyordu. Bunun mümkün olabileceğini bilmezdim ama elmacikkemikleri geniş ve yukarı doğru eğimliydi. Oldukça göze çarpan çenc hattı güçlü bir kareyle sona eriyordu ve siktir, çok seksiydi.

Yüce saçmalıklar adına, bu kadar ateşli olması mümkün müydü?

Kendimi toparlamaya ihtiyaç duyarak birkaç kez gözlerimi kırıştırdım.

Beni hiçbir ağırlığım yokmuş gibi yukarı kaldırıp sert olduğumu söylemişti ama Stone'un dünyasında bunun güçlü olduğum anlamına geldiğini biliyordum. Çünkü başka hiçbir anlamda sert değildim. Yine de bedenim garip bir şekilde güçlüydü. Sebebi de büyükbabamın genleriydi. Ufak tefek görünüp kuş gibi hafif olsalar da ailemizin kadınları erkekler kadar güçlüydü. Bu, bir şey taşınması gerektiğinde işime yarıyordu çünkü belimi incitmediğim sürece, neredeyse her şeyi taşıyabilirdim. Birkaç manevra yapıp akıllıca davrandığım sürece nadiren yardıma ihtiyaç duyardım.

Gurur duyduğum bir özellikti. Bir erkeğe ihtiyacım yoktu.

“Siktir, Dust,” diye homurdanarak geri adım attı.

Bu hareketiyle, yüzüme bir kova daha buzlu su atılmış gibi hissettim.

Nerede olduğumuzu hatırladım ve etrafıma baktığımda, ev arkadaşlarımdan evin önünde dikildiklerini gördüm. Neyse ki bizim olduğumuz sokağa gelmeyerek biraz mahremiyet sağlamışlardı ancak çok öfkeliydim. Haber artık yayılmış, sır açığa çıkmıştı. Artık hepsi lanet gerçeği biliyordu ve bundan sonra

DÜŞMANLAR

hasar kontrolüyle uğraşmak zorunda kalacaktım. Sonuçlar kahrolası şekilde destansı olacaktı.

Dehşete düştüm. Boğazımdan yukarı bir hıçkırığın yükseldiğini hissettiğimde, o saçmalığın üzerine bir kilit vurarak dizlerimin üzerine çöktüm.

Gözüm öfkeden kararmış bir halde, körlemesine elime ne geçirdiysem aldım. Görüşüm iki yandan bulanıklaşmıştı. Tek görebildiğim kelimenin tam anlamıyla önümde olanlardı, o yüzden ben de oraya odaklandım. Burnumdan derin nefesler vermeye kendimi zorluyordum çünkü eğer ağzımı açarsam ya ağlamaya ya da bağırmaya başlayacaktım.

Anahtarlar. Tamam.

Telefon. Tamam.

Sırada ne vardı?

Diş fırçam yerdeydi, onu atmam gerekecekti. Bu da hesabımdan çıkacak daha çok para demekti.

Başka ne vardı? Başka ne vardı? Başka ne vardı?

Histeri krizi geçiriyor gibi hissediyordum. Bir ders kitabını elime aldığım sırada Stone'un yanımda diz çöktüğünü hissettim. Eşyalarımı toplamaya başladı.

Kendimi kaybederek patladım.

"HAYIR!" Onu ittirdiğimde ayaklarının üzerinde geriye düştü.

Hissettiği şok, kendi öfkesine karıştığında gözleri büyüdü. "Yardım etmeye çalışıyordum!"

"Yardıma ihtiyacım yok!" Ayağa kalktım.

İnsanlar aşırı tepki verdiğimi düşünebilirdi ama öyle değildi. Gerçekten vermiyordum. Onu tanıdığım, sırf bunu yanlış insanlar öğrendi diye neler yaşadığım hakkında Stone'un hiçbir fikri yoktu. O hasta ve kaçık kişi yüzünden buradaydım.

"Kaybol, Stone! Seni burada istemiyorum."

Durdu, bana baktıktan sonra ağzından yumuşak bir, “Siktir,” çıktı. İçini çekti. “Dust.”

“Hayır! Bana *Dust* deme. Tanrı’ya yemin ederim ki sakın yapma.”

Gitmiyordu.

Bekledim ama gitmiyordu.

“GİT BURADAN!”

İrkilerek bir adım geriye gitti ama sonra hareketsiz kaldı. Kararsız gibi görünüyordu, eli metali kesebilecek kadar güçlü olan çenesine gitti. “Dusty, ben-”

“Ne istiyorsun?” Kollarımı genişçe iki yana açtım. “Gail ile konuştum. Ne yapıyor ve düşünüyorsa durmasını söyledim. Mesajı aldı. Bitti. Senin ailen ya da benim ailem diye bir şey yok. Birbirimiz için hiç var olmamış gibi olacağız. Numaranı engelledim çünkü bir daha asla senden haber almak veya seni görmek istemiyorum. Ama işte buradasın. *Beni* rahat bırak. Lütfen!”

Ve sonra asla unutamayacağım kadar yumuşak kelimelerle dudakları titreyerek, “Ailen bir kaza geçirdi,” diye fısıldadı.

Ben-

Ben-

Hayır.

Hayır.

Onu yanlış duymuştum.

Boğuk bir sesle güldüm. “Ne?” Bu doğru değildi, Gail ile birkaç gün önce konuşmuştuk.

Ona demiştim ki- Tanrım. Ona sinirlenmişim. Olmam gerekenden daha kızgındım ve babam- Babam.

“Ne?”

Başımı iki yana salladım, yalan söylüyordu.

Onu yanlış duymuş olmalıydım.

DÜŞMANLAR

Bana eski en yakın arkadaşımın gibi bakmıyordu. Bunların hepsi tamamen yanlıştı.

Değil mi?

“Dust.” Bu daha bile yumuşaktı, neredeyse pişmanlıkla doluydu. Ve gözleri. Bakışlarındaki düşmanlık gitmişti. Sempatide başka bir şey daha? Yas. HAYIR! Yas tutacak kimi vardı?

Ama...

Hayır. Hayır. Sadece hayır.

“İyiler, değil mi?”

Sadece arayamamışlardı, o kadar. Yeni numaramı onlar dışında kimseye vermemiştim. İronik bir şekilde Stone biliyordu. Burada olma sebebi de buydu.

“Hangi hastane?”

Hâlâ bir şey söylemiyordu.

Sikerler, bunu kendim öğrenebilirdim.

Çantamdan düşenleri toplamaya geri döndüm. Hepsine ihtiyacım olacaktı. Bir de acil durum bütçeme. Onu uçak parası için kullanacaktım. Okuldan ayrılacaktım. Ayrılmak zorundaydım. Hem belki o kadar da kötü durumda değillerdi. Belki hastanede bile olmayabilirlerdi.

Tek yapmam gereken onları aramaktı.

Telefonumu alarak önce Gail’in numarasını denedim.

“Dust.” Stone bana doğru bir adım attı.

Geri çekildim.

“Hayır, hayır. Ben sadece...” Gail açmıyordu.

“Dusty.”

Tamam. “Telefonu zarar görmüştür. Olan bu mu?” Pekâlâ. Babamın numarasını deneyecektim ama onu nadiren kullanırdı. Telefondan nefret ettiği için genelde Gail’inkini kullanırdı.

Rehberden adını bulup ara tuşuna bastım.

Çaldı.

Çaldı.

“Dusty, dur.” Stone’un eli benimkinin üzerine kapandı. Parmaklarımın arasındaki telefonu alarak aramayı sonlandırdı.

Son durumun ne olduğunu biliyordu ve buraya gelme sebebi de buydu. Artık kaçamazdım.

O yüzden hareketsizce durup Stone’a baktım ama ağlamadım. Ağlamayacaktım.

Onun önünde ya da ev arkadaşlarımın önünde olmazdı. Hiç kimsenin önünde olmazdı.

“Söyle, Stone.”

Yeniden gözlerini kapattı, onları açtığında içlerinden işken-ce çeker gibi bir bakış geçtiğini gördüm. Ve o bakış, oradan gitmedi. Orada kalıp her şeyi çok daha kötü bir hale getirdi.

“Arabayla üvey kardeşinin futbol maçını izlemeye gidiyorlarmış. Yolda üç tane geyik varmış. Sidewinder* virajının hemen orada, orayı bilirsin.”

Ah, Tanrım.

Göğsüm acıyordu, gerçekten çok fena acıyordu.

İçeride bir şeyin sıkıştığını hissediyordum, peşimi bırakmıyordu.

O viraj adını hak ediyordu.

“Üç geyik mi?” diye fısıldadım.

Başıyla onayladı. “Gerçekten üzgünüm. Bir geyik bile büyük bir kazaya neden olurdu ama üç tanesi-”

Sanki bana vurmuş gibi irkildim. Üç. Üç tancsinin verebileceği hasarı biliyordum. Nadir olurdu ama yaşadığımız yerde duyulmamış bir şey değildi. Geyikler her yerdeydi.

“Araba takla atmış. Gail ön camdan dışarı fırlamış. Baban-”
Bilmek zorundaydım.

Cesaretimi toplayarak, “Söyle,” dedim.

* Türkçe karşılıklarından biri düşmüş, yıkılmış ağaçtır.

DÜŞMANLAR

“Baban arabanın altına sıkışmış. Direksiyon göğsüne saplanmış ve ambulans oraya vardığı sırada hayatını kaybetmiş. Gail de çarpışma esnasında.”

Ben...

Yapamıyordum...

“Hayır.” Eşyalarımın tam ortasında dizlerimin üzerine çöktüm.

Beynimin bir tarafı, mantıklı olan kısmı, beni dışardan izliyordu. Bana kendimi toplamamı, özel bir yere gitmemi, bu insanlar için eğlence olmayı bırakmamı söylüyordu. Ama orası beni şu an kontrol etmiyordu. Mantıksız olan ya da duyguların olduğu taraf da değildi. Fazla aşına olmadığım, daha önce sadece bir defa karşılaştığım bir tarafımdı, o yüzden tanıdıklık miktarı o kadar güçlü değildi.

Beyninizde, kendinizi güvensiz hissettiğinizde ve gerçek hayatta olanlarla baş edemediğinizde gittiğiniz bir cep vardı, kendinizi oraya kilitlerdiniz çünkü kendinizi korunmuş hissederdiniz. Bu, sizi yok olmaktan kurtarır ve kendinizi korumanızı sağlardı.

Oradaydım ama tamamen değil.

Ayrıca Stone’un bana söylediklerini de kavrayamıyordum. Tam olarak değil ama yine de sordum. “Jared?”

“Üvey kardeşin arkadaşlarıyla birlikte. Apollo adında yakın bir arkadaşı var mı?”

Bu iyiydi. Orası onun için en iyi yerdi. Apollo, Jared için aile gibiydi.

“Bu bölgede akraban olmadığını biliyorum.”

Yanımda diz çökmüş, benimle oldukça nazik bir şekilde konuşuyordu. Bu hiç Stone’luk bir hareket değildi.

“Yardım etmek için ne yapmamı istediğini bilmeliyim. Yardım etmek istiyorum.”

“Neden?” İçimde bir öfke patlaması hissettim. Beyazdı. Alev alevdi. Şiddetliydi. “Neden hâlâ buradasın? Mesajını ilet. Artık gidebilirsin.”

Yüzü duygudan arındı ama ayağa kalkmadı. Geri adım atmadı. Gitmedi.

“GİT!”

Artık ayağa kalkmıştı. Eli çenesine gitti. “Dust-”

“Ben senin için Dust değilim. O uzun zaman önce bitti. Annem öldü, Stone! Baban tıbbi sigorta parası ödemek zorunda kalmamak için benimkini kovdu ve annem, senin babanın cebinde daha fazla parası olsun diye öldü.”

Artık geriye doğru gidiyordu. Ben devam ettikçe gözle görülür bir şekilde irkiliyordu.

“Sonra kasabadan ayrılmamızı umarak onu kara listeye aldırdı. Son senemde bizi kasabadan göndermeye çalıştı! Yine de kaldık. Ailem benim yüzümden kaldı. O zaman ‘Dust’ değilim. Sen altıncı sınıfa başladığından beri ‘Dust’ değilim. Senin için en son ne zaman ‘Dust’ olduğumu hatırlıyor musun? Açık hava sinemasında bir film izlemiştik; bir battaniyeyi, patlamış mısırı ve kolayı paylaşmıştık. Ertesi gün bisiklet yolunda yanında Gibbons, Mark ve Tony varken yanımdan öylece geçip gittin. O anda senin için hiçbir şeydim. Hatırlıyor musun? Çünkü ben hatırlıyorum. Megan Parturges ile ilgili bir şeye gülüyordunuz. Sonra baktın, beni gördün. Ve şöyle dedin, ‘Evet, Parturges’ı sikerdim.’ Ardından sanki ben yabancı biriymişim gibi yürüyüp gittin. İşte o zaman bu...” Parmağımla ikimizi gösterdim. “Öldü. Yok oldu. Söylemek istediğin şeyi söyledin, git ve beni yalnız bırak.”

DÜŞMANLAR

“Dust...y.” Tüm yüzü acıyla buruştu. “Sana yardım etmeme izin ver. Seni oraya uçurabilirim.”

“Benden UZAK DUR!”

Ondan nefret ediyordum.

Ondan tiksiniyordum.

Tüm ailesinden.

Şöhretinden.

Şöhretinin gücünden, birinin içine girip çürümüş kısımlarını ortaya çıkarmasından. Özellikle bu yönünden nefret ediyordum.

Gitmesini istiyordum.

Herkesin gitmesini istiyordum ama kimse gitmiyordu. Diğerleri de yerlerinden kıpırdamamıştı.

Arkada olduklarını görebiliyordum, hâlâ bizi izliyorlardı ama onlara bakmıyordum. Onlar da benim için bir hiçti.

Tamam. Pekâlâ. Eğer kimse gitmiyorsa ben giderdim.

Beynimin o korunaklı bölümünden çıktım, mantıklı tarafımla birleşen mantıksız tarafıma geçtim ve kendime acıyı hissetme izni verdim. Yürek burkan bir acı ama sonra huzurlu bir rahatlamayla birlikte hissizlik geldi. Olanlarla baş edemiyor, hissizleşiyordum. Hissizlik, ayaklarımdan yukarı doğru yol aldı ve zihnimi bir battaniye gibi hızlıca kapladığında her şey sessizliğe gömüldü.

İçimde tam bir sessizlik vardı.

En sonunda yeniden hareket edebiliyor, nefes alabiliyordum. Yeniden işlevimi yerine getirebilecek hale gelmiştim.

Diz çökerek yerdeki eşyalarımın geri kalanını da toparladım. Hepsini teker teker çantama koydum. Sırt çantamı aldım. Sanki Stone orada değilmiş gibi davranıyordum. Sanki orada hiç kimse yokmuş gibi. Sanki Stone, bana bildiğim hayatın o gün sona erdiğini söylememiş gibi. Bunların hiçbirisi olmamış gibi ayağa kalkarak döndüm ve arabama doğru ilerledim.

“Dusty.” Stone arkamdan geldi.

Onu görmezden geldim.

Çitlerden dışarı çıkıp arabama ilerledim. Arabamın kilidini açarken kafamı kaldırıp Stone’a baktım.

Bir yabancı. Artık benim için ifade ettiği şey buydu. Bunu o da fark etmişti çünkü dudaklarından hızla bir küfür çıkarken geri gitmeye başladı.

Ardından arabama binip motoru çalıştırdım ve geri geri çıktım. Tüm bunları o yabancıya bakarak yaptım.

Geri gitmeye devam ederken darbeyi hissetmeden önce bir bağırış duydum, ardından da ezilen metal sesi, parçalanan camlar, çığlıklar ve sonra da huzurlu bir karanlık...

Huzur.

11. BÖLÜM

Bip sesiyle uyandım.

Ardından gerçekten uyanmamı sağlayan şey, acı gerçek oldu.

Sarsıldığımda aniden acıyla çığlık attım ama ses boğuk çıkınca bir şeyin ağzımı tıkadığını fark ettim.

Yukarıya uzanıp kolumu sabit tutan her neyse onu çıkardım ve boğazımdakini tutarak çekiştirdim.

Yukarı. Yukarı.

Onu çıkarmayı başardığım anda öğürmeye başladım. Bedenim öne doğru hareket etti. Kusacaktım, hayır, bayılacaktım. Sonra hava geldi ve ciğerlerim onu içine çekti. Gözlerimdeki yaşlardan ötesini göremiyordum.

“Ne- Aman Tanrım!” Bana doğru gelen ayakkabı gıcırtilarını duydum, arkasından sert bir haykırış geldi. Kadının sesinde panik vardı. Bana koştu ve tuttuğum her neyse ona uzanan elleri hissettim. “Ah, hayır, hayır, hayır. Buna ihtiyacın var!”

Yoktu. Aslında o bunun farkında değildi. Başımı iki yana sallayarak ona bunu istemediğimi anlatmaya çalışıyordum ancak birinin koşarak gelip, “Sikey- bırak onu. Onu bırak,” dediğini duydum. O kişi her kimse, benimle hemşire arasına girdi.

Bir erkekti.

Bana yardım ediyordu. "O iyi. O iyi. Ona bak."

"Bay Reeves."

Stone'du.

Dondum ama sanırım içten içe o olduğunu biliyordum. Ne kadar acı içinde olursam olayım, sesini tanımadığım hiç olmamıştı.

"Ah, hayır," dedi hemşire.

"Ne?" Stone'un dudaklarından vahşi bir hırıltı yükseldi.

"O yapmadı- ah, hayır." Kadın koşarak dışarı çıktı.

Stone peşinden koştu. "Ne yapmadı?"

Hemşire peşinde bir doktorla geri geldiğinde hâlâ etrafta olan biteni göremiyordum. Şekilleri seçebiliyordum ama her şey bulanıktı, lanet olası gözyaşları yüzündendi. Ağlamaktan nefret ederdim. Bunu durdurmak, kendime gelmek ve devam etmek zorundaydım. Yaklaşan kıyametin beni ezmek üzere olduğunu hissettiğimde, tam da bunu yaptım.

Hareketsiz kaldım.

Acıyı bastırdım, tamamını dondurdum ve daha önceki hissizliğin aynısını memnuniyetle karşıladım.

Ardından hissizlik yine yukarı doğru çıkıp beni kapladığında ağlamayı bıraktım.

Hissetmeyi bıraktım.

Giydiğim şey neyse onu tutarak gözyaşlarımı silmek için kullandığım sırada Stone'un sırtını gördüm. Bedeninin bir yarısı bana dönükken, diğer yarısı çizelgemi inceleyen doktor ve hemşirenin üzerindeydi.

Hemşire bir şeyi işaret etti.

Doktor başıyla onayladı. "Şimdi değiştirin, özellikle de artık uyandığı için." Bunu dedi ve gözleri hızla bana, ardından yeniden çizelgeye döndü. Sonra durdu. Yeniden bana baktığında gözleri dehşetle büyümüştü. İfadesini maskeleyen önce

DÜŞMANLAR

kısacık bir an için bunu görmüştüm. Ardından profesyonel tarafının öne çıkmasına izin verdi. Boğazını temizleyip duruşunu dikleştirdi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Bayan Phillips. Uyanmışsınız.”

Stone hızla bana döndü.

Ona bakmadım. Orada olanlara bakmak istemiyordum çünkü hafızam geri geliyordu ve baş etmem gereken bir haber olduğunu biliyordum. Fakat şu anda sırası değildi, buradan gide ne kadar olmazdı.

“Biliyorum, muhtemelen çok acı çekiyorsunuz ama sizinle hemen ilgileneceğiz.”

Doktor bir şeyler asmakla meşgul olan hemşireye baktı. O sırada hemşire de damarıma giden bir boruyu takmak için uzandı.

Hayır, hayır, hayır. Onun ne olduğunu biliyordum, kafamı iki yana sallamaya başladım fakat Tanrım. Çok acıyordu. Her şey canımı acıtiyordu.

“Hayır!”

Stone bana baktı ve saniyeler içinde eli hemşireninkinin üzerine kapandı.

Kadın Stone’un hızından dolayı donakalmıştı.

Ben de dondum ama sonra acıyan dudaklarımı kıpırdattım ve konuşmayı başardım. “Morfin yok.” Dudaklarımın kıpırtısı oldukça tuhaf hissettiriyordu.

Hemşirenin gözleri büyüdü. “Ama çok acı çekiyor olmalısınız.”

“Morfin.” Konuşmak acı veriyordu. “Yok.”

“Ama-”

Stone adeta kükredi. “Siktiğimin morfinini istemiyor. Morfin yok.” Bana özür diler gibi bir bakış attıktan sonra sesini yumuşattı. “Normalde içki içmez ya da uyuşturucu kullanmaz. Akli başında hissetmemekten nefret eder.”

Ederdim.

Ona soru sorar gibi bir bakış attım, kimsenin bu özelliğini bildiğinden haberim yoktu. Okuldayken hiç içki içmez, partilere katılmaz ya da uyuşturucu kullanmazdım. Yaşadığımız yerde pek çok kişi can sıkıntısından dolayı o yola sapmıştı. Ya bunu yapardınız ya da bayrak futbolunda* bayrağı saklamak için bir vincin tepesine çıkıp düşen Peter Mills gibi aptalca numaralar yaparak kendinizi öldürmeye çalışırdınız.

Peter hayatta kalamamıştı.

Büyüdüğümüz yerde insanlar aptalca şeyler yapardı, çocukken Stone ile ben de yapmıştım ama bunların tamamı son bulmuştu.

“Sandy.” Bu ses, doktora aitti. Yüzünde pes etmiş bir ifade vardı. “Eğer Bayan Phillips’in arzusu buysa, uymak zorundayız.”

Hemşire boruyu bıraktı ve yeni morfin serumunu askısıyla birlikte odadan sürüyerek götürürken, doktor bir adım öne çıktı. Gözlerinde ciddi bir bakış vardı ve bunun sebebini biliyordum. İrkilmemeye, bir şey hissetmemeye çalışıyordum fakat acı, üzerime çektiğim hissiz kabuğun içine bir şekilde sızıyordu. Yine de baş edebilirdim.

Etmek zorundaydım.

“Bayan Phillips, size ne olduğunu hatırlıyor musunuz?”

Konuşamıyordum ama gözlerim içlerinde bir ağırlık olan Stone’un gözlerine kaydığı anda, benim yerime o cevap verdi. “Hatırlıyor.” Gözlerini üzerime dikti. “Geri geri giderken bir nakliye kamyonu sana çarptı. Aracın tamamen pert oldu. Kamyonda sadece birkaç sıyrık var. Arabanla ilgilendim.”

Arabam.

* Amerikan Futbolunun bir çeşididir. Savunma takımının oyuncularını yere düşürmek yerine, düşüşü sona erdirmek için top taşıyıcıdan bir bayrak veya bayrak kemerini çıkarması gerekir.

DÜŞMANLAR

“Kafanızı ön panele oldukça sert bir şekilde çarpmışsınız. Her ihtimale karşı, sizi ilaçla komaya sokmak zorunda kaldık. Yaralarınızı gözlemleyip beyninizde şişme olup olmadığına karar vermemiz gerekti. Bu sabah sonuçlarınız olumlu gelince sizi komadan çıkarmaya karar verdik. Artık uyandığınıza göre birkaç kontrol daha yapmam gerekiyor. Buna hazır mısınız?”

Hayır.

Olabilecek en yavaş şekilde başımı sallayarak onayladım.

“Yarın yeniden konuşabileceksiniz. Her ihtimale karşı sizi entübe etmek zorunda kaldık. Kafanıza aldığınız sert darbe dışında, kazadan başka büyük bir yara almadan çıktınız. Kırık kemik yok ancak bedeniniz hâlâ travmanın etkisinde. Birkaç gün daha acı çekeceksiniz.”

Gözbebeklerimi ve yaşamsal bulgularımı kontrol etti. Daha sonra, taburcu işlemlerini konuşmak için yeniden geleceğini söyleyip odadan çıkmadan önce bakışlarını Stone’un olduğu tarafa çevirdi. “Birinin sizinle ilgilenebileceği bir yere gitmeniz gerekecek. Orada bir kişinin daha olması lazım ve eve gitmek için araba kullanmanıza izin veremeyiz.”

Stone, kollarını göğsünün üzerinde birleştirmiş bir şekilde, dikildiği yerden kafasını kaldırdı ve boğazını temizledi. “Benimle kalacak. Onu ben götüreceğim.”

Tartışmak için ağzımı açtım fakat hiçbir ses çıkmadı. Stone bana sert bir bakış atarak, “Eşyalarının hepsi çoktan taşındı,” dedi.

Pekâlâ, bu beni susturmaya yetmişti.

“İşte oldu. Sorun çözüldü.” Doktor, yüzünde güven verici bir gülümsemeyle ayağıma dokundu. “Dinlen, Dusty. Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı var. Sadece bulunduğun ana odaklan.”

Gitmeden önce Stone’a bakıp başını salladı ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Artık baş başaydık. Stone ellerini kafasına götürerek keskin bir nefes verdi. “Siktir!” Eğilip dirseklerini dizlerine koydu, ardından aniden doğrulduğunda elleri iki yana düştü. Gözlerinde sert bir bakış vardı.

Öfke. Hayal kırıklığı. Acıma. Diğer şeylerin bir karışımı da oradaydı, kafasını iki yana salladı. “Yüce Tanrım, Dusty. Son birkaç günün nasıl geçtiğinden haberin var mı?”

Bir öfke dalgası göğsümü yardı ve konuşamadığım için ağzımı kıpırdatarak, “*Siktir. Git,*” dedim sessizce.

Dudaklarımı okudu, ardından kocaman bir kahkaha atmadan önce dudakları titredi. “Lanet olsun. İşte buradasın. Kelimenin tam anlamıyla yatağa bağlı durumdayken bile hâlâ siktiğimin kavgasını edebiliyorsun. Neden uzak kaldığıma dair hiçbir fikrim yok.” Sesi alaycı bir hal aldı, kelimelerinin altında sertliği hissedebiliyordum. Söyledikleriyle tokat yemiş gibi hissetsem de aynı zamanda rahatlamıştım çünkü bu, bizim için tanıdık bir bölge gibi hissettirmişti.

Kendini yatağımın diğer tarafındaki sandalyeye bırakırken inledi. “Tamam. İki seçeneğin var. Dört gündür komada olduğun için olanları sana anlatabilirim ya da senin konuşabileceğin ve beni azarlayabileceğin zamana kadar bekleyip anlatma işini daha sonra hallederim. İkisinin de sonucu aynı olacak, hangisini istiyorsun?” Hâlâ sert ve az da olsa tersler gibi bakan gözleri, benimkilerin üzerindeydi.

Sik kafalı.

Birinci seçenek için ortaparmağımı kaldırdım.

“Birinci seçenek mi?” Parmağıma bakarken sıırıttı.

Başımı hafifçe salladım.

Ellerini kapüşonlusunun ön ceplerine sokarak aşağı çekti. “Araba, tren veya uçakla seyahat etmen mümkün olmadığından ebeveynlerin için bir cenaze düzenlendi. Gail’in New York’taki kız kardeşi işleri hızlandırmaya yardım etmek için

DÜŞMANLAR

geldi ve Jared'a ne yapmak istediği soruldu. En yakın arkadaşının evinde kalmak mı, teyzesiyle New York'a gitmek mi ya da seninle olmak için buraya gelmek mi?"

Acı dayanılmazdı, baş döndürücüydü. Stone devam ederken kör edici bir acı içimi delip geçiyordu. Söylediği her kelime saplanan başka bir bıçak gibiydi fakat hepsini duymak zorundaydım. Her şeyi bilmem gerekiyordu.

"Apollo'nun anne ve babası, Jared'ın son yılının kalanında vâsiliğini almaya istekli oldukları için onlarla kalmayı tercih etti."

Yanağımdan bir damla gözyaşı kaydığını hissettim.

Olması gereken buydu. Jared orada kendi evinden daha çok kalırdı, en yakın arkadaşıyla benimle olduğundan daha fazla vakit geçirirdi. Pek de etrafta sayılmazdım. Gail ve babam çıkmaya başladıkları birkaç ay dışında hep okuldaydım.

"Ailenin avukatına haber verdim, babanın vasiyetini açıklamak için buraya gelecek. Jared altı ay sonra on sekiz olacak. Eğer sen ve teyzen için sorun değilse Apollo'nun ebeveynleri onu evlat edinme fikrine açıklar. Teknik olarak, teyzen bunu destekliyormuş gibi görünüyor. Evlat edinilmesini kabul etti, yani işlemleri başlatmaları senin için sorun değilse son kararı verecek olan sensin."

Başımı yapmam gerekenden çok daha fazla hareket ettirdiğimde, ilkel ve şiddetli bir ağrıya sarsıldım ama hiç ses çıkarmadım. Daha çok gözyaşının akmasına izin vermedim. Yutkundum ve bununla baş ettim. Apollo'nun ebeveynleri Bud ve Georgia'yı tanıyordum. Mutlulardı, Apollo ve küçük kız kardeşini iyi yetiştiriyorlardı. Onlar iyi ebeveynlerden gelen iyi çocuklardı. İyi bir aileydi. Jared onlar tarafından temelli olarak kabul edilirse şanslı sayılırdı.

“Tamam.” Stone yeniden derin bir nefes aldı, elini kapüşonlusunun cebinden çıkararak bacağının üzerinde gezdirdi. “Onlara haber vereceğim. Jared’ın sosyal hizmet uzmanı seninle iletişime geçer. Seninle konuşması veya bir şekilde buluşması gerekecek. İmzalanacak belgeler de var.”

Elbette.

Sorumu seslendiremiyordum, o yüzden komodinin üzerinde duran telefonunu işaret ettim.

Kaşlarını çattı. “Konuşamıyorsun bile.”

Elimi yazı yazar gibi hareket ettirdim.

“Ah!”

Telefonunu alıp bir not defteri uygulaması açtı ve bana uzattı.

“*Nereye gömüldüler?*” Telefonu ona geri uzattım.

“Annenin yanına.”

Rahatlama duygusu acının birazını yatıştırdı. Biraz daha idare edilebilirdi.

Yeniden telefonuna uzandım. “*Masraflar?*”

Telefonu geri aldı ve ekranı kapatıp cebine koydu. Bakışlarını kaçırarak sandalyesine döndü.

Cevap vermeyecekti.

Elimi yatak başlığına vurduğumda irkildim çünkü acı katlanılmazdı ama bilmek zorundaydım.

Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde fırtınalı gözleri hararetili ve kızgındı. “Ne? Ne söylememi istiyorsun? Sana cevap verdiğimde kafayı yiyeceksin fakat umurumda bile değil.” İleri doğru kayarak sandalyesinin ucuna geldi. “Sikimde değil. Masrafları mı bilmek istiyorsun? Hiç yok. Nedenini bilmek ister misin?” Göğsü aşağı yukarı hareket ederken gözlerinde neredeyse vahşi sayılabilecek bir bakış vardı. “Çünkü her şeyini ben ödedim. Hastaneyi de. Ebeveynlerim değil. Hayır, teyzen de

DÜŞMANLAR

değil. Ve lanet olsun, imkânı yok, sen de değil. Sen beni olanlar hakkında aydınlattıktan sonra ben de biraz araştırma yaptım ve babamın seninkine ne yaptığını öğrendim. Üzgünüm, tamam mı?” Neredeyse bağırıyordu.

Bir hemşire kapıya gelip endişelenmiş gibi kafasını içeri uzattı.

Stone sandalyesini geriye çektiğinde, sandalye yere sürtünerek ses çıkardı. “Tüm sikik masrafları karşıladım ve orada oturup bu yüzden benden nefret etmeye hakkın yok. Listeye başka bir şey eklemek yok. Bana geri ödemek mi istiyorsun? Çünkü büyük ihtimalle bir huzurevine düştüğün güne kadar çetele tutacağını biliyorum. Tamam, geri ödeyebilirsin. Avukatımla konuşup bunu ayarlayacağım ama geri ödemek zorunda değilsin. Benden nefret ettiğini biliyorum. Peki. Müthiş. Her ne boks. Ben de senin en büyük hayranlarından biri sayılmam ama olan oldu. Şimdi üzerine düşeni yap ve iyileş. Sağlığına kavuş, ondan sonra geri kalan her şeyle ilgileniriz.”

Benim... söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Hiçbir sözüm yoktu.

İçimde hiçbir duygu -kızgınlık ya da üzüntü hatta rahatlatma- yoktu.

Bomboştum ve bunların hepsini dinledikten sonra gözlerimi kapatıp orada yattım. Stone kaldı ve ben uyuyana kadar geçen bir saatte, birlikte sessizlik içinde oturduk.

12. BÖLÜM

“**H**ayır.”
“Tanrı aşkına. Neden olmasın?”

Aynı dans. Farklı bir gün.

Hastaneden taburcu edildiğim gündü. Her ihtimale karşı beni bir gün daha tutmuşlardı ama sağlam raporu almıştım ve işte şimdi burada, hastane merdivenlerinin önündeydik. Et-rafımız insanlarla çevriliydi. Birkaç kişi diyemeyeceğim kadar çok insan Stone’u tanımişti ve hemşirelerin konuşmalarından duyduğum kadarıyla Stone’un sık sık ziyarete geldiğine dair haber yayılmıştı. Hemşireler benim kim olduğumu bilmek istiyordu. Benimle direkt olarak ilgilenenler ise çenelerini tutuyordu çünkü bir hayran olmadığımı biliyorlardı. Aslında Stone’un bana yardım etmeye çalıştığı birden fazla seferde benden uzak durması için onu terslediğimde, hemşire odadan çıkmak zorunda kalmıştı.

Anlıyordum. Evet.

Nankör ve kaba olduğumu düşünüyorlardı. Arkamdan daha kötü kelimeler söylediklerinden de emindim. Her neyse. Benim tavrım buydu.

Onları ilgilendirmiyordu.

Hepsi siktirip gidebilirdi.

DÜŞMANLAR

Onlar, benim Stone'un ailesiyle sahip olduğum geçmişe sahip değillerdi. Tamam, babamı kovan, kara listeye aldırان, kemoterapiye başladığımız sırada bizi kasabadan uzaklaştırmaya çalışan kişinin Stone olmadığına dair bir argüman öne sürülebilirdi. Bunları babası yapmıştı ama ondan önceki altı yıl boyunca, büyürken Stone'un bana soğuk davranmasına katlanmak zorunda kalmış, onun için *yeterince iyi* olmadığını düşünmüştüm. Ve tüm bu süre boyunca, eski en yakın arkadaşımın tamamen farklı bir insana dönüşmesini izlemiştim.

Kibirli. Varlıklı. Ayrıcalıklı.

Bir mankafa.

Hiç kimse, asla yapacağımı düşünmediğim bir hayalin peşinden koşmaya karar vermeme neden olan bu duruma gelmek için nelere katlanmak zorunda olduğumu da bilmiyordu ama işte buradaydık. Yeniden.

Babasız kalmıştım. Artık Gail'den gelen sinir bozucu mesajlar veya aramalar yoktu. Tüm bunlara ek olarak aklımı kaçırmama üç saniye vardı.

"Benimle ilgilenmene ihtiyacım yok."

Kamyonentinin açık arka kapısının dışında duruyorduk. Tekerlekli sandalyemden doğrulmayı başarmıştım çünkü bu hastane politikasıydı ama beni eve arabayla başka birinin götürmesi gerekiyordu. Hemşire gitmişti. Bir taksi tutmak için özgür ve müsaittim, Stone burnunu sokana kadar da yapmaya çalıştığım şey buydu.

"Hayatımda uğraştığım en inatçı sürtük sensin."

Elim havadayken onu görmezden geldim. İki araç ileride bir taksi duruyordu. Taksinin bana rahatça ulaşabilmesi için Stone'un tek yapması gereken arabasını hareket ettirmektir.

Stone da ikilememi gördü. "Lanet olsun, bir yere gitmiyorum. Kamyonetime bin."

"Hayır."

Stone'un imzasını almak için bekleyen birkaç adam konuşmamızı duymuştu, içlerinden birkaçı kıkırdadı. Bir tanesi Stone'a tezahürat yaptı. Yoldan geçen kadınlardan biri, "Ona, erkeklere ihtiyacımız olmadığını söyleyin, hanımefendi," diyerek beni destekledi. Benim tamamen kafayı yediğimi düşündüğünü bildiğim birkaç kadın da hâlâ oradaydı. Birinin, "Onun yerini ben alırım," diye fısıldadığını duydum. Arkadaşı buna güldü. "Ben de. Tam şu anda bayılacak gibi hissediyorum ve iyileşmek için arabasına seve seve binerim."

Gitgide kalabalıklaşan seyircilerimizi görmezden gelen Stone homurdandı. "Dusty. Şimdi."

Parmak uçlarımda kalkarak elimi taksi şoförü için daha yukarı kaldırdım.

"Seni kucaklayıp kafa üstü kamyonetime atmayacağımı sakın düşünme. Bundan iki saniye uzaktayım."

Durup ona baktım.

Siktir. Ciddiydi. "Benimle siktiğimin oyununu oynama, seni aptal," diyen gözlerle bana ters bakışlar atıyordu.

Eh. Peki o zaman.

İç çektim, bunun yerine mantığı deneyecektim. "Beni evine götüreceksin sonra ben de ihtiyacım olan şeyleri toplayıp kirasını ödediğim yere gitmek için tüm o yolu götürecek bir taksi çağıracağım. Buna değmez. Şimdi izin ver de bir taksi tutayım."

Dudaklarından vahşi bir küfür çıktıktan sonra gözleri paraladı.

Tek uyarısı bana iki saniye uzakta olduğunu söylediği zamandı. Bir anda beni yakaladı, havalandım ve doğruca kamyonetin arkasına girdim. Fakat işi bitmemişti. Üzerime doğru fırlayarak uzanıp emniyet kemerini aldı ve yerine taktı. Kapıyı kapatıp kilitledi, daha ben doğrulup emniyet kemerine uzanamadan ön taraftan dolanmıştı.

DÜŞMANLAR

Saniyeler içinde, içeri girmiş, motoru çalıştırmış ve trafiğe dalmıştı.

“Bu aptalca.”

“Haklısın, aptalca davranıyorsun.” Küfür ederek kafasını eğdiğinde yanımızdan hızla bir araba geçti. Arabayı onun sürdüğünü biliyorlardı çünkü şoförün olduğu taraftan gelmişlerdi, telefonlarını kaldırmış bir halde hazırda bekliyorlardı. Arabanın içi ergen kızlarla doluydu. “Kahretsin.”

“Nerede yaşıyorsun?”

Ağzını açtıktan sonra kendini durdurdu. Dikiz aynasındaki gözleri kısılmıştı. “Neden?”

Sadece gülümsedim. “Sebebi yok.”

Gözleri yolla benim aramda bir süre gidip geldi, ardından yumuşak bir homurtuyla kafasını iki yana salladı. “Bunu yutmadım. Ne? Benim fotoğrafımı çekmeye çalışan şu kızlara mı söyleyeceksin?”

“Ne fark eder? Beni evine götürdüğünde zaten öğreneceğim. Twitter’da adresini, hatta telefon numaranı paylaşmaktan beni alıkoyan ne olacak?”

Küfürler yağdırırken ensesi gitgide kızarıyordu. Bununla çok eğleniyordum. Uzun zamandır içinde bulunduğum en eğlenceli andı.

Ta ki Stone, “Annenden hoşlanırdım,” diye duyurana kadar. “Ne?”

“Annen.” Arkasına yaslanarak en uçtaki şeride geçti.

Buradan sonra biraz daha yolumuz olduğunu düşünüyordum. Kolunu yolcu koltuğunun baş kısmına yasladı.

“Ondan her zaman hoşlandım. Bana kurabiye ve küçük kekler pişirirdi. Bize sıfırdan kek pişirmeyi öğretmeye çalıştığı zamanı hatırlıyorum. Sen felakettin, keklerinin de tadı berbat olurdu ama sana yalan söyledik. İkimiz de.”

“Söylemediniz-” Yine de hatırlıyordum, ben bile keklerimin tadına bakmak istemezdim.

Dudaklarım titredi. “Şu çirkin sarı önlüğü giyerdi ve o önlükten nefret ederdi.”

“Ne? O önlüğü seviyordum. Her zaman sanki güneş ışığından yapılmış gibi hissettirirdi. Kışın bile içimi ısıtırdı.”

Yumuşak bir şekilde, “Giyme sebebi de buydu. Senin sevmen,” diye karşılık verdim.

Gözleri dikiz aynasına kayarak bir saniye benimkilerle buluştu. Yutkunduğunda, âdemelması yukarı aşağı hareket etti. “Evet.” Sesi pürüzlüydü. “İyi bir kadın ve iyi bir anneydi. İyi bir eştı. Her zaman öyle olduğunu söyleyebilirim.”

Homurdandım. “Neden? Seninki gibi kendini kaybetmediği için mi?” Aniden irkildim. Bu kendi kulağıma bile düşündüğümünden çok daha kaltakça gelmişti. “Kahretsin. Üzgü-”

“Çünkü siz gülerdiniz.” Onunki hakkında bu kadar kaba bir şekilde söylediğim şeyi duymazdan gelip, sert bakışlarıyla ailem hakkında konuşmaya devam etti. “Benim ebeveynlerim sarhoş olunca ve sadece parti verdiklerinde gülerdi. Bu da birlikte gülünecek başka insanlar olduğunda gerçekleşirdi, asla ikisi yalnız olduğunda ya da üçümüz olduğumuzda değil. Onların tek çocuğuydum. Eğer zamanımın büyük bir kısmını sizin evinizde geçirmeseydim daha iyisi olduğunu bilemezdim. Büyümek hakkında hatırladığım en iyi şey, sizin gülmenizdi.”

Boğazım yanıyordu.

“Evet, gülerdik.” Pencereden dışarı baktım. İçimi oyan bir duygu göğsümü delmeye başlamıştı. “Annem ölene kadar. Ondan sonra pek gülmedik.”

“O zamana kadar gülerdiniz ama?”

Başım la onayladım. Zırhımdaki yarıkların genişlediğini hissedebiliyordum.

DÜŞMANLAR

Stone'un annemi ne kadar sevdiğini hatırlıyordum. İkisi pişirme derslerimizde ve ne zaman Stone bizim evde olsa sanki birlikte komplo kuruyor gibi davranırlardı. Stone annemin etrafında dolanırdı. Annem ona daha yakın dururdu.

"Sen onun hiç sahip olmadığı oğluydun." Sonra annesine yaptığım kötü yorumdan dolayı kötü hissederek, "Senin annen de bizim için yemek pişirmişti," diye konuyu değiştirdim. "Bir keresinde bize lazanya yapmayı öğretmeye çalıştığını hatırlıyorum."

Önce sırtıttı, ardından da kahkaha attı. "Onda da berbattın. Lazanya hamurunun kaya gibi sert olabileceğini seninkileri tadana kadar hiç bilmezdim."

Stone'un ne düşündüğünü siktir etmek istesem de sırtıyordum. Kendime engel olamıyordum.

Bunlar, boktan olanlar gelmeden önceki güzel hatıralardı ve onlar da lazanya felaketinden kısa bir süre sonra gelmişlerdi.

Sesi kısıldı. "Aynı şey değildi. Benimkine karşı senin annen. Sizin evinizde ayda bir kere, ayın ilk pazar günü pişirme dersleri alırdık. Annem bize Sezar salatasının nasıl yapılacağını öğretmeye çalışmıştı, bize yemek dersi verdiği ikinci seferdi ve ikimiz de onu iyi yapmıştık. Berbat etmesi zor bir şeydi."

"Sana göre öyle olabilir, sen yaptığın her şeyde mükemmelsin." Cevap vermedi.

Vermesini beklemiyordum. Bu doğruydı. O da ben de bunu biliyorduk. Tüm ülke bunun farkındaydı.

Sonra, "Arkadaş olma konusunda değildim," dedi.

Göğsüm sıkıştı.

Kahretsin. Hiçbir yolu yoktu. O konuya tekrar dönmeyecekti. Siktir, bu asla olmazdı.

"Ah. Tanrım." Elimle alnıma vurarak inledim. "Bunu yapmasak olur mu? Beni kendi evime götürecek bir taksi çağırana kadar dramatik konuşmaları kesebilir miyiz? Cidden. Bu kadar bağ kurduğumuz yeter. Ya da her ne yapıyorsak işte."

“Kahrolası kaltağın tekisin,” diye homurdandı.

“Ve sen de kahrolası bir pisliksin,” diye cevabı yapıştırdım.
“Beni hemen indir!”

“Büyük bir zevkle!”

Motoru kökleyerek trafiğin içine daldı ve yoluma girene kadar zikzak çizdi. Çıkışa girdiğinde rahatladım. Yolculuğun geri kalanı gergin ve sessizdi, ikimizin de birbirimizden kurtulmak için sabırsızlandığını biliyordum. Ardından kaldırımın kenarına yanaştı. Hareket etmedi, yaptığı tek şey kapıların kilidini açmaktı.

Kafası yarı yarıya bana dönüktü, çenesini sıkıldığını görebiliyordum.

Peki.

İleri doğru hızlıca hareket ettim, kamyonetinden çıkarken sadece başım biraz dönüyordu. Kapıyı kapattım ve arkamı döndüğüm anda, gaza sonuna kadar asılıp kaldırımdan fırladı.

Sadece üzerimdeki kıyafetlerimle yolun kenarındaydım ama ondan uzakta olduğum için hiç bu kadar minnettar hissetmemiştim.

Şimdi, yaşamak için hâlâ hoş karşılandığımdan emin olmadığım eve geri dönmüştüm ve tüm ışıkların kapalı olduğunu gördüm. Güzel. İşte o zaman hangi günde olduğumuzu hatırladım, cumartesiydi. Maç günü. Evdekiler bütün gün olmayacaktı ancak yararına olan iki şey vardı. Birincisi, dışarısı cehennem gibi sıcaktı; yani sadece tişörtüm, kotum ve parmak arası terliklerimle donmayacaktım. Tüm eşyalarım Stone’un evindeydi, yanımda hiçbir şeyim yoktu. İkincisi, maç kendi sahalarında oynanacaktı, bu da geceyi bir yerlerde geçirmeyecekleri anlamına geliyordu.

Usulca arka bahçeye geçip çitin üzerinden atladım ve piknik masasına oturdum. Burada bekleyecektim, hatta belki üzerine uzanarak kestirebilirdim. Her iki şekilde de kendi başıma gayet iyiydim.

13. BÖLÜM

“Dusty?”
Gözlerimi açtığımda karanlığı gördüm. Hayır. Yıldızlar. Yıldızları görüyordum.

Biraz zaman aldı ama sonra başımı çevirdim ve anında geri-
leyerek arkaya doğru kaydım. Piknik masasının köşesindeydim.
Sersemlemiş gibi hissediyordum ve çift görüyordum.

Hayır. Bir saniye.

Karşımdakiler, Savannah ve Mia mıydı? İkisinin de kaşları
yukarı kalkmış, şaşkın bir ifadeyle bana bakıyorlardı. İkisi de
Teksas C&B kıyafetlerinin içindeydi, beyaz ve mavi renklerini
gururla sergiliyorlardı, yanaklarına simli mavi boyayla on yedi
ve otuz yedi sayıları yazılmıştı. Doğru. Erkek arkadaşları takım-
daydı. Unutmuştum.

Peki, ben burada ne yapıyordum?

Ah, evet.

Stone. Benim kaltakça davranışım. Onun kaldırımdan uçar
gibi gitmesi. Bir parçam Stone’u suçlayamıyordu, onun yerinde
olsaydım ben de kendimden bı kardım.

“Ne yapıyorsun?”

Mia ayaklarıma bakıyordu.

Bakışlarını takip ettim, parmak arası terliklerim ayağımdan düşmüştü.

“Üzgünüm. Uyuyordum ve...” Doğruldu ama vay canına. Kan beynime doğru gitmedi. Bunun yerine aşağı hücum ederek başımı döndürdü. Masanın ucunda ileri geri sallandım.

Savannah ileri atılarak kolumu yakaladı.

Mia’nın üstdudağı, alaycı bir şekilde biraz daha yukarı kıvrıldı.

“Hayır. Demek istediğim, burada ne yapıyorsun?”

“Artık burada yaşamıyor muyum?” Elimi alnıma götürdüm. Orada hissettiğim zonklamanın iyiye işaret olmadığından oldukça emindim. Tüm öğleden sonra güneşin altında uyumak da iyi değildi çünkü Stone beni hastaneden aldığı anda saat üçtü. Şu anda ise hava karanlıktı. Omzumun üzerinden arkaya doğru baktığımda, evdeki ışıkları gördüm. Kaşlarımı çattım. Hiç kimse burada olduğumu görmemiş miydi? “Saat kaç?”

“On buçuk. Herkes Quail’den buraya geliyor.” Mia’nın cevabı dümdüzdü, sanki soruya cevap vermek zorunda kaldığı için onu rahatsız etmişim gibiydi.

Quail.

Ah, olamaz.

“Orada iş görüşmem vardı. Ah, hayır.”

“Heeeey. Burada ne yapıyorsun?” Savannah dikkatimi çekmek için yüzümün önünde elini salladı. Sesinde biraz rahatsızlık vardı ama onu da suçlayamazdım. Ben de kendimden bıkarımdım.

Bekle.

Düşüncelerimi tekrar ediyordum.

Bu *gerçekten* iyi değildi.

“Telefonum, anahtarlarım, hiçbir şeyim yok. Eve giremedim.” Soruma cevap vermemişlerdi. “Beni evden mi attınız?”

DÜŞMANLAR

Şaşırmış şekilde birbirlerine baktılar ve anlayabildiğim şuydu ki, ne söylemeleri gerektiğini bilmiyorlardı. Gözleri, “Burada ne boklar dönüyor?” derken kaşları alınlarına kadar kalkmıştı.

İnsan bedeninin keskin bir gözlemcisiydim.

Sonra da Mia’nın, “Burada ne boklar dönüyor?” diye fısıldadığını duydum.

“Sen...” Savannah durmak zorunda kaldı, düşüncelerini toparlamak için kafasını iki yana salladı. “Sen kaza geçirdin.”

“Evet.”

Bunu biliyordum, ben de oradaydım.

Yeniden denedim. “Peki oda? Hâlâ benim mi?”

Savannah da tekrar benim anlamam için uğraşıyordu. “Arabayı pert ettin. Üzerinden kamyon geçti.”

“Kızım,” diye tersledi Mia. “Tüm hafta komadaydın.”

Evet. Ve evet.

Ama soruma neden cevap vermiyorlardı?

“Yani... hâlâ bir odam var mı *yok* mu?”

“AMAN TANRIM!” Mia patlamıştı. “Hayır! Bütün eşyaların lanet olası Stone Reeves tarafından alındı. KAHROLASI STONE REEVES’İ TANIYORSUN! Neden ONUN yanında değil de BURADASIN?”

İrkilerek kaşlarımı çattım. “Bana bağırmana gerek yok. Başımda şiddetli bir ağrı var.”

Savannah’nın yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. “Ağrın mı var? Burada değil, hastanede olmalısın. Dışarıda uyuyarak ne yapıyorsun ki?”

Gerçekten odaklanmaya çalışıyordum ancak başımdaki ağrı her saniye artıyordu ve Mia’nın bağıışı bunu daha kötü hale getirmişti. Şu anda üzerimdeki kıyafetler dışında kendime ait bir şeyim yoktu. Sadece nereye gideceğimi bilmeye ihtiyacım vardı.

“Lütfen bana söyler misin?” Sesim alçak, boğuk ve endişe verici olduğunu bildiğim bir şekilde çıkmıştı fakat ses tonum yüzünden neden endişelenmem gerektiğine dair normal düşünce fonksiyonlarımı kaybediyordum. “*Odyahlâshipmiyim?*”

“Dilin dolaşüyor,” diye belirtti Savannah.

“Dili dolaşılıyor.” Mia her zaman en zeki olandı. İğrenmiş gibi yeniden içini çekti. “Lanet olsun.”

“Ne yapıyorsun?” Bu Savannah’ydı.

Gözlerim kapandı.

Yeniden çok uykulu hissetmeye başlamıştım.

Daha yeni uzun bir uykudan uyanmıştım. Bu kadar kısa süre içinde bu derece yorgun olmamalıydım, değil mi?

Mia sinirli bir şekilde, “Yeniden 911’i arıyorum. Bu kaltağın ölümü bizim ellerimizde olmayacak.”

“Ah, canım.”

Piknik masasının çok rahat olduğunu düşünüyordum. Daha önce neden yatak olarak kullanmamıştım ki? Bu, benim bir dereceye kadar tutarlı son düşüncem oldu. Ardından muhteşem sessizlik geldi.

14. BÖLÜM

Doktor bu defa çok daha acımasızdı. Yeniden ambulans gelmişti.

Tekrar acile götürülmüştüm.

Daha önceki beyin sarsıntısı için tedavi edilmiştim. Yeniden. Bu defa susuz kalmamam ve eğer uyuyacaksam bunu kapalı alanda ve güneşten uzakta yaptığımdan emin olmam gerektiği söylenmişti.

Ardından Stone aranmıştı, bir kere daha.

Ancak bu sefer aynı gece taburcu edilmiştim. Stone odaya gözlerinde cinayet işleyebilecek bakışlarla girdiğinde, tek bir kelime bile etmemişti. Doktor onun yerine bunu yapıyordu.

“*Sadece Bay Reeves’in gözetimi altında taburcu oluyorsunuz.*”

Sanki ben hırçın bir ergendim ve doktor da öfkeli bir ikinci sınıf öğretmeniydi. Tahammül sınırının sonuna yakındı ancak henüz o noktaya ulaşmamıştı. Onun gibileri iyi bilirdim. Stone da küçük kız kardeşinden nefret eden öfkeli abiydi ama ebeveynleri ölmüştü, o yüzden...

Tanrım.

Zorlukla yutkundum. Az önce bunu düşünmüştüm, değil mi?

Stone bana asla abi-kardeş ilişkimiz varmış gibi bakmazdı. İçimizden biri, diğerini çok uzun zaman önce öldürmüştü olurdu.

Ve evet, alaycı esprilerimi kendime saklıyordum. Bol miktarda sahip olsam da şu anda kimsenin espri anlayışımı takdir edeceğini düşünmüyordum.

“Quail’de iş görüşmem vardı.”

Odayı dolduran garip sessizlik bana bir şey olduğunu söylüyordu. Bir şey yapmıştım. Sonra doktor ağzını kapattı ve aydınlandım. Adamın lafını tamamen kesmiştim ve bu kcsinlikle uygunsuzdu.

Kolları hâlâ göğsünde bağlı olan Stone, omzunu kapının kenarına yasladı. “Kampüsteki bar mı?”

“Evet.” Harika, neyden bahsettiğimi biliyordu.

Doktor ve hemşire başımın üzerinden birbirlerine baktılar. Görmek istemiyordum. Bunun iyileşmemin yararına olmadığını oldukça emindim.

“Beni işe almışlardı. Sanırım.” Kaşlarımı çattım. İşe alınıp alınmadığımı nasıl bilecektim ki? Telefonum. Gözlerimi Stone’a çevirdim. “Telefonum sende mi?”

Olacaklara boyun eğmiş gibi başını salladı. Bu mutlu bir kabullenme değildi ama bilirsiniz, kabullenmenin gerçek anlamındaydı. Gelecek olan fiyaskoya isteksiz bir şekilde kucak acıyordu. Fiyasko olan bendim ve o da bunun farkındaydı.

“Tüm eşyaların benim evimde,” diye ekledi.

“Anahtarlarım?”

Başıyla onayladı.

“Telefonum?”

“Bunu zaten sormuştun.”

Doktor yanıma yaklaşarak yeniden gözlerime bakmak için eğildi. “Kaç parmak görüyorsun?” Üç parmak kaldırmıştı.

“Dört,” dedim.

DÜŞMANLAR

Yalan söylüyordum.

Bakışlarına aniden endişe doldu.

Stone'dan derin, sinirli bir iç çekme sesi geldi. "Seninle kafa buluyor. Çocukken dizini yaraladığında da aynı şeyi yapardı. Annesi oyununu devam ettirir, babası da ona kuruyemiş verirdi."

Babam.

Adının geçişiyle yumruk yemiş gibi hissettim.

Stone kendini kapıdan iterek uzun adımlarla ilerledi, doktorun önüne geçip benimle yüz yüze gelmek için diz çöktü. "Taşak geçmeyi bırak. Saklanmayı bırak. Kendine yalan söylemeyi de. Bütün eşyaların benim evimde. Seni tanıyorum. Bağımız var. Evime gel ve bunu atlatmana yardım edeyim. Söz veriyorum." Bunları nazik bir şekilde söylemiyordu, hepsini duygusuz bir şekilde aktarmıştı ama sonra, bocalayarak ses tonunu yumuşattı. "Annenin cenazesine gelmedim ve her zaman bunun pişmanlığını yaşadım. O, sana yardım etmemi isterdi ve şu anda bunu yapabilirim. Benimle savaşmayı bırak."

Anlamıyordu.

Çoktan parçalanmaya başlamıştım.

Bunun olduğunu hissedebiliyordum.

Ama yine de fısıldayarak, "Seninle savaşırsam, *olanlarla* da savaşmış olurum."

Saniyeler içinde ne demek istediğimi anladı. En sonunda anlayışlı bir şekilde başıyla onayladı. Gözleri bir anlığına bulutlandıktan sonra doğruldu ama yüzüme dokunmak için elini uzattı. Parmak uçları bir tutam saçımı kulağımın arkasına iterken, sözleriyle beni parçaladı.

"Evime gidelim. Orada bana istediğin kadar bağırabilirsin."

Düşüyordum. Kayıp gidiyordum. Tepetaklak yuvarlanıyordum.

Gözyaşları geliyordu ama Tanrım, hayır. İnsanların önünde ağlayamazdım.

Stone yaşları gördü. Beni sakince azarlarken benimle neredeyse alay eder gibiydi. “Kendini topla, Phillips.”

İşe yaradı.

Yaşları geri iterek doktora baktım ve başımı salladım. “Eve Stone ile birlikte gideceğim.”

Bu defa beni tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkardığında saat ilerlemiş, gece yarısını geçmişti. Kamyoneti oradaydı, bu defa onunla kavga etmedim. Ayağa kalkıp kamyonetin ön koltuğuna oturdum. Sessizce, “Ben hallederim,” diyerek ondan önce emniyet kemerimi taktım.

Geri adım atarak başını salladı.

Birkaç adam dışarıda bekliyordu çünkü Stone’un hayatının bu şekilde olduğunu fark etmeye başlamıştım. Tekerlekli sandalyeyi kenara koyduktan sonra imza vermek için duraksadı. Birkaç fotoğraf çekildi. Direksiyonun başına geçmeden önce insanlara el sallayarak onlara veda etti.

“Eczaneye mi?” Kullanmamı istedikleri bir liste dolusu ilaç vardı.

“Hepsini çoktan aldım.” Çok geçmeden eyaletler arası yola girdi. “Aç mısınız?”

“Yemek yiyebilir miyim?”

“Midende bir sorun olmadığı sürece evet, varsa hemen acile geri dönüyorum. Yiyemeyeceğini söylemediler.”

İyice düşündüm. Midemin guruldadığını hissedebiliyordum ama başımı iki yana salladım. “Aç değilim.”

“Emin misin? Dün beslenme tüpünü çıkardıklarından beri hiçbir şey yemedin.”

Dün. O koma haline geri dönebilmeyi dilemem yanlış mıydı? Hayır mı? Peki o zaman. Bunu kendime saklayacaktım.

DÜŞMANLAR

Yumuşak bir sesle, “Hayır,” diyerek yanımdan hızla geçen şehir ışıklarını izlemeye başladım. “Aç değilim.”

Sonra Stone ile ilgili bir şey hatırladım. “Şu anda uyuyor olman gerekmiyor mu? Yarın kaçta stadyumda olman lazım?”

“Zamanım var.”

Ah, evet. Bu doğrudu.

Gözkapaklarımın ağırlaşmaya başladığımı hissederek arkama yaslandım ama bununla savaşmadım. Şu anda alabileceğim herhangi bir miktarda uykuya açtım. Bu yeni gerçeklikten kaçmamın tek yolu, uykuydu.

Stone'un evi devasaydı. Şaşırmamıştım.

Bir düğmeye basmasıyla kapı aralandı ve arabayı evinin yeraltı garajına doğru sürdü. Bir Hummer* ile G Wagon** arasında arabayı park etti. Garajın geri kalanı geniş ve temizdi. İki araçla ilgili bakışlarımı fark ettiğinde sırtıttı. “Transfer avansımla kendimi şımarttım.” Ardından yürümeye başlayarak arkadaki odaya açılan kapıyı araladı. Hemşirelerden birinin çok üşüdüğüm için verdiği kazağı çıkarmama yardım etti ve kazağı çamaşır makinesine atarak evin içine doğru ilerledi.

Yan odanın ışıklarını açtığında, tam ortasında büyük bir ada tezgâh olan ömrümde gördüğüm en büyük mutfağın içine girdik.

Mutfağın yan tarafında, önüne dizilmiş sekiz bar taburesiyle birlikte başka bir tezgâh daha vardı. Ayrıca görür görmez âşık olduğum kocaman, kıvrımlı, ahşap bir masa yer alıyordu ancak gezintimiz bitmemişti. Büyük tur devam ediyordu. Yanından geçerken sol taraftaki karanlık bir odayı işaret etti.

* General Motors tarafından üretilen, yüksek performanslı, çok amaçlı arazi aracı markası.

** Mercedes markasının G serisine ait cip tipi araba.

“Misafir gelirse kullanılan ve daha resmî olan oturma alanı burası.” Odayı tanıtmasına rağmen çoktan merdivenlerden yukarı çıkmaya başlamıştık.

Dönerek bir koridora girdi.

Beni evin daha da içine neredeyse bambaşka bir kısmına yönlendiriyordu. Sonrasında durarak bir odanın ışıklarını açtı. “Burası misafir bölümü.” Kapıyı biraz daha aralayıp içeri girdi. Daire çizerek her bir bölümü eliyle işaret ederken, bir yandan da anlatmaya devam ediyordu. “Mutfak.” Buzdolabı ve diğer her şeyiyle bu belli oluyordu. Bizim büyüdüğümüz mutfakların boyutundaydı. Daireye devam etti. “Burada kendine ait spor salonun var.”

Gerçekten mi? Spor salonu mu?

Beklemeden devam etti. “Kendi oturma odan.” Tepki vermemi bile beklemiyordu. “Birinci yatak odası.” Sırada bir koridor vardı. “İki ve üç numaralı yatak odaları ileride.”

Bir kapıdan daha geçip oranın da ışıklarını açtı. “Eğer kendini iyi hissedersen çamaşırlarını yıkayabilirsin.”

Bana bakarak sırtıttı ama ardından duraksadı.

Parçalanmaya geri dönmüştüm. Bunu gördüğünde, “Biraz daha dayan, Phillips. Kendine hâkim ol,” diye homurdandı.

Tamam, bunu yapabiliyordum.

Bütün saçmalıkları derine, daha derine bastırarak hissizliği bir kez daha çağırdım. Yaşadıklarımınla dalga geçerek mücadele etme modunu kapattım. Bana tsunami gibi çarpacağını bildiğim şeyi geride tutmak için daha fazla yardımı olmuyordu. Gelişi acımasız olacaktı.

Işığı kapatıp kapıyı çekti ve nazikçe omzuma dokunarak beni merdivene yönlendirdi.

“Gösterecek biraz daha yer kaldı. Dayan.”

DÜŞMANLAR

Sonrasında evin geri kalanında acele ederek resmen koşarcasına hareket etmişti.

Bana bir televizyon odası gösterdi. Bir de sinema odası. Onun da açıkladığı gibi ikisi de tamamen farklı şeylerdi.

Bodrumda başka bir spor salonu daha vardı ve garaja bitişikti. İkisini birleştiren kapıyı da gösterince geri dönerek evin içine girdik.

Farklı bir merdivenin yanında durarak yukarıyı işaret etti. “Ben üst kattayım.”

“Tur bitti mi?”

“Evet, bitti.”

Anlamıştım. Öne eğdiğim başımı bunu belli edercesine salladım. “Benim bölümüme nasıl gideceğimi yeniden gösterir misin?”

Sırıtarak, “Hâlâ aç değil misin?” diye sordu ve hafifçe koluma dokundu. “Muhteşem şekilde Sezar salata yapmayı biliyorum ya da ısıtmak için biraz lazanyam olabilir.”

Dalga geçiyordu. Nazik davranıyordu ve yapabileceği en kötü şey de buydu.

Onları daha fazla tutamıyordum. Kaçıyorlardı, o yüzden yüzümü görememesi için arkamı dönerek sesimi sertleştirdim. “Unut bunu. Kendim bulurum.”

“Hey. Hey.” Elleri omzuma dokundu.

Ondan uzaklaşarak aceleyle ilerledim. Siktiğimin merdivenlerini kendim bulacaktım.

Kahrolası Stone.

Kahrolası ev.

Onun kazandığı ve benim kaybettiğim kahrolası her şey.

Her şey.

Onun hâlâ boktan ebeveynleri vardı ve benimkiler... Göğsümden bir hıçkırık koptu. Yükseldiğini, geçtiği yolu yaktığını

hissedebiliyordum ve onu sessizleştirmeye çalıştım ama yapamadım. Tam olarak kendi bölümüme giden merdivenlerde durduğumda artık daha fazla dayanamadım, kendi başıma daha fazla ilerleyemedim.

Tam orada, merdivenlerin dibine yaslandım. Alnım dizlerime değdi. Kollarımı bacaklarıma dolayarak hıçkırıklara boğuldum.

Derin, gırtlaktan gelen, doğruca ruhumdan taşan hıçkırıklar.

Ellerini sırtımda hissettim, bir süre tek başıma ağlamama izin vermiş olmalıydı. “Lanet olsun, Phillips.” Ancak sesi bıkkın gelmiyordu, dokunuşu nazikti. Diz çökerek kollarını altımdan geçirip beni kaldırdı.

Beni odamın içine taşıdı ve ışığı açmak için hareket etti.

“Hayır! Lütfen.”

Buna dayanamazdım. Burada olması, beni duyuyor olması yeterince kötüydü. Bir de mahvoluşumun kanıtlarını görürse, ne yapacaktım?

Katlanamazdım. Bunu yapamazdım.

“Tamam,” diye fısıldadı.

“Benden nefret etmene ihtiyacım var.”

“Edeceğim.” Köşedeki sandalyeye oturarak ayağıyla perdeyi ittirdi, böylece pencereden dışarıyı görebilecektik. Beni orada tutmaya devam ederek, “Yarın birbirimizden nefret etmeye geri dönebiliriz,” dedi.

Hıçkırdım. “Anlaştık.”

Böylece gecenin geri kalanında beni kucağından ayırmadı.

Gecenin geri kalanında ağladım.

Gecenin geri kalanında birbirimizden nefret etmedik.

15. BÖLÜM

“Stone Reeves’i tanımadığımı sanıyordum?” Ertesi gün Joe’yu aradığımda telefonu bu şekilde açtı.

Stone’un salonunda yalnız başıma otururken kaşlarımı çat-tım. Bugün maçı olduğu için erken çıkmıştı. “Tanımıyorum.”

Homurdandı. “Evet, tabii. Adamın kendisi buraya geldi ve başına gelenleri anlattı. Senin için bir işim olup olmadığını sordu.”

Tepki vermedim. Öfkelenmeli miydim, yoksa rahat bir nefes mi almalıydim, emin değildim. Sanırım cevabına bağlıydı.

“Var mı peki?”

“Lanet olsun, elbette var. Senin iyi bir çalışan olduğunu ve sana yer açmazsam aptallık edeceğimi söyledi ancak şunu eklemem lazım. Seni işe aldığım pozisyonu doldurmak zorundayım. Stone’un konuşmasına bakılırsa bir süre gelemeyebilirsin.”

“Geleceğim. Yarın orada olurum.”

“Komadan yeni çıktığını söyledi.”

Koma mevzusu neden bu kadar uzamıştı? “Ben iyiyim. Sadece bir baş ağrısı.”

“Bütün hafta baş ağrısı yüzünden mi hastaydın?”

Stone'un bir şey söylememiş olması için dua ettim. "Evet. Ben iyiyim. Gerçekten. Yarın başlayabilirim." Daha doğrusu yarın başlamaya *ihtiyacım* vardı.

Elimde sadece Stone'un nasıl yaptıysa benim için bulduğu ödevimle burada bir gün bile geçirmek yeterli değildi. Vücudumu sarsan hıçkırıklarla uyuyakalmıştım ve uyandığımda Stone gitmişti. Mutfığıma, gece yarısını biraz geçtiğinde döneceğine dair bir not bırakmıştı. Tanrısal seviyede aldığı sayıları izlemek istersem diye televizyonun uzaktan kumandasını nasıl kullanacağıma dair talimatlar da vardı. Her şeyi tüm ayrıntısıyla yazmıştı.

Homurdanarak talimatların yazılı olduğu kâğıdı buruşturdum. Sonra duraksayarak biraz düşündüm ve kâğıdı düzelttim. İnsan ne zaman beynini kapatıp her şeyi unutmak isteyeceğini asla bilemezdi. Kendimden üçüncü bir kişiymiş gibi bahsetmeyi gerçekten bırakmam gerekiyordu.

Bugün.

Tanrım.

Bugün hiçbir şeyle uğraşmak istemiyordum.

Kafam doğru düzgün çalışmıyordu ve akli başında davranmadığımı biliyordum.

Jared.

Üvey erkek kardeşimi aramam gerekiyordu... O hâlâ üvey erkek kardeşim oluyor muydu ki?

Tanrım.

Gail.

Ben- hayır. Parçalanmayacaktım. Yapamazdım.

Az önce ne yapıyordum?

Gözlerimi kırptırdım.

İşim için telefon etmiştim.

DÜŞMANLAR

Neler yapmam gerektiğine dair bir liste hazırlamalıyım. Yoksa duş almak kadar temel şeyleri bile unutacaktım. Koltuk altımı kokladım. Evet, ilk önce duş almalıyım.

Ardından Jared'ı arayacaktım.

Sonrasını bilmiyordum, onun için de bir liste yapardım.

Listeler.

Annemi bu şekilde atlatmıştım, başıma gelen şeyle bu şekilde baş etmiştim. Ben- hayır, hayır, hayır. Bu şekilde düşünemezdim. Düşünmeyi kesmeliydim. Bunun da yardımı oluyordu.

Beyin, kapan.

Duş aldım.

Duşun ardından kahve yaptım.

Kahveden sonra kanepede oturdum.

Saati bilmiyordum.

Midem gurulduyordu ama aç değildim.

Su. Su içmeliydim. Susuz kalmamam gerekiyordu.

Bu yüzden listeme bunu ekledim.

Duş. Kahve. Su.

Başka ne yapmam gerekiyordu?

Devam ettim.

Duş

Kahve

Su. Susuz kalma

Jared'ı ara

Başka ne vardı?

Ödev

İş

Gail'in kız kardeşini ara?

Her şeyi öğrenmek zorundaydım. Komadaydım. Stone ne demişti? Ah, evet. Çoktan annemin yanına gömülmüşlerdi.

Rahatlayarak kendimi geriye bıraktım. Bu iyiydi. Annem Gail'i severdi. Ve cenaze çoktan yapılmıştı.

Masraflar?

Stone benim borçlarımın ödendiğini söylemişti ama peki ya aileminki? Zihnim bulanıktı. Avukatın buraya geleceğini söylemişti. Belki de tüm masrafları ödemeye yetecek kadar biraz para kalmıştı? Hayır, eğer kaldıysa o para Jared'a gitmeliydi. Cenaze giderlerini ve gömülme masraflarını ben ödeyecektim. Bu benim görevimdi.

Başka ne vardı?

Önümdeki listeye öylece oturdum ve gözlerimi duvara diktim.

Saat kaçtı? Bakışlarımı saate çevirdim. Akşam altı olmuştu. Zaman ne ara böyle akıp gitmişti? Sabah on gibi uyandığımı hatırlıyordum.

Daha önce de böyle yapardım, demek istediğim o olaydan sonra. Herhangi bir şeyi nasıl anlamlandıracağımı bilemezdim o yüzden oturur, gözlerimi diker ve zamanın akışını kaçırdım. O zamanlar zombi gibiydim. Annemden sonra tam anlamıyla bir zombi olmamıştım. Babamın bana ihtiyacı vardı. Faturaların bana ihtiyacı vardı. Okulun bana ihtiyacı vardı.

Okul.

Bunu yeniden yapabilirdim.

Telefonuma uzanarak Siobhan'ın numarasını buldum. Ev arkadaşlarımın numaraları bende yoktu, onların numaralarına ihtiyacım vardı.

Arama tuşuna bastıktan bir saniye sonra, "Dusty?" dediğini duydum.

"Selam."

Selam... bunu söylerken çok ezik hissetmişim.

"Ah, vay canına. İkinci hafta derslerinin tamamını kaçırdın. Susan seninle ilgili aramaları cevapladı. Sürekli, "derse

DÜŞMANLAR

gelmeyen transfer devlet üniversitesi öğrencileri” hakkında sızlanıp duruyordu ancak aniden bir arama geldi ve davranışları tamamen değişti. Senin için not almam, fotokopilerini çekmem ve her gün bunları ona iletmem için bana görev verdi. Ne oldu? İyi misin?”

“Şey...”

Belki de önce okulu aramalıyım? Ama hangi ofisi arayacaktım ki? Genel idari ofis iş görür müydü?

Kafam yine dağılmıştı. Aşırı yükleme yaşıyordum.

“Hımm.”

Siobhan’ı neden aramıştım?

“Komadaydım.”

Sessizlik.

“KOMADA MIYDIN?! NE?”

Yüzümü buruşturarak telefonu kendimden uzaklaştırdım. Bu çoktan sızlayan başıma pek de yardımcı olmamıştı. Gerçekten. Neden Siobhan’ı aramıştım?

“Ne oldu? İyi misin? Hastanede misin? Bir şey getirmeme ihtiyacın var mı? Tamamen buradayım, ne istersen yaparım. Şu anda iyi misin?”

Çok fazla soru vardı.

“Şey, başka birinin evindeyim.”

“Kimin evi? Buralarda tanıdığın biri olduğunu bilmiyordum.”

“Sen-” O anda kafama dank etti. Arabam yoktu.

Çünkü arabamı pert etmiştim.

Stone arabayı hallettiğini söylemişti.

Ama yoktu.

Jared’a gidecek hiçbir yolum yoktu.

Jared’ı aramam gerekiyordu.

Jared.

Artık sadece o ve ben vardık. Neredeyse birer yabancıydık.

Baskı artıyordu.
Artıyordu.
ARTIYORDU!
ARTIYORDU! Nefes nefese kalmıştım.
Babam.
Gail.
Gitmişlerdi.
Ve arabam yoktu.
Ve Jared artık kardeşim değildi.
Stone'a, Apollo'nun ailesinin onu evlat edinebileceğini söylemiştim.
Ne yapıyordum?
Neredeydim?
Ebeveynlerim yoktu.
Kimsem yoktu.
Yalnızdım.
Tamamen.
Onlar ölmüştü.
Nefes alamıyordum.
Birinin adımı söylediğini duydum ama ses, sanki bir tünelin ucundaymışım gibi uzaktan geliyordu.
Ne yapıyordum?
O sese bir şeyler mırıldandım ancak kim olduğundan emin değildim.
Sonra bir şey düşürdüm.
Hayır, düşen bendim.
Evet. Bu iyi bir fikirdi.
Oturabilirdim.
Buraya otur. Düşünme.
Her şey iyi olacaktı.
Sadece biraz oturmam gerekiyordu.

16. BÖLÜM

Bir yerlerden vurma sesi geliyordu.
Yavaşça uyandığımı hissedebiliyordum.

Ah.

Başım acıyordu.

Ne olmuştu?

Her yer karanlıktı. Kırmızı ve sarı ışıklar duvarları aydınlatıyordu. Ne boklar dönüyordu?

Daha fazla vurma sesi geldi.

Bir kapı zili çalıyordu.

Dışarıdaki her kimse... her şeyi hatırladım.

Siktir.

Panik atak geçirmiş, sonra da uyuyakalmıştım.

Birisi adımı bağıırıyordu. Siobhan.

Telefonda onunla konuşuyordum. Ambulans çağırmış olmalıydı ama konumumu nereden öğrenmişlerdi?

Ayağa kalkışımda irkildim çünkü tüm vücudum acıyordu. Ön kapıyı bulmaya çalıştım. Stone bana bu yolu göstermemişti, o yüzden kapı zilinin sesini takip ettim. Kapının diğer tarafında durarak perdeyi yana çektiğimde, iki sağlık görevlisi ve bir de polis vardı.

“KAPIYI AÇ!” Polis kapıyı işaret ediyordu.

Kilidi çevirip kapıyı açtım ve-

ALARM! SİREN! ALARM! SİREN!

Garip, neredeyse robotumsu bir ses evi doldurdu. “KORUNAN BİR BÖLGEYİ İHLAL ETTİNİZ. HEMEN TERK EDİN. POLİSE HABER VERİLDİ. KORUNAN BİR BÖLGEYİ İHLAL ETTİNİZ...”

İnledim.

Polis içeri girerek etrafa bakındı. “Bunu kapatmanın bir yolunu biliyor musunuz?”

Kafamı iki yana salladım. “Benim evim değil.”

“Kayıtlara göre burada Stone Reeves yaşıyor, değil mi?”
Bunu neden soru olarak sorduğunu bilmiyordum. Ah, şimdi anlamıştım.

Daha dik durdum. “Stone’u tanıyorum. Sadece burada kalıyorum.” Sanırım.

Bir telefon çalmaya başladı. Evin telefonuydu, bulup cevap verdim. Bir kadın sesi, “Yardıma ihtiyacınız var mı?” dedi.

“Hayır,” derken içimi çektim. Panik atak geçirip sonra da uyuyakalmıştım. Gerçi bunları açıklayabileceğimi sanmıyordum.

“Şifreyi biliyor musunuz?”

Siktir. Çifte siktir.

Kadın tereddüt bile etmedi. “Teşekkürler, hanımefendi.”
Bir çalma sesi gelmeye başladı.

Bunun iyi olmadığından oldukça emindim ancak kapıya doğru döndüm. Polis ve sağlık görevlileri içeri girmişti. Üçünün de şüpheli bakışları üzerimdeydi.

Bir telefon çalma sesi daha duydum ama bunu tanımıştım. Telefonumu misafir bölümünde bırakmıştım, almak için hareketlendiğimde polis kolumu tuttu. “Ben alırım.”

DÜŞMANLAR

Elimle işaret ederken, yaklaşmakta olan felaketi hissedebiliyordum ve tüm dileğim, koca bir dağın üzerime yıkılmasıydı. “Büyük ihtimalle ne haltlar olduğunu merak eden Stone’dur.”

Başıyla onayladı. “Telefonunuzu getireceğim.”

Polis, elektronik bir suç aletini arıyormuş gibi uzaklaşırken kadın görevli yaklaştı. “Hanımefendi? Benim adım Jill. Birinin yardıma ihtiyacı olabileceğine dair bir arama aldık.”

“Evet.”

Kadın koluma dokundu. “Siz miydiniz, hanımefendi? Yardıma ihtiyacınız var mı?” Eli bileğime kaydı ve nabzımı ölçmeye başladı.

Vücudumu ona çevirdim. “Nerede olduğumu nasıl bildiniz?”

Polis telefonumla konuşarak geri dönüyordu.

Kadın sağlık görevlisi sayı sayıyordu, o yüzden arkadaşı öne doğru geldi. Bir sandalye getirerek arkama bıraktı. “Oturur musunuz?”

Oturdum, zaten dizlerim çözülmek üzereydi.

Erkek sağlık görevlisi yanımda diz çökerek çantasını açtı. “Susan Anderson adında birinden arama aldık, akademik danışmanınızmış. Bize bu adresi verdi.”

Peki o bu adresi nasıl biliyordu? Bekle. Stone. Üniversiteyle de iletişime geçmiş olmalıydı. Tanrım, ilgilenmediği bir şey kalmış mıydı?

Polis öne çıkarak telefonumu uzattı. “Sizinle konuşmak istiyor.”

Telefonu aldım ama önce saati soracak kadar tedbirliydim.

“On biri on geçiyor.”

Vay canına.

Siobhan’ı ne zaman aramıştım? Erken saatlerdeydi, değil mi? Zaman akıp gitmişti ama daha önce de böyle olmuştu. Bir şekilde beynim ayağa kalkmamı, hareket etmemi, yemek

yememi, yürümemi, yıkanmamı ve devam etmemi söyleyene kadar oturmuş; hiçliğe dalıp gitmiştim.

Saat şu an on biri geçmişti ve son birkaç saate dair hatırladığım hiçbir an yoktu. Telefonu kulağıma koydum. “Kazandınız mı?” Stone’un maçı vardı. Şimdiye kadar bitmiş olmalıydı.

Sessizlik oldu. Ardından, “Bu sikik bir şaka mı?” dedi.

İrkildim ama kızgın olduğu için onu suçlayamazdım.

“Üzgünüm, Stone. Ben-”

Sözümü keserek, “İyi misin?” diye sordu.

“Olacağım.”

Kadın görevli gözüme bir ışık tuttu. Gözlerimi kırpıştırarak başka tarafa dönmeye çalıştığımda bana engel oldu. “Hanımefendi, hareketsiz durmanız gerekiyor.”

Dediğini yapmaya çalıştım. “Panik atak geçirdikten sonra uyuyakaldım. Bu kadar. Yemin ederim.”

“Başın iyi mi?”

“Evet.” Bu utanç vericiydi. “Sadece duygularıma yenik düştüm. Bir şeyleri unutuyorum ve-”

“Sorun değil. Sen iyi olduğun sürece problem yok. İyisin, değil mi?”

Sağlık görevlileri beni kontrol etmeyi sürdürerek göğsümü dinlediler. Çoktan tansiyonuma bakmışlardı. Konuşabildiğime göre solunum yollarım tıkalı değildi. İyiydim.

Onlara ve Stone’a aynı anda, “Evet, iyiyim. İyiyim,” dedim.

Tam o sırada alarm kesildi. Ev telefonunda konuşan polisi gördüm, biraz sonra telefonu kapatarak yanımıza geri döndü.

Kadın görevli ayağa kalkarak, “Evet,” dedi. “Sanırım sizinle aynı fikirdeyim. Panik atak mı?”

Polis, “Bay Reeves yakın zamanda araba kazası yaşadığınızı söyledi. Tam da şeyi öğrendiğiniz-”

DÜŞMANLAR

“Evet!” Neredeyse bağırarak söylemiştim. O kelimeleri söylemesini istemiyordum. Yapamazdım ve problemin bir kısmı da buydu. Gözlerindeki acımayı görünce yukarıya bakmamak için başımı öne eğdim. “Evet ama iyiyim. Sadece duygularımı kontrol edemedim.”

Kadın görevli, “Kaza mı geçirdiniz?” diye sordu.

“Komaya girmiş, perşembe günü uyanmış ve hastaneden dün taburcu edilmiş. Bay Reeves, dün yeniden acile götürüldüğünüzü söyledi.”

“Evet. Ben...” Her şeyi olduğundan daha büyük bir mesele haline getiriyorlardı. Enerjimi kaybediyordum, her şey neden bu kadar zordu? Neden her şey bu kadar fazla enerji gerektiriyordu? Neden yeniden uyumak istiyordum?

Travma.

Doktor böyle söylemişti. Bu doğruydı. Bedenin bir travmadan sonra iyileşmek için iki kat fazla çalışması gerekiyordu ve bu, hem zihinsel hem de fiziksel travma için geçerliydi. Bunu biliyordum. Biliyordum ama Tanrım... Derin bir nefes aldım. Göğsüm ağrıyor, boğazım acıyordu. İç organlarım parçalanıyor gibi hissediyordum. Sanki her nefes alışımında bir organ parçalara ayrılıyordu.

Travma. Evet. Sanırım bunu tarif edecek en iyi kelime buydu.

“Hanımefendi?”

Polis, “Bay Reeves dönüş yolunda olduğunu söyledi. Sorularınızı o cevaplayabilir ama hanımefendinin şu anda tıbbi yardım almaya ihtiyacı var gibi görünmüyor,” dedi.

Polisin sözleriyle iki sağlık görevlisinin de tavrı değişti. Ayağa kalkarak toparlanmaya başladılar.

Başım öne eğik bir şekilde oturmaya devam ederken, sanki alana ihtiyacım olduğunu anlamış gibi ikisi de polisin durduğu yere doğru ilerledi. Erkek olanın, “Cidden gerçek Stone Reeves’ten mi bahsediyoruz?” diye sorduğunu duydum.

“Öyle görünüyor.” Polisin ses tonu neredeyse neşeli bir hal almıştı. Bu durumu eğlenceli bulmuş gibi görünüyordu. “Telefonda sesi ona benziyordu.”

“Bu akşam kazandılar, değil mi?”

“Üç sayıdan ikisini Reeves aldı.”

Kadın olan, “Geleceğin onur listesi üyesi olacak. Olmak zorunda,” dedi.

Ben orada oturmuş onları dinlerken konuşmaya devam ettiler. Hepimiz onu bekliyorduk.

Stone geldiğinde öfkeden deliye döndüğüne yemin edebilirdim. Telaşlı adımlarla içeri girdi, bakışları beni buldu ve anında öfkeyle konuşmaya başladı. “Tanrım! Kız donuyor.”

Biri küfretti.

Ben iyiydim. Ona söylemeye çalıştım ama etrafıma bir şey sarılmaya başlandı. Sonra birisi diz çökerek onu önüme sıkıştırdı. Stone önümde duruyordu. Nazik eller yüzüme dokundu. “İyi misin?”

Öfkeden delirmiş olsa da endişeliydi. Ayrıca yorgun görünüyordu. Çok yorgundu. Bunlara ek olarak kokuyordu.

Aramıza ikinci bir polis daha katılmıştı ve sağlık görevlileri kapıdaydı. Çantaları ortada görünmüyordu ve şeker çalarken yakalanmış çocuklar gibi başları öne eğikti. Kadın olan elinde bir parça kâğıt tutuyordu. Erkek olanda ise kalem vardı.

İki polis biraz daha yakına geldi.

Tam Stone’a iyi olduğumu söyleyecekken polislerden biri, “Hiçbir şey söylemedi,” diye lafa girdi.

Stone hızla ona doğru dönerek bana sırtını çevirdi. “Ailesini kaybetti, kendisi araba kazası geçirdi ve dört günlük bir

DÜŞMANLAR

komadan çıktı. Üşüyüp üşümediğini anlamasını mı bekliyorsun? Bunca zaman sabit oturmayı başarabilmesine bile şaşırdım.”

Polis ağzını açtı fakat bir şey demeden geri kapattı. İkinci polis arkasını döndü. Sağlık görevlileri azar yemiş gibi görünüyorlardı.

Stone'dan bir homurdanma daha yükseldi. “Eğer ölmüyorsa hepinizin siktir olup gitmesini istiyorum. Ve hayır, imza verecek havamda değilim.”

Bir numaralı polis kaskatı kesildi. “Şimdi, bakın-”

Stone, “Dışarı!” diye gürledi.

Polisler ikimize ters ters baktıktan sonra çıktı. Sağlık görevlileri geride bekledi. Erkek olan kadını dürterek kafasıyla elindeki kâğıt parçasını işaret etti. Kadına kalemi uzatıp polislerin arkasından çıktı. Stone'un onlarla konuşması gerekiyorsa da çoktan söylemesi gerekenleri söylediğini varsayıyordum.

Hepsi gitse de kadın görevli bir süre bekledi. Yanımıza yaklaştığında konuşmadan önce boğazını temizledi. “Biz buraya vardığımızda ayaktaydı ve yürüyordu. Bulguları iyiydi, sizin gelmenizi beklerken birkaç kere daha kontrol ettik. Tüm hayatı değerleri normal. Dün yeniden bayıldığını ama taburcu edildiğini söylediniz, tıbbi geçmişini göz önüne alırsak onu tekrar kontrol ettirmeniz gerekebilir. Eğer buna karar verirsiniz bahsettiğiniz hastaneyi arayın. İsterseniz onu kendi aracımızla götürebiliriz ya da sizinkiyle götürebilirsiniz.”

Stone sessizdi. Tişörtü üzerini ikinci bir deri gibi sarmıştı, öyle ki sırtındaki her bir kasın kaskatı ve gergin olduğunu görebiliyordum. Tam önümde duruyordu.

Hiç düşünmeden elimi kaldırıp sırtına dokundum.

İçine keskin bir nefes çektikten sonra bana döndüğünde, gerginliğin bir kısmından kurtulmuştu. “Ne yapmak istiyorsun?”

“Ben iyiyim. Sorun...” Kelime boğazıma takıldı. “Travma. Ben iyiyim. Gerçekten.”

Gözleriyle beni inceledi, bakışları suratımdan aşağı kayarak vücuduma indi ve her bir noktayı taradı. Gördüğü her ne ise, rahatlayıp kafasını onaylar gibi salladı. “Tamam,” dedi kadına. “Kalacağız.” Kâğıdı işaret etti. “Onu imzalamam gerektiğini düşünüyorum?”

Kadının gözleri parladı. “Sorun olur mu? Arkadaşım ile ikimiz için.” Kâğıdı uzattı.

Stone kâğıdı alarak en yakınındaki masaya ilerledi. “İsimleriniz ne?”

“Cassie ve Frank.”

Kâğıdın üzerine aceleyle birkaç kelime yazarak kadına geri uzattı.

Kadın yazıyı okuduğunda yüzüne memnuniyet dolu bir gülümseme yayıldı. “Teşekkür ederim. Sizinle tanışmak bir zevkti.” Gözleri bana doğru döndüğünde, o gülümsemenin bir kısmı soldu. “Pek iyi koşullarda denk gelmedik ama önemli değil. Ayrıca bu akşamki zaferiniz için ve iki sayı için tebrikler. Size sahip olduğumuz için şanslıyız, bu kadarını söyleyebilirim. Eğer siz ve Doubard olmasaydı, bu sene acı çekiyor olurduk.” Kapiya doğru ilerledi. “Başarabileceğimizi düşünüyor musunuz? Super Bowl’a* gidebilir miyiz?”

Stone kadını dinlemeden sadece izledi, rahatsızlığının git-tikçe arttığını hissedebiliyordum.

Stone cevap vermediğinde, durumu anlayan kadının yanakları kızardı. “Peki. Tamam. Eğer bir şey olursa aramaktan çekinmeyin. Geçmiş olsun, hanımefendi.”

Cevap vermedim.

* Super Bowl, ABD’de her yıl düzenlenen Amerikan Futbol Ligi’nin (NFL) şampiyonluk maçdır.

DÜŞMANLAR

Stone da cevap vermedi.

Kadın onay beklemeden kapıyı arkasından kapatarak evden çıktı. Stone kapıya ilerleyip kilidi çevirmeden önce bir küfür savurdu. Yanımdan geçip mutfak bölümüne ilerledi ve birkaç dakika sonra yumuşak bir bipleme sesi duydum.

Geri gelerek dikkatle bana baktı. “Olaylı bir gün geçirmişsin gibi görünüyor.”

Gözlerimi kapattım. “Özür dilerim.”

“Hayır.” Kafasını iki yana sallayarak yorgun bir şekilde elini yüzünden geçirdi. “Bu benim hatam. Uyandığında burada birinin olmasını sağlamalıydım ya da en azından sana güvenlik sisteminden bahsetmeliydim. Antrenörlerden biri telefonumu getirip, çalmayı kesmediğini söylediğinde altıma edecektim. Senin okulundan ve güvenlik sistemini kuran şirketten aramalar vardı.”

“Üzgünüm.”

Söyleyebildiğim tek şey buydu, sadece o bir kelime.

Stone beni izliyor, hislerimi okuyordu. “Bugün uyandın, ha?”

Fiziksel uyanma eyleminden değil de daha çok zihinsel versiyonundan bahsettiğini biliyordum. “Evet. Uyandım.” Sesim titremiştii.

“Pekâlâ. Tamam.” Önüme bir sandalye çekip oturdu ve dirseklerini dizine yasladı. Yüz yüze olacağımız şekilde oturmuştu. “Ne yapmak istiyorsun?”

“Cenaze masrafları ne kadar tuttu?”

“Ne?”

“Ailem öldü.” Artık üçü de ölüydü. “Bir kaza oldu. Muhtemelen arabanın çekilmesi gerekmiştir. Cenaze masrafları. Tabutlar. Mezar yerleri. Mezar taşları. Benim masraflarımı karşıladığını söyledin ama peki ya diğerleri?”

“Her şeyi kastetmiştim.” Sessiz bir şekilde yine küfretti. “Dusty, bunlar için endişelenmene gerek yok.”

Ona baktım, ona gerçekten baktım. Üzerinde çok fazla yük vardı. Tam olarak neyi gerektirdiğini ikinci kez bile düşünmeden benim her saçmalığımı üstlenmişti. Neden? Birbirimizden nefret ediyorduk.

“Neden benim için bunları yapıyorsun?”

Başı yukarı kalktı. Yüzündeki acı, yerini şaşkınlığa bıraktı. Bir anda kaşları çatılmıştı. “Çünkü bir zamanlar seni ailemden biri gibi görüyordum. Ve annenden hoşlanırdım.”

Annem. Doğru.

Sebebi buydu.

Kafa karışıklığının bir kısmı azaldı. “Her şeyin ne kadar tuttuğunu bilmem lazım, Stone. Bilmek zorundayım.”

Bir şey söylüyordu ama dürüst davranmıyordu. Bunu hissedebiliyordum. Beni çılgına çeviriyordu.

“Teyzen her şeyi halletti.”

Başka bir yalan daha.

“Saçmalık.” Gail ve kız kardeşi arasında çekişmeli bir ilişki olduğunu biliyordum. Gail’i iki kez para istemek için aramıştı ve Gail’in onu her iki seferde de reddettiğine şahit olmuşum. “Teyzem cenaze için geldi mi bari?”

Bakışlarım ondan bir an olsun ayrılmıyordu ve gördüm. Burun delikleri genişledi. Yutkunup kafasını hafifçe öne eğmeden önce gözlerinde beliren suçluluğu gördüm. “Hayır. Ailenin avukatı onunla iletişime geçtiğinde, vasiyette yer almadığını öğrendi ve Jared hakkında soru sorulduğunda ondan daha hızlı bir şekilde kurtulamazdı.”

İşte bu defa kulağa doğru gelmişti.

“Her şeyle kim ilgilendi? Yalan söylediğini biliyorum.”

‘İreddüt ediyordu.

DÜŞMANLAR

“SÖYLE BANA!”

Sandalyesi geriye giderken yüzünde derin, temkinli bir ifade belirdi. “Ailem halletti. Daha doğrusu babam.”

Siktir. Bu düşündüğümünden de kötüydü.

“Neden?”

“Çünkü onu zorladım. Çünkü erkek gibi davranıp yaptığı sikik hataların tümünü telafi etmediği sürece eve bir daha asla dönmeyeceğimi söyleyip onu tehdit ettim. Babam neredeyse her şeyi halletti ve hayır, hepsinin ne kadar tuttuğunu asla bilmeyeceksin. Ayrıca sonraki iki sene için okul ücretini de halletti. Kampüsün, okul masraflarının olduğu bir çekle beraber senin adına oldukça büyük bir bağış aldı.” Gözleri parlayarak sandalyesinden fırladı. Yüz ifadesi sertti. “Konunun kapandığını bil, dürüst olmam gerekirse bir daha bununla ilgili kahrolası tek kelime bile duymak istemiyorum. Ailem en azından bunu yapabilir.”

Telefonu yüksek sesle çalmaya başladı ama Stone yukarıdan bana bakmaya devam etti. “Artık tüm bunları bildiğine göre, kendime yiyecek bir şeyler hazırlayacağım. Sonra da sinema salonuna gidip dikkat etmemi gerektirmeyen bir şeyler açacağım. İstersen bana katılabilirsin ya da katılmazsın. Umurumda bile değil, sadece bir yere ayrılma çünkü muhtemelen bir sonraki hamlen karşıdan gelen trafiğin içine dalmak olur.”

Haksız sayılmazdı.

Yine de bu bir kaza olurdu, kasıtlı olmazdı. Kendime bu kadarını itiraf ederek odamı buldum ve yeniden örtülerin altına kıvrıldım.

Jared’ı sabah arayacaktım.

17. BÖLÜM

Stone üstsüzdü.

Üzerinde sadece bir eşofman altı vardı.

Ayrıca o eşofman altı cidden belinin oldukça aşağısındaydı.

Sırtında da çok fazla morluk vardı. Maçtan kalma olduklarını tahmin ediyordum.

Ah, bir de mutfağa girdiğimde kahvaltı hazırlıyordu.

Bir elinde kahve fincanı vardı, diğeriyle ekmek kızartma makinesini kontrol ederken durup saate göz attı. “Saat sabahın beşi.”

“Sanki gecenin neredeyse tamamında uyanık değilmişim gibi söyledin.” Homurdanıp fazla sayıda olan bar taburelerinden birine oturdum. Stone, tezgâh ve adanın karşısında duruyordu. “Mutfaklar bu kadar büyük olmamalı. Burada başka kim yaşıyor? Bu kadar alana neden ihtiyaç duyuyorsun?”

Gözlerini üzerime dikti, ağzı düz bir çizgi halini almıştı. “Sana da günaydın.”

Boğazımdan bir homurtu daha çıktı. “Üzgünüm. Fazla kal-takça davrandım.”

Stone sırtışını gizledi. “Bu yeni bir alışkanlık mı yoksa...?”

“Siktir git.”

DÜŞMANLAR

Bu defa sırtışını gizlemedi ve kızarmış ekmeklerden biri yukarı fırlarken güldü. “Bir tane ister misin?”

Bir süre düşündüm. İstiyordum ama kafamı iki yana salladım. “Kahve var mı?”

Gözleri kısıldı. “En son ne zaman yemek yedin?”

“O besleme tüpü benden ne zaman çıkarıldı?”

Alçak sesle küfrederek kızarmış ekmeklerden birini benim için yağladı ve sertçe önüme koyup tezgâha yaslandı. “Ye. Hemen.”

“Aç değı-”

“Umurumda değil.” Ekmeğı işaret etti. “Yemezsen kendini yine hastanede bulacaksın. Kendi adıma konuşmak gerekirse, seni oradan toplamaktan bıktım. Oraya gittiğim ikinci seferde hemşireler daha cüretkâr davrandılar.”

Şimdi sırtışını saklayan bendim. “Bir futbol tanrısı olmanın zorlukları.”

Homurdanma sırası ona geçti. Kızarmış ekmeklerden bir tanesini daha ağzına attı. “Artıları var ama güven bana eksileri de var. Bugün boktan bir fotoğrafını Page Nine’nin internet sitesine koymuşlar.”

“Yalan söylüyorsun,” desem de hızla telefonumu çıkarıp bahsettiğı sayfaya tıkladım. Sayfa açıldığında dudaklarımdan bir küfür savruldu. Stone durumu hafifletme gereğı duymadan, tamamen gerçeğı söylemişti. Boktan bir fotoğraftı. Solgundum. Saçlarım darmadağınıktı. İnledim. “Rehabilitasyona kabul edilmemiş bir uyuşturucu bağımlısını evine almışsın gibi görünüyor.”

Manşetler de bundan o kadar uzak sayılmazdı. Reeves’in Gizemli Yeni Aşk İlişkisi mi? Haber, Stone’un hastaneyi düzenli olarak ziyaret ettiğı, içeri girip çıkarken birkaç kez görüldüğü hakkında detaylarla devam ediyordu. Yüzümün bir kısmı kamyoneti sayesinde saklanmıştı. Yine de hastanelerin, hastalarını taburcu etmeden önce spada bir gün teklif etmeleri gerektiğini düşüneceğim kadarını yakalamışlardı.

“Diğer kareyi yakalamamış olmalarına şaşırdım. O daha iyi olurdu.”

Kahvemi doldurup buzdolabına yöneldiği sırada arkasına baktı. “Kahveni hâlâ sütlü mü seviyorsun?”

“Biz arkadaşken hiç kahve içmezdim. Bunu nasıl biliyorsun?”

“Bir keresinde annenle markette bir konuşma yapmış olabilirim. Mezuniyet için çiçek alıyordum, o da oradaydı.” Buzdolabından sütü çıkardı. “Senin için bunu alıyordu.”

Ben... Boğazımdaki yumruyu yuttum. “Annemle gizli bir konuşma mı yaptın?” Uzattığı fincanı aldıktan sonra bir bardağa yeşil bir sıvı dökmesini ve yanıma koymasını izledim.

Bardağı işaret etti. “Eğer bunu içmezsen kahveyi de içemezsin. Annenle konuşmam bir kereden fazla olabilir. Ona denk geldiğim anlardan birindeydi. Market alışverişimizi aynı zamanda yapmayı severdik.”

“Cumartesi sabahları.”

“Dokuzda,” diye ekleyip tezgâha doğru yaslanarak kahvesini yudumladı. “Tabii bunun, onun her zamanki saati olduğunu fark edince o süre içinde anneme bir şeyler almam gerektiğinden emin olmuş olabilirim.”

Bununla ilgili ne hissettiğimden emin değildim. “Sanki annemle gizli bir ilişki yaşamışsın gibi duruyor, umarım platoniktir.”

Kahkaha attı, ellerini omuzlarına götürdüğünde göğsü şişmişti.

Tanrım. O kol kasları. Tam da onları izlerken geriliyordu.

Ardından, “Avukatın bu sabah geliyor,” demesi üzerimde soğuk bir düş etkisi yarattı.

Pekâlâ.

Çünkü burada olduğum otuz dakika boyunca tişörtsüz Stone’nun görüntüsü, bana bütün gece eziyet eden şeyden dikkatimi uzaklaştırmıştı. “Tamam.”

DÜŞMANLAR

“Yanında olmamı ister misin?”

“Evet.” Bunu neredeyse daha o sormayı bitirmeden söylemiştim. Stone’u sadece burada istemiyordum, ona burada ihtiyacım vardı.

Gururlu olmayı denemeyi bırakalı çok olmuştu.

Yumuşak bir şekilde güldü. “Senin için biraz daha yiyecek hazırlamama ne dersin?”

Başımı iki yana salladım. Hâlâ kızarmış ekmeğe başlamamıştım. “Neden bu kadar erken kalktın? Maçlarınızdan sonraki günleri dinlenmeye ayırmıyor musunuz?”

“Teknik olarak öyle ama ben genellikle kalkıp spor salonuna gitmeyi tercih ediyorum. Bugün stadyuma da uğramam gerekiyor. Bu arada lafı açılmışken,” derken telefonuna ilerledi ve ekranı kaydırды. “Avukatın saat dokuza doğru burada olacak, o yüzden ondan sonra gitmeyi planlıyorum.” Duraksamadan önce kafasını yana eğdi. “Benimle gelmek ister misin?”

“Nereye?”

“Stadyuma. Sadece gidip antrenörümle konuşmam lazım sonra da yapacağım birkaç şey var. Uzun süre kalmayacağım.”

“Şey...”

Boğazını temizleyerek kahvesini kenara koydu ve önümdeki tezgâha yaklaştı. Neredeyse bana yukarıdan bakıyordu. “Şöyle açıklayayım, seni tek başına bıraktığım iki seferde de aldığım sayısız aramadan hoşlanmadım. Büyük ihtimalle başını derde sokmayacağından emin olduğum bir yere benimle geliyorsun.”

Vermemi istediği cevap; *evet, efendimdi. Hemen, efendimdi. Hayır, karşılık veremem, efendimdi.*

Kızarmış ekmeği kaldırıp ucundan kemirmeye başladım. Midem guruldayıp itiraz etse de sadece birkaç ısırık almakla yetindim. Zamanı gelince, kendimi yemek yemeye zorladığım bu anı takdir edeceğimi biliyordum. Elbette bir şey yemek istemememe neden olan kısmı hatırlamamayı tercih ederdim.

Belki üstsüz Stone ya da sert konuşan Stone'u hatırlamak o kadar kötü olmazdı. O anları ezberlediğimden emin olacaktım.

Yüce Tanrım. Beyin sarsıntısı geçirmiştım. Stone'u çekici buluyordum. Bunun üzerinde düşündüm ve hayır, bununla hiç alakası yoktu. Birini çekici bulmakla, birine çekilmek tamamen farklı şeylerdi. Ev arkadaşlarım Mia ve Savannah'nın göz alıcı olduklarını anlayabiliyordum ama ikisinin de üzerine atlamak istemiyordum. Burada olan da aynı şeydi.

Ev arkadaşlarım aklıma gelmişken, "Burada ne kadar süre kalacağım?" diye sordum.

"Ben gerçek dünyada tekrar hayatta kalabileceğine karar verene kadar."

Bunu, olması imkânsız bir şeymiş gibi söylüyordu. İki gün önce olsaydı sırtıtışının küstah ve kendini beğenmiş olduğunu düşünebilirdim ama şimdi, belli belirsiz endişesini görebiliyordum.

Doğrularak tezgâhtan uzaklaştı, bakışlarını yüzüme çevirdiğinde gözlerinin parladığını görebiliyordum. "Dinle. Beyin sarsıntısı geçirdin ve bu kahrolası bir şaka değil. Bu da mümkün olduğu kadar az uyarıcıyla karşılaşman anlamına geliyor. Bugünden sonra ödev yok. Telefon yok. Televizyon olayını ölçülü tutmaya çalış. Dün gece, seni benimle film izlemeye davet ettiğim için bile kendimi kötü hissediyorum. Seyahat etmende bir sorun olmayana dek yerinden kıpırdama. İşinle ve okulunla ilgili her şeyi çoktan hallettim. Herkes olanları biliyor. Eğer istersen ilk dönem için izin alabileceğini, bunun okul ücretinde veya not ortalamanda bir cezası ya da etkisi olmayacağını söylediler."

Kalbim sıkıştı. Şimdiden çok şey kaybetmişim, okulda da bir dönemi kaybetmeyi göze alamazdım.

"Kesinlikle olmaz."

Her şeye en baştan başlamam gerekirdi. Yeni başlangıçları ancak bir yere kadar kaldırabilirdim. "Bunu yapamam."

DÜŞMANLAR

“Babanı da üvey anneni de kaybettin. Üvey erkek kardeşini hâlâ aramadığını biliyorum. Burada bir günü atlatmak için zar zor dayanıyorsun. Ve evet, işyerindekiler beni arayıp yarın orada olacağına dair bir saçmalıktan bahsetti. Bu saçmalığı tekrar denediğin takdirde, seni kovmalarını söyledim.”

“Ne? Stone, yapamazsın-”

“Yapabilirim ve yapacağım!”

Yanılmışım. Belli ki tekrardan, “Senden nefret ediyorum” evresine geri dönmüştük.

“Bu neden seni ilgilendiriyor?” diye bağırdım.

Yüzü buruştu, ağzı aniden kapandı ve cevap vermedi. Geriye doğru bir adım attığında, üzerimdeki gözlerinde vahşi bir parıltı olduğunu fark ettim. Bunu havada bile hissedebiliyordum. Geri çekilmişti ve bense şaşırılmış haldeydim. Az önce ne olmuştu?

Tekrar konuştuğunda daha sessiz ve kontrollüydü. “Avukatın. Sonra da stadyum. Eğer açsan dönüş yolunda durup bir şeyler alabiliriz. Evine gidip alman gereken bir şeyler var mı?”

Belki de beyin sarsıntısı geçirdiğim için ona yetişmekte zorlanıyordum. Bir yumuşaktı, bir sertti, yumuşak, sert ve evet. Şu anda, “Senden nefret ediyorum evresine” geri dönmemiş miydik? Kahretsin, bu döngü beni sersemletiyordu.

Hayatım boyunca hissetmediğim kadar yorgun hissederek sandalyemde geriye yaslandım. “Bütün eşyalarımı aldığını sanıyordum?”

Omzunu silkti. “Bilmiyorum. Sadece o kızlara bir çanta hazırlamalarını söyledim. Uğrayıp ihtiyaç duyabileceğin her şeyi aldığından emin olabiliriz. Ondan sonra kışın bu evden ayrılmayacak. Arabayla seni bir yerlere götürebileceğim tek günüm bu ve o yüzden sana bir mola teklif ediyorum.”

Evet. Peki.

Cevap veremedim çünkü Stone çoktan mutfaktan çıkmıştı.

18. BÖLÜM

Ev yoktu.

Avukata bakakalmıştım. Oldukça resmî giyinmişti; siyah bir takım elbise, siyah kravat, hatta siyah bir kaban. Siyah evrak çantası. Lanet olası siyah çoraplar. Siyah olmayan tek şey, gömleği. Krem rengiydi, ayrıca kalitesinden pahalı olduğunu anlamıştım. Ve kafasını sallayarak sorumu onaylarken kendinden oldukça emindi.

“Aslında Bayan Phillips, babanız geçen seneki kredi borcunu ödeyemedi. Haciz işlemine gidiyorduk. O hafta bir toplantı yapmıştık, şeyden önce...” Görünüşe göre insani duyguları şimdi ortaya çıkmıştı çünkü devam etmeden önce tereddüt ettiğini gördüm. “Kazadan önce.”

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Sıfır. Annemin kemoterapisi yüzünden evi ilk kez kaybettiğimiz seferki kadar kötü değildi ama ona benziyordu. Hayır, bu daha kötü görünüyordu. O zaman yanımda babam vardı.

Stone yanıma oturarak öne eğildiğinde, bacağı benimkine değdi ama geri çekilmedi. Dirseklerini dizlerine yasladı. “Ne kadarının ödenmesi gerekiyor?”

“Yüzde yetmiş beşinin.”

Nefesimi tuttum.

DÜŞMANLAR

O kadar borçları olduğundan haberim yoktu.

Stone gözlerini benimkilere çevirdi. “Evi istiyor musun?”

Avukat doğruldu. “Bay Reeves, tam olarak emin değil...”

“Hayır.” Beyin sarsıntısının canı cehenneme, buna kafa yormak zorundaydım. “Evi geri alırsanız borcun ne kadarının ödenmesi gerekecek?”

İkinci kez insan gibi davranarak, yeniden tereddüt etti. “Bize hâlâ yüz bin dolar borçları var. Sanırım oğullarının bazı eşyalarını ödemek için ikinci bir borç daha almışlardı.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Gail’in ayrıca sahip olduğu bir fonda, Jared için ayrılan küçük bir miktar vardı. Jared’ın babası ortalıkta yok, değil mi?”

Başımı salladım. “Ah, evet. Gail ondan hiç bahsetmezdi. Jared üzerinde velayet hakkı olduğunu düşünmüyorum. Gerçi ben çok fazla ortalıkta değildim. Öncesinde üniversitedeydim, sonra da buraya taşındım. Jared da babasından hiç bahsetmezdi. Bu bir sırdı. Sanırım. Bu konuya pek fazla kafa yordüğüm söylenemez.”

Kaşlarını çatarak evrak çantasından bazı kâğıtlar çıkardı. “Velayet hakkı, Jared iki yaşındayken babasından alınmış. Bir aile içi şiddet olayı varmış.”

Tanırım. Bir an için kalbimin durduğunu hissettim.

İki yaşındayken mi? Üvey erkek kardeşime ve Gail’e neler olmuştu?

“İki yaşındayken mi?” diye fısıldadım.

“Hımm, evet.” Kâğıtları bıraktı. “Dosya kapanmış. Jared’ın ne olduğunu bildiğini bile sanmıyorum ama bu meslekten öğrendiğim bir şey varsa, bunun altında sağlam bir sebep olmalı.”

Jared’ı aramam gerekiyordu. Bunu çok uzun zamandır erteliyordum.

“Pekâlâ.” Kâğıtlardan sonuncusunu okuyarak bir kalemle birlikte bana uzattı. “Babanızın özel eşyalarına gelirsek, bir depolama tesisine konuldular ve anahtarları sizin için getirdim.

Bay Reeves, sizin de hasta olduğunuzu söyledi. Depo önümüzdeki üç ay için kiralandı. Süre sonunda ödemeleri yapmanız gerek yoksa eşyalar satılır. Tüm haklar depolama tesisi sahiplerine geri döner.”

Elini cebine sokarak anahtarlığa takılı bir anahtar çıkarıp masanın üzerinden bana doğru kaydırды.

Anahtarı alan Stone, “Onların kartvizitleri sizde var mı?” diye sordu.

“Ah, evet. Burada.”

Stone onu da alıp ayağa kalktı. “Hemen döneceğim.”

Şimdiden ne yaptığını anlamıştım. Doksan günlük süre dolduğunda çıkacak ödemeleri üstleniyordu ama iyileşince oraya gidip her şeyin sorumluluğunu üstlenecektim. Bunu bir hafta sonu halletmem gerekecekti çünkü ne olursa olsun artık üniversitede daha fazla ders kaçırıamazdım.

“Burayı imzalayabilir misiniz, Bayan Phillips?” Kâğıdın altını işaret etti. “Burada, babanızın en son vasiyetnamesini size açıkladığım yazıyor.” Ben imzalayınca ayağa kalktı ve eşyalarının kalanını evrak çantasına yerleştirip toparlandı. “Bu şartlar altında karşılaştığımız için gerçekten üzgünüm. Babanız onunla karşılaştığım birkaç seferde sizden övgüyle bahsetti. Bir erkek ve bir gün olmak istediğim baba figürü olarak, ona saygı duyardım.”

Sözleri kulağa oldukça hoş geliyordu ama imza işi bittikten sonra neredeyse kapıdan koşarak çıkıp gitmişti.

Yan tarafımdan bir ses geldi. “Ne şerefsiz ama.”

Sırıttım ama başım öne eğikti. Her şey tamamen düzenli ve temizdi. Bana her şeyin bir kopyasını bırakmış, babamın depodaki eşyalarının kapsamını anlatmıştı.

“Ödemeleri hallettim, hâlâ borçlu olunan miktarı da. Yarın her şeyi düzenleyeceğim.”

Bu konuda onunla savaşıacak durumum bile yoktu. Yüz bin dolar çok fazlaydı, büyük ihtimalle ömrümün geri kalanında

DÜŞMANLAR

ona geri ödeme yapmakla meşgul olacaktım. Yine de yapacaktım. Ödeyecektim.

“Teşekkür ederim.”

Stone cevap vermeyince minnettar hissettim.

Annemin kahkahasını duyabiliyordum. Belli belirsizdi ama onu duydum ve bir anda oradaydım. “Bazen kendi etrafında dönmeyi severdi.” Başımı yukarı kaldırdım. “Bizimle bir şeyler pişirirken. O sarı önlüğü giyerdi, özellikle senin için bir şeyler pişiriyorsa. Babamla böyle anılarımız yok.” Babamla anılarım genellikle zor zamanlara aitti. “Annem öldükten sonra birlikte hayatta kaldık. O dairede ev arkadaşıldık. Ben okula gidiyor ve çalışıyordum. O da çalışıyordu. Biz sadece yan yana hayatta kalmaya çalışan iki kişiydik. Ardından annemi gömdükten üç ay sonra Gail ile tanıştı ve sonrasında onunla birlikteydi.”

Ardından mezun olmuş, devlet üniversitesine gitmiştim ama derslere başlamadan önce çalışmak için yine zaman ayırmak zorunda kalmıştım.

Başka anılar da vardı. Olmak zorundaydı. “Babamla buna benzer anılarım yok. Bana bisiklete binmeyi öğretmişti. Bir de beyzbol topu atmayı.”

“Sana beyzbol topu atmayı ben öğrettim,” dedi Stone.

“Ah.” Bu doğrudu. “Evet. Benimle balık tutmaya giderdi-”

“Seni balık tutmaya da ben götürürdüm. Solucanlardan nefret ediyordum, unuttun mu? Senin umurunda değildi. Bizim için yemi oltaya sen takardın.”

Yanlış hatırladığım bir hatıra daha. Ensemın ısındığını hissederek gülümsedim. “Beyin sarsıntısı. Kafamı sikti.”

Homurdandı. “Beyin sarsıntısının tanımı bu zaten.” Telefonu kontrol ettikten sonra kafasını kaldırdı. “Artık çıkmam gerek. Gitmeye hazır mısınız?”

Tanrı’ya şükürler olsun ki konuyu değiştirmişti. Başka birisi bunu, babamla ne kadar az şey yaşadığımı hatırlama utancından

beni kurtarmak için yapabiliirdi ama konu Stone olunca sohbetimizin bittiğini biliyordum. Bazen düşünceli oluyordu. Bu verici tarafı çocukluğumuzdan, eskiden hatırladığım arkadaşımın izler taşıyordu ama şimdi, gerçekten gitmek istediğini bilince bunun yeni Stone olduğunu anlıyordum. Konuyu değiştirmesinin benimle hiç alakası yoktu, bu tamamen onunla ilgiliydi.

Bunun için neredeyse ondan hoşlanacaktım. Neredeyse.

“Evet. Üzerimi değiştirdikten sonra gitmeye hazır olacağım.”

Misafir bölümüne gitmek için hareket edecekken kotumun arkasından yakaladı. “İyisin. Her koşulda ateşli görünmeyi başarıyorsun.” Başıyla arka kapıyı işaret etti. “Gidelim. Antrenörüne şimdiye kadar orada olacağımı söylemiştim. Beklediğini biliyorum.”

Stone ateşli olduğumu düşünüyordu. Burada. Ne. Haltlar. Dönüyordu.

Duraksadım, bu düşünce bedenim boyunca yayıldı ama birkaç saniye içinde hissizlik geri geldi. Gitmişti. O kısa süreli parlama kaybolmuştu.

Böylece evden çıktık. Telefonumu almak için vaktim olmuştu, hemen ardından aceleyle garaja girdik.

Stone arabanın camını indirdi. “Şifreyi girdin mi?”

Geri dönerek bana önceden verdiği şifreyi girdim ve kamyonetine koştum. Yolculuk aslında huzurluydu. Sebebini bilmesem de Stone direksiyondayken yolcu koltuğunda oturmak hoşuma gitmişti. Aşırı pervasız değildi ama maçlarda oynadığı gibi sürüyordu. Zaman zaman vahşi. Umursamaz. Aynı zamanda zeki ve kontrollü. Etkileyici. Trafik ışığında durduğumuzda yan tarafımızdaki insanların onu tanımlarını bekledim.

Tanımadılar.

“Camlarda film var mı?”

Başıyla onayladı ve ışık yeşile dönünce ilerledi. “Evet. Geçen sene korkutucu bir olay yaşadım, o zamandan beri bir daha asla

DÜŞMANLAR

karartılmamış cam kullanmadım. O fotoğrafçının seni yakalama sebebi kapıyı henüz tamamen kapatmamış olmandı.”

“Bildiğim iyi oldu.”

Çalıştığı yere gittik.

Stone arka tarafa park ettikten sonra dış kapıdan içeri girdik. Etrafta birkaç çalışan vardı, Stone yanlarından geçerken ellerini kaldırıp selam verdiler. Kings takımının turuncu ve kahverengi renkleri her yerde sergileniyordu.

Bir koridordan geçtik ve kapının birinin önünde durup iterek açtı. Kafasını içeri soktuğu gibi geri çıkardı. “Burada takılabilirsin.” Bir bekleme salonuydu. Koltuklar, televizyon ve küçük bir mutfak bölümü vardı. Buzdolabına giderek kapağını açtı. “İstedğini alabilirsin, işim yaklaşık bir saat sürer. En fazla iki. Tamam mı?” Kapalı bir kapıya giderek ayakucuyla vurup açtı. Bir banyoydu. Sonra çıkışa gidip arkasına göz attı. “Geri geldiğimde hâlâ burada ve hayatta olacaksın, değil mi?”

Elimdeki telefonu ona doğru salladım. “Eğer bir şeye ihtiyacım olursa 911’i arayıp onlara senin kredi kartı numaranı vereceğim.”

Bakışlarını dikip dikkatle beni inceledikten sonra gözlerini devirdi. “Ha ha.”

Evet. Sana da ha ha.

Aramızda garip bir dinamik vardı. Nezaket, şefkat anları. Bir de gerginlik, iğneleme ve hoşnutsuzluk. Bu defa hepsi benim yüzümdendi. Bir dahakine sebebin Stone olacağını biliyordum. Hastanedeyken bana küfretmek, tamamen Stone’un yapacağı bir şeydi. Ve beni çoğu insanın yer değiştirmek için kanıyla ödeme yapacağı sığınağına getirdiğinde, benim alaycı davranmam... Evet. Bu Stone ile bendik.

O gidince biraz kahve yaptım. Biraz su içtim. Bir paket yoğurt yedim. Yerleşip bir HBO filmi açmışım ki telefonum bildirim bombardımanına uğradı.

Telefonu alarak bildirimlerden birine tıkladım.

**Çocukluk Aşkları Mı?
Gizemli Kadının Kimliği Tespit Edildi!**

**Öyle Olmadığını Söyle!
Reeves Piyasadan Çekildi Mi?**

Bir başka manşet daha vardı, bu diğerlerinden daha sarsıcıydı.

**Yakın Zamanda Yaşanan Travma Mı
Onları Bir Araya Getirdi?**

Siktir. Siktir. Siktir. Siktir. Bunu sonsuza kadar, daima ve benzer ne varsa tekrar edebilirdim çünkü siiiiiiiiiiiktir. Haberlerin hepsine ben de etiketlenmişim ve en sonuncusu, araba kazamı konu alıyordu. Hızlıca hepsine göz attım ama diğerlerinde babam ve Gail ile ilgili bilgi içeren hiçbir şey yoktu.

Bunun Jared'ın hayatını etkileyip etkilemeyeceğini bilmiyordum ama öyle olmamasını umuyordum.

Ardından telefonum çalmaya başladı ve midem gerçekten tepetaklak oldu. Ekranda Jared'ın adı parlıyordu. Vay canına, tam ben onu düşünürken onun da aynı anda beni araması ne büyük tesadüftü.

Kabul et tuşuna basarak ayağa kalktım, anında gergin hissetmeye başlamıştım. "Selam."

Bir an için hattın diğer ucunda sessiz kaldı. "Dalga mı geçiyorsun? Bana söyleyeceğin ilk şey bu mu?"

"Jared..."

DÜŞMANLAR

“Annemle babam bir hafta önce öldü ve hiçbir şey söylemedin. Apollo’nun ebeveynleri bugün beni evlat edineceklerinden bahsettiler. Sen neredesin? Beni istemiyor musun?”

Ah.

Tanrım.

Bir sandalyeye çöktüm. “Hayır, Jared. Öyle değil.”

“Peki ya nasıl? Hangi cehennemdesin?”

“Haberler yüzünden aramadın mı?”

“Evet, yani o da ayrı mesele. Stone Reeves ile mi takılıyorsun? Ezeli düşmanlar falan olduğunuzu sanıyordum. Şimdi de birbirinizi mi beceriyorsunuz?”

Lanet olsun. Kaşlarımı çattım. “Lise öğrencileri artık böyle mi konuşuyor?”

“Ailede tek kalan kişi, ebeveynleri öldüğünden beri ortalıkta olmadığına öyle konuşuyorlar. Cenazede ve sonraki süreçte de.”

Kalbim sıkışıyordu. Kalbimi ilmek ilmek sıkan bir şey vardı.

“Jared. Bir araba kazası geçirdim. Komadaydım.” Kimse ona söylememiş miydi? Ona söylemesi gereken bendim. Bunu benim çözmem gerekirdi.

Tekrar sessizlik oldu. Onun nasıl tepki verdiğini bilmiyordum ama ikimizin de çok sevdiği insanların da bir araba kazası yaşadıklarını acı verici şekilde farkındaydım.

Gergin bir sesle, “İyi misin?” diye sordu.

“Ben...” Bu zordu. Boğazımdaki gözyaşlarını neredeyse yüzümden akanlar kadar hızla yutuyordum. “Haber aldım ve arabama bindim, bir nakliye kamyonu bana çarptı. Geri geri giderken önüne çıkmışım.”

“Siktir.”

“Beynimdeki şişmeden dolayı endişelenmişler, bu yüzden de beni tıbbi komaya sokmuşlar. Daha birkaç gün önce uyan-dım ve olanlarla pek baş edebildiğim söylenemezdi.”

Şimdiye kadar aramam gerekirdi.

Duyar duymaz onu aramam gerekirdi.

“Çok üzgünüm, Jared. Çok üzgünüm.”

“Peki, tamam.” Sesi çatladı. “Beni istemiyor musun, Dusty?”

Hareketsiz bir şekilde oturup telefon sımsıkı tuttuğumda, onu doğru duyup duymadığımdan emin olmak istiyordum. Mantıken, bizimle ilgili bu durum hakkında düşünülecek başka yollar olduğunu biliyordum ama tutarlı bir şekilde düşünemiyordum. Tamamen duygularımla hareket ediyordum ve o soru göğsümü delip geçerek, kalbimi bulmuştu. Tam on ikiden. Hiç beklemeden, komadan uyandığımdan beri Jared ile ilgili aklımdan çıkmayan o kelimeleri söyledim. “Sen beni istiyor musun?”

“Evet! Tanrım, lanet olsun. Sen benim tek ailemsin. Ablamsın.”

Bugün. Tam burada. Şu anda. Daha iyi olacaktım. Artık idare eder biri ya da iyi bir insan olmayacaktım. Harika bir insan olacaktım. Bunu nasıl yapacağıma Google'dan bakmam gerekecekti çünkü çok çaba gerektireceğini biliyordum.

Telefona doğru nefesimi verdim. “Evet. Tamam. Apollo'nun ailesinin senin için en iyisi olacağını düşünmüştüm. Kendilerine ait bir evleri var. Çalışıyorlar.” Benim yoktu. “Okuldan ayrılmak zorunda kalmazsın. Yılı orada bitirebilir-”

“Bunların hiçbiri umurumda değil. Ben seni istiyorum. Benim ailem sensin. Bu dünya üzerinde beni gerçekten umursayan, sahip olduğum tek kişisin.”

Başımı salladım, artık tamamen ağlıyordum. Bütün bunların altından nasıl kalkacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. “Güzel. Evet. Tamam. Şey,” derken ayağa kalktım. Nasıl yeni bir insan olacağımı çözemiyordum. Bu hiç anlamlı değildi. “Tamam. Sadece tamam.”

“Ne yapacağına dair herhangi bir fikrin var mı?” Olduğu yerde bir zilin çaldığını duyabiliyordum. Dolaplar açılıp kapandı. Konuşmalar. Kahkahalar. Bağırışlar. “*Naber adamım?*”

DÜŞMANLAR

Ardından, “Yumruk tokuşu yap, dostum,” sesleri geldi. Jared beni aramak için sınıftan erken çıkmış olmalıydı.

“En ufak bir fikrim yok.” Hâlâ başım dönüyordu. “Sanırım beyin sarsıntısı beni etkiliyor.”

“Bizim koç o tür şeyleri ciddiye almamızı söylüyor. Şu anda telefonda bile konuşuyor olmaman lazım.”

“Evet. Eh. Konuştuğuma memnunum. Telefonum yanımda olduğu için de mutluyum yoksa aramanı kaçıırırdım.”

Gülüşünü duyduğumda, her şey saniyenin binde birlik bir zamanı için düzelmiş gibiydi. Bunu yapabilirdim. Devam edebilirdim. Değil mi? Kendime soruyordum. Değil mi? Kendi soruma cevap verdim. Aniden ilham gelmiş gibi hissetmeye başlamıştım.

“Tamam. Peki. Bana haber verirsin.”

Başımı sallıyor, kendi kendime gülümsüyor ve aptal gibi sırtıyordum. “Vereceğim. Tamam. İyi bir gün geçir.”

“Eh. Tamam. Görüşürüz.”

“Görüşürüz!” Mikrodalgaya doğru el sallıyordum. “Seni sev-

Kelime boğazımda takıldı. Orada olmalarından nefret etsem de oradalardı. Jared telefonu kapattı.

Orada öylece dikildim.

Hareket etmedim.

Neredeyse mikrodalganın beni rahatsız etmeye başlayacağını hissetmek üzereyken arkamdan gelen sesi duydum. “Az önce duyduğum şeyi yapmadın, değil mi?”

Stone oradaydı ve öfkeliydi. Büyük ihtimalle bundan sonra düşmanım olmaya geri dönecekti.

Ona zayıf bir şekilde gülümsedim. “Beyin sarsıntımı suçluyorum.”

Kızgın bakışlarını üzerime dikerek homurdandı. “Sen kahrolası aptalın tekisin.”

Evet. Bunu öyle iyi biliyordum ki... Öte yandan, artık bekâr bir anne figürüydüm. Yani bu harikaydı, değil mi?

19. BÖLÜM

Pekâlâ biri benimle dalga geçiyor gibiydi.

Apollo'nun annesi otuz dakika sonra beni aramıştı. Stone ile birlikte stadyumdan çıkıyorduk. Ekranda Georgia'nın adını gördüğümde, cevap vermeden önce Stone'a göz attım. "Georgia. Selam."

Doğruca lafa girdi. "Çok üzgünüm. Apollo beni arayıp Jared'in sana söylediklerini anlattı. Şu anda kesinlikle iki kardeş arasına girmeye çalışmadığımı anlamak zorundasın. İkiniz de anne ve babanızı kaybettiniz. Eğer Jared'in söylediği şeyi kastettiğine dair en küçük kuşku olsaydı, bu aramayı bile yapmazdım. Ama bunları söyledikten sonra Apollo dün gece bana Jared'in, Stone Reeves ile ilgili herhangi bir haber çıkarsa telefonuna gelmesi için bir alarm kurduğunu söyledi. Bir gün önce Page Nine'da çıkan haberin bildirimini almış ve seni tanımış. Jared biraz..." Devam etmeden önce tereddüt etti. "Jared son birkaç gündür biraz zorluk çıkarıyordu, bunun için haklı sebepleri de var. Anlıyoruz. Acısını hayal bile edemiyoruz ama dün gece Apollo'yla konuşurken kız kardeşiyle *takılmak* ve bedava Kings biletleri kapmak istediğinden bahsetmiş."

Sesi çatlayınca duraksadı.

DÜŞMANLAR

“Seni aradığı ve hatta sana böyle bir şey yaptığı için çok üzgünüm çünkü sen de babanı kaybettin. Kalbim ikiniz için de ayrı ayrı kırılıyor.” Sesi boğuk çıkıyordu.

Donakaldım. Stadyumun çıkış kapılarının tam önündeydim.

Stone beni izliyordu, kaşlarını yukarı kaldırarak yakınımaya geldi. Üzerinde kotu ve bir Kings ceketı vardı, Kings şapkasını aşağı indirmişti. Başı bana doğru eğikti ve ağzının dümdüz olmasından Georgia’yı duyabildiğini anlamıştım.

“Jared, Stone Reeves’in büyük hayranı. Sanırım bu Stone’un ailesinin, sizinkiyle olan bağlantısından ortaya çıkan bir şey. Ama son altı ayda daha da kötüleşmişti. Şimdi ebeveynlerinizi kaybedince ve senin gerçekten orada, onunla olduğunu görünce şey, gerçekten çok ama çok üzgünüm.” Sesi boğuk geliyordu.

Konuşamıyordum.

Bedenim olduğu yere kök salmış gibiydi.

Hepsini duyan Stone bir küfür mırıldanarak telefonu elimden aldı ve arkasına döndü. “Tüm bu saçmalıkları telefonda söyleme sebebin ne? Maçlarımdan birine bedava bilet almak mı?”

Georgia’yı duyamıyordum ama Stone onun söylediklerini dinliyordu. Telefonu kulağına öyle sıkı bastırmıştı ki bunu, beni görmezden gelmek ya da korumak için bilerek mi yapıyordu yoksa çok mu kızgındı, emin değildim. Her iki sebepten de olduğunu tahmin ediyordum.

“Evet,” dedi Stone.

Duraksadı.

Ardından daha uzun bir duraksama oldu.

“Evet.” Bana döndüğünde, gözleri benimkilerle buluştu ama yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. “Evet.” Ardından içini çekti. “Evet, ben de üzgünüm. Yapacağım. Bilgilerinizi bana mesajla gönderin, menajerim sizinle irtibata geçecek. Teşekkür ederim.”

Konuşma bittiğinde telefonu bana attı.

Telefonu yakaladığım anda eli boynumun arkasına gitti. Beni tutarak kendine çekti. Alnı neredeyse benimkine değecek kadar eğildi. “O çocuk acı çekiyor ve daha fazla acı çekmekten kaçınabilmek için mümkün olan her yolu düşünüyor, bu yüzden tüm dikkatini bana yöneltmiş. Kazadan sonra bu daha da artmış, arkadaşının annesinden duyduğu şey doğrudu. Ama ondan duymadığın şey, Jared’in seninle bir ilişki kurmak istediği ama aslında onların evinden ayrılmak istemediğiydi. Eğer biraz bekleyip velayetini alıp almamak konusunda karar vermek istersen evlat edinme işlemlerini erteleyebileceklerini söyledi. Ancak şunu bil ki bunun için gidip orada yaşamak lazım çünkü Jared doğup büyüdüğü yerden ayrılmama konusunda oldukça inatçı.”

Çenesi kasıldı.

Tekrar konuştuğunda, boynumdaki tutuşu sıkılaştırmıştı. “Hepsi bir yana, o aramanın büyük kısmı sonraki Kings maçına bedava bilet alabilmek içindi. Bununla ilgili ne hissediyorsun?”

Başımı iki yana salladım. “Hiçbir fikrim yok.”

Uzun uzun bana baktıktan sonra enseme bıraktı. Geri adım atıp ellerini yeniden ceplerine soktu ve omuzlarını öne eğdi. Kafası yeniden aşağıdaydı ama beni şapkasının ucundan yine de görebiliyordu. “Hâlâ üniversitedesin. Sen de bir çocuksun. O da öyle. Jared’ı şu anda alırsan üniversite borcunu da üstüne almış olursun. Babamın senin borcunu ödediğini biliyorum ama gidip senin sorumluluğunda olmayan bir borcu üstlen diye onunla üç defa konuşmadım. Tavsiyemi ister misin?” Aniden sırtıttığında, yemin ederim bu görüntüyle kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettirdiğine yemin edebilirdim.

Bu da ne sikimdi böyle?

Kaşlarımı çattım, bu aslında kendime verdiğim bir tepkiydi ama başımla onayladım. “Evet.”

DÜŞMANLAR

“Jared’ı sonra ara. Onunla konuş. Apollo’nun ailesinin onu evlat edinmelerine ve seninle düzenli bir ilişki sürdürmesine izin ver. Kadınla konuştum, ciddi görünüyordu. Geçen hafta onlar hakkında birkaç araştırma yaptım, hepsi de senin söylediklerini söyledi. Bud ve Georgia Montrose iyi insanlar, iyi bir aile, gerçek bir aile. Palavracı değiller. Ve gözyaşlarının gerçek olduğunu düşünüyorum. Gelecekle ilgili mantıklı davran.”

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktığımdan emin oldu. “Söz ver,” dedi.

Ağzım kurumuştur.

Nasıl söz vereceğimi bilmiyordum çünkü artık kafamda ne olduğunu bile bilmiyordum. Yine de, “Söz,” diye fısıldadım.

Emin olmak isteyerek bekledi, ardından da beni bıraktı. “İyi. Şimdi söyle bakalım, içerdeyken yemek yedin mi?”

Sonunda. Doğru yaptığım bir şey. “Yoğurt yedim ve kahve içtim.” Buradan bir artı puan almış olmalıydım.

Kaşlarını çatarak, “Siktir,” dedi. Kolumu tutarak beni kapılardan çıkardı ve arabayı park ettiği yere götürdü. “Hadi. Eve gitmeden önce seni biraz doyuralım.”

Maçtan sonraki gündü, o yüzden stadyumda çok fazla kişi görmeyi beklemiyordum ama ortalıkta dolanan, Stone’a selam veren yeterince çalışan vardı. Üstelik artık yavaş da olsa fark etmeye başladığım bir şey vardı. Onun futbolda yeni parlayan bir yıldız olduğunu zaten anlamıştım. Yine de tüm bu insanların tepkileri, yanında kim olduğuna bakmak için durduklarında attıkları meraklı bakışları hissetmek, birkaç kadının bana kötü bakışlar atması, Stone’un, *Meşhur Stone* olduğunu gösteriyordu. Benden yalnızca bir yaş büyüktü ama on yaş daha büyük-müş gibi davranıyordu. Bu dünya ve kariyeri yüzünden çoğu kişiden daha hızlı büyümüştü.

Üniversite için gittikten sonra neredeyse hiç geri gelmemişti. Boş zamanları olduğunu biliyordum ama dedikodu kazanına göre bu zamanları, diğer sporcuların evlerinde ya da antrenman programlarında geçirmekle doldurmuştu. Burası üniversite futbol takımından bile farklı bir dünyaydı.

Burada, rahat ama profesyonel bir hava vardı. Ayrıca bir *saçmalığa yer yok* hissi de. Sanki denemeler ve yanlış davranışlar için yer yokmuş gibiydi. Ya elinden geleni yapardın ya da yapabilen başka birisi tarafından yerin doldurulurdu.

Biraz şaşkınlık içinde kalmıştım, ayrıca içten içe bildiğim bir şey daha vardı; eğer bugün benim için sıradan bir gün olsaydı, en son yaşadığım travma veya kayıp olmasaydı, Stone -bu dünyadaki Stone- şu anda olduğundan çok daha fazla gözümü korkuturdu. Her şeyin farkına varıyordum, sanki görünmez bir arabanın içinde korunuyormuşum ve kasası sert, kırılmaz camdan yapılmış gibiydim.

Kulağa garip gelse de olan buydu. Adını koyamadığım bir şeyin etrafımı katman gibi sardığını hissediyordum, bu yüzden her anı bütünüyle deneyimleyemiyordum. Bunun iyi mi, kötü mü olduğunu bilmiyordum. Ve bunu sorgulamayacaktım.

Arabaya servis yapılan bir yere girdi ve altı kişilik bir aileyi doyurmaya yetecek kadar yiyeceklerle oradan çıktı. Ekmeksiz sadece tavuktan yapılan sandviçler, benim için olduğunu söylediği patates kızartması, bol bol salata, birkaç hamburger de vardı ama çoğunlukla tavuk almıştı. Ayrıca paketin içinde ızgara tavuk da yer alıyordu.

Direksiyonun arkasında kim olduğunu gören görevli neredeyse bayılıyordu, birkaç çalışan da yanımıza gelmişti. Stone her şeyi kibar bir gülümsemeyle halletti, onlar için peçeteleri ve üzerinde fast food restoranın logosu olan bir şapkayı imzaladı.

Arabayla uzaklaşırken, “Her zaman böyle mi?” diye sordum.

DÜŞMANLAR

“Hayır, değil. Sadece bugün kazandıktan sonraki gün ve normalde gün içinde burada zaman geçirmem. Genellikle geç saatlerde gelip giderim. Ayrıca söz konusu yerel takım. Bilirsin, başka bir yerde olsaydım, zamanın yalnızca üçte birinde tanınırdım.”

Hayır, bilemezdim.

Bir cevap beklemiyordu. Yirmi dakika sonra arabayı mahalleme çekti. En sonunda bir şeylerin tanıdık gelmesiyle hafifçe iç çektim.

“Yeni şeylerin ne kadar stresli olduğunu unutmuşum.”

Kendi kendime mırıldanmıştım ama Stone, “Ne?” dedi.

“Buraya gelmek. Gelmeden önce hiç kimseyi tanıımıyordum ama şu anda caddeyi tanıdım. Beni rahatlamış gibi hissettirdi. Bu garip mi?”

“Bence mantıklı. Yeni şeyleri, yerleri, insanları öğrenmek için çok emek gerekiyor ve bunun içine okulunu dahil etmedim bile. Annem buraya deniz biyolojisi okumak için geldiğini söyledi?”

Yüzümün ısındığını hissediyordum. Oldukça ilerleme kaydetmeye başlamıştık.

“Evet.”

Yan gözle bana bakarken evimin önünde park etmek içinavaşladı. Birkaç araba çoktan oradaydı, bunlar bana tanıdık gelen diğer şeylerdi. Noel’in arabası gibi. Wyatt’ın arabası. Kızların arabalarının tamamı garaj yolundaydı ve park ettiğimiz yerden, kendi park alanımı rahatça görebiliyordum, tamamen boştu.

“Siktir.” Araba meselesini unutmuştum. “Yeni bir araba almam lazım.”

Motoru kapatırken gözlerini hızla bana çevirdi. “Elindeki arabadan kurtulmak isteyen birini tanıyor olabilirim. Güzel bir araba. Sana indirim yapar.”

“Ne? Bana bir tane satın almayacak mısın?”

Hareketsiz kalırken kaşları aşağı indi. Poşetlerden birinin içine uzandı ve tavuk sandviçlerden birini çıkarmadan önce duraksadı. “Alabilirdim... Borcun, okul ücretin, cenaze masrafları; bunlar ailene yaptıklarını düzeltmek için babamın ödedikleri. Hastane masraflarını ve arabanın çekilme ücretini ben hallettim. Onlar senin pozisyonundaki birinin üstlenmesi gereken faturalar değildi, hem benim gibi biri oradayken ve seni tanıyorken yapılacak doğru şey buymuş gibi göründü. Aslında sana bir araba alabilirdim. Bunun kişisel olduğunu düşündüm, ne demek istediğimi anlıyor musun? Hangisini istediğine kendin karar verirsin. Bankadan ya da burs sağlamayan birinden finansal yardım kabul etmekte takıntıların olduğunu biliyorum.”

Sözleri beni duygulandırmıştı. “Teşekkür ederim ve hayır. Şaka yapıyordum. Bunu kendim yapmak istiyorum.”

Sadece para biriktirmem biraz zaman alacaktı.

Kaşlarımı çattım. “Bu beyin sarsıntısı yüzünden ne zamana kadar ağırdan almam gerekecek?”

“İki hafta. Ve eğer evden çıkmak konusunda ısrar edersen seninle birlikte birkaç tur atacağız. Hâlâ bazı şeyleri hatırlamakta sorun yaşıyorsun.” Kafasıyla kucağımı işaret etti. “Örneğin sana üç defa şunları yemeye başlamanı söyledim ve konuştuğumdan bile haberin yoktu.”

Başımı eğdim. Patates kızartması paketini kavramıştım ve bana onları yememi söylediğini hayal meyal hatırlıyordum. Ayrıca yiyeceğimi söylediğimi ve patates kızartmasını sevdiğim için tam olarak bunu yapmak üzere olduğumu da çok net olmasa da hatırlıyordum ve sonra... Evet, dikkatim dağılmıştı.

Yanımızdan hızla geçen bir Jeep ani fren yaparak direksiyonu evin garaj yoluna doğru kırdı. Dört kapı birden açıldığında dışarıya Nacho, Dent, Nicole ve Lisa çıktı. Kollarında yiyecek poşetleri taşıyorlardı. Lisa başını kaldırıp bizim kamyoneti,

DÜŞMANLAR

ardından da beni gördüğü sırada eve doğru ilerlemek üzerelerdi. Gözleri kısıldı ve adım atarken duraksadı ama o saniyelik tereddütten sonra yürümeye devam etti.

Stone öne eğildi. “Bu da ne halt böyle?”

Ancak Lisa’nın tereddütünü fark eden Dent, bizim tarafımıza baktı. Stone’u görünce anında parlamaya başlayan gözleri büyüdü. Kaşları yukarı kalkarken kolları bir anda açıldı. Elindeki yiyecek poşetini göğsüne bastırdığı Nacho, otomatik bir refleksle onu tuttu.

Dent kafasını çevirmiş, çoktan bize doğru yürüyordu. “Dostum! Dostum!” Beni gördü. “Canım arkadaşım!”

Nicole’ün yüzüne büyük bir gülümseme yayıldığını görmek beni biraz olsun rahatlattı. Eğer bana kızgın olacak biri varsa bu, büyük ekme günü yüzünden o olurdu. Tüm bu koma olayından önce özür dilemek için şansım olmamıştı. Nacho, Dent ve Nicole yanımıza geldiğinde, Stone ile ikimiz de hareket etmedik.

Lisa, ön kapı açılıp Wyatt ve Noel çıktıktan sonra bile evin orada kaldı. Savannah ve Mia da uzakta değildi ama izlerken ikisinin de Lisa’nın yanında kaldığını gördüm. Savannah’nın yüzünde ifade yokken, Mia hâlâ yüzünü buruşturuyordu.

Erkekler Stone’un yanına geliyorlardı ama Stone bekledi, ona dönüp baktığımda beni izlediğini gördüm. “Sen ve ben. Konuşacak birkaç şeyimiz var.”

“Hey, adamım!” Bu ses, Stone’a el sallayan Dent’e aitti.

Kapımı açmak için uzanırken sadece içimi çektim.

Erkeklerin hepsi Stone’un tarafına gittiler. Nicole benim tarafımda kalan tek kişiydi. Ben kamyonetten çıkarken bir adım geri gitti. “Merhaba.”

Bir başka endişe düğümü daha gevşedi. Arkadaş canlısı gibi görünüyor ve konuşuyordu.

“Sana da merhaba.”

Gülümsemesi hâlâ büyüktü ancak tereddüt ettiğini görebiliyordum. “Sana sarılabilir miyim? Nasıl hissediyorsun?”

Sarılmak mı? Bu iyiye işaretti.

Başımı salladım. “Sarılabilirsin.”

Bir adım atarak açtığı kollarının arasına girdim ve ben de ona sarıldım.

Savannah, Mia ve Lisa’dan ayrılarak çimlerin üzerinden geçti. Bana küçük bir sırtıma ve el sallama gönderdi. “Daha iyi hissediyor musun?”

Geri adım atarak başımla onayladığımda, Mia harekete geçti. Sarılışı Nicole’ünki kadar sıkı değildi ama yine de yapmıştı. Arkadaş canlısına yakın bir tavrı vardı. Arkadaş canlısı tabirinin biraz daha ilgisiz haliydi ama yine de kabul edecektim.

“Evet.” İkimiz de geri adım atıp devamlı kafamızı sallarken cevap verdim. Beyin sarsıntısı belirtileri göstermediğim için şaşkındım, başım bile dönmüyordu o yüzden durarak ellerimi arkamda birleştirdim. “Son seferden sonra hastanede kalmadım.”

Erkekler hâlâ kamyonetin Stone’un olduğu tarafındalardı ve etrafını sarmışlardı.

Savannah onlara göz attıktan sonra bana yaklaştı. “Hâlâ onun evinde mi kalıyorsun?”

Ben de oraya göz attığımda Stone’un kendisine bakmamı beklediğini fark ettim. Wyatt ile konuşuyordu ama gözleri benim üzerimdeydi. Soru sorar gibi tek kaşını kaldırdığında, başımı salladım. İyiydim. Müdahale etmesine ihtiyacım yoktu. Sorduğu şey buydu. Bunu nasıl bildiğimi ise bilmiyordum. Sadece biliyordum işte.

“Evet. Başım daha iyi olana kadar iki hafta daha kalacağım.”

“O kaza çok korkutucuydu.” Nicole koluma dokundu. “Hiçbir fikrin yok. O günden beri kâbuslar görüyorum.

DÜŞMANLAR

Geri geri gidiyordun ve *bam*, o kamyon sana çarptı ve ambulansla götürüldün. Günlük işleri bittiği için ara sokaktan hızla çıkıyormuş.”

“Evet. Bir daha asla kamyonlara aynı şekilde bakamayacağım.”
Neredeyse sıırıttıktım.

“Stone geçen gün sizden bir çanta hazırlamanızı istediğini söyledi? Aşağıda başka eşyam var mı?”

Nicole, “Mia eşyalarından birazını senin için bir çantaya attı ama eminim ki hepsini almamıştır. Sen... Yani, Mia ve Sav burada yaşayıp yaşayamayacağını sorup durduğunu söyledi. Odanın senin olduğunu biliyorsun. Kalacak mısın? Evine geri mi döneceksin?” dedi.

Ah. Tanrım.

Bilmiyorlar mıydı? O gece Stone’u duyduklarını düşünmüştüm.

“Evime mi?”

Nicole biraz daha açarak, “Evet. Ailen araban yüzünden çok kızdı mı?” diye sordu.

Savannah irileşmiş gözleriyle başını iki yana salladı. “Eğer arabamı pert etseydim babam kafayı yerdi ve o bana kızdığı için annem de ona kızardı.”

Nicole güldü. “Ve bir hafta içinde üstü açılan yeni bir araban olurdu.”

Savannah’nın gözleri parladı. “Evet. Büyük ihtimalle.”

Ensemin ısındığını hissederek refleks olarak arkaya baktım. Stone kamyonetin etrafından dolanıyordu. Yüzündeki bakışı tanımıştım. Öfkelenmiş bir ifadeydi, gözleri sertleşmişti ve parlıyorlardı. Bir şey söyleyecekti. Ya babam ve Gail ya da Lisa’nın beni gördüğü halde öyle davranmaması hakkında. Her iki durumda da Stone için bu küçük gezi bitmişti.

Ve ben, bunun sonuçlarıyla uğraşmak istemiyordum.

Ona doğru adım atarak elimi kolunun üzerine koydum ve Stone bir şey diyemedi, “Ah,” dedim. Ona bir bakış attıktan sonra tekrar kızlara döndüm. “Evet. Babam araba yüzünden fena kızdı ama daha çok iyi olup olmadığı konusunda endişeliydi.”

Lütfen. Stone’a zihinsel olarak ulaşmaya çalışıyordum. *Lütfen bir şey söyleme.*

Bana acıdıklarını görmek istemiyordum. Pamuklara sarılmak ya da daha kötüsü ekstra zalimlikle uğraşmak istemiyordum. Sadece mevcut durumun devam etmesini istiyordum. O haber blogları, babam ve Gail hakkındakileri ortaya çıkarmışlardı. Sadece benim araba kazamdan bahsetmişlerdi.

Çenesi kasıldı ama gelip yanımda durdu. Bana doğru adım attığında, omzum göğsüne değiyordu ama bana dokunan başka bir yeri yoktu. Sadece ona ihtiyacım olursa diye oradaydı.

“Ah, iyi. Bu iyi, değil mi? O zaman buralarda kalmayı mı düşünüyorsun?” Konuşan erkeklerden biriydi. Bakışları Stone’un üzerinde olsa da sorunun bana yönelik olduğunu biliyordum.

Stone geri çekilip arkamda kalmaya devam etti.

Konuşmanın devamını yönlendirmek artık tamamen bana düşüyordu.

Biz çocukken de böyle yapardı. Bunu unutmuştum ve hatıralar neredeyse gözlerimi yaşartıyordu. Başka bir aşinalık hissiydi ve ben, onların her birine bağlanmaya başlamıştım.

Savannah, “Kalacak mısınız?” diye sordu.

“Ah.” Stone’un evinde sonsuza kadar kalamazdım, hem Teksas’a gelmemin bir sebebi vardı. Ayrıca Jared ile olan durumla da ilgilenmeliydim ama kalmak ve çalışmalarına devam etmek istediğim için korkunç biri mi olurdum?

Bilmiyordum.

DÜŞMANLAR

“Emin değilim ama kesin olarak bilene kadar odayı tutmaya devam etmek istiyorum.”

“Elbette.” Nicole uzanarak elimi sıktı. “Tüm dönem boyunca kalman için anlaşmıştık. Sonra ne düşündüğüne bakabiliriz.” Bakışları benden Stone’a doğru kaydığında, gözlerinde hafif bir parıltı vardı ve o anda kafama dank etti.

Stone ile bir ilişkimiz olduğunu düşünüyordu.

“Ah- AH!” Kaskatı kesilerek Stone’dan uzaklaştım. “O ve ben, biz öyle değiliz. Hayır. İmkânsız.”

Stone arkamda gülmeye başladı.

Nicole kaşlarını çatıyordu.

Erkeklerin gözlerinde çoğunlukla boş bakışlar vardı.

Yanlış mı anlamıştım?

Nicole, “Hayır. Biliyorum. Sadece odanın hâlâ senin sayıldığını söylüyorum,” diyerek açıklama yaptı.

“İçeri gelip bir bira içmek ister misiniz?” Bunu soran kişi, Wyatt’tı.

Stone bana bakarak bekledi.

“Odamdan eşyalarımı almam gerek.”

Kalabalığın arasından geçmeye başlamışken Stone’un omzuma elini koyduğunu hissettim. “Seninle gelip merdivenlerde falan bayılmadığından emin olacağım.”

Ona ters bir bakış attım. “O kadar kötü değilim.”

“Son yetmiş iki saat tam tersini gösteriyor. O odadan peşinde bir çocukla gelip gelmeyeceğini bilmiyorum.”

Ona yeniden ters bir bakış göndererek kızgın bir şekilde ilerledim.

Stone bana neredeyse yol gösteriyor gibiydi ama bunu yapmasına gerek yoktu.

İçeri girdiğimizde omzumun üzerinden ona baktım. “Biliyorsun, ben bu evde yaşıyordum. Evde nereye gideceğimi

biliyorum. Bana ‘yol göstermek’ zorunda değilsin.” Bunun ardından aslında mutfağa girmem gerekirken sola dönüp bir koridora girdim.

Durdum. Küfrettim. Ve geri döndüm.

Stone yeniden gülmeye başladı. “Ne diyordun?”

“Kapa çeneni. Beyin sarsıntısı, unuttun mu?” diye tıslarken tüm erkekler hemen arkamızdan içeri girdi.

Stone onlara hafifçe sırtıttı. “Bizi dert etmeyin. Görünüşe göre Dust nereye gittiğini tam olarak biliyor ama olur da bir kere daha yanlış yöne gidersek diye sormak istiyorum, bodruma nasıl gidiliyordu?” Omzuyla beni dürttü. “Merdivenlerden indikten sonra odana nasıl gideceğimizi biliyorsun, değil mi?”

“Kapa çeneni, dedim!”

Mutfağın içinden hışımla geçerek kapıyı yerinden söker gibi açtım ve bodruma inen yolda söylendiğim sırada, Stone’un ne yaptığını fark ettim. Öfkeleneyeceğimi bilerek beni sinirlendirmişti, böylece diğerlerinin etrafındayken hissettiğim ekstra duyguları unutacaktım. Güvensiz. Kuşkulu. Rahatsız. Utanmış. Genellikle bu tür duygular hissediyordum.

Oyun odasına girene kadar bekledi ve odamın kapısını açmadan önce, “O ikisi seni her zaman bu kadar hoş mu karşılar?” diye sordu.

Yatağımın görüntüsüyle daha rahat bir nefes aldım. Battanıyorum. Kitaplarım, bunlar sadece ders kitaplarım değildi, zaten çoğu da Stone’un evindeydi. Kıyafetlerimin kalanı. Duş rafım.

Fotoğraf çerçevelerim...

Sakladığım okul yıllığını çıkarırken, “Siktir,” dedi. “Bu sende var mıydı?”

“Hayır. Yapma-”

Yatağıma oturarak çoktan açmaya başlamıştı. “Vay canına. Bu senin son yılın mıydı?”

DÜŞMANLAR

Hangi sayfanın açık olduğunu biliyordum.

Ve bunu bildiğim halde onu durdurmadım, bir parçam durdurmak istemedi. O parça, sadece *onun* için sakladığım en arka sayfada yazılanları okuyacak bir kişiye daha ihtiyaç duyuyordu.

Yıllığın tamamını incelerken kahkaha attı, gülümsedi ve küfretti. Bazı yerlerde kafasını iki yana sallıyordu. “Tanrım. Şu herifleri futboldan hatırlıyorum. Her zaman şerefsiz olduklarını düşünürdüm.”

Bu komikti. Gösterdiği çocuklar, son senesinde partilediği, o ve arkadaşları gittikten sonra “okulu yönetmeye” devam eden kişilerin aynısıydı. Aynı çocuklar, Stone “başarılı olduğu” için onu idol haline getirmişlerdi.

On beş dakika sürdü. Stone tanıdığı insanların sayfalarında oyalanırken acele etmedi. Durdu, beni normal okul bölümünde bulunca geri döndü. “Bu da ne? Sen sahte duruşma ya da öyle bir saçmalıkta değil miydin?”

Masamın yanındaki sandalyeye oturdum. “Yıllık komitesi. Sen son sınıftayken ben üçüncü sınıfta yardımcı editördüm.” Onun düşündüğü buydu.

Dönerek yıllık görevlilerini bulana kadar sayfaları çevirdi. Orada yoktum. “Bu ne demek, Dust?”

Onu bulamayacaktı, bu her şeyi açıklardı.

Ona söyleyeceğime inanamıyordum ama başımı hafifçe sallayarak, “Son sayfa,” dedim.

Bana bakarak kaşlarını çattı sonra kafasını eğerek yılğın son sayfasını açtı.

Gördüğünde hareketsiz kaldı. “Dusty.” İsmim, dudaklarından yumuşak bir şekilde dökülmüştü.

“Hiçbir zaman popüler olmadım ama küçük bir kasaba ve küçük bir okuldu. Son yıl olduğu için herkes duygusaldı, o

yüzden onun için tam bir sayfa ayırabildiğime bile şaşırmıştım. Ama bunu yaptım.”

Okuduğu şey hakkındaki üzücü gerçeği ona söylemedim... Orada yazan şeyleri aslında annemin yazmadığı gerçeğini... Ben yazmıştım.

“Siktir.” Bir kere daha yumuşak bir sesle küfrederek kafası hâlâ öne eğik bir şekilde okumaya devam etti.

Yazanları ezbere biliyordum, yıllığı yanımda getirme sebe-bim buydu.

Yere doğru ilerledim, duvara yaslanarak dizlerimi göğsüme doğru çektim. “Her zaman bana son senemdeki yıllığımı imzalamak istediğini söylerdi. Üçüncü sınıf değil. İkinci yıl, birinci yıl değil. Son senemdekini. Onun için büyük bir olaydı.”

“Annen ocak ayında öldü.”

Başımı sallayarak onayladım. “Futbol şampiyonasını kazandığınız akşam.”

“Yıllıklar nisan ayının sonuna kadar basılmıyor.”

Evet...

Başımı kaldırarak gözlerimi onunkilere kilitledim. “Mektubunun kopyasını oraya ben çıkardım. Benden bunu yapmamı istemişti.”

Gözlerini kapattı, kafası aşağı düşerken omuzlarındaki kam-bur gözle görülebilirdi. “Siktir, Dusty. Siktir.” Bir anda hareket etti. Yıllığı masamın üzerine bırakıp, beni havaya kaldırarak kollarını etrafıma doladı. Yatağıma doğru gittiğimizde kucağındaydım. Kolları etrafımdaydı ve başı omzuma doğru eğilmişti. Dışarı verdiği nefesi boynumu gıdıklıyordu.

Orada öylece oturduk.

Bu sarılma benim için değildi. Onun içindi. Ayrıca Stone’dan aldığım en samimi sarılma veya dokunuştur ama tüylerimi diken diken etmiyordu. Garip bir şekilde... hoş hissettiriyordu.

DÜŞMANLAR

Tekrar tanıdığım biri haline gelmişti. Bizi çocukluğumuza götüren bir anı gibiydi ve neden sürekli bunları düşündüğümü bilmiyordum. Hepsi çok uzun zaman önceydi. Bunları geride bırakmıştık. Kapı tıklatıldığında, Stone'un çenesi omzuma yerleşmiş vaziyetteydi.

Ayağa kalkmaya yeltendiğimde, üzerimdeki eli sıkılaşıarak beni yerimde tuttu.

Yeniden denedim. Beni tekrar orada tuttu.

Kendimi bırakarak yenilgiyi kabul ettim. "Evet?"

Kapı açıldı. Nicole'ün kafası içeri girdiğinde gözleri neredeyse yuvalarından çıkacaktı. "Ah, üzgünüm. Bölmek istemedi-"

"Bölmüyorsun." Stone tembel bir şekilde konuştuğunda, sesinde daha az önce paylaştığımız o kısa andan eser yoktu. "Ne vardı?"

Nicole tereddüt ederek dudağını ısırды. Eliyle kapının kulpunu kavramıştı ve omzunun üzerinden bakıp duruyordu. Bir karara vararak, içeri girip kapıyı kapattı ve kilidi çevirdi. "Üzgünüm." Bize sırtıttığı anda kapıya koşan ayak seslerini ve ardından gelen vuruşları duyduk.

"Hey!" Bu Dent'ti. Ya da Nacho. Henüz seslerini ayırt edemiyordum.

Nicole kapının arkasından bağırdı. "Onunla bir konuşayım, olur mu? Stone arka kapıdan dışarı çıktı. Burada bile değil."

Dent veya Nacho sinirle homurdandı. "Saçmalık."

Stone kafasını benimkinin arkasına sokmuş sırtıyor, burnunun ucunu kürekkemiğime sürtüyordu. Bu hareketi sırtımdan aşağı doğru bir ürperti gönderdi ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Ama titremelere dayanarak orada kalmaya devam ettim.

"Yalan söylemiyorum, kız ağlıyor. Geri çekil."

“Ağlıyor mu?” Yumuşak bir şekilde edilen küfrü duyduk. “Tamam. Araban için üzgünüm, Dusty.” Kısa süre sonra merdivenlerden yukarı çıkan ayak sesleri geldi.

Nicole tek kaşını kaldırarak bize bir bakış attı. Sandalyeme çöktü. “Nacho, Stone’u birlikte takılmak ve bu akşamki maçı izlemeye çağırmak için aşağı indi.”

Stone bir küfür savurdu. “Maçı kendi evimde izliyor olmalıydım.”

Nicole, “Herkesi davet ettikleri konusunda sizi uyarmak için aşağı indim. Kelimenin tam anlamıyla herkes. Önümüzdeki üç dakika içinde dışarı sıvışmak isteyebilirsiniz yoksa hayranların akınına uğrayacaksınız,” diye devam etti.

Stone kafasını sallayarak üzerimdeki ellerini gevşetti ve beni üzerinden kaldırmaya başladı.

Ayağa kalktım.

“Eşyalarının kalanını al,” derken etrafa bakınıyordu. “Fazladan bir çantan var mı? İhtiyacın olan ne varsa içine koyabilirim.”

Aslında o kadar fazla eşyam yoktu ama onlara bakma cesaretini bulamadığım için duvardaki fotoğrafları işaret ettim. “Şunlar.” Banyoya doğru döndüm.

“Hepsini mi?”

Sesi hem kısık hem de gergindi.

Kapı girişinde duraksadım. “Hepsini.”

Fotoğraflarda kimlerin olduğunu biliyordum. Babam. Gail. Jared. Annem. Babamın, annemin ve benim bir fotoğrafım. Babam, Gail, Jared ve benim başka bir fotoğrafımız. Ve lise mezuniyetimde giydiğim cübbeyle çekilmiş son bir fotoğraf.

“Dust.”

Yapmak istediğimden emin olmasam da arkama baktım. Elinde tutuyor olabileceği fotoğrafı görmek isteyip istemediğimi bilmiyordum.

DÜŞMANLAR

Mezuniyette çekileni tutuyordu. Yukarı doğru kaldırdı. “Ben giderken bu kadar zayıf değildin. Ne oldu?”

O sene, on üç kilo vermiştim. Bakışlarımı fotoğraftan ayırıp tekrar onunkilere çevirirken omzumu silktim. “Ne olduğunu biliyorsun.”

Çenesi kasıldı ve gözlerini yeniden fotoğrafa çevirdiğinde, ben de banyoya giderek kalan eşyalarımı aldım.

Stone ve Nicole’ün konuştuğunu duyabiliyordum ama ikisi de sessiz bir şekilde mırıldanıyordu ve bir anlığına, ona babam ve Gail’i anlatmıyor olmasını umdum. Ben *hâlâ* annemin yasını tutuyordum. O zamandan beri kaybettiğim şeyler hakkında kendime düşünme izni bile vermemiştim.

Telefonum çaldığında, işim bitmek üzereydi.

Odama geri dönerek ekrana baktım.

“Kim arıyor?”

Telefonu yukarı kaldırdım. Ekranda Jared yazıyordu.

Stone bir küfür mırıldanarak telefona uzandı.

Tereddüt ettim ama Jared’ın asıl konuşmak istediği kişi Stone’du. Neden uğraşacaktım ki? Telefonu uzattım.

Stone telefonumu eline alarak çantamı omzuna attı ve arka çıkışa doğru yöneldi. “Jared, selam, adamım...” Kapı arkasından kapandığında sadece konuşmanın hafif sesini duyabiliyordum ama sonra o da kesildi.

“Vay canına.” Nicole yutkundu. “Yani, gerçekten Stone Reeves’i tanıyorsun, öyle mi?”

“Şey...”

“Geldiği gece herkes şoka girdi. Arka çıkış olup olmadığını sordu ve Mia evet diye cevap verdiğinde koşturmaya başladı. Sanki çoktan biliyor gibiydi. Köşeyi döndüğümüzde, tartıştığınızı gördük. Sonra eşyaların döküldü, o sana yardım etmeye çalışınca onu ittin. Arka planda herkes konuşmaya devam

ediyordu ve hepsinden o kadar rahatsız oldum ki... Sizin ne konuştuğunuzu duymak istiyordum ama duyamıyordum. Çocuklar çenelerini bir türlü kapatmıyordu. Ardından sen arabana bindin. Stone seni durdurmak istiyor gibi görünüyordu ve *bam!*" Ellerini birbirine çarptı.

İrkildim.

"Arabaya vardığımızda sen gitmiştin, demek istediğim gerçekten gitmiştin. Mia çılgılık atmaya başladı. Ve Lisa, onun hemşirelik bölümünde olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bununla ilgili belli belirsiz bir şeyler hatırlıyordum.

"Kontrolü o ele aldı. Kimsenin sana dokunmaması için bağırmağa başladı. Stone telefondaydı, çoktan 911'i aramıştı ve yemin ederim, eğer Lisa onu fena şekilde parçalamaya hazır görünmeseydi seni arabadan çekip çıkarır ve hastaneye kendisi götürürdü. Maçlarda Hücum Reeves'i bazen görürüz, o gün burada olan o haliydi. Kafayı yiyor, küfrediyor, tehditler savuyordu. Lisa'nın kimsenin sana dokunmasına izin vermediğini fark edince telefon etti, kim cevap verse ona bağıırıyordu. Ben ne olduğunu bile anlamayacak haldeydim ama Lisa nabzını hissetti ve nefes aldığını söyledi. Ambulans çabuk geldi. Sanırım Stone'un arayıp bağırdığı yerlerden biri de onlardı çünkü buraya gelmeleri on iki dakika sürdü." Nefes almak için durmak zorunda kaldı. "Tanrı aşkına. Sadece vay canına. Bizden bir çanta istedi. Mia hazırlayıp ona verdi ve sonra Stone ambulansla birlikte ayrıldı. Ardından geri geldi, kamyonetini alması için diğer top tutuculardan birinin onu buraya bıraktığından oldukça eminim. Çünkü saat çok geç olduğu için erkekler pek dikkatli izlemiyordu ama Stone tamamen bitik haldeydi."

Stone bana bunların hiçbirini anlatmamıştı. Benim de sorduğum söylenemezdi.

"Bunların olduğunu hiç fark etmedim."

DÜŞMANLAR

“Bil diye söylüyorum, hepimiz yemin ettik. Kimseye olanları anlatmadık. Hiçbir şey. Hiç kimse senin Stone Reeves’i tanıdığını bilmiyor.”

“Gerçekten mi?” *Hepimiz* diye bahsettiği büyük ihtimalle yirmiden fazla kişiydi. Parti gruplarının popüler isimleri onlar gibi görünüyordu. Futbol takımı ve onlar. Bir de araya serpiştirilen fazladan birkaç kız vardı. Burada olduğum iki haftada bunlara dikkat etmiştim.

“Evet. Demek istediğim, bizim grup. Kimseye hiçbir şey söylemedik.”

“Eh, üç tane Google uyarısı aldım. Sanırım çoktan ortaya çıktı.”

“Sadece sen mahremiyete önem verdiğin için söylemek istedim, büyük ihtimalle kampüste olanları bilmeyen koca bir bölüm dolusu inek vardır. Bunu bilmelisin.”

Bu rahatlatıcıydı. “Teşekkür ederim.”

“Ama muhtemelen kampüsün yüzde altmışının haberi vardır. Geri döndüğünde belki sadece yüzde otuzu hatırlayacak. Onların da sadece yüzde onu seni tanıyacaktır. *Onların* da yüzde üçü bir şey söyleyecektir.”

Okulumuzda yaklaşık altmış dokuz bin öğrenci vardı. Anlaşılan onlardan iki binden biraz fazlasının, Stone ve benim hakkımda bir şeyler söylemesini dört gözle bekleyecektim.

Stone’un evinde geçireceğim iki haftalık hapis hayatı bir anda kulağa harika gelmeye başlamıştı.

“Eh, peki.” Nicole’ün gülüşü hâlâ hayranlıkla doluydu. “Ben sadece Stone’u bu kadar tanıyor olduğuna inanamıyorum. Yani, içeri gelip seni onun kucağında görmek... İkinizin, bilirsin, şey olmadığınızı söylediğini biliyorum ama dostum. Mia da Lisa da kaltağın teki. Bir yerlerde Stone’un aletini emdiğini

söylüyorlardı ama bu...” Beni kucağında gördüğü yatağı işaret etti. “Bu onların söylediği şey değil. Bununla nasıl baş edeceklerini bildiklerini sanmıyorum. Bu müthiş bir şey.”

Müthiş.

Babam ve Gail ölmüştü.

O kadar müthişti.

“Kesinlikle.”

Söyleyecek başka bir şey yoktu. Nicole’ün aklından geçen düşüncelere izin vermekte sorun görmüyordum. Eşyalarımın kalanını elime aldım. “Tamam. Gidiyorum.”

“Ödevlerinin alınmasına veya başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

Kapıya kadar gitmiş olmama rağmen arkama baktım. Bunu düşündüm, gerçekten düşündüm. “Hayır. Buna ihtiyacım yok ama şu iki hafta bitince buraya geri dönmeye ihtiyacım var. Normal bir öğrenci olmaya, Mia ve Lisa’nın kaltakça davranmaya devam etmelerine ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var çünkü... Eh, nedenini bilmiyorum, tek bildiğim buna ihtiyaç duyduğum. Lütfen Stone’un kucağında olmamla ilgili bir şey söyleme. Bizim garip bir geçmişimiz var.”

“Ah.” Gözlerini kırptırdı. “Evet. Anladım, tamam. Sorun yok. Tek kelime etmeyeceğim.”

Peki.

Harika.

20. BÖLÜM

“Arkadaşların *cidden harika*.”

A Yolcu koltuğuna oturup kapıyı kapattığım sırada, Stone beni iğneleyici yorumuyla selamlamıştı. Ne gördüğünü biliyordum. Ne gördüğünü bildiğimi biliyordu. Tartışmanın anlamı yoktu. Sadece arkama yaslandım ve kucağımdaki çantamı tuttum. “Sana daha önce de söyledim, buraya taşınmadan önce kimseyi tanı mıyordum.”

Onlardan birkaçı dışarıda merdivenlerde oturmuş, konuşuyor gibi yapıyorlardı ama çoğunun gözü hâlâ Stone’daydı. Stone kamyonetini kaldırımından çıkarırken ona el salladılar.

“Evet.” Direksiyondaki eli kasıldı. “Bunun hakkında konuşalım.”

Bu, bana emir verdiği ve benim de her şeyi itiraf etmemi beklediği anlamına geliyordu.

Sikerler, onun köpeği falan değildim. Pencereden dışarı bakmaya başladım.

“Dusty.” Alçak sesle homurdandı.

“Stone.” Ses tonum sertti.

İkinci bir homurdanma. “Umursuyorum. Lanet olsun. Umursuyorum, tamam mı? Eğer hâlâ seni umursuyor olmasaydım bu bokların hiçbirini yapıyor olmazdım. Tek bir kız

dışında, o insanların hiçbirini seni siklemiyor. Kahrolası bir tanesi bile. Sen de benden bunu görmezden gelmemi istiyorsun, öyle mi? Yapamam. Ben bir erkeğim ve bir kızı umursuyorsam bunu yapamam. Ben böyle yetiştirilmedim.”

Umursuyor muydu?

Ben umursayamıyordum.

O cümle zihnimde dönüp duruyordu ama yapamazdım. Şu anda olmazdı.

Anlam *verebildiklerime* odaklandım. “O son cümlele ilgili büyük bir tartışma başlatabilirim, o yüzden o yorumun için gururlanacağımdan emin değilim.”

“Telaflı etmeye çalışıyorum.”

Kısık ve kontrollü bir cevaptı. Hassas noktasına basmıştım, bu yüzden de tepki veriyordu ama tepkisini frenlemeye çalışıyordu. Bunun da *telaflı etmeye çalışıyorum* bölümüyle bağlantılı olduğunu biliyordum.

Ama yine de...

Terslemek istiyordum. “Daha iyisini yap,” diyerek yüzüne vurmak istiyordum.

Yapmadım ama bu istemediğim anlamına gelmiyordu. “Bir film, bir battaniye ve atıştırmalıkları paylaştık. Sonra ertesi gün, senin için bir yabancıydım.”

Omuzları düşerken iç çekti. “Dusty.”

“Bu yıllar önceydi.” Bunu içime atmıştım ve artık dışarı çıkarmak zorundaydım. “Büyürken benim en iyi arkadaşımydın. Köpeğini sanki benimmiş gibi severdim. Benden uzaklaştığında üzüldüğünü biliyorum. Annemi özlediğini de biliyorum ama o zamandan beri, yıllar boyunca; en iyi arkadaşımı, annemi, çocukluğumun geçtiği evi kaybettim.” Yavaşlamak zorundaydım. Buraya gelmeden önce başka neleri kaybettiğimi bilmesine gerek yoktu. “Şimdi de babamı, üvey annemi, arabamı ve hiçbir zaman gerçekten evim olmamış ikinci evimi kaybettim.

DÜŞMANLAR

Ama seni geri aldım, öyle mi? Çıkarmam gereken ders bu mu? Bu teselli ödülü mü?”

Fısıltıyla küfrederek dönüş sinyali verdi ve eyaletler arası yola döndü.

“Onları geri almak için *bir an bile düşünmeden* senden vazgeçerdim.”

Yine sessiz kaldı. Kısa süre sonra, “Ben de,” dedi.

Sikeyim. Kahretsin.

Kahretsin!

Bu içimdeki duvarı yıkmıştı. İkiye ayrıldığını hissettim, hat-ta bunu duydum. İçime attığım ve bastırdığım her şeyi, Stone’a dönmeden bir saniye önce fark ettim. Yaşların çoktan gözlerimde parladığını biliyordum.

Stone gördü, çenesi kasılırken elime doğru uzanıp sımsıkı kavradı. “Bırak gitsin. Bırakman gerekiyor.”

İçimdeki delik oradaydı. Stone’un ve benim kelimelerim delikten içeri lanet bir yumruk gibi inmişti. Bir çatı yıkılıyormuş gibi hissediyordum. İçimdeki binanın tamamı yıkılıyordu. İçim yıkık döküktü ve beni dik tutması için zayıf bir temele tutunuyordum. Şu anda o da gitmişti ve artık parçalara ayrılıyordum.

Hayır. Bundan da kötüydü.

Kendimi bir arada tutamıyordum.

“Stone.”

Elimin üzerindeki eli sıkılaştı. “Sadece dayan. Söz veriyorum.”

Denedim. Gerçekten denedim. Başarısız oluyordum.

Fakat sonra durduk. Dış kapı açıldı ve garajın içine girdik.

Hareket etmeyi düşünmeme gerek yoktu. Stone oldukça hızlı bir biçimde kapısını açıp kamyonetinden çıktı ve benim kapımı açtı. Kolları altıma girerek beni kucakladı ve göğsüne bastırarak bizi evin içinden geçirdi. Bense işe yaramaz bir

haldeydim. Göremiyordum. Bir odaya girip bir yatağın üzerine gelene kadar ne yaptığını da duyamamıştım.

Bir telefon çalıyordu.

Sessizdeydi.

İkimizi birden geriye doğru hareket ettirdi, böylece sırtı yatak başlığına yaslanmıştı. Diğer geceye benziyordu ama bu defa gözyaşları yeterli değildi. Adeta içim parçalanıyordu. Her seferinde bir organ. İçimden yavaşça koparılan her bir tendon, lime lime olarak yere düşüyordu.

Bununla baş edemiyordum.

Babam.

Gail.

Gail'in tüm mesajları. Aramaları. Sadece yardımcı olmaya çalışıyordu ve ben, onun sinir bozucu olduğunu düşünmüştüm. Şimdiyse hiçbir arama yoktu. Artık bana mesaj atmayacaktı.

Tanrım.

Yapamıyordum... Çığlık attım, hıçkırıklar beni boğacak gibiydi.

Nasırlı bir el yüzümden aşağı indi, Stone'un alnının benimkine değdiğini hissettim. "Ne istiyorsun? Şu anda neye ihtiyaç duyuyorsun?"

Neye mi ihtiyaç duyuyordum?

Hissetmemeye.

Düşünemiyordum. Hissediyordum. Yaşayamıyordum. Yaşamak istemiyordum. Gitmem gerekiyordu ama o kelimeleri söylemeye cesaret edemedim. İçimden kendi iradesiyle bir çığlık daha dışarı çıktı.

Bunların hiçbirisiyle baş edemiyordum. Her şey çok fazlaydı.

"Stone." Elim göğsünün üzerinde dururken hıçkırarak ağladım. "Stone. Yapamıyorum!"

Tırnaklarımı göğsüne geçirdim.

DÜŞMANLAR

Görünmez bir el, bıçakla tenimi sıyrıyor gibiydi ama işe yaramıyordu. Temiz bir kesik değildi. Ve o el devam ediyordu, delik açıyor ve içimi yırtıp açmaya çalışıyordu. İşe yaramadıkça daha sert bıçaklıyor, bıçağı döndürüyordu.

İşkence çekiyordum.

Stone beni kollarında yukarı kaldırarak düzeltti. Belime sım-sıkı bir el sarılırken, diğer el de başımın arkasına gitti. “Dusty! Neye. İhtiyacın. Var?”

Sonunda kelimeleri delip geçti ve gözlerimi açtığımda onun-kileri gördüm. Bakışları vahşiydi. Neredeyse çıldırmış gibiydi, çaresizdi ama açlık da vardı. Bunu orada gördüm. Başka bir şeyle kaplanmıştı, belki de korkuydu? Büyük ihtimalle dehşetti.

Eli aşağı inip kıcımlı sızdı.

O diğer el -görünmez olan- zorla içimi açmaya çalışıyordu. Her bir noktayı, milimi, santimetreyi, hissediyordum ve bundan sağ çıkamayacaktım.

Biliyordum.

“Lütfen. Hissetmek istemiyorum. Bunu değil,” dedim zorlukla.

“Ne istiyorsun?” Kendi ihtiyacının gücüyle neredeyse beni de sallıyordu. Vahşiydi. Gözleri öfkeyle doluyordu ama bunu da saklıyordu. Kendini kontrol etmeye çalıştığı belliydi. “Uyuşturucu mu? Alkol mü? Benden ne istiyorsun?”

Görünmez el yeterince derine inip içime uzanmaya başlar-ken durdum.

“Hissettiğim şeyi hissedemem-”

Ağzı benimkinin üzerine kapandı.

Sıcak, aç ve öfkeliydi.

Nefesim kesildi, o anda her şey hareketsiz kaldı. Dünya durdu, geri çekilerek içime oksijen çektim. Bir anlığına huzur vardı ama sonra el daha fazla yıkım için geri gelmeye başladı.

Yaklaştığını hissedebiliyordum ve o anda düşünmeden harekete geçtim. Bunu da yapamayacaktım. Kendimi neredeyse Stone'un üzerine fırlattım.

Ağzım onunkine kapandı. Çaresiz ve açtı.

Durup geri çekildi. "Bundan emin misin?"

Kucağına tırmanıp ellerimi doğruca pantolonuna götürdüğümde, aklımı kaçırmış gibiydim. Cevabım buydu, o da kabul etti. Kolları beni yeniden yukarı kaldırdı, bedenlerimizi döndürerek üzerime çıktı ve gözlerini benimkilere dikerek orada durdu.

Bakışlarında kör edici bir arzu vardı. Gözlerimi kapatıp ağızımla onunkini aramaya başladım.

Bunun nazik bir tarafı yoktu, romantik de değildi. Bu bir kaçıştı, çirkin ve kabaydı. Yabani hayvanlar gibiydik. Ön sevişme yoktu. Tanrım. O çeşit bir dokunuşu şu anda kaldıramazdım.

Kaba olmasını istiyordum. Sert. Neredeyse cezalandırıcı.

Stone doğrulduğunda üzerimdeki gözleri fırtınalı ve hırçındı, elleri pantolonunu açmayı bitirmişti.

Onunla yarıştım.

Pantolonumun fermuarını açıp kalçamı yukarı kaldırarak onu külotumla birlikte çıkardım. Stone aşağı eğildi, eli kalçama kayarak geri kalanlardan kurtulmama yardım etti. Yataktan zıplayarak kalktı ve ikimizin de pantolonlarını yere atarak komodine yöneldi. Geri döndüğünde elinde bir prezervatif vardı.

İkimizin de tişörtlerinin hâlâ üzerimizde olmasını umursamıyordum.

Yapacağımız şey tişörtlerin yokluğunu gerektirmiyordu. Stone, prezervatif takılı olarak geri geldi. Aşağıya uzanarak elimi aletinin etrafına sardım. Büyük ve sertti, hissetmemek için tam da ihtiyacım olan şeydi. Aleti sanki benim kişisel vibratörümüş gibi onu yönlendirdim. Sırıtişını yakaladım ama

DÜŞMANLAR

umursamadım. Şu anda kontrol bendeydi ve o da buna izin veriyordu.

Ardından girişimde hazır haldeyken ikimiz de duraksadık.

Gözleri yeniden benimkileri buldu. Dudağımı ısırduğmda ise kendini içime itti.

Kalçamı kaldırdığımda daha da derine ilerleyerek aletin tamamlını içime soktu. Hemen ardından bedeniyle benimkini örttü. Kollarımı omuzlarına doladım. Onunkiler de beni kavradığında, elleri kıcıımı avuçlamak için aşağı kayd ve daha iyi erişim sağlamak için beni yukarı kaldırdı.

Ve sonra mükemmel bir şekilde hareket etmeye başladı. Her şeyi, her hareketini hissediyordum. Hissetmek istemediğim her şey kaybolmuş, Stone'un büyüklüğü ile boğulmuştu.

Duygu yoğunluğuyla çığlık attım. Aradığım huzur geri dönmüştü. İçimdeki fırtınanın yerini alarak üzerimi kapladı. Stone geri çekilip bana dokunmayı bıraksaydı, kelimenin tam anlamıyla parçalara ayrılırdım ama bunun yerine hareketleri sertleşip hızlandı.

Eli yukarı çıkarak saçımı kavradı ve sertçe çekti.

Gözlerimi araladığımda yüzü tam oradaydı. Nefesini hissetmeliydim ama beni izliyordu. Kalçaları büyük bir güçle tekrar benimkilere çarptı. Tamamen vahşiydi ve kontrolden çıkmış durumdaydı. Tam olarak olmasını istediğim şeydi.

“Ne istiyorsun?”

Neyi sorduğunu biliyordum.

“Beni becermene ihtiyacım var.”

Kirpikleri titredi ama bitirmemiştim.

“Bunu tekrar, tekrar, tekrar yapmana ihtiyacım var. Beni anlıyor musun?” diye devam ettim. Kelimelerim, kısa ve özdü. Beni yeniden ele geçirmek için bekleyen ıstıraptan değil, becerilmekten dolayı kendimi kaybetmek istiyordum. Bu bir yara

bandıydı. Yaralarım basit bir onarımla düzeltilemezdi. Stone da ben de bunu biliyorduk. Başını salladığında, ikimiz de şu anda ne yapıyorsak onu kabul etmiştik.

Ağzı yeniden benimkini buldu. İzin verdim. Duygular bir rüzgâr gibi içimde savrulurken, Stone'un ağzımın içindeki dili de hissettiklerime katkı sağlıyordu. Yine de aşağı uzanıp kalçalarını kavradım ve ona dönmek için yükseldim.

O gece düzüştük.

Güzel kelimeler ya da sevgi dolu dokunuşlar yoktu.

İlk seferden sonra içimden çıkmadan uzandı. Uzun süre beklememiz gerekmedi. Ben bekledim. O bekledi. Belki de sadece dakikalar sürdü. Belki daha uzundu. Yeniden sertleşmeye başladığını hissedene kadar hiçlikten oluşan bir vakum gibiydim.

Ona baktığımda, kafasını kaldırıp gözlerini benimkilerle buluşturdu.

Sessizce aletini dışarı çekti. Kullanılmış prezervatifi çöpe atıp yeni bir tane taktı. Tekrar üzerime tırmandığında morluklarını gördüm ve yan tarafındakilerden birine uzanmayı denedim.

Elimi vurarak kendinden uzaklaştırdı.

Haklıydı. Bakışlarındaki uyarıyı görmüştüm.

Bu gece nazik dokunuşlara yer yoktu.

Bakışları sertti. Pekâlâ, bu iyiydi. İçimde yumuşayan her şeyi tekrar eski haline getirdim. Stone bana uzanarak kalçalarımı tuttu ve beni, ellerimle dizlerimin üzerinde olacağım şekilde ters çevirdi.

Hâlâ ses yoktu. Dudaklarımdan kesik soluklar bile çıkmıyordu.

Şu anda neredeyse bir savaş halindeydik ve ilk ses çıkarıran kaybedecekti. Eli sert bir şekilde sırtımdan aşağı kaydı.

DÜŞMANLAR

Arkama geldi ve elini açıp avucunu üzerime koyarak içime girdiğini bir saniye sonra fark ettim.

Başım öne eğildi.

Zevkle inleyebilirdim ama ses çıkaramadım. Lanet olası tek bir ses bile. Bu, hâlâ aramızda olan nefretin iziydi. Aramızdaki düşmanlık azalmış olabilirdi, yanımda olmuştu. Hâlâ yanımdaydı, hatta şu anda kelimenin tam anlamıyla öyleydi ama tüm bu katmanların altında, ikimizin de vazgeçmek istemediği bir nefret yatıyordu.

Bunun hiç değişip değişmeyeceğini bilmiyordum ama oradaydı ve ona ihtiyacım vardı. Bana bir aşinalık hissi veriyordu.

Stone tekrar içime girdiğinde, kendimi dik tutmaya zorladım.

Ah, hayır. Beni o şekilde cezalandırmayacaktı. Bunu istiyordum. Bunu çok fazla arzuluyordum. Muhtemelen bunu ondan isterdim ama onun adımlarını takip edecektim. Bu işte ortak-tık. Stone bir elini belime dolarken yüzü omzuma indi. İçime girip çıkmaya devam etti, dişlerinin tenimi sıyırdığını hissettiğimde sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Arkaya uzanarak elimi kalçasına koydum ve onunla birlikte hareket etmeye başladım.

İkimiz de dizlerimizin üzerinde dik bir halde dururken, bedenlerimiz duygusal bir dans içindeydi. Yavaş yavaş zirveye tırmanırken elimden geldiğince dayanmaya çalıştım, ardından da öne düştüm. Stone'un kolu beni yakaladı ve tamamen düşmeme engel oldu. Ellerimin üzerinde dört ayak pozisyonunda durduğumda, dudaklarından boğuk bir hırıltı yükseldi.

Eli kıcıma gidip sıktıktan sonra bir şaplak attı.

O bana... Arkama döndüm. O gözler beni bekliyor, yoğun bakışlarını üzerimde gezdiriyordu. İçlerinde eğlencenin izi de vardı ama sonra bana yeniden vurduğunda, neredeyse küfür edecektim. Şimdi hafif bir şekilde sırtıyordu. Durmadan önce

kalçalarımı tutarak bir kere daha aletini derinlerime itti. Hareketsizce durdu, kendini döndürüp yavaş bir şekilde tekrar girip çıkmadan önce her yerime sürtündü.

Parçalandım. Savaşı kaybettim ve aldığım zevkin kanıtı dudaklarımdan döküldü. “Ah!”

Boğazımın derinliklerinden bir ses geldi, dizlerim titriyordu. Kollarım dayanamadı. Yatağa düştüm ama Stone da benimle birlikte geldi. Bir elini üzerimdeki yatak başlığına koyup içimde hareket etmeye başladı. Bu tur, tamamen onun içindi.

Bu kısım benim zevk almamla ilgili değildi. Tamamı onun içindi. Vahşiydik. İkimiz de.

Dudaklarından kaçan hırıltıyla aynı anda boşaldık ve Stone, üzerime düştü. İkimizin de bedenleri titriyordu.

Bir molaya ihtiyacım vardı ve güçlkle aldığı soluklara bakılırsa onun da dinlenmesi gerekiyordu. Yine de üzerimde yattarken bir eli belimden aşağı inerek kıcımın üzerinde kıvrıldı. Fakat sonra homurdanarak tişörtümü çıkarmak için yukarı tırmandı. Evet. Bu muhteşem bir fikirdi.

İçimden çıkarak ayağa kalktığında, sırtüstü yuvarlanarak tişörtümü çıkardım. Sırada sutyenim vardı. Hiçbir şey söylemeye gerek kalmadan o da tişörtünü çıkarıp yeniden üzerime geldi. Hayır. Fikrini değiştirerek ayağa kalktı ve sessiz bir şekilde çıplak ayakla banyosuna yürüdü, işediğini duydum.

Ardından sifon sesi duyuldu.

Tekrar su akmaya başladı. Ellerini yıkıyordu. Sonra da geri geldi, utanca dair hiçbir şey yoktu.

Benim için de durum farksızdı. En azından bugün öyleydi. Şu anda olmazdı.

Gözleri benimkileri buldu ve yatağın ucunda dikilerek beni incelerken ben de bakışlarına karşılık verdim. Üzerimde gezinen gözleri neredeyse bedenimi okşuyordu. O omuzlar,

DÜŞMANLAR

heykeltıraş elinden çıkmış gibiydi. Göğsü, karnı, kalçaları... Karnından aşağı inen ve kasıklarını geçen, dokunmam için yalvaran o V şekli.

Ben de bu yalvarışa karşılık verdim.

Yerimden kalkıp yatağın kenarına kaydım ve elimi kaslarından aşağıya indirdim.

Bana doğru hareket ettiğinde başımı kaldırıp ona baktım. Kısılan gözleri tenine dokunmamla daha da kararıyordu. Bu hoşuna gidiyordu ve gerçekten neyi istediğini fark etmiştim. Elim aletine doladım ve güçlü, sıkı bir tutuşla sıvazlamaya başladım.

İnledi.

Sıvazlamaya devam ettim.

Dudakları yeni bir inleme için aralandı, gözleri aldığı zevkten dolayı neredeyse kapanmak üzereydi.

Bunu sevmiştim.

Ayrıca daha önce hissettiklerimi hissetmemek de hoşuma gitmişti. O duygular kenara atılmış ve üstlerine basılmıştı. Artık çok uzaktalardı. Tadını çıkarıp bundan geçici olarak korunmak için bu geceye sahip olduğumu biliyordum. Bunun daha fazlasını istediğim için eğilerek aletini ağzıma aldım.

“Lanet olsun.” Stone’dan alçak sesli bir tıslama geldi. Elleri başımın yan tarafını kavrarken, parmakları saçlarımda dolaşıyordu.

Onu ağzımın derinlerine alarak emdim.

“Ah, siktir.”

Ağzımın içinde hareket etmeye başlayana kadar emmeye devam ettim.

Hayır, bu yeterli değildi. Daha iyi bir aç gerekiyordu. Geri çekilip ayağa kalktım ve onu ittirdim. Hemen ardından dizlerinin arasındaki ycrimi almıştım ve ağzım ycniden üzerindeydi. Ne

düşündüğünü görmek için ona bakmadım. Umurumda değildi ama üzerinde gezinen dudaklarımı sevdiğini biliyordum.

Boğazımı daha da geniş açtığımda, ağzımın içinde hareket etmeye başladı. En iyi açığı yakalamak için yükseldim ve Stone ağzımı becerirken başımı sabit tuttu. Yaptığı şeye devam ederken gözlerimiz birleşti ve bir süre birbirimize baktık. Bedenimin her yerinden geçen titremenin boşalmasına sebep olduğuna yemin edebilirdim çünkü tam o anda patlamıştı.

Durdum ve tüm meniye yakaladım.

Ağzımdan çıkararak başını iki yana salladı. "Onu yutma."

Peki, benim için sorun yoktu. Bu sefer sessizce banyoya yürüyen bendim. Meniyi tükürdüm, ağzımı yıkadım ve bir anlığına aynadaki yansımama baktım.

Saçlarım karmakarışık. Göz kenarlarım, önceki ağlamalarım yüzünden kızarmıştı.

Günlerdir makyaj yapmamıştım, o yüzden yüzüm seksten ve öncesindeki rezaletten ötürü lekeliydi. Daha sonra dikkatimi bedenimin geri kalanına verdim. Buraya geldiğimden beri biraz daha zayıflamıştım. Bunun mümkün olabileceğini düşünmedim ve daha önce başıma gelenlerden dolayı da kilo verdiğimi biliyordum ama hayır, şu anki hislerimin bununla alakası yoktu. Düşündüğüm şey yüzünden -babam, Gail- daha ne hissettiğimi anlayamadan, dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı.

Fakat Stone oradaydı, eli yan tarafımdaydı.

Başımı yukarı kaldırdığımda neredeyse panik haldeydim. O duygular geri gelmeden önce en azından bir gecem daha olur sanmıştım. Yine de düşünmeye başlamıştım ve tek ihtiyacım olan buydu. Duygular, zincirlerinden kurtularak şaşırtıcı bir hızla yüzeye doğru yüzüyorlardı. Stone'un içimde olup bitenleri biliyormuş gibi koyulaşan gözleri, aynadan benimkilerle buluştu.

DÜŞMANLAR

Arkama doğru bir adım atarak elini belimden aşağı indirdi. Kendini oraya öyle bir ayarladı ki her bir santimini hissediyordum. Ağzı omzuma indi. Gözleri hâlâ benimkileri esir tutuyordu. Bir tutsak gibi izliyordum ama bir yandan da teslim olmak istiyor, onun beni ele geçirmesine ihtiyaç duyuyordum ve dişleri yeniden tenimi sıyırdığında donakaldım.

Sırtımı yay gibi bükerek soluğumu tuttum. İçimden bir yanma geçerken Stone'un kollarında neredeyse yukarı doğru fırlıyordum ama eli ön tarafıma kaydı. Karnımın üzerindeki avucu sertti. Parmakları açılmıştı ve o gözler, hâlâ benim onu izlememi izliyordu. Elini yukarı, yukarı ve yukarı çıkarttı. En sonunda parmakları bir mememi kavradı.

Yeniden omzumu dişledikten sonra boynuma geri döndü. Dişleri üzerimden geçerken şahdamarımın olduğu yerde oyalandı, orada sadece dilini döndürdüğünde bu defa inledim.

Pes etmiştim. Bu raundu kazanan oydu.

Gözleri parladı, bakışları zafer doluydu.

Tamamen bana yapışmış haldeydi ve yeniden sertleştiğini biliyordum ama prezervatifi yoktu. Gözleri benimkilerde duraksadı. "Prezervatiflerin hepsi odada, sen..."

Başımı iki yana salladım. Hayır. Ona geçen sene boyunca doğum kontrol yöntemi kullanmama gerek duymadığımı söylemedim. Regl de olmamıştım. Kafasıyla onaylayıp benden uzaklaştı.

Tam olarak beni bıraktığı yerde durdum, hatta beklentiyle her iki elimi de aynanın üzerine yerleştirdim.

Bizi izlemek istiyordum, onun istediğinin de bu olduğunu biliyordum. Geri dönüp prezervatifi takarken hâlâ aynı pozisyonda olduğumu gördü. Dudakları onaylarcasına yukarı kıvrıldı. Yeniden arkama geçtiğinde bu defa hiçbir uyarı yoktu.

İçimdeydi, itiyor, kendini derinliklerime gömüyordu ve ben de aynı sertlikle aynadan destek alıp kendimi ona bastırıyordum.

Birbirimizi beceriyorduk.

Ondan istediğim şey tam olarak buydu ve gecenin geri kalanı boyunca da istediğimi verdi. Tekrar ve tekrar. Telefonu çalmayı kesmeyince bir ara vermiştik, odadan çıkıp telefona cevap vermek için o raundu bitirmemizi bekledi.

Gözlerim açık bir şekilde orada uzanmış tavana bakıyordum ve bir santim bile kıpırdamadım. Çıplaktım, çarşafı üzerime çekmemiştim. Bir süre sonra Stone geri döndü. Gittiğinde düşünmediğimden emin olmuşum, o yüzden ne kadar süre için gittiğini bilmiyordum. Saniyeler de olabilirdi, dakikalar da ya da tam bir saat. Hiçbir fikrim yoktu ve bunun böyle olmasını istiyordum.

Ardından geri gelerek yeniden üzerime uzandığında, kollarımı ve bacaklarımı ona doladım. Bir dakika içinde bana başka duygular yaşatacağından emindim. Ve bir kere daha içime doğru kaydığında, tam olarak bunu yaptı.

21. BÖLÜM

Bir şeyin pat sesiyle yere düşmesiyle yattığım yerden döndüm. Bir anlığına kafam karışmıştı. Neredeydim? Sonra hatıralar sel gibi akmaya başladı. Stone ile erotik görüntülerimizin akınına uğrarken gözlerimi etrafta gezdirdim. Saat kaçtı? Stone'un yatağında uyuyakalmıştım, etrafta bakabileceğim bir saat aradım. Sabah sekiz civarıydı.

“Ne-”

“Üzgünüm.” Stone yanıma gelip yatağın ucuna oturdu ve eğildi. Ayakkabılarını giyyordu.

Hiçbir şeye anlam veremiyordum. “Neler oluyor?”

Doğrularak aşağı baktım. Stone benim için kıyafet çantalarımından birini alıp getirmişti. Askılı bir atletle iç çamaşırı çıkarıp giydim. Burada hâlâ en ufak bir utanma yoktu. Dün gece birbirimizi bin farklı şekilde kullanmıştık. Kendimi kapatmak için uğraşmadım, sadece biraz şaşkına dönmüş bir halde Stone'a baktım.

Ayakkabılarını bağlamayı bitirip ayağa kalktı. Kapüşonlusunu giyerek cüzdanını ve anahtarlarını aldı. “Tamam. Ben çıkıyorum. Gitmem lazım, günün çoğunda burada olmayacağım. Sen iyi olacak mısın?”

Bana bakarken duraksadı.

“Beyin sarsıntısından bahsetmiyorum çünkü bugün hiçbir bok yapmamalısın. Anladın mı? Minimum derecede televizyon izle. Okumak yok. Beynini yorma. Sadece yapma. Bana güven,” diye ekledi.

Harika. Bu da beni sadece düşüncelerimle baş başa bırakıyordu. Durum iyi görünmüyordu.

Yine de gücümü topladım. “İyi olacağım.”

“Dalga geçmiyorum. Gerçekten iyi olacak mısın? Eğer daha rahat vakit geçirmek istersen arkadaşlarından birini gelip takılması için ayarlayabilirim?”

Başımı iki yana salladım. “İyi olacağım.”

“Tamam. Şifreyi hatırlıyorsun, değil mi? Herhangi bir sebepten çıkmak zorunda kalırsan diye ama gerçekten bunu yapma. Ciddiyim.”

“Biliyorum!” diyerek ona öfkeli bir bakış attım. “Ve şifreyi de hatırlıyorum.”

Bana baktı. Kafamı kaldırıp bakışlarına karşılık verdim.

Düzüşme işi bitmişti. Normalimize, *neredeyse nefret etme* dinamimize geri dönmüştük. Yine de onun damarına basmak, benden nefret etmesini sağlamak için bir şeyler söyleme isteği hissediyordum. İnsan bildiği şeyle rahat ederdi.

İç çekerek bir elini yüzünde gezdirdi. “Kafayı yemiyorsun, değil mi?”

“Hayır.” Siktir. Lanet olsun. Yerimde doğrulduğumda -Yüce Tanrım- tüm bedenim sızladı. Komadan sonraki zamandan bile kötüydü. Yatağın kenarına kaydım ve dikkatli bir şekilde ayağa kalktım. “İyi olacağım. Seks yaptık. O kadar. Bana yardım ettin. Bunun için teşekkür ederim.” Kapıya doğru hareket ettim. “Git ve önemli hayatını yaşa. Ben iyi olacağım.”

Hareket etmedi ama sabırsızlığının bir kısmı yok oldu. Dudaklarının etrafındaki çizgiler yumuşadı.

DÜŞMANLAR

Ne kadar da berbat bir çifttik. Onu terslemem sinirlerini yatıştırmıştı.

“Git, Stone. İyi olacağım.”

Başını salladı. “Bugün üvey erkek kardeşinle konuşma. Eğer ararsa ben gelene kadar bekle. Anlaştık mı?”

O, odadan çıkmadan önce başımı sallayarak onayladım.

Arkasından evin kendime ait bölümüne gitmek için yavaşça ilerledim.

Neden böyle bir tavsiye verdiğini bilmiyordum ama bir önemi yoktu. Şu anda bunu düşünmekten çok uzaktım. Üvey ablalığımın dair suçluluğum yok olmuştu. Jared, onu isteyen kocaman bir aileyle birlikteydi. Bana suçluluk duygusundan çıkmam için yardım eden bir süperstar tarafından becerilmiştim. Tamam. Umursadığını söylemişti ama Stone’a o kadar da iyimser bakamıyordum.

Bu, zamanı geldiğinde ortaya çıkmayı bekleyen romantik bir hikâye değildi.

Belki daha fazla seks olurdu. Ateşli seks. İlkel seks. Kesinlikle. Belki bu tamamen boktan olurdu ama başka bir şey olmazdı. Bunların hepsini hatırlayınca uğraşmam gereken iki haftam olduğunu fark ettim. Bedenimin iyileşmesine ve dayanabildiğim kadarıyla kalbimin yasla uğraşmasına izin vermek için iki haftam vardı. Sonrasında bir plan yapmak zorundaydım çünkü siktir, Stone beni kapı dışarı ettiğinde bir işe ihtiyacım olacaktı.

Önce garajın, bir saniye sonra da dış kapının açıldığını duydum ama artık odamdaydım ve neredeyse kendi yatağımın üzerine yığılıyordum.

Hayır, hayır, hayır. Bunu yapamazdım. Düşünmek hissetmeme yol açardı, bu da dünyanın beni yutmasını dilememi sağlardı. Öylece durmamalıydım. Kıpırdamam ya da bir şeyler yapmam gerekiyordu. Fakat canım yanıyordu. Hayır. Hareketsiz kalmak fiziksel acıdan daha kötüydü.

O halde ne yapmam gerekiyordu? Hiçbir zaman uyuşturucu veya alkol kullanmamıştım, en azından sosyal ortamlarda içilen şaraptan daha fazlasını tüketmemiştim. Temizlik, işte aradığım cevap buydu. Temizlik yapabilirdim. Ah, hayır. Stone'un evi kusursuz görünüyordu. Düzenli olarak gelen bir yardımcısı olmalıydı, bundan emindim.

Başa geri dönmüştüm.

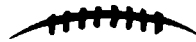
Duş aldım, kıyafetlerimi değiştirdim, o sırada yatak bana davetkâr bakışlar atıyordu. Telefon. Telefonumu bulmak zorundaydım, en azından yanımda olması gerekiyordu. Girdiğim araştırma beni Stone'un odasına yönlendirdi. Odasının zemininde benim eşyalarımın oluşmuş bir yığın vardı, eğilerek hepsini kucakladım ve kendi alanıma geri döndüm. Etrafı karıştırabilir, odasının neye benzediğini inceleyebilirdim ancak şu anda olmazdı. Bunun için yeteri kadar enerjim yoktu.

Dudaklarım bir esnemeyle aralandı.

Neredeyse hiç uyumamıştık, o yüzden ilk günü sadece uyuyarak geçirebileceğimi umuyordum. Paniğin bir kısmı azalmıştı, odama vardığımda yeniden esnedim. İnsanın gözünden yaş gelmesine sebep olacak türden bir esnemeydi. Eşyalarımı bir sandalyeye bırakıp telefonumu bulana kadar içlerini karıştırdım.

Telefonu şarja taktım ama ekrana bakmadım.

Beyin sarsıntısıyla gerçekten ilgilenmemin ilk günü başlamak üzereydi. Hiçbir şey yapmamak, işte yapılacaklar listem bundan oluşuyordu. Yatağa geri döndüm, örtüleri üzerime çekip yatakta yuvarlandım ve uykuya daldım.

İlk günün çoğunu uyuyarak geçirmiştim, öğleden sonra bir ara yavaş adımlarla mutfığa ilerlediğim sırada can sıkıntısı kendini göstermeye başlamıştı. Normal değildi. Paniğin eşiğinde

DÜŞMANLAR

bir sıkıntı çeşidiydi çünkü yapacak bir şeylere ihtiyacım vardı, yoksa kafayı yerdim.

Dün gece zaten yemiştım ve sonucu seks maratonu olmuştu.

Mutfakta dikilirken aklıma bir fikir geldi. Annem bizim için bir şeyler pişirdiğinde bu Stone'un hoşuna giderdi. Bu yüzden mutfağa girdim, yapacağım şey buydu. İlk olarak kilerdeki bir yığın yemek kitabına göz atmakla başladım. Oraya su aramaya girmiştım fakat sonra suyun büyük ihtimalle buzdolabında olabileceğini fark etmiştim. Belki de bu kaderdi. Bir saat içinde, kendimi on dört yemek kitabından oluşan bir yığının içinde bulmuştım.

Stone'un bunlara sahip olduğuna inanamıyordum, ayrıca onları bir köşeye kaldırması da akıl alır gibi değildi. Bunlara sahipse neden kullanmıyordu ki? Sonra durdum ve kitaplardan birini açtım. Gözüm ilk sayfaya takıldı.

Stone'a, yedinci doğum günün için yaptığım o doğum günü pastasını ne kadar sevdiğini biliyorum. İşte onun tarifi. Sayfa 147. -Sherry.

Diğetine baktım.

Başka bir not daha vardı.

Stone; senin dördüncü, Dusty'nin üçüncü sınıf olduğu o yıl Cadılar Bayramı için yaptığım, Dusty ile silip süpürdüğünüz o kurabiyelerin tarifi sayfa 67'de. -Sherry.

Ve üçüncü not.

Stone, burada geleneği bozuyorum. Benim hamurişlerimi sevdiğini biliyorum ama dayanamadım. Bayıldığın o sloppy joelari' hatırlıyor musun? Onları Dusty'nin onuncu doğum günü için yapmıştım. Tarif sayfa 83'te. -Sherry.

* Amerikan mutfağıyla özdeşleşen sloppy joe (dağınık hamburger) hamburger ekmeğinin

Dördüncüyü ve beşinciye de okudum.

Altıncı.

Yedinci.

Kalbim hızla çarpıyordu. Son yemek kitabına gelene kadar kalbim neredeyse ağzımdaydı. Kitapların tamamı, hepsi anneye aitti. Her birinde, Sherry tarafından yazılmış notlar vardı.

Neden?

Bunu neden yapmıştı?

Fakat son kitaptaki not dönüp tekrar bakmama sebep oldu.

Stone,

Gelecekte harika işler başarmak için gideceğini biliyorum. Kızımı yok saydığın için kendini kötü hissettiğinin farkındayım. Cumartesi sabahları yaptığımız market gezilerinden zevk alıyordum ancak bu sana son notum olacak. Ben ölüyorum ve resmî olarak ilk öğrenen sensin, gerçi bu kitabı ben gidene kadar almayacaksın.

Seni kendi oğlum gibi sevdim ve Dusty'nin de seni hâlâ umursadığını biliyorum. Senden istediğim bir şey var. Eğer kızımın senin yardımına ihtiyaç duyacağı bir durum olursa lütfen onun yanında ol. O sessiz bir askerdir. Usulca acı çeker ve benim bunu anlayabileceğimi düşünmez. Ama anlıyorum. Hayatın inişli çıkışlı olduğunu biliyorum, ikincide zorluklar yaşayacaksınız. Lütfen birbirinizle iletişim kurun. Lütfen birbirinizi umursayın. Lütfen annen ve kocam arasındaki bu şeyin, sizi ayırmasına izin vermeyin.

Hayat kısa. Yaşa. Affet.

Hem seni hem de Dusty'yi izliyor olacağım.

Bütün sevgimle, Sherry.

Bütün sevgimle.

içinde servis edilen kıyma ve çeşitli baharatlardan oluşan bir sandviçtir.

DÜŞMANLAR

Bütün. Sevgimle.

O kelimeleri tekrar, tekrar, tekrar ve tekrar okudum. Kaç kere okuduğumu takip edemedim.

Annemin Stone'a önem verdiğini biliyordum. Aralarında özel bir ilişki olduğunun farkındaydım ama bu oldukça fazlaydı. Olduğunu düşündüğümünden çok daha fazlasıydı ve beni yaraladı. Hem de oldukça derinden.

Stone bana yalan bile söylememişti. Bana neden yardım ettiğini sorduğum anı hatırladım, lafı hiç dolandırmadan gerçeği söylemişti. Annem yüzündendi, ona değer verdiği içindi. Bu da kanıtıydı. Annem de ona değer veriyordu. Peki ya babam ve onun annesi?

Bu da neydi? Kafamda tekrar aynı soru belirdi.

Bu. Da. Neydi?

Kafamda düşünceler uçuşuyordu. Kötü düşünceler. Berbat düşünceler.

Mesela, annem neden gitmek zorundaydı?

Babam neden gitmek zorundaydı?

Neden o yolda araba sürmek zorundalardı? Akşamın o saatinde? Neden o geyikler tam o saniyede yoldan geçmeyi seçmek zorundalardı?

Sorun ben miydim?

Lanetli miydim?

Sevdiğim herkes benden alınmak zorunda mıydı?

İç organlarım düğüm düğüm olmuştu, yeniden ve yeniden düğümleniyorlardı. Eğilerek alnımı yere yasladım ve cenin pozisyonuna geçerek sallanmaya başladım. Bu soruların her biri bana musallat oluyor, gülüyor, kafamda çılgılık atıyor ve benimle alay ediyordu.

Benim yüzümdendi.

Sorun bendim.

Bağlantı bendim.

Hepsi beni sevmişti ve hepsi ölmüştü.

Gitmek zorundaydım.

Ayağa kalktım.

Yemek kitaplarını önceden oldukları yere koyduğumda aklımda tek bir düşünce vardı. *Terk etmek*. Çıkıp gitmek zorundaydım. Ben bir yardım projesi değildim. Dün gece Stone'un nefretini hissetmiştim. Nefretin hâlâ içinde olduğunu biliyordum ve şimdi geri dönerek benim içimde de hiddetleniyordu. O nefret beni de tamamen terk etmemişti.

Kahrolası Stone.

Bu iş bitmişti.

Bunu yapabiliirdim. Her şeyi siktir edebilirdim.

Hissiz. Hissizleşmeliydim. Sonra devam edecektim. Yapaçağım şey buydu ve bir gün, her şeyin daha iyi olacağını umuyordum. Acıya o kadar alışmış olacaktım ki neredeyse orada olmadığını düşünenecektim. Tek hedefim o güne ulaşmaktı.

Gidip eşyalarımı topladım.

Bir amacım, motivasyonum vardı. Hayatta kalmak için bir şeyler yapmak zorunda olduğunu bilmenin yardımı oluyordu. Odak noktanız aniden netleşiyordu. Burada fazla eşyam yoktu ama kitaplarım en ağır olanlardı. Kıyafetlerimin yarısını geride bıraktım. Çantama sığmamışlardı.

Gitmeden önce şifreyi girdim ve hızla oradan kaçtım. Sistemi neyin çalıştırdığını bilmiyordum ama garajdan çıktığımda alarm çalmamıştı, yani başarılı sayılırdım. Sırada kapı vardı. Nasıl açacağıma dair hiç fikrim yoktu, o yüzden çantamı yukarı atarak karşıya gönderdim ve ardından tırmandım. Ne kadar yavaş olsam da oraya varmayı başarmıştım.

Karşıya geçtiğimde, telefonumu çıkarıp bir Uber çağırdım.

Ve geldi.

Arabaya bindiğimde, tek istediğim mümkün olan en hızlı şekilde buradan uzaklaşmaktı.

22. BÖLÜM

Sesler uyanmama sebep oldu. Vantilatörüm açık değildi, bağırmadıkları ya da kendilerini kaybetmedikleri zaman onları yine de duyabiliyordum.

Belki bedenim beklemede olduğu içindi. Belki de beyin sarsıntısı yüzünden daha dinlenmiş olmanın bir faydası olmuştu; sebebi her ne ise, iki türlü de uyandığımda uyum sağlamayı başardım. O gece saat on bir civarıydı, grup partilemekten dönmüş olabilirdi. Ya da Stone buradaydı. İkisi için de hazırlıklıydım.

Telefonumu aldım ve ilk olarak onu kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu.

Kaşlarımı çatarak duraksadım. Bunu beklemiyordum ama yine de doğruldum ve elimi saçlarımın arasından geçirdim. Odama geri geldiğimde kıyafetlerimi değiştirmemiştim. Aşağı baktığımda körlemesine farklı bir tişört kaptığımı hatırladım. Onunkilerden biri olmalıydı. Ön taraftaki Kings amblemi belirgindi, takımın tam ismi olan Teksas Kingfisher'ın kısaltmasıydı.

Lanet olsun. Ah, pekâlâ. Çoktan kalkıp hareket etmeye başlamıştım.

Ayaklarıma parmak arası terliklerimi geçirdim, her ihtimale karşı telefonumu da elime almayı ihmal etmedim.

Bodrumun içinden ve merdivenlerden yukarı ilerlediğimde Lisa'nın, "Sana söyledim, burada değil," dediğini duyacak kadar yaklaşıncaya durdum.

"Burada."

Bu Stone'du. Gelmişti ve evet, çok öfkeliydi.

Eh, ben de öyleydim.

Yukarı çıktım, mutfaktaki köşeden döndüğümde kapı girişindeki Stone'u gördüm.

Lisa önünde duruyordu, yanında da bir adam vardı.

Bu kadardı. O ikisi dışında kimse yoktu. Adamı tanımıyordum ama ikisinin de arkası bana dönüktü. Stone'un ise değildi. Beni hemen gördü ve çenesi kasıldı.

"Bu sarsıntıdan dolayı mı? Kafanı o kadar çok mu etkiledi?" Stone başını öne eğerken, gözleri beni yerime sabitlemişti. Duraksadı ve ardından, "Güzel tişört," diyerek iğneleme yaptı.

Tabii. Üzerimi değiştirmeliydim.

Lisa ve arkadaşının şaşkınlıkla bana doğru dönmesini görmezden geldim.

Stone'un ikinci alaycı cümlesi gecikmedi. "Burası gerçekten yolları ayırdığımız yer mi? Çünkü bu boktan gerçekten sıkılmaya başladım, Dust."

Dust.

İrkildim ama hayır. Lanet olsun, hayır. Boğazıma doğru yükselen asidi yuttum ve sesimin güçlü çıktığından emin oldum. "Yemek kitaplarını buldum, Ace."

İsmi duyduğunda irkildi. Babası ona böyle seslenirdi ve bu lakaptan nefret ettiğini biliyordum.

"Hangi yemek ki-" diyerek ters bir şekilde cevap vermeye başlamıştı.

DÜŞMANLAR

Öne bir adım attım ama fazla ilerlemedim. Durup kollarımı göğsümde birleştirdim. “Neyden bahsettiğimi biliyorsun. Annemin sana verdiği on dört yemek kitabından bahsediyorum.”

Kısa bir an sürdü ama sonra bakışlarını korku kapladı. Kafasını hızla geriye çekti. Burun delikleri genişlemişti. “Siktir.”

“Evet.” Şimdi benim de sesim öfkeli çıkıyordu.

“Dusty. O kitaplar, onlar hediye idi...”

“Notları okudum.”

Sakindim. O ise kızgındı. İçinde yükselen öfkeyi görebiliyordum.

Ve hiç ama hiç umurumda değildi. Soğuktum. Hissizdim.

Devam ettim.

Ona bir darbe daha vurmadan önce yarım saniye bekledim. “Babamın da sana bir not bırakıp bırakmadığını merak ediyorum? Belki yapmıştır? Belki de annenle arasında ne boklar olduğunu açıklamıştır?”

Ağzımdan bir suçlama gibi çıksa da aslında gerçekten bir soruydu. Bana söyleyecek miydi? Bekledim, nefesimi tuttum ve Stone bir adım geri gittiğinde anladım.

Bana söylemeyecekti.

O halde siktirip gidebilirdi.

Birbirimizden nefret etmeye geri dönebilirdik.

Hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

Kimseye ihtiyacım yoktu.

Stone dışında. Ona dün gece ihtiyacın vardı, diyen ses zihnimin arka tarafından fısıldadı.

Onu büyük bir hızla hemen bastırdım.

“Dusty.” Stone’un başı öne eğikti. Elleri kalçalarına gitmişti, bir anda kavgacı hali yok olmuştu.

Bu fırsatı nasıl değerlendireceğimi bilerek ilerledim ve bunun tabutumuzdaki son ve nihai çivi olduğunu bilerek ses tonumu bile yumuşattım. “Seni azat ediyorum.”

Kafası hızla yukarı kalktı. “Anlamadım?”

“Benimle ilgilenmekten. Kendin söylemiştin. Bunu annem için yapıyordun ama artık kurtuldun. Seni azat ediyorum.” Öne doğru bir adım daha attım ama bu defaki acıtmıştı. Göğsüme kadar yükselen ıslak bir çimento yığınının içine giriyormuş gibi hissediyordum. “Onun ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum, annenle babam hakkındaki konuda ve...” Kaskatı kesildi. Devam ettim. “Belki de bilmek istemiyorum. Belki ortaya çıktığında babamdan nefret edeceğim ama şu anda ondan nefret edemem. Hâlâ onun yasını tutuyorum.”

“Dusty.” Şimdi sessizleşmişti, pes ettiğini görebiliyordum.

Kazanıyordum.

Bir adım daha. Bu defa çimento neredeyse kurumuştur ama yine de ilerledim, ilerlemek zorundaydım. “Her şey için teşekkür ederim ve gerçekten bunu kastediyorum. *Her şey.*”

Gözleri koyulaştı. Ah, evet. Neyden bahsettiğimi anlamıştı.

Devam ettim. “Ama buradan sonrasını ben devralacağım.” Kapiya uzandığımda niyetim oldukça belirgindi ama duraksadım.

Bana bakmaya devam etti. Tam otuz saniye. Ve sonra bir otuz saniye daha.

Kalbim hızla çarpıyor ve Stone’un bundan, bizden vazgeçip vazgeçmeyeceğini merak ediyordu. Bir yanımda vazgeçeceğinden korkarken, diğer yanımda buna ihtiyaç duyuyordu. Birkaç saniye sonra ileri atıldı. Ensemde tutup beni kendisine çektiğinde, kalbim boğazımda atmaya başladı. Durduğunda alınlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Beni öpüp öpmeyeceğini merak ettim ama öpmedi.

DÜŞMANLAR

“Kâbusları uzak tutmak için birinin sikine ihtiyacın olduğunda beni arama, Dust.”

Diğer ikisi duyamasın diye sessizce konuşmuştu ama kelimeleri... içimi delip geçtiklerinde kapıdaki elim düştü. Sonrasında Stone gitmişti.

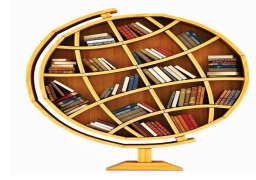
Peki.

Tanrı'ya şükür.

Kapıyı arkasından kapatıp kilidi çevirdim.

“Aslında kilitlemene gerek-” Lisa’dan gelmişti.

Ona sert bir bakış attım. “Umurumda değil.”

23. BÖLÜM

Beyin sarsıntısı berbat bir şeydi. Sabahın ilerleyen saatlerinde, aklımı kaçırmak üzereydim. Evdeki herkes gitmişti. Lisa'nın herkese geri döndüğümü söylediğini varsayıyordum çünkü sessizlerdi. Belki de her zaman olduklarından daha sessizlerdi, ya da yeniden okul rutinine dönüyorlardı? Her ne olursa olsun daha fazla odamda kalamayacaktım.

O yüzden temizlik yaptım.

Bütün gün.

Banyodan başlamıştım. Ağır bir iş değildi, ilaç dolabını yeniden düzenlemek gibi küçük işlerdi. Hemen sonrasında oyun odasına geçmiştim... Şu aralar bir antika koleksiyonuna dönen DVD koleksiyonu darmadağındı. Ardından sıra bodrumdaki mutfakın köşesine bırakılmış dergi yığınınına gelmişti.

Sonra bodrumdaki dolapta duran havlular yeniden düzenlenmişti.

Ve merdivenin süpürülmesi gerekmişti.

Yerler süpürülmüştü. Süpürülmesi gereken her yer süpürülmüştü. Her bir mobilya parçasının tozu alınmıştı.

DÜŞMANLAR

Bodrumdaki mutfağın tamamı temizlenmişti. Buzdolabı baştan aşağı silinmiş, yiyecekler düzenli bölümlere ayrılarak geri yerleştirilmişti. Lisa'nın bölümünün altında benimki yer alıyordu.

Bunları bitirdiğimde, saat öğleden sonra üçtü. Midem gurulduyordu, yemek zamanıydı. Yiyecektim. O zaman da bununla oyalanabilirdim ama düşünmek olmazdı. Düşünmekle baş edemezdim. Öte yandan, kendimi tanıyordum. Düşünmeye başlar, hatırlar ve kendimi kaybederdim; bu nedenle de telefonumu ve kulaklığımı alarak görevimi yapmaya gittim. Yemeğimi pişirmeyi bitirdiğimde kendimi sesli kitap dinlerken buldum. Çok güzel değildi ama bir kez başlayınca duramamıştım.

Başka bir şeyler pişirecek kadar un ve şeker bulunca işe koyuldum.

Kek, kurabiye ve poğaça yaptım. Kaşıkla pay edilmeyi bekleyen, henüz pişirmediğim kurabiyelere bakarken arkamda birinin varlığını hissettim.

Telaşla döndüğümde çığlığım çoktan boğazımdaydı ama gelen Lisa'ydı.

Dudakları şaşkınlıkla aralanmış, gözleri irileşmiş bir şekilde merdivenlerin ucunda durmuştu ve çantası parmaklarından kayıp yere düşmüştü. Etrafı dikkatle inceliyordu. Bodrumun her santimini çeşit çeşit hamurişiyle doldurmuştum.

Sonra hatırladım. *Siktir*.

Un Lisa'nındı. Kullandığım her şey ona aitti.

“Şey.”

“Yüce Batman, kadın’.” Hâlâ tüm olan biteni kavramaya çalışıyordu. “Bunların hepsini sen mi yaptın?”

“Beyin sarsıntısı geçirdim ve şu anda hayatımın düzgün düşünemediğim bir döneminden geçiyorum. O yüzden bunları ve...” Etrafımı işaret ettim. “Temizliği yaptım.”

* 1960'ların popüler “Batman” televizyon dizisinde yer alan Robin karakterinin sıkça kullandığı bir ifadeye gönderme yapılmıştır.

Söylediklerimi idrak etmeye çalışırken dudakları kapandı ve kaşları yukarı kalktı. “Evet. Fark ettim.” Kafasını yana eğerek beni inceledi. “Buna iki hafta daha devam mı edeceksin?”

“Şey.” İlk hafta komada ve sonrası da Stone’un evinde geçtiği için yeniden hesap yapıyordum. “Belki de aslında bir hafta.” Evet! Bu doğrudu. Stone çoktan hastanede geçirdiğim zamanı unutup duruyordu ve o sürelerin de sayıldığına emindim. “Aslına bakarsan altı gün.”

Haftam artık çok daha katlanılabilir görünüyordu. Altı gün sonra düşünebilirdim. Kendimi ödevlerle ve üniversiteyle meşgul edebilirdim.

Hissettiğim rahatlamayla neredeyse dizlerimin üstüne çökecektim.

Quail’i ve Siobhan’ı arayabilirdim. Ders çalışma toplantıları ayarlayabilir, yeniden çalışmaya başlayabilirdim. Kendimi diğer şekillerde meşgul edebilirdim. Hepsine evet. Tanrı’ya. Şükürler. Olsun.

“Senin, ah, temizlemek için daha çok yere ya da...” Gözlerini pişirdiğim hamurişlerinde gezdirdi. “Ya da bir şeyler pişirmeye ihtiyacın var mı?” Üst katı işaret etti. “Mia ile birlikte sana kaltakça davrandığımızı biliyorum fakat medeni olmaya çalışıyoruz. Bu saçmalık seninle ilgili değil ama her neyse. Eğer yapacak daha çok şeye ihtiyaç duyarsan yukarı çıkabilirsin.” Kendi kendine hafifçe sırıttı. “Kimsenin bedava temizlik ve özel bir şefi reddedeceğini sanmıyorum.”

Hakarete uğramış gibi mi hissetmeliydim? Belki de? Eşyalarını temizlememi sorun etmemişti. Ne kadar da tatlıydı. Yine de dürüst olmak gerekirse oldukça rahatlamıştım. “Öyle mi düşünüyorsun? Pişirmek için malzemelerini kullanmama kızmazlar mı?”

Homurdandı. “Üniversitedeyiz. Özel şef tutmak için paramız olduğunu mu sanıyorsun? Tanrım, hayır. Eğer tüm bunları

DÜŞMANLAR

önceden bilseydik kışını öpüyor olabilirdik.” Odasına gitmek için dönerken Lisa’dan ikinci bir homurdanma yükseldi. “Lanet olsun. Bu gidişle, Char sürünerek geri geldiğinde onu geri alamayabiliriz.”

Ardından odasına girerek kapısını kapattı. Sonrasında yalnızdım ve buraya sadece bir dönemliğine sahip olduğumu hatırlamıştım.

Hayır. O kısmı düşünmeyecektim.

Felsefem, her seferinde sadece içinde bulunduğun güne odaklan şeklindeydi. Ya da şu anki duruma bakarsak önümüzdeki altı güne. Geri kalanını zamanı gelince çözecektim.

Bunları aklımda tutarak işlerimi halletmek için yukarı çıktım.

Lisa haklıydı. Savannah ve Nicole bana sarıldı, Mia’nın selamlaması da samimiyetsiz bir kucaklamadan ibaretti ama hepsi de Lisa’nın söylediklerini tekrar etti. Bu yüzden zamanımı temizlik ve pişirmekle geçirdim.

O akşam yirmi kişilik eksiksiz bir taco* büfesi hazırladım; Guacamole** ve salsa sos, avokado, çeşitli dip soslar, kıyma, marul, peynir, mısır tortillası, yumuşak ve sert tortillalar, fasulye püresi.

Dördüncü gün: Arka bahçeye giderek peyzajla ilgili sesli kitaplar dinlemeye başladım.

Beşinci gün: Erkekler markete gidip eksikleri tamamladılar ve ben de abarttım. Yeniden. O gece önlerine tam bir pizza büfesi serdim; sucuklu, sosisli, taco peynirli, keçi peynirli ve mozzarella peynirli pizza.

Pizzalarla birlikte yenmesi için yanlarında üç farklı sos da yer alıyordu.

* Tortilla ekmeği ile hazırlanan içinde tavuk, kırmızı et veya sebzeler kullanılan ünlü bir Meksika yemeği.

** Avokado ile hazırlanan bir Orta Amerika mezesi.

Hatta her bir pizzanın yanına, bir kâse rendelenmiş parmesan peyniri bile eklemiştim.

Perşembe akşamı futbol partisi vermişlerdi. Eagles, Vikings'e karşı oynuyordu. Ben de o akşam yanıma bir dilim pizza alarak odamda saklandım. Yemekle hamurışı pişirmek, temizlik ve peyzaj çalışması yapmak gibi tek başıma halledebileceğim şeyleri sadece yalnızken yapıyordum. Eğer yanıma birileri gelirse giderdim. Beyin sarsıntımı önemli ölçüde tetikliyorlardı.

Ayrıca hâlâ iki günüm vardı.

Ev cuma günü boştu. Teksas C&B'nin deplasmanda bir maçı vardı, o yüzden herkes yola çıkmıştı. Benim de gelecek haftaya hazırlanmak için ne yapacağımı düşünmeye başlamam gerekiyordu.

Günlük işlerim için bir arabaya ihtiyacım vardı. Char'ın ilana cevap verme nedenim evin kampüsten dört blok uzakta olmasıydı, böylece okula yürüyebilirim. *Eğer gerek olursa*. Eh, şu anda gerek vardı. Bu, gelecek hafta yürüyerek gidip geleceğim anlamına geliyordu. Ayrıca Quail'i arayıp saatlerimi ayarlamam lazımdı.

Stone ile hiçbir iletişimim olmamıştı. Buna memnundum.

Jared ise farklı bir hikâyeydi. Mesajlaşmaya başlamıştık, geçtiğimiz son iki gecede de aramalara geçiş yapmıştık. Uzun sürmüyorlardı ama Stone'un söylediği şeyi duyduğum için minnettardım. Jared kızgındı. Stone'a kafayı takmıştı. Jared'ı yanıma almak ve onu isteyip istemediğimle ilgili daha fazla suçluluk duygusu hissetmiyordum. Uğraştığım şeyleri atlatma bakımından Jared benden daha başarılı gibi görünüyordu. Olduğu yeri gerçekten sevdiğini duyabiliyordum.

Apollo'nun annesi ve Stone'la aynı fikirdeydim. Jared'ın orada bir düzeni vardı. Benimleyken buna sahip olamazdı ama bu gelecek hafta çaresini bulmak istediğim diğer şeydi. Mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde sadece Jared'ı görmek, ona

DÜŞMANLAR

sarılmak ve onu kendi gözümle kontrol etmek için oraya yolculuk yapmalıydım.

Bu, listenin en üstündeydi.

O gece, parçalandım.

İyi gidiyordum. İlerliyor, bir şey düşünmüyordum. Fakat o günkü planlamalar sonucu düşüncelerle endişeler gizlice geri dönmüştü ve geçen seferkinin aksine, bu defa duyguları uzaklaştıracak hiçbir şeyim yoktu. Onları içeri almıştım. Hepsini hissetmişim. Ve hıçkırarak gözyaşlarına boğulmuştum.

Kendimi kaybedercesine ağlamaya ihtiyaç duymuştum.

Cumartesi ise durum farklıydı. Daha fazla içeride kalmaya dayanamadığım için dışarı çıktım. Yürüdüm. Ve oraya gitmeye niyetlenmesem de kendimi kampüste buldum.

Sonra da kütüphanede.

Arkada bir bölüm bulup oturduktan sonra kulaklığımı takarak nefes aldım. Sadece nefes aldım.

Bir atağın geldiğini hissettim. Nedenini bilmiyordum. Onu başlatanın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama geliyordu ve sadece ciğerlerimden içeri hava almaya odaklanmam gerekiyordu. Bunun yardımı olabiliyordu. Zihnimin de kapanması gerekiyordu. Belki de buradan gitmek zorundaydım.

Telefonum elimdeydi.

Stone mesaj atmamamı söylemişti. Ona şu anda mesaj atsam çok kaltakça bir hareket olurdu. Dün geceki nöbeti atlatmıştım. Bunu da gayet iyi atlatabilirdim.

Üstesinden gelemeyeceğimden değildi, halledebilirdim.

İyi olacaktım.

İyi olacaktım.

İyi olacaktım.

İyi değildim.

Nabzım hızlanıyordu. Görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. Vücudumun ısındığını, normal sıcaklığımı aştığını hissediyordum ve bu iyiye işaret değildi. Şimdi de endişeleneceğim için endişeleniyordum ya da her ne haltsa onun için endişeleniyordum. Bundan nefret ediyordum. İğreniyordum.

Telefonuma uzandım.

Hayır! Stone'a mesaj atamazdım.

Bana annem yüzünden yardım etmişti. Beni becermişti. Beni annem yüzünden becerdiğini hayal edemiyordum ama bununla tek başıma mücadele etmek zorundaydım. Kâbuslarımla ilgili yardıma ihtiyaç duyduğumda onunla iletişime geçmememi söylemişti. Bu bir kâbustu.

Tek başımaydım.

Hiç kimse yardıma gelmiyordu.

Ve sonra, sanki bunun olmasını çağırmışım gibi telefonum çalmaya başladı; *Stone arıyor*.

Daha sığ nefesler almaya başlamıştım ancak yıldızları görür gibi olunca, *kabul et* kısmına basarak telefonu kulağıma götürdüm.

Konuşamıyordum.

Boğazım çalışmıyordu.

Sandalyemden kayınca popom yere çarptı ve öne doğru eğildim. Alnım neredeyse yere değiyordu. İşte. Bu şekilde üstesinden gelebilir, atağı böyle atlatabilirdim.

Değil mi?

“Dusty?”

Ciğerlerimden bir hırıltı yükseldi.

Stone küfretti. “Neredesin?”

Atak beni tekrar ele geçirirken zorlanarak, “Kütüphane,” dediğimde sesim pürüzlüydü.

“Takımla ilgili bir şeydeyim ama otuz dakikaya orada olabilirim. Dayan, tamam mı?”

DÜŞMANLAR

Gelmemesini söylemem gerekirdi.

Onu uzaklaştıran bendim. Kelimenin tam anlamıyla. Yaptığım şey buydu. Bütün geceyi içimde geçirdikten sonra ona karşı çırlıçıplak hissetmişim. Sonra o yemek kitaplarını bulup annemle sahip olduğu anne-oğul ilişkisine benzeyen şeyi ortaya çıkarınca ve babamla annesi arasında yaşanan başka bir sırrı öğrenince, hiçbirisiyle uğraşmak istememişim.

İşte bu yüzden onu uzaklaştırmak istemişim çünkü yalnızken güvendeydim. Alışkın olduğum buydu. O zaman kimse beni incitemezdi ama şimdi burada zayıf düşmüştüm ve bir pislik gibi davranıyordum. Ayrıca Stone aradığı için minnettardım çünkü gururumun bana problem yaratacağını biliyordum. Benim elim o telefona gitmezdi. Buna dayanabilirdim fakat şimdi sadece otuz dakika daha endişelenecektim.

Otuz.

Bunu yapabiliirdim.

Çocuk oyuncagıydı.

Fakat hayır. Ayağa kalkmalıydım. Buradan çıkmalıydım çünkü Stone'un kütüphaneye giriş izni yoktu. Sadece park alanına yaklaşabilirdi.

Onunla yarı yolda buluşmam gerekiyordu.

Aklımda bu düşünceyle ayağa kalkacaktım. Bir dakika içinde. Bir dakika daha. Beş dakika. Tamam. On dakika sonra.

Tamamen felç olmuş durumdaydım. Buradan çıkıp gitmek bir kenara, kendimi ayağa bile kaldıramıyordum. Yeniden telefonum titredi. Bu defa mesaj gelmişti.

Stone: Kütüphanenin neresindesin?

Ben: İkinci kat. Yerde top halinde yatıyorum.

Stone: Geliyorum.

Bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordum.

Kendimi yeniden yukarı kaldırmayı denedim ama bedenim emirlerimi dinlememeye karar vermişti. Yerde bir top gibi kıvrılmıştım, alnım yere değiyordu. Bedenim, bu şekilde gayet iyi durumda olduğumu, burada kalmamı ve güvende olacağımı söylüyordu.

Gitmem gerekiyordu... Kısa süre sonra bulunduğum kordorda bir ayak sesi duyunca gerildim.

Yumuşak bir ses, "Dusty? Bu sen misin?" dedi.

Siobhan.

Yanıma gelerek diz çöktü. Konuşamıyordum, fazlasıyla acı içindeydim.

"Dusty." Ses tonu bu sefer daha ısrarcı ve endişeliydi. Eliyle omzuma dokundu.

Hareket edemiyordum.

"Neyin var?"

Bir nöbet geçiriyordum. Anlayamıyor muydu?

Akıl hastanesinde olmalıydım. Bana her ne oluyorsa bunun için bir ilaçları olduğuna emindim. Toplum içinde tek başıma hareket bile edemiyordum. Bu çok saçmaydı. Ve tüm bunları bedenim cenin pozisyonunda, bir top halinde kilitlenip kalmışken düşünüyordum.

"Dusty!" Beni daha sert sarsmaya başladı. "Beni korkutuyorsun."

Hızla gelen başka ayak sesleri duyuldu.

Siobhan dehşetle dönerek cıyaktı.

"Onunla ben ilgilenirim." Bu Stone'du.

"Ah..." Siobhan ayağa kalkarak onun yolundan çekildi.

Stone yaklaştı ve hemen ardından kollarını etrafıma sardı. Kulağıma, "Hareket edebiliyor musun?" diye fısıldadı.

Başımı hafifçe iki yana salladım, tüm yapabildiğim buydu.

Küfretti ama beni kaldırdı.

DÜŞMANLAR

Ayağa kalktığımda bacaklarım aşağı sarktı ve kollarım Stone'a dolandı, şimdi yeniden dik durmayı başarmıştım. Sanki dokunuşuyla beni hayata döndürmüş gibiydi.

Önüme geçti. Koridor çok dar olduğu için Siobhan onun arkasında kalmıştı. Stone, bol siyah bir sweatshirt giymiş, kapüşonunu kafasına geçirmişti. Kapüşonun altında bir şapka olduğunu görebiliyordum. Ucu aşağıya indirilmişti ve yüzünün yarısını kapatıyordu. Sadece burnu, yanakları ve çene hattı görülebiliyordu. Bir de ağzı.

Kahrolası şekilde yetenekli olan ağzı.

Bana hızlıca bir göz attı ve gördüğü şey her ne ise, çenesinin kasılmasına neden oldu. Kolumdaki tutuşu sıkılaştı. “Şu anda neye ihtiyacın var? Seni buradan taşıyarak götüremem. Yapamam. Çok fazla dikkat çeker, o yüzden buradan tek başına çıkabilmen için sana nasıl yardım edebilirim?” Ses tonu sertti.

Yüzüne dokunarak gözlerimi kapattım. Öne doğru eğilip başımı göğsüne yasladım ve orada kaldım.

Yavaşça, neredeyse tereddüt eder gibi kollarını etrafıma dolayıp bana sarıldı. Ancak o zaman üzerimde felç edici etkisi olan düğüm kendini çözmeye başladı. Bedenimin gevşeyip sakinleşmeye başladığını hissedebiliyordum. Vücut ısım normale dönmüş, ciğerlerim hava almaya başlamıştı.

Bekledim, bir sarılma için normal sayılan süreyi geçmiştim. Fakat buna ihtiyacım vardı, bana yardımcı oluyordu. Stone'un da bunu anladığını biliyordum. Ellerini kalçalarımın üzerinden belime çıkarmıştı. Bekliyor, ona yaslanmama izin veriyordu. En sonunda konuşabilecek hale geldim ve yüksek sesle nefes aldım.

Enseme götürdüğü eliyle beni kavradı ve başımı yukarı kaldırdı. Artık gözlerinin içine bakabiliyordum.

Gözleri sertti, bakışları neredeyse ölü gibiydi. “Kaltaklık yapmayı bıraktın mı?”

Arkasındaki Siobhan keskin bir nefes aldı.

Hâlâ bizimle olduğunu fark etmemiştim.

Hafif bir şekilde başımı salladım, bu doğrudu. Ne yaptığımı biliyordu. Konuştum ama sesim bir fısıltıyı andırıyordu. “Üzgünüm.”

“Anlıyorum. Başından geçenleri düşünürsek, daha fazlasını yapmamış olmana şaşıyorum.”

Gözlerimi kapatıp başımı tekrar göğsüne yasladım. Üzerimdeki eli yumuşadı ve ensemdeki parmaklarından yanağıma kadar yüzümün yan tarafını avuçladı. Parmakları saçlarımın içine girdi ve beni göğsüne bastırdı.

“Şey, sanırım...” Siobhan araya girdi. İç çekti. “Seni daha sonra ararım?”

Başımla onayladım, cevap versem de sesim Stone’un göğsüne yaslı olduğum için boğuk çıkıyordu. Geri çekilip onunla yüzleşmek için hiç acele etmiyordum. Nasıl görüldüğümü bilmiyordum ama Stone’un arkasından bir kolumu çıkardım ve Siobhan’a uzattım.

Duraksadığını hissettim, ardından elimi kavrayıp sıktı. “Görüşürüz, Dusty.”

Cevap olarak ben de onun elini sıktığımda, elimi bıraktı ve Stone da beni kendisine yaslamaya devam etti. Başı öne eğikti. Atak başladığında arka köşelerden birindeydim, o yüzden kütüphanenin bize ait bir bölümünde sayılırdık. Dışarı çıkıp dünyayla yüzleşmek zorunda kalmadan önce bir süreliğine mahremiyetimiz vardı.

Henüz buna hazır değildim.

Düzenleme
Ny.Ozlem

24. BÖLÜM

Stone, kendi başıma yürüyebildiğimi anladığında, öne geçti. Nereye gideceğimizi nereden bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama yine de onu takip ettim. Koridorda ilerleyip bir kapıdan geçtik. Hemen ardından olduğunu bilmediğim merdivenlerden indik. Kütüphanenin ana bölümüne doğru bir kapı açıldığında gerildim ancak girişte görevli bir personel vardı.

Kız kafasını sallayarak başka bir kapıyı işaret etti. “Beni takip edin.”

O zaman Stone’u içeri gizlice soktuklarını anladım. Görevli kız da bizi sadece personelin kullanması gereken bir koridordan, arka tarafta bir çıkış kapısına ulaşabilmemiz için yönlendiriyordu. Kız kapıyı açıp bizim için tutarken, hoş ve nazik bir şekilde gülümsedi. “Harika bir gün dilerim, Bay Reeves.”

“Teşekkür ederim.”

Birkaç saniye sonra dışarıdaydık, Stone hızlı adımlarla kamyonetine doğru gidiyordu. Arabasını personel park alanlarından birine park etmesine de izin vermişlerdi. Dâhiceydi. Yine de çoğu öğrenci park alanının içinden geçiyordu. Burası tam da postane ve Quail’in bulunduğu büyük alana giden yol üzerindeydi. Kestirme bir yoldu ve yanımızdan geçen bir grup erkek vardı. Eğer tahmin yürütmem gerekseydi, geç cumartesi

kahvaltısı ya da erken öğle yemeğine giden birinci sınıf öğrencisi sporcular olduklarını söyledim.

Grup yanımdan geçip gitti, içlerinden biri dışında.

Stone kafasını öne eğmiş bir halde kaldırımı geçmeden önce bekledi.

Sondaki adam kafasını kaldırıp baktığında dikkati dağınıktı, gözlerini hızla tekrar bize çevirdi. “Siktir! Bu Stone Reeves!”

“Ne?”

“Ha?”

Arkadaşları da aniden durarak bakmak için döndüler.

Stone elimi yakalayıp kafasını adamların yüzüne çevirdi.

Bu görüntü karşısında hepsinin gözleri kocaman oldu.

“Vay canına!”

“Hey, adamım! Burada ne yapıyorsun?”

“Öğrenci misin? Hayır. Bu mantıklı değil.”

Çocuklardan biri beni inceledikten sonra arkadaşını dürttü. “Haberler doğruymuş. Bu onun kadını.” İkisi de birleşmiş ellerimize bakmaya başladı. Kings şapkası takan çocuk bir adım öne çıktı. “Sen burada öğrenci misin?”

Bana yöneltilen soru karşısında Stone’un boğazından bir hırıltı yükseldi, bundan hoşlanmamıştı. “Ona soru sormayacaksın.”

Çocuk kafasını arkaya eğerken hepsi duruşunu dikleştirdi.

Biri ellerini yukarı kaldırdı. “Sadece senin hayranınız, adamım. Şerefsizlik yapmaya gerek yok.”

Bizi ilk gören çocuk güldü. “Bu Hücum Reeves’in ta kendisi. Lanet olsun, çok havalı!”

Stone küfür etti, hareketlerinin kontrolünü kaybetmemek için savaş verdiği belliydi. “Bakın çocuklar, şu anda burada oyalanamam. Onu geri götürmem gerekiyor, acil bir durum söz konusu. Beni anlayacağınızı umuyorum?”

Birkaçı hemen başıyla onayladı. Bana soru sormaya çalışırsa gözlerini kısarak öne doğru bir adım attı. “Olmaz, adamım.

DÜŞMANLAR

Seni bir daha asla yüz yüze göremeyebiliriz. Bizim için bir şeyler imzala.”

Stone’un kısılan gözleri yan tarafa doğru kayd.

Ah. Sikeyim. Birisi bize doğru bir telefon tutuyordu.

“Yeter,” diye hırladı Stone. Önce kendi kafasını, ardından da elini boynuma atarak benim başımı eğdi. Bununla beraber adımlarımızı kamyonetinin olduğu tarafa çevirdi. “Kafanı aşağıda tut. O serserinin yüzünü çekip çekmediğini bilmiyorum.”

“Yüzüm çoktan ortaya çıktı.”

“Sadece dedikodu sitelerinde. Bir öğrenci videosu tamamen farklı bir durum.” Elimi tutan parmakları kasıldı. “Bunun için özür dilerim.”

Özür diliyordu. Beni kurtaran oydu ve buna rağmen özür diliyordu.

Pisliğin tekiydim.

Kapımı açtığında, kafamı aşağıda tutarak içeri girdim. Arabanın etrafından dolandı ve o da binince hareket ettik. Çocuklar çoktan geride kalmış, telefonlarını çıkartıp bizi videoya almaya başlamıştı.

“Özür dilerim.”

Bana doğru hızla bir bakış atarken kaşlarını çatı. “Ne için?”

“Buraya benim yüzümden gelmek zorunda kaldın.”

“Hiçbir bok yapmak zorunda değildim. Seni almak için oraya gelmeyi ben seçtim. Başka birini gönderebilirdim, biliyorsun. Bunu yapmadım. Belki de bunun üzerinde düşünmelisin, ne dersin?”

Ben... bunun ne demek olduğunu bilmiyordum.

Bakışlarımı gördüğünde gülmeye başladı, başını iki yana sallıyordu. “Söylemek istediğim şey, belki de senin düşünmeyi sevdiğin gibi iki düşman olmadığımızdır.”

“Öyleydik.”

Yüzünü buruşturdu. “Pek sayılmaz. Ben bir şerefsizdim. Sen nazik bir kızdın. Kırğındın, ben de ne kadar aptal olduğumu fark ettim. Sanırım olan tüm bu saçmalıklar için en iyi özet bu, ne dersin?” Kampüsten uzaklaşmaya başlamıştık. Dikiz aynasından arkaya doğru göz attı. “Bu, okulunun dedikodu sayfalarının hepsinde çıkacak biliyorsun, değil mi? İnsanlar kim olduğunu anlayacak.”

Arkama yaslandım. “Belki de rapor almayı düşünmeliyim?”

Bakışları aniden benim tarafıma döndü. “Gerçekten bunu kastediyor musun? *Hayalini* devam ettirme konusunda fazlasıyla istekli olduğunu sanıyordum?”

“Bu kendimi kütüphanede top halinde ve kıpırdayamaz şekilde bulmadan önceydi.” Tırnaklarımla oynamaya başladım, orada olmayan bir şeyleri çekiştirsem de yine de yapmaya devam ediyordum. Utanç ve mahcubiyet göğsümün üzerinde ağırlık yapıyordu.

“Panik atak geçirdin.”

Hayır. “Hayır, kelimenin tam anlamıyla sinir krizi geçirdim. Ya sınavtayken olsaydı?”

“Okulun yaşananları biliyor. Bir dönem boyunca izin alabileceğini söylediler. Onun yerine yaz okuluna gitmen gerekecek.” Biraz bekledikten sonra daha yumuşak bir şekilde, “Ve babam geri kalan senelerinin parasını ödedi,” diye ekledi.

Tanrım. Bununla nasıl baş edecektim? Daha önce bunu detaylıca düşünmemiştim ama geri kalan mı? Bu, birine borçlu olduğum çok fazla para demekti.

Ağzımı kapalı tuttum çünkü Stone’un, bunun babasının bize olan borcunu ödemesi olduğunu söyleyeceğini biliyordum ama saçmalıktı. Son tarif kitabında ne yazdığını hatırlıyordum.

“Babamla annen arasında ne oldu?”

Bilmek zorundaydım.

DÜŞMANLAR

Ancak Stone cevap vermek yerine sessiz kalmayı tercih etti. Bir süre sonra beni evime götürdüğünü fark ettim. Eski park alanında durarak motoru kapattı. Kapıyı açıp dışarı çıktığında, arkasından indim.

“Söylemeyecek misin?”

Ellerini ceplerine sokarak omuzlarını kaldırdı. “Babandan nefret etme riskini almak istemediğini söylemiştin. Bunu sana yapmayacağım.”

Yutkundum, aniden boğazıma bir yumru oturmuştu. “Yani bu ondan nefret etmemi sağlayacak bir şey.”

Durup bana bakmak için döndü. Bakışları nazikti, beni afallatan da bu oldu. Stone asla nazik olmazdı. O huysuzdu. Belki tatlı olabilirdi. Hiddetliydi. Ölüm gibiydi ama asla nazik değildi. Nazik bir şekilde konuşabilirdi ama gözleri asla bu duyguyu yansıtmazdı. O, bu tür bir adamdı.

“Bundan oldukça şüpheliyim.”

“İlişkileri mi varmış?” Hayal edebildiğim en kötü şey buydu. Nasıl kovulduğunu düşünürsek, kulağa mantıklı geliyordu.

Stone tereddüt etti.

“Stone.” Kolunu tuttum. “Anlat bana.”

“İlişkileri yoktu.”

Omuzlarımdaki ağırlık kalktı. Bu iyiydi ama... “O halde ne?”

“Siktir.” Elini saçlarının arasından geçirdi. “Bunu evinde yapabilir miyiz?”

Arka kapıya çıkan yolda önüne geçtim ve merdivenden aşağı inip kapıyı açtım. İçeri girince yatak odama ilerleyip evin geri kalanına açılan kapıyı açtım. İçeriye dinlediğimde hiçbir şey duymamıştım, aslında evde kimsenin olmasını beklemiyordum.

Stone, “İçeride biri var mı?” diye sorduktan sonra dışarı çıkabileceğim ya da banyoyu kullanabileceğim arka kapıyı kapatıp kilitledi. O kapandığında, ben de odanın kapısını çektim ve yatak odamda kapalı kaldık.

Bir süre kapı kolunda oyalanan elim aşağı düştü. Ardından kilidi çevirdim.

Stone bunu fark ettiğinde gözleri koyulaştı ama gidip yatağımın üzerine oturdu. Kenarda kalarak, elleri hâlâ ceplerindeyken öne eğildi. Ancak o gözler; masaya giderken, ayakta dikilirken, dururken, kendimle tartışırken sonra da gidip yatağımın diğer ucuna otururken hareketlerimi takip ediyordu. Sırtımı yatak başlığına dayayıp yastığımı kucağıma çektim ve göğsümde tutarak sarıldım.

Belki de söyleyeceği her neyse ona karşı bir bariyerdi, bana zarar vermek için ok yerine kullanacağı kelimeler için bir tür zırhtı. Belki de sadece Stone'a karşı kullandığım bir kalkandı, emin değildim.

"Anlat." Her şeyi bilmem gerekiyordu çünkü artık lanet olası her şeyi *anlamlandırmaktan* bıkip usanmıştım.

Yeniden küfür ederken elini saçlarının arasından geçirdi. "Bir gece bir olay yaşanmıştı. Hepsi bu."

"Ne olayı? Ayrıca neden bu soruya kaçamak cevaplar veriyorsun? Sen hiçbir şeyden kaçmazsın."

Boğazının derinliklerinden daha önce kendisinden hiç duymadığım boğuk bir kahkaha yükseldi ve bu da kaşlarımın yukarı kalkmasına sebep oldu.

Gözlerini kapattı. Kafasını öne eğdiğinde omuzları da düştü. "Annem bir gece sarhoşken araba kullandı."

"Ne?"

"Evet," dedi ters bir şekilde. "Ailemiz için harika bir dönüm noktası değil ama bunun, babamın yaptığı şeye kıyasla hafif kaçtığını fark etmeye başlıyorum. Ama evet, arkadaşlarıyla bir şarap gecesi sonrası sarhoşken araba sürmüş. Boktan bir durumdaymış. Baban arabayla eve giderken onu yol kenarında bulmuş."

"Ah, hayır."

DÜŞMANLAR

“Annem çıplakmış. Arabası yol kenarındaki çukura girmiş. Zorlukla ayakta durabiliyormuş.”

“Ah, *hayır*.” Sesimde tamamen farklı bir ima vardı.

“Baban onu güvenle eve getirmiş. Babamla birlikte geri dönüp arabayı çukurdan çıkarmışlar. Sonra ertesi sabah annem, babanın ona asıldığını söylemiş.”

“Ne! Yapmadı, değil mi?”

Omuz silkerken kafasını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Babanı bunu yaparken asla düşünemiyorum ama annemi kendi utancını örtbas etmek için bir şey uydururken *hayal edebiliyorum*. O yalanı uydurdu ve babamın buna takılıp kalacağını, öfkeleneyeceğini, böylece kendisinin sarhoş araba sürmesinin göz ardı edilebileceğini umdu. En azından planı buydu. Ben kazayı ve annemin söylediği şeyi biliyordum. Fakat babamın seninkini kovduğunu bilmiyordum. Yemin ederim. Ancak şu anda babanın kovulma sebebinin annem yüzünden olup olmadığını merak ediyorum.”

Öylece oturmuş, bunları sindirmeye çalışıyordum.

Babam, o kadının söylediği şeyi yapmamıştı. Bunu biliyor, en derinlerimde hissediyordum ve başımı kaldırıp baktığımda, Stone’un yüzünde beliren utancı gördüm. Annesinin yaptığı şey yüzünden utanıyordu.

Öne doğru kayarak elini tuttum. “Hey.”

Birden ayağa fırlayarak volta atmaya başladı. “Yapma!”

“Ne yapmayayım?” Arkama yaslandım, bu tepkiyi beklemiyordum.

Tekrar bağırdı. “Bu sorun değilmiş gibi yapma. Büyük resme bakarsak benim hâlâ bir ailem var. Senin yok. Bunu sorun etmiyormuş gibi davranamazsın.”

Konuşmak için dudaklarımı araladım.

Gözleri parlayarak beni işaret etti. “Ve sakın bunun, babamın ya da benim sana yaptığımdan daha kötü olmadığını söyleme. Anlıyorum, tamam mı? Aşağılık pisliklerin soyundan geliyorum. Dedem de öyleydi. Zengindi ve siktiğimin kasabasını kontrolünde tutuyordu, ayrıca büyükannemi dövüyordu. Herkes de bunu biliyordu. Yine de kimse tek kelime bile etmedi. Öldüğü zaman buna sevindim. Herkes sevindi. Babam da annem de pislikti. Ben de öyleyim. Tıpkı onlar gibi.”

“Stone.”

“Bu konuda kızgın olmadığını anlayabiliyorum ama seni tanıyorum ve bunun sebebinin kafanda çoktan fazlasıyla saçmalık dolaştığı için olduğunu da biliyorum. Ben de burada durmuş, oraya daha fazlasını ekliyorum. Peki. Sen kızgın olmak zorunda değilsin ama ben öyleyim. Annemin yaptığı şey yüzünden öfkeliyim. Annemin yaptığı şey yüzünden babanın, annenin ve senin incinmiş olman beni deliye çeviriyor. Üstelik bunu düzeltmek için hiçbir şey yapamıyorum.”

“Bekle.”

Başım yeniden dönmeye başlamıştı. Tek elimi yukarı kaldırdım. Stone sustuğunda, aklımdaki şeyi sormak zorunda olduğumu biliyordum. “Bana bu yüzden mi yardım ediyorsun?”

“Yüce İsa! Bu boku söylerken ciddi misin?” diye patladı. Tüm gücüyle. Tamamen patlamıştı. “Nasıl bir insan olduğumu düşün-” Aniden durdu. “Bekle. Buna cevap verme. Annen yüzünden başladım. Tamam mı? Evet. Gelip sana, baban ve Gail’e olanları söylemem sikik iyi bir insan olduğum içindi. Seni tanıyorum. Sana başka kim söyleyebilirdi? Ailemin, senin ailene yaptıklarını duyduktan sonra kendimi kaybettim. Oraya uçtum. Cevaplar istedim.”

“Ne?”

DÜŞMANLAR

“Komadaydın. Doktorlar tam yirmi dört saat boyunca yanı-
na yaklaşmama izin vermediler. Böylece seni hastanede bırakıp
eve uçtum, ne haltlar olduğunu ortaya çıkarmak için antren-
manı kaçırdım. Ve meseleyi hallettim.”

“Meseleyi mi hallettin?”

“Hallettim. Evet, babamın yüzünde morluklar var ve ora-
da ne kadar kalacakları sikimde bile değil. Tüm bunları tekrar
yapmaktan çekinmem. Babamın senin ödemelerini halletmesi,
cenaze masrafları ve her şeye yardım etmeleri... Bu senin aile-
ne fazlasıyla borçlu olunan bir miktardı. Kanlarını paylaştığım
kişiler adına senden özür dilerim. Sonrasında sana yardım etme
sebebim; sikimin ne işe yaradığını keşfedene ve benden bir yaş
küçük, erkek gibi görünen bir kız için fazla iyi olduğuma karar
verene kadar benim en iyi arkadaşım olmandı. O zamanlar ol-
duğum şerefsiz adına özür dilerim. Ve evet, sana yardım etmeye
devam etmem annen sayesinde oldu. Notu okuduğum için de-
ğil. Yemek kitapları elime bir sene öncesine kadar geçmemişti.
Onları benim için annem saklamış ve bir sebepten atmamış.
İlk notu o zaman okudum. Annenin hepsinin içine notlar
yazdığından haberim yoktu. Şimdi biliyorum çünkü ailemin
evinden dönünce her birini okudum, arka tarafta olanları da.
Onları da gördün mü?”

“Arkada not mu vardı?”

Sırıtırken bir yandan hâlâ yüzünü buruşturuyordu. “Evet.
Komik olanlar. Üzücü olanlar. Özellikle bir tanesini okuduktan
sonra babamı en baştan pataklamak istedim.”

“Bekle bir dakika, geri dön... Antrenmanı kaçırınca para
cezası falan almıyor musun?”

“Ödedim. Oraya gitmek ve her şeyi düzeltmek benim için
daha fazla anlam ifade ediyordu. Kings hayranlarına böyle

konuştuğumu söyleme. Bazen fazla vahşi olabiliyorlar.” Vereceğim tepkiyi beklerken ellerini kaldırdı ve başının üstüne koydu.

“Yani tüm bunlar, annem sana karşı nazik davrandı diye miydi?”

Elleri aşağı indi. “O beyin sarsıntısı için hâlâ lanet olası bir ilaç mı alıyorsun? Tüm anlattıklarımın bu mu anladın?”

Ayağa fırladım. “Bunu sen söyledin! Annemle ilgiliymiş.”

“Annenle alakalı durum sayesinde; demek istediğim, annenden daha fazlasıyla başladı fakat evet, bunun başlamasının sebebi o. Ama aynı zamanda da sensin. Ve bu tamamen seninle ilgi-” Sustu ve kafasını hızla iki yana salladı. “Hayır. Bunu şu anda yapmayacağım. Seni bu öğleden sonra aramamın tek sebebi, üvey erkek kardeşinin buraya uçup pazartesi günkü maçımı izlemek istemesiydi. Bu hafta, Pazartesi Gecesi Futbolu’na* çıkıyoruz. Arkadaşı ve onun ailesiyle birlikte geliyor. Onlar için hızlı bir seyahat olacak gibi görünüyor, senin de onlarla gelmek isteyip istemeyeceğini öğrenmek için aramıştım. Sana bilet ayarlayabilirim.”

Ah.

AH!

“Jared buraya mı geliyor?”

Başıyla onaylarken bakışları tekrar ifadesizleşti. “Sana bir şey söylememiş olma ihtimallerine karşı seni uyarmak istedim.”

“Uçuş masraflarını sen mi ödüyorsun?”

“Hayır. O aile ödüyor. Buluşmak ve onlara imza verip vermeyeceğimi öğrenmek için iletişime geçtiler. Ben sadece onlara bilet veriyorum. Hepsi bu. Tanıdıkları birinin sezonluk biletlerini satın alacaklardı ama bunu yapmamalarını söyledim.” Elleri yeniden ceplerine girdi. “Ne düşünüyorsun? Gelmek istiyor musun? Bana destek olmak?” Dudakları hafif bir şekilde yukarı kalktı.

* Monday Night Football, Amerikan ABC Kanalı’nda yayınlanan bir futbol programıdır.

DÜŞMANLAR

Alay ediyordu.

Bu beni şaşırttı.

Sırıtarak karşılık verdim. “Üniversitemin kütüphanesine gittiğimde sinir krizi geçirdim. Benim elli bin kişiyle dolu bir stadyumla başa çıkmamı mı bekliyorsun?”

Omuz silktilti. “Maç iki gün sonra. Sana ‘olanları sindirmek’ için hizmetlerimi sunabilirim diye düşünüyordum.” Sırtı geri dönmüştü ancak gülüyor olsa da bakışlarındaki şehveti görebiliyordum.

Şerefsiz.

Güldüm. “Seks, öyle mi?”

“Artık aramız iyi, değil mi? Aletimin hizmetlerini önerebilirim ve bundan memnuniyet duyarım.” Gülümsediğinde bu görüntü beni bitirdi. O kadar yakışıklı, çekici ve kahrolası şekilde ateşliydi ki...

Kanım ısınmaya başladı.

Nabzım aniden yükseldi. Sanki dakikalar önce bir akıl hastanesine gitmeyi cidden düşünmemiş gibiydim. Zihnim olup bitenlere yetişemiyordu, her şey çok hızlı değişiyordu.

Yatakta tekrar arkama yaslanıp bir yastık aldım. Başımı yastığa gömerek çığlığa benzer bir şeyi serbest bıraktım ve yüzüstü dönerek duvara doğru yattım.

Stone’nun ağırlığıyla yatağın alçaldığını hissettim. Oradaydı. Eli kalçama yerleşti. Üzerime eğilip yastığı çekti ve beni yeniden sırtüstü döndürerek kendisine bakmamı sağladı. Kaşlarını çatmıştı. “Bu da neydi? Şaka yapıyordum.”

“Biliyorum. Bu benimle ilgili, tamamen kafayı yiyormuş gibi hissediyorum.”

“Ah.”

Söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Cevap da beklemiyordum. Stone böyleydi. Bir düşüncesi veya cevabı varsa söylerdi. Şu

anda yoktu ama gözleri koyulaşmıştı ve tüm dikkati dudaklarımdaydı.

Hareketsiz kaldım.

O kalmadı.

Gözleri benimkilere kaydı ve eli karnıma gitti. Orada düzleşerek tişörtümün altına girdi. Duraksadığında sessizce izin istediğini anladım. İnleyerek dudağımı ısırdım. Bunu onay olarak kabul etti ve biraz daha kayan eli tişörtümü de yukarı sıyırarak sutyenimin altında durana kadar ilerledi.

Bekliyor, sonrasında ne yapacağımı ölçüyordu.

Ben de öyle.

Bu defa farklıydı. Daha önceki gibi kaçmak için duyulan çaresiz bir ihtiyaç değildi. Şu anda her şey farklıydı. Yatağım. Odam. Günün ortasında olmamız. Bunu yaparsak geride iz bırakacaktı ama hayır, kendimi durdurdum. Ya ona ihtiyacım vardı ya da ondan nefret ediyordum.

Bunun bir anlamı olması gerekmiyordu.

Ve aklımda bu kararlar daha önce asla yapmadığım bir şey yaptım.

Zorlukla, “Bir ilişkiyi yürütemem,” dedim. Ellerimi tişörtüme götürüp bekledim.

Sırıttışı ukala bir hal aldı. “Kim ilişkiyle ilgili bir şey söyledi?”

“Sadece seks.”

Tek kaşını kaldırdı. “Aynı dili konuşuyoruz.”

Hâlâ bekliyordum ama zihnim son hızla çalışmaya devam ediyordu. Bu iyi bir fikir miydi? Muhtemelen, hayır.

Kot pantolonuna uzandım. Bir saniye sonra ağzı benimkinin üzerindeydi.

25. BÖLÜM

O gece ev arkadaşlarım döndüğünde, Stone içimdeydi. Ale-ti derinliklerimdeyken gerildi ve duraksadı. Onların evin içinde dolanıp durduklarını duyabiliyorduk, kutlama yaptıkları belliydi.

“İşte budur, sürtüüüüükler!”

Pat.

“Ah. Seni şerefsiz!”

“Dur!” Yüksek sesli bir kahkaha. *Tak tak*. Birinin topuklu ayakkabılarıydı.

Tak tak tak, daha fazla topuklu ayakkabı.

“Siktir. Her zaman bu kadar gürültülüler mi?”

“Kazanmış olmalılar.” Elim koluna dolayıp kalçalarımı onunkine doğru ittirdim. “Şey, partici ev arkadaşlarım hakkındaki bu tatlı aydınlanmayı bölmek istemem ama yapabilir misin? Şeyi?”

Bana bakıp sırtırken, gözleri arzuyla yeniden kararmıştı. “Neyi?” Yavaşça geri çekildi, ardından derinliklerime doğru sert ve hızlı bir şekilde kendini itti. Ben inleyip nefes nefese kalana kadar kendini içime itti. “Bitirmemi mi istiyorsun?”

“İkimizin de bitirmesini istiyorum, lütfen.”

Sırıttı ve ardından, ağzı aşağı inip benimkine dokunurken yeniden hareket etmeye başladı.

Kayboldum.

Tüm sesler, kahkahalar, bağırışlar, orada ne halt ediyorlarsa gitmişti. Stone içimde hareket etmeye devam ederken sadece o, ben ve aramızdaki temas vardı.

Tanrım.

Sırtımı yay gibi gererken nefesim kesildi. Boynum ortaya çıktığında, Stone inleyerek ağzını aşağı indirdi. Yalayıp tadıma bakarken daha sert, daha hızlı hareket etmeye başladı. Orgazm ikimizi de kasıp kavurana kadar kendini itip çekmeye devam etti. Bu, beni kontrolden çıkararak çığlık atmama neden olurken Stone'un eli dudaklarımın üstüne kapandı. Yine de kendini üzerime bırakmadan önce onun dudaklarından da uzun ve titrek bir inleme yükseldi.

İkimizin de bedenleri titriyordu.

Birisi, "Bekle! Ona soracağım!" diye bağırduğunda, ses daha belirgin gelmeye başladı ve sonra merdivenden aşağı bir koşuşturma sesi geldi.

İkimiz de hareketsiz kaldık.

"Dusty! Kızım! Dusty kızım!"

Stone sıçradı, aslında daha çok bir anda uçmuş gibiydi ve bam! Prezervatifi çıkarmış, kıyafetlerimizi almış, aynı zamanda kapının kilitli olup olmadığını kontrol etmişti.

Tişörtüm yüzüme çarpmadan önce ne kadar hızlı hareket ettiğine şaşırılmış haldeydim. Onu yakaladım ve kollarımı içinden geçirmek için hareket ettim. "Profesyonel bir sporcu olduğumu unutuyorum."

Kapı kolum kıpırdadığı sırada Stone pantolonunu yukarı çekiyordu.

DÜŞMANLAR

İkimiz de nefesimizi tuttuk ama kapı aralanmadı. Kilit işe yaramıştı. Onu kim taktıysa minnetimizi hak ediyordu ancak o anda kapıya vurulmaya başlandı. “Dusty! Kadın! Dünyadaki lanet olası en iyi pizzayı pişiren kadın.”

Stone bana bakarak tek kaşını kaldırdı.

Gözlerimi devirsem de ensemin ısındığını hissedebiliyordum.

“Daha çok malzeme satın aldık! Ve biz kazandık! Bize yeniden pizza yapman için sana rüşvet verip veremeyeceğimizi merak ediyoruz. Öncekiler feci lezzetliydi.”

“Şu anda kızarıyor musun?”

“Hayır. Kapa çeneni.” Kızarıyordum. Sanırım karnım bile kızarmıştı. Küfrederek yatağın kenarına kaydım ve pantolonumu bulmak için etrafa bakındım.

Stone boğazını temizledi. Artık tamamen giyinikti ve elinde pantolonumu tutuyordu.

Elinden çekip alırken ona bir bakış attım.

“Pizza mı?”

“Ne? Annem bana hamurışlarından daha fazlasını öğretti.” Gözlerimi devirdim. “Yemek pişirmede daha iyiyim.”

Bir anlığına sessiz kaldı. “Pizza?”

Acaba o... Evet, istiyordu. “Yukarı çıkmak ister misin?”

Omzunu silkti. “Neden olmasın? Birbirimizi tanıdığımızı biliyorlar.”

“Evet ama...” Etrafımızı işaret ettim. “Seks kokuyoruz.”

“Hızlıca duş alabiliriz.”

Bütün günü yatakta geçirmiştik. Neredeyse ilk gecenin tamamen tekrarıydı ama iki saat önce prezervatif bitince Stone yenisini almak için dışarı çıkıp gelmişti. Kütüphanedeki halimizden farklı görünüyorduk. Kıyafetlerimiz kırıışmıştı ve yatakta olduğumuz belliydi. Biri anlayabilirdi; tenlerimiz daha

yumuşak, gözlerimiz daha yorgundu. Üzerimde gerçek bir parıltı olduğuna emindim.

“Dusty!” Kapıya bir kere daha vuruldu.

“Büyük ihtimalle kız senin kim olduğunu bilmiyor, moron. Ve bilmiyorsa cidden cevap vermeyecek.” Bu sesin ardından bir kapı çarpılarak kapandı.

“Sürtük.” Çocuk sesini yeniden yükseltmeden önce mırıldandı. “Bu arada ben Dent. Ve pizzana âşığım.” Kendi kendine güldü. “Sana da âşık olabilirim. Bunu biliyorsun, değil mi? Barı hatırlıyor musun? Beni ektiğini? Lisa’ya geri dönmeye çalıştığımı düşündüğünü biliyorum ama yemin ederim ki çalışmıyordum. Seninle ilgileni-”

O saniye Stone kilidi çevirerek kapıyı hızla açtı. Yüzünde tamamen sert bir ifade vardı.

“Aaaaah, siktir.” Dent gözlerini kırpıştırarak kafasını iki yana salladı ve geriye doğru adım attı. Öncesinde kapıya yaslanıyordu. “Vay canına. Selam, adamım. Stone. Siz şimdi birlikte mi takılıyorsunuz?” Bana baktı, hâlâ elimde pantolonumla yataкта oturmaya devam ediyordum.

Beni gördü. Pantolonumu gördü. Yatağı gördü. Düzeltmek gerekirse, yatağın durumunu gördü.

“Ah, şey. Vay canına.” Gergin bir gülümseme ve çarpık bir sırıtmayla bize baktı. “Sadece şaka yaptığımı biliyorsun, değil mi? Demek istediğim, ben asla âşık olm- siktir. Vay canına. Siz ikiniz artık o saçmalığı mı yapıyorsunuz?” Uzak duruyordu ama yatağı işaret etti. “Bu müthiş!”

Stone’un inkâr etmesini ya da bunu örtbas etmek için bir şey söylemesini umarak bekledim. Hiçbir şey gelmedi.

Bunun yerine ciddi bir şekilde, “Önce duş almamız gerek,” dedi.

Ölebilirdim. Gerçekten.

DÜŞMANLAR

Dent'in kaşları havaya kalktı. "Elbette." Sonra güldü. "Harika!" Geri geri yürüyerek gitmeden önce iki başparmağını da bana doğru yukarı kaldırdı. Stone kapıyı kapatıp yeniden kilitledi.

Elimi tutup tek kelime bile etmeden beni duşa yönlendirdi.

Duş aldık. Biraz daha okşama olmuştu ama hızlıydı. Stone kurulanıp giyindikten sonra önden çıktı. Ona, birlikte duş aldığımızın belli olmaması için saçıma bir şeyler yapmak istediğimi söylemiştim.

Yukarıya çıktığında toplu bir selamlama sesi duydum ve herkesin aşağıda başka kim olduğunu anladığını anında fark ettim. Evdeki tüm ses seviyesi beş kat artmıştı.

Panik halindeydim. Bu farklıydı. Stone aşağıda benimle olduğunu saklamıyordu ve yukarıda tam bir parti vardı. İkimiz hakkındakiler çoktan açığa çıkmıştı ama evet, bu şey konuştuğumuzdan daha fazlası gibi hissettiriyordu.

Sutyen takmadığımı fark ettiğimde merdivenlerdeydim.

İşte *bu kadar* paniklemiştim. Geri dönüp sutyen taktıktan sonra yukarı çıktım.

İçinde bulunduğum duruma tam olarak hazır değildim. Bu onlar için normal bir parti değildi, gerçi bu konuda çok bilgili sayılmazdım ama bu akşam daha fazlası olduğunu biliyordum. Her zamanki grupları on beş ya da yirmi kişiden oluşurdu. Bu akşam, sadece iki odada yirmi kişi vardı. Arka bahçede insanlar görmüştüm ve ön taraftan da içeri girip çıkmaya devam ediyorlardı.

Çoktan başlamış bir partiye ayak basmıştım ve kalabalığın arasından geçerken mutfığa varmak için fazla uzağa gitmem gerekmiyordu. Yan kapıdan gelen birkaç kız bana ters ters baktı ama hızla devam ettiler. Bir tanesinin, "İşte orada! Sana söylemiştim!" diye fısıldadığını duydum.

Arkadaşı heyecanlandı. İki de cıyaklayarak giderken ben unutulmuştum.

Kıyafetlerine dikkat ettim çünkü benim giydiğimden oldukça farklılardı. Boyundan bağlı, göğüslerinin üstünde ve hemen altında dantel olan kısa bluzlar giymişlerdi, üstlerinde olan şey bundan ibaretti. Kot pantolonları dardı. Saçları yapılmıştı, makyajları özenliydi ve parlak kırmızı ruj sürmüşlerdi.

Peki ya ben? Stone'un tişörtüyle kendi kotumu giymiştim. Neyse ki benim kotum da üzerime dardı ama o kızlara baktığımda, benim kot pantolonumun onların üstündeki kadar seksi görünmediğini fark ettim. Saç konusuna girmiyordum bile. Yukarı çıkmadan önce hızlıca bir örgü yapmışım ama hakkımı vermem lazımdı, dağınık balıksırtı bir örgüydü. *Aferin bana*. Balıksırtı örgüler her zaman modaydı ya da en azından öyle olmaları gerekiyordu. Onlar müthişti, Dent'e göre ben de müthiştim.

Kızlara geri dönmemiz gerekirse, mutfağa girerken nereye gittiklerini ve bahsettikleri kişinin *kim* olduğunu gördüm.

Fakat zaten biliyordum. Elbette biliyordum.

Stone bir elinde su tutarken tezgâha yaslanmış ve diğer kolunu göğsünün üzerine koymuştu. Wyatt, Noel, Nacho, Dent. Hepsi dikilmiş, Stone'un yanında durup sanki yakın arkadaşymış gibi onunla sohbet ediyorlardı. Stone çok fazla el hareketi kullanan bir çocuğun konuşmasını dinliyordu. Kızlar da etrafında durmuş, birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlardı. Orada duran kızlar sadece onlardan ibaret değildi Başkaları da vardı. Mesela, Mia. Wyatt'ın yanına kıvrılmıştı. Kafasını onun omzuna koymuştu, Wyatt da kolunu kızın beline dolamıştı. Noel ve Savannah da eşleşmişti. Noel'in kolu kızın omzuna dolanmıştı ama kafası öne doğru eğilmiş, o çocuğun ne söylediğini dinliyordu.

DÜŞMANLAR

Stone'un gözleri beni yakaladı ve baştan aşağı hızlıca süzdüğünde, dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı.

Ben daha ne olduğunu anlamadan, çocuğa bir şey söyledi. Yanıma geldiğinde birdenbire iki kişilik grubumuza artık kimse alınmıyordu. Mutfak dolabına giderek ihtiyacım olan her şeyi çıkarmaya başladım. Stone suyunu tezgâha bıraktıktan sonra sırtını odanın geri kalanına dönerek bir elini belime koydu.

“Bana ne yapacağımı söyle.”

“Ne?” Unu çıkardım. “Bana yardım mı edeceksin?”

“Neden olmasın?” Muzip bir şekilde sıırttı. “Eski anılar, bilirsin.”

Eski anılar. Buna neredeyse gülüyordum ama ciddi olduğunu fark ettim.

“Gerçekten mi?”

“Onlarla değil, seninle vakit geçirmek için buradayım. Yalan söylemeyeceğim. Ben de pizzayı dört gözle bekliyorum ama pizzalar pişip kesildiği anda benim evime gidiyoruz.” Kulağıma eğildi. “Üniversite partilerinden mahrum kalmış olabileceğimi düşünmüştüm. Kalmamışım.” Eli belimden yukarı çıkarak omuzlarımin arasını ovdu. Çıkardığım merdaneyi işaret etti. “Bana ne yapacağımı söyle.”

“Seeeeelam!”

Nicole kalabalığın arasından kendine yol açarak benim olduğum tarafa geldi. Yüzü kızarmıştı. Nefesinden tekila kokusu yayılıyordu ve tezgâha zar zor tutunduğunda, iki yana sallanmaya devam etti. “Odandan çıktın. Topluma karıştın. Bunun için bir *shot* atmamız gerekiyor!”

Bağırarak, “Tekilama ihtiyacım var,” dedi.

Dent gülerek yanımıza geldi. Öne doğru eğildi ve doğrulduğunda, Nicole omzundaydı.

Nicole yeniden cıyaklasa da aynı zamanda gülüyordu.

Dent onun poposuna bir şaplak attı. “Bize izin verin. Nikki’nin aramızdaki bir bahis için harekete geçmesi gerekiyor.”

“Aman Tanrım! Hayır!” Kahkahası Dent’in bahsettiği şey her ne ise, onun için sorun olmadığını açıkça gösteriyordu. “Dusty ile takılmak istiyorum. Odasından hiç çıkmı-AH!” Stone’u gördüğünde gözleri şaşkınlıkla açıldı. Evet. O kadar sarhoştı. Tiz bir sesle bağırarak dik durmaya çabaladı. “YÜCE TANRIM! STONE BURADA! SİKTİR!”

Stone biraz daha yakınımaya geldi. “Onu buradan çıkarsan mı?” Benimle konuşmuyordu.

Dent geçirerek başını salladı. “Hemen.” Çıkarken bir de bira kaptı. Nicole’ün bağırması kapılardan biri kapanana kadar duyulmaya devam etti.

Kaskatı kesildim. “Ona bir şey yapacağını düşünmüyorsunuz...”

Hâlâ Wyatt’a sarılmış olan Mia tersçe cevap verdi. “Onu yatağa yatırarak. Bugün Nicole’ün sarhoş akşamlarından biri. Aslında bu haldeyken onu uyutabilen tek kişi Dent.”

“Ah.”

Stone’a baktığımda omzunu silkerek bana doğru eğildiğini gördüm. “Endişelenme. Dent iyi bir herife benziyor. Flört ederken çılgınlaşıyor ama düzgün biri gibi görünüyor.”

“Bunu nereden biliyorsun?” Eline bir kâse tutuşturdum.

Bundan gerçekten keyif alıyor gibi gülümsedi. “Bu erkeklerle ilgili bir olay.”

Wyatt gülmeye başladı. Noel de öyle.

Savannah sırtıtışını gizlemeye çalışıyordu.

Mia ise yüzünde boş bir ifadeyle sadece bana bakıyordu. Sonra herkesin duyacağı şekilde açıklama yapmaya başladı. “Sana karşı kaltaklık ettiğim için üzgünüm. Böyle şeyler yaparım. Kaltağın tekiyim. Char da öyle. Onunla hiç tanışmadığın

DÜŞMANLAR

için aslında memnun olmalısın.” Bunu söyleyerek Wyatt’tan uzaklaştı ve birasını alarak arka bahçeye yöneldi.

“Peki o zaman.” Savannah yumuşak bir şekilde kıkırdarak başını erkek arkadaşının göğsüne yasladı.

Wyatt bir kahkaha patlattı ve genişçe sırttı. “O zaman gidip ‘kaltak’ sevgilimin iyi olduğundan emin olsam güzel olur.” Buzdolabını açarak başka bir bira aldı ve bize asker selamı verdi. “İleri, benim neşeli korsan arkadaşlarım.” Geri geri giderken tam verandaya adım atmadan önce birasını Stone’a doğru tuttu. “Pazartesi hepsini öldürün! KINGS HÜKMEDER!”

Evin her tarafından devasa bir tezahürat sesi gelmeye başladı. “KAHROLASI KINGS HÜKMEDER!” Sonra tezahüratın ikinci kıtası geldi. “ONLAR YENİLMEZ! HÜKMET KINGS, HÜKMET!”

Stone ihtiyacımız olan unu ölçerken sırtıyordu. “Neden bir anda *Zafer Gecesi*’yle ‘karışık *Çılgınlar Okulu’nun*” hayatını yaşıyor gibi hissetmeye başladım?”

Noel kahkaha patlatırken eli Savannah’nın omuzlarına daha sıkı dolandı ve onu ön tarafına yapışacak kadar kendine çekti. “Çünkü yaşıyorsun ama bu daha iyi. Daha müthiş.”

Nacho geçirdi. “Hayır. Reeves daha müthiş!”

Hepsi sarhoştı. Aslında hâlâ tam emin olamasam da içten içe biliyordum. Her biri körkütük sarhoştı.

Stone kafasını iki yana sallayarak sadece güldü. Sonra da kalçasıyla bana dürttü. “Bana ne yapacağımı söyle.”

Dediğini yaptım.

O çılgın, yoğun mutfak ortasında, Stone ile birlikte yedi pizza yaptık. Ev arkadaşlarım ve erkek arkadaşları pizzaların

* Friday Night Lights, Amerikan yapımı spor drama dizisidir.

** 1978 yapımı, üniversitedeki iki kulübün çatışmasını anlatan komedi filmi.

başında bekliyorlardı. Mia ve Wyatt geri gelmiş, Lisa bile ortaya çıkmıştı. Üstelik Nacho kolunu onun omzuna dolamıştı.

İnsanlar içeri gelmeye devam ettiler. Stone'un partiye katıldığı haberi yayılmıştı, eğer gelenler fazla oyalanırsa ev arkadaşlarım müdahale ederek onları kelimenin tam anlamıyla dışarı atıyorlardı. Stone imza dağıttı. Fotoğraflar için poz verdi ama asla benden uzun süre uzak kalmadı. Ve pizzalar piştiğinde, onları tezgâhın üzerine attı. Birinden birkaç dilim keserek bir tabağa koydu, ardından pizza kesiciyi çocuklardan birine fırlattı.

Boştaki eli belime dolandı. "Tamam. Senin sıran. Buradan gidiyoruz."

Kimse tartışmadı, aslında Stone da onlara bunun için fırsat vermedi. Beni merdivenden aşağı sürükleyip odamdan geçirdi ve sözünü yerine getirerek, on dakika içinde -o sürede hızlıca bir çanta hazırlamak zorunda kalmıştım- yan taraftaki çıkıştan çıkıp kamyonetine doğru ilerledik.

Arka bahçedeki birkaç kişi bağırarak ismini söylese de Stone sadece bir elini kaldırıp genel bir karşılık verdi. İkimiz de kamyonetine girene kadar durmadı ve sonra geri geri çıkmaya başladık.

Evine giden yolun yarısında farkına vardığım bir şey oldu.

Bu akşam mutluydum. Gerçekten mutluydum.

Fakat sonra gülümseme yüzümden silindi.

26. BÖLÜM

Stone ertesi sabah stadyuma gitti ancak öğleden sonra geri döndü. Ve yalnız değildi.

Teksas Kings'in köşe savunmacısı ve oyun kurucusu içeri girdiğinde yemek yapmaya başlamak üzere mutfaktaydım. Elimdeki kaşığı yere düşürdüm. Takırtı sonsuza kadar sürmüş gibiydi. Tüm o süre boyunca Stone, Jake Bilson ve Colby Doubard orada dikilip kaşığın tıngırtısının bitmesini bekledi.

Geçen sene Stone'un maçlarını izlemekten kaçmayı istemiştim ama doğrusunu söylemek gerekirse pek başarılı olamamıştım.

Bu neredeyse kaçınılmazdı çünkü takımı geçen sene en iyilerden biri olmuştu ve bu yıl, hiç olmadıkları kadar ünlülerdi. İşte bu yüzden gittiğim her yerde; barda, restoranda, hatta bir defasında çamaşırlarımı yıkamaya gittiğim yerde ESPN'de*, herhangi bir spor programında ya da kanalında onlar vardı. Oradaki görevli maçın özetini izliyordu ve Colby Doubard'ın, Stone'a attığı mükemmel bir pas tekrar tekrar gösteriliyordu.

Colby Doubard'ın tamamen farkındaydım. Bir metre doksan santimlik boyu ve yüz sekiz kiloluk ağırlığıyla ligdeki en iri

* 1979 yılında yayına başlayan ve 37 ülkede yayın yapan dünyaca ünlü bir spor kanalıdır.

oyun kuruculardan biriydi. Bunu biliyordum çünkü ESPN’de sıkça bundan bahsediliyordu. Televizyonda ince görünse de canlı hali farklıydı. İriydi ve bu zamana kadar Stone’dan sonra gördüğüm en yakışıklı erkeklerden biriydi.

Ve bir de Jake Bilson vardı.

Siyahiydi. Bir metre seksen iki santim boyuyla Colby’dan kısaydı. Stone ile neredeyse aynı boydaydı, ikisi de ince ve uzundu. Kör edici gülümsemesini saklamaya çalışırken o koyu renk gözlerinin içi resmen ışıldıyordu. Ondan anında hoşlandım. Demek istediğim, elbette duyduğum hayranlıktan dolayı dilim tutulduktan sonra.

“Dust, bunlar Colby ve Jake.” Stone bizi tanıştırdığında, ikisi de öne gelerek elimi sıktı.

Delirmiş hayranlar gibi davranıyordum.

Buna alışık değildim.

Stone sırtıtışını saklıyordu. “Ne pişiriyorsun?”

“Kaleli* Sezar salata ve somon.” Daha fazla kişinin geleceğinden haberim yoktu. İkisinin geleceğine dair ise, hiçbir şey bilmiyordum.

Stone’un maçlarını daha fazla izlemeye başlamam gerekiyordu. Hayatımda olup bitenlerden sonra Stone’un nasıl bir dünyada yaşadığına dair başka bir an daha yaşıyordum. Bunu biliyordum. Hayranlarının tepkilerini, blog yazılarını görmüştüm. Fakat Stone’un mutfağında bu iki profesyonel sporcuyu görmek, üçünün her zaman birlikte takılıyor gibi görünmesi de eklenince midemin iki kat hızlı ağrımaya, dönmesine ve takla atmasına sebep olmuştu. Asla son bulmayan bir döngü gibiydi.

“Başka bir şey ister misiniz? Farklı bir şeyler pişirebilirim.”

Stone yanıma gelerek telefonumu çevirdi. Kaşları yukarı kalktı. “Araştırma mı yapıyordun?”

* Lahananın farklı bir türü.

DÜŞMANLAR

Kızardım. “Pizzayı çok sevdiğin için bir işe yarayabileceğimi, senin için yemek pişirebileceğimi düşündüm. Tabii bir şefin yoksa?”

Halime kahkahalarla gülmemek için gerçekten çaba gösterdiği belli oluyordu. Yüzümün kırmızı denizyıldızına benzediğini bilerek gözlerimi devirdim. “Sinir bozucusun.”

Evet. Savaşı kaybetti. Kahkahalara boğuldu ardından beni kendine çekerek sarıldığında, eli hızla sırtımı okşadı. “Seni hiç böyle görmemiştim. Sevimliymiş.”

Jake ve Colby birbirlerine baktı.

Dirseğimle Stone’u uzaklaştırdığımda, gözlerimi kaçırmamak için savaş veriyordum. “O zaman, şey, daha fazla yemek yapabilirim. Makarna? Sağlıklı bir primavera’ da olabilir. Bütün malzemeler elimde var. Aslında bundan oldukça etkilendim.”

Stone yanımdaki tezgâha yaslandı. “Her hafta gelip benim için birçok yemek pişiren bir kız var. Sen burada olduğun için ona geçen hafta izin vermiştim.” Diğerlerine döndü. “Öğle yemeği ister misiniz, çocuklar?”

Bakışları birbirleriyle buluştuktan sonra ikisi de omuzlarını silkti.

Colby, “Bu harika olur. Evet,” diye onayladı.

Stone gözlerini tekrar bana çevirdi. “Maçlar bir saat içinde başlıyor. Öncesinde birkaç video izleyeceğiz.” Tezgâhın üzerine çıkardığım malzemelerin tamamına göz attı. “Bunu halleder misin? Yoksa yardım lazım mı?”

Bugün, okula geri dönmeden önceki son günümdü. Dünkü kafayı yeme senasını çıkarırsak, beyin sarsıntısı geçmişti. Kafamın içi daha berraktı. İçimdeki inek öğrenciyi benimseyerek, kendimi kaybedip ders kitaplarıma gömülmemek için kendimi zor tutmuştum ama son bir gün daha vardı. Kendime bir gün daha veriyordum. Ayrıca Siobhan’a bir arama borçluydum.

* İçinde çeşitli taze sebzeler bulunan, krema soslu makarna türü.

Bu yüzden, o plana sadık kalmak adına yemek pişirmek çıkış yolum olmuştu.

Stone haklıydı. Tipik bir profesyonel sporcunun gıda programını bulmaya çalışmıştım ve abur cuburla karışık, çoğunlukla sağlıklı yiyecekler olduğunu görmüştüm. Stone bir top tutucuydu. Emin olmasam da profesyonel bir futbol oyuncusunun ne yiyeceğine dair birkaç program bulduğumu düşünüyordum. O programlardan birini Stone'a göre ayarlayacaktım. Gerçi menülerini hazırlayan bir kız olduğunu duyduktan sonra ne kadar yardımım olurdu, emin değildim.

Adım adım ilerleyecektim.

Mutfağa geri döndüğünde işlerimi bitirmek üzereydim. Fırındaki patatesleri çıkarıp üzerlerine biraz peynir serptiğim brokolileri ekledim. Kollarını tezgâhtan iki yanıma uzatıp üzerime eğildi ve omzumun üzerinden bakmaya başladı.

“İyi görünüyor.”

“Hımm.” Kollarının arasında dönüp arkaya yaslandım, böylece yüz yüze geldik.

Sırıttı. “Takım arkadaşlarıma âşık mı oldun?”

“Hayır.” Güldüm. Bu küçük düşürücüydü. “Teksas Kings’in oyun kurucusunun ve lider savunmacı oyuncusunun mutfağına girmesini beklemiyordum. Hepsi o kadar.”

“Takımın lider top tutucusu benim.”

“Biliyorum ama sen, sensin. Sen Stone’sun.” Elimin arkasıyla göğsüne vurdum. “Sana o şekilde bakmıyorum. Sen, sensin. Onlar... onlar.” Aptalcaydı çok aptalcaydı ama doğruydı. Yüzüm yeniden ısınmaya başlamıştı. “Onlar süperstar gibi bir şey.”

Keyifli halinin bir kısmını kaybederek doğruldu. “Colby üçüncü turda seçilmişti. Jake de ikinci turda. Ben *genel klasmanda* ikinci seçildim.” Yeniden alanuma girerek beni arkaya doğru yasladı. “Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Ben birinci turda seçildim. Benden önce başka bir adam

DÜŞMANLAR

seçilmişti ve o da Heisman* kazanan biriydi. Nereye varmaya çalıştığımı anladın mı?”

Avuçlarımı göğsüne yasladım ama betondan yapılma gibiydi. Hareket etmiyordu. Kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı ve ne söylediğini anlıyordum. Yine de önemli değildi.

Omuz silktim. “Ne söylememi istiyorsun? Derisi soyulmuş dizlerle ve senin bana burun karıştırmanın en etkili yolunu öğretmenle büyüdüm. Hayır. Sen benim için büyük mega-sporcu yıldız değilsin.”

Kahkaha patlattı. “Siktir. Bu çok utanç verici.” Yine de beni sıkıştırmayı bırakmıştı. “Anlıyorum. Sadece takım arkadaşlarımdan birine karşı bir şeyler hissetmeye başlarsan önce benimle konuş, olur mu? Çünkü bilirsin...” Kasıgını benimkine bastırıp bir saniyeliğine oraya sürtündü.

Gözlerinde sert bir parıltı oluşurken çenesi bir anlığına kassıldı. Ancak ses tonu şakacıydı ve sürtünmesi ilk iki tepkiyi anında unutmama sebep oldu. Ciğerlerimdeki oksijeni zorla çıkarırken öksürmeye başladım, bütün bedenimde bir ısı dalgası patladı.

Kolumu boynuna doladım. “Tanrım, Stone.”

Duraksadı ve beni daha iyi görmek için kafasını geriye doğru yatırdı. Buna rağmen geri çekilmek için bir hamlede bulunmadı.

Bir adım geri çekilseydi, o tezgâhın üzerine tırmanıp bacaklarımı beline dolayacağıma dair yemin edebilirdim. Ellerim onu olduğu yere tutabilecekmişim gibi omuzlarına gitti. Sonra hareket etmeye başladı ama bedeni olduğu yerde kaldı.

İkimiz de aynı gülümsemeyi paylaştık.

* Heisman Kupası, her yıl kolej futbolunun en seçkin oyuncusuna; çalışkanlık, azim, sıkı çalışma ve yetenek faktörü göz önüne alınarak verilen ödül.

“Birileri uyandı,” diye mırıldandığında koyulaşan gözleri yırtıcıydı. “Siktir.” Aniden geriye çekildi ve arkamdaki kâsedan bir elma kaptı. “Aramızdaki bu şey...” Kadınlığımdan aletine doğru bir işaret yaptı. “Bu normal değil. Biliyorsun, değil mi?” Biraz daha geri giderek karşımdaki tezgâha yaslandı. “Üniversitedeyken bir kız arkadaşım vardı. Tüm sene boyunca. Senin için hissettiğim bu şeyi, ona karşı hiç hissetmedim.”

Evet. Şimdi benim ellerim karıncalanıyor, bedenimin her yerine titremeler gönderiyordu.

“Ne söylemek istiyorsun?”

Omzunu silkse de çenesinin yeniden kasıldığını görebiliyordum. “Sadece, eğer başka birini becermek istersen önce benimle konuş. Birini bir kereden fazla beceriyorsam başka kızları becermem. Hayatımda o türdeki dramalara yer yok. Bu yüzden sana kimsenin bacak arasına girmeyi planlamadığımı söylüyorum. Ben de aynı saygıyı görmek istiyorum.”

Aynı saygıyı mı? Bu herif ciddi miydi? Ne kadar parçalanmış olduğumu fark etmemiş miydi?

Boğazımdaki düğümü yuttum, ellerim aniden yapış yapış hissettirmeye başlamıştı. “Şu anda toplumun işlev gören bir üyesi olarak ayakta kalabiliyor olmam takdire şayan bir şey. Evet. Bizim, aramızdaki şeyin normal olmadığını anlıyorum ama bana bir şekilde yardımı oluyor. Başka birini bu şekilde düşünme fikri bile... Tek istediğim dik durabilmek. Şu anda asıl odağım bu.”

Aklı başına gelmiş gibi gözleri aniden berraklaştı. Tezgâhtan uzaklaşıp bana doğru yürüdü. Bakışları şehvetli bir hal almıştı ama daha fazlası, yırtıcı bir şeyler de vardı. Avıymışım gibi hissetsem de yerimde kalıp bekledim. Bana dokunabileceği kadar yakınıma gelmesini izlerken tepeden tırnağa titriyordum. Stone bana dokunmadı ama bedeninin ısınısını hissedebiliyordum

DÜŞMANLAR

Bu beni tamamen farklı bir şekilde etkiliyor, vücudumun her noktasında aynı ürperti dolaşıyor ve adeta patlıyordu.

“Güzel. Dik durmanı seviyorum.” Gözleri parladı ve bu, bakışlarının daha yumuşak bir hal almasına neden oldu. “Senin diğer hallerini de seviyorum ama en çok savaştığını görmek istiyorum. Yeniden savaşmana ihtiyacım var.”

Yutkundum. Not edilmişti. Stone, savaşmamı seviyordu.

Seslerin geldiğini duyduğunda geriye çekildi. Colby ve Jake içeri girdiğinde, mutfakın karşı tarafında elmasını yiyordu.

İki -tamam, üç- profesyonel sporcuyla aynı odadaydım. Jared olsaydı heyecandan altına işerdi. Aslında hayır, işemezdi. Tamamen havalı davranacağına emindim ama ona anlatmak için sabırsızlanıyordum.

AH!

Stone’a döndüm. “Jared ne zaman geliyor?”

Sorumu sorduğumda elmayı ısırarak üzereydi. “Ah.” Kaşlarını çatı. “Yarın bir ara?” Omzunu silkti. “Gerçi maç bitene kadar buluşmayı planlamıyorum. Neden? Georgia, Jared ile konuştuğunuzu söyledi. Onunla ne zaman tekrardan konuşacaksın?”

Bizi dinleyen Colby’nin koyu renk gözleri Stone ile benim aramda gidip gelirken parlıyordu. “Jared kim?”

“Evet.” Bunu söyleyen yüzünde bir sırıtma olan Jake’ti. “Jared kim?”

Stone elmasıyla beni işaret etti. “Üvey kardeşi. Yarınki maç için uçakla buraya geliyorlar. Onlara bilet ayarladım.”

“Öyle mi?”

Jake kendisine bir elma alarak Stone’un yanında, tezgâha yaslandı. “Büyük bir Kings hayranı mı?”

Stone tamamen ukala bir şekilde sırıttı. “Büyük bir Stone Reeves hayranı.”

Colby güldü.

Jake ise gözlerini devirdi. "Işıkların tadını çıkar, dostum. Eski dostunuz Bilson, yarın akşam bunu sizden alacak, değil mi? Bolston'ın videolarını izledim ve hiçbir yere gitmesine izin vermeyeceğim. Seni ve Colby'yi göklere çıkaran tüm o ESPN haberleri, yarın akşam benim ismimi söylüyor olacak." Bana bakarak başını salladı. "Senin kızın erkek kardeşi de bir numaralı hayranım olacak. Bekle ve gör, adamım." Bana göz kırptı.

"Evet. Tamam. Hayal görüyorsun." Colby de onun kadar ukala bir şekilde göğsünü şişirdi. "Küçük dostum gözlerini benden alamayacak. Oyun kurucu *benim*. Lanet olası gemiyi ben yönlendiriyorum."

Jake burnundan bir homurtu çıkardı. "Tabii. Çünkü Reeves'in sayı çizgisine yaptığı tüm o güzel koşular bir boka yaramıyor."

"Tüm o güzel koşular benim güzel ellerimden çıkıyor." Kafasını kaldıran Colby gülümsüyordu. "Buna bütün gece devam edebilirim, bebeğim."

Jake, "Bebeğim!" diyerek bağırdı. "Kime bebek diyorsun? Ben hiçbir kıza altımda veya üstümdede değilse bebeğim demem, hatta o zaman bile..." Gözleri bana kayınca durdu. "Ah. Üzgünüm. Demek istediğim..." Sonra omzunu silkerek Colby'ye geri döndü. "Doğru terimleri kullanmak istersin, *bebeğim*. Ben tatlımı tercih ederim, bebeğimi değil."

"Gerçekten mi?!" Colby'nin burun delikleri genişlemişti ama suratında kocaman, ukala bir sırıtma vardı.

Tezgâhtan uzaklaşan Stone gelip yanımda dikilmeye başladı. "Bu ikisi sürekli tahrik edici konuşurlar. Bu, soyunma odasında söyledikleri bokların ufak bir parçası."

"Tüm gün boyunca, aralıksız." Jake kollarını genişçe iki yana açtı. Sonra da sanki gerçek bir maç için ısınır gibi topuklarının üzerinde zıplamaya başladı.

DÜŞMANLAR

Fırından o anda ses gelince *primaverayı* çıkarmak için o tarafta yürüdüm.

“Kahretsin.” Ses, Jake’ten gelmişti. Üzerime eğilerek makarnanın kokusunu içine çekti. “Bu acayip iyi kokuyor.”

“Harika *görünüyor.*” Colby, Stone’un göğsüne vurdu. “Son zamanlarda ortalıkta olmamana şaşmamalı. Artık eve geldiğinde buna sahipsin.”

Stone kaskatı kesilirken çenesi kasıldı ama Colby bunu fark etmedi.

Bense bunu fark ettiğimde sersemlemiş gibi hissettim. Neden olduğundan emin değildim ama öyleydi.

Stone ve Jake Bilson, mutfağa gidip geldiler. Yemeği hazırlamayı bitirdiğimde, Stone bana yardım etti. Tabakları çıkarıp içecekleri koydu. Yemek için neye ihtiyacım olduğunu sordu ama bitirmiştım. Hazırdık.

Tüm bunlardan sonra erkekler ilk tabağı önce benim almamı söylediler ve arkamdan onlar da aldı.

Yan tarafta dikilirken ne yapacağımdan emin değildim ama Stone yanıma gelerek başıyla işaret etti. “Maç başlıyor. İçeceğini getirmemi ister misin?”

Bunun bir *takım* olayı olup olmadığını, *iznim* olup olmadığını bilmiyordum ama diğerleri tereddüt etmeden sinema odasına yöneldiklerinde, benim de onlarla yememi beklediklerini anlamıştım. Stone duraksamamı fark etti ve tabağım tezgâha koydu. “Sorun ne?”

Kendimi her açıdan garip hissederken omuz silktim. “Bunlar senin takım arkadaşların. Maçları izlemenin işinin bir parçası olduğunu söylemiştin. Sadece düşündüm ki...” Ne düşündüğümü bilmiyordum.

Hayır. Biliyordum.

Oraya ait olmadığımı düşünüyordum.

Bir sır olduğumu düşünüyordum.

Dudaklarının etrafındaki çizgiler gerildi. “Seninle yaptığımız şey kimseyi ilgilendirmez. Hayır. Kimsenin detayları bilmesine gerek yok ama sen arkadaşısın ve ben bir şeyleri saklama konusunda pek iyi sayılmam. Yalan söylemek, bilgiyi sunmamaktan daha farklı bir şey. Bu çocuklar benim ne yaptığım hakkında hiçbir bok bilmiyor ve dalga geçmelerine rağmen umurlarında da değil. Takımdaki herkesin ailesi, bir karısı ya da başka bir durumu var. Hepimiz sadece işimizi yapıyoruz. O kadar.”

Bundan ne çıkarmam gerektiğinden emin değildim ama Stone’un utandığı bir şey değildim. O kısmı anlamıştım.

“Tamam.”

Göğsüm sıcak bir şeyle ısınıyordu.

“Tamam mı?”

“Evet.”

Tabağımı aldım ve Teksas Kings’in lider top tutucusu, oyun kurucusu ve köşe savunmacısıyla iki futbol maçı seyretmeye gittim. Oyun kurucu ve köşe savunmacısı gittikten sonra Stone beni kucakladı. Neredeyse üzerinde yatar bir halde, iki maç daha izledim.

Her şey göz önüne alındığında, harika bir pazar olmuştu.

27. BÖLÜM

“**S**elam. Eh, şey...”

Siobhan, sınıfta; yanımdaki sandalyeye otururken selamlaşması böyle olmuştu. Etrafına bakınarak birkaç saç telini kulağının arkasına ittirdi. Sonra kafasını öne eğerek iyice yakınımaya kaydı ve kısık sesle sordu. “İyi misin? Demek istediğim, komadan ve kütüphanede olanlardan sonra?”

Tanrım, bu oldukça ağır bir soruydu.

“Evet. İyiyim.”

Gözleri benimkileri araştırıyordu. Zorlayıp zorlamaması gerektiğini anlamaya çalıştığını biliyordum ama gördüğü her ne ise, ona güvence vermiş olmalıydı çünkü sıradaki sorusu biraz daha heyecan doluydu.

“Peki kütüphanedeki çocuk kimdi?”

Sırıtişımı gizledim. “Sadece geldiğim kasabadan tanıdığım biri, o kadar.”

“Gerçekten mi?”

O günkü çocuğun çektiği video önceki gün yayınlanmıştı. Dün gece üçüncü maçı izlediğimiz sırada telefonuma bildirim gelmişti. Her şey duyuluyordu. Çocuğun bana soru soruşu. Stone’un hayır deyişi. Gerisi ve çocuğun ne kadar huysuzlandığı. Büyük bir problem değildi ama bildirimi almıştım çünkü

video üniversitenin spor sayfasında çıkmıştı. İsmim de gözler önündeydi, diğer bloglar kim olduğumu biliyordu ancak üniversitenin internet sitesi mahremiyete saygı duymak adına adımı vermemişti.

Mahremiyet, ha? Hiç inandırıcı değildi.

Sadece kampüse yürürken bile otuz kişi bana garip bakışlar atmıştı. Bir çocuk yaklaşıp bir şey söyleyecek gibi olmuştu ama tam o anda biyoloji binasına dalmıştım. Bunun hemen biteceğini umuyordum, şu ana kadar beni sınıfta gören kimse bir hamle yapmamıştı. Siobhan hariç.

“Trent ile işler nasıl gidiyor?”

Tamamen kızarak oturuşunu dikleştirdi, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Ve tam o anda, Trent diğer tarafımdaki sandalyeye oturdu. “Hanımlar.” Kim olduğumu fark etmiş gibi duraksadı. “Ah, selam. Nerelerdeydin?”

“Araba kazası.”

Siobhan’ın kafası hızla yana dönerken kaşları çatıldı.

“Gerçekten mi? Üzgünüm.”

Başımı eğip hafifçe salladım. “Evet. Şimdi iyiyim.”

Ya da olacaktım. Olmalıydım. Olmak zorundaydım. Gerçek olana kadar bu mantrayı kendime tekrar etmeye devam edecektim. Çoğunlukla daha iyiye *gidiyordum*. Cumartesi akşamı herkesle birlikte mutfakta bulunmakla baş edebildiğim dikkatimden kaçmamıştı. Yine de bu, Stone orada olduğu içindi.

Eğer ileriye düşünecek olsaydım endişelenirdim. Ona bağımlı hale gelemezdim. Aramızdaki bu şey, romantik değildi. Arkadaşlığın yeniden oluştuğunu tahmin ediyordum. Demek istediğim, son iki geceyi birlikte geçirmiştik, cumartesi öğleden sonra ev arkadaşlarım gelene kadar da birlikteydik, bir de ben kaçıp gitmeden önceki bütün gece. Yani, evet. Yeniden arkadaş olduğumuzu söylemek aptalca olabilirdi ama romantiklik demek... O farklı bir durumdu.

DÜŞMANLAR

Ben hayatta kalıyordum. O da hayatta kalmama yardım ediyordu. Bunun üstüne kafa yoramazdım, en azından şu anda olmazdı.

Eğer biriyle tanışırса ya da yaptığımız şeye son vermek isterse, bu konuyla o zaman ilgilenecektim. Planım buydu. İlgilenecektim ama o zamana kadar gelecekteki daha fazla kalp kırıklığını önlemek için bile hiçbir şeye son veremezdim. Sorun olmazdı. Şimdi yaparsam parçalara ayrılırdım, o yüzden evet; durduğum yer burasıydı. Trent'e gerçeği söylemiştim.

Şimdi iyiydim. *Şimdi*. Belki yarın ya da ertesi gün iyi olmayacaktım ama şimdi öyleydim. Tam şu anda dik durabiliyordum. Buradaydım.

Trent cevabımla tatmin olmuş gibi görünüyordu ama Siobhan ders boyunca bakışlarını benden ayırmamıştı. Dersin sonunda tam bir sorgulama için kendimi hazırlıyordum ki profesör beni çağırınca kurtuldum. Profesörüm beni kontrol etmek, geri dönmeyi kaldırabildiğimden emin olmak istiyordu. İyi olduğumu, daha iyi hissettiğimi ve yeniden öğrenmeye hazır olduğumu söyleyerek ona kısaltılmış bir versiyon anlattım. Trent gibi o da tatmin olmuş görünüyordu. Onunla konuştuğum için herkesten daha sonra çıkmam gerekti.

İyiydim.

Ya da öyle olduğumu düşünüyordum.

Köşeyi döndüğüm anda Siobhan'ı beni beklerken buldum. "Araba kazası mı geçirdin?"

Trent de kaşlarını yukarı kaldırmış bir halde yanındaydı, yüzündeki ifade daha çok sıkılmış birinin ifadesiydi. Üç sınıf da az önce boşaldığı için koridorda gidip gelen öğrencileri izliyordu.

"Evet," diye karşılık verdim.

"Bu yüzden mi komadaydın? Kaza yüzünden mi?" Cevap vermeme izin vermedi. Yüzünden endişe akıyordu. Uzanarak

koluma dokundu. “Yanında olmak isterdim. Çok özür dilerim. Daha fazla aramalıyım. Nerede yaşadığını bile bilmiyorum. Birbirimizi o kadar da iyi tanımamamıza rağmen korkunç bir arkadaş oldum. Ama dur biraz, sana yardım edecek o arkadaşın var, değil mi? Yüzünü göremedim ama leziz biri gibiydi.” Bana yaklaşıp sesini alçalttı. “Gerçekten korumacı ve *grrrr*, ne demek istediğimi anladın mı?”

Anlıyordum. Hem de *çok iyi* anlıyordum.

“Hey! Sen o piliçsin!” Yanımızdan geçen kalabalığın içinden aniden bir çocuk çıktı. Uzun boylu, zayıf biriydi ve kafasındaki Teksas C&B şapkasının yanı sıra Teksas Kings tişörtü giyiyordu. Telefonunu yüzüme soktu. Üniversitenin internet sitesindeki video tam oradaydı ve yüksek sesle oynuyordu.

“... *Ona soru sormayacaksın.*”

“*Sadece senin hayranınız, adamım. Şerefsizlik yapmaya gerek yok.*”

Tepki verdim. Düşünmedim. Sadece tepki vererek uzaklaştırmak için telefonuna vurdum. Yere düşerek kırılınca çocuk bağırmaya başladı. “Ne sikim oluyor? Seni sürtük.”

“Hey!”

İki çocuk zorla araya girerek beni telefonlu heriften uzaklaştırdı. Sırtlarına göz attığımda kısacık bir an için tehlikeye karşı uyarılmış oldum. İkisi de uzun ve güçlü görünümleriyle oldukça heybetliydi. İçlerinden biri, “Ondan uzak dur, lanet olası! Telefonu kızın suratına soktun. Her şeyi gördük,” diye gürledi.

Çocuk önce sinecek gibi oldu ama sonra yüzünü buruşturup karşılık verdi. “Telefonumu kır-”

İkinci çocuk da gürledi. “Yumruğumu suratına yapıştırırayım da senin ne yapacağını görelim. Sadece refleksti, seni küçük sikik.”

İlk çocuk, “Kaybol!” diye bağırdı.

DÜŞMANLAR

İkinci çocuk ona katıldı. “Yoksa o sikik hayatını mahvederiz. Adını biliyorum, küçük pislik. Gençler beyzbolunda oynuyorsun. Okul takımında dostlarım var. Nerede yaşadığını, arkadaşlarının kimler olduğunu, her şeyi bana söylerler. Eğer tekrar onun karşısına çıkarsan bu boş bir tehdit olmaz. Anladın mı?”

Nacho.

Kalbim kulaklarımda öyle sert atıyordu ki fark etmem biraz zaman almıştı. Koridorda izlemek için durmuş kalabalık etrafımda daireler çiziyordu. Hızlı ve daha hızlı.

Bir el kolumu kavradı ve ardından bir kız sesi duydum. “İyi misin?”

Başımı kaldırıp baktım. Siobhan değildi. Aşağıya doğru değil, yukarıya bakıyordum. Bu Mia’ydı.

Ölmüş olmalıydım. Tüm bunların tek açıklaması buydu.

Mia, benim cehennemimdeydi ve endişeliydi. Sonra dönerek çocuklara baktı. İkinci çocuk da Wyatt’tı. Hayır, bir dakika. Belki de cehennemde değildim. Belki de bunlar gerçektir. Lisa da oradaydı. Bana dönük değildi, bunun yerine telefonlu çocuğa bakarak homurdandı. “Katja’yı tanıyorum. Bana sakin hakkındaki gerçeği söyledi. Bizim kızımızdan uzak dur yoksa yatakta ne kadar berbat olduğuna dair bir duyuru yapacağım.”

Artık Lisa beni mi savunuyordu?

Hayır. Yine yanılmıştım. Cehennem *donmuş* olmalıydı. Hepimiz hâlâ hayattaydık, demek ki cehennem *ayağımıza* gelmişti.

“Her neyse. Sadece Reeves’in imzasını almak istemiştım. Hepsi bu.”

“Neredeyse kadınına saldırarak mı? Lanet olsun, harika bir fikirmiş. Eminim bu konuda çok mutlu olurdu.”

Ancak çocuk yanındaki arkadaşlarıyla birlikte gidiyordu.

O anda herkes benimle ilgilenmek için döndü. İlk konuşan hâlâ homurdanmakta olan Lisa’ydı. “Bana bu bokun bütün

sabah yaşanmadığını söyle?” Koridoru işaret etti. “Herifin seni tanıdığını ve hedef alarak geldiğini gördüm. Ne ezik ama.”

Wyatt. Nacho. Mia. Lisa. Hepsi beni korumaya gelmişti ve şu anda beni inceliyorlardı. Sonra omzumun üzerinden Siobhan ve Trent’e doğru baktılar.

Wyatt elini uzattı. “Selam. Ben Wyatt. Dusty’nin arkadaşları mısınız?”

Arkamdan daha kararsız bir el çıkarak Wyatt’ın elini sıktı. Trent’in titrek sesi hareketleriyle uyumluydu. “Ah. Evet. Birlikte ders alıyoruz.”

Lisa, Siobhan’a kafasını salladı. “Dusty bizim ev arkadaşı-mız. Ona karşı biraz korumacı olduk. Tanıştığımıza sevindim.”

Artık ortalık yatıştığı için Mia kolumu bıraktı. Yeniden Wyatt’ın kolunun altına girdiğinde Wyatt’ın boştaki eli kızın omzundan aşağı sarktı. Ve artık bana bakmıyordu. Sanki tüm bu olanlar onun seviyesinin altındaymış gibi burnu ve ağzı buruşmuştu.

Lisa ise tam tersiydi. Elleri kalçalarında ve gözleri hâlâ parlıyordu. “Kahretsin, çok öfkeliyim! O telefon suratının ortasındaydı. Neredeyse sana çarpacaktı. Ben olsaydım hayalarını koparırdım. Cumartesi günü de mi senin için böyleydi? Eğer öyleyse Stone’un sakın kaldığını hayal edemiyorum.”

Hâlâ yanımızdan yürüyerek geçen veya etrafta dikilerek izleyen insanlar vardı. Onlar konuştukça, son iki dersimi ekip Stone’un yatağında saklanmaya duyduğum ihtiyaç daha da artıyordu.

“Ben...” Sesim çatladı. “Böyle değildi ama evet. Çocuklar Stone onlarla konuşmak istemediği için kızdılar.”

“Hayal edemiyorum. Ben olsaydım şu anda hapiste olur-dum.” Lisa, kolunu omuzlarına dolayan Nacho’ya bakarak sı-rıttı. “Ağır fiili saldırı ve darp. Yapacağım şey bu olurdu.”

DÜŞMANLAR

“Evet.” Nacho onun koluna hafifçe vurdu. “İnsanların sana karşı çıkmasını o kadar da iyi idare edemiyorsun.”

Lisa elini çocuğun gittiği yöne doğru hızlı ve neredeyse vahşi bir hareketle salladı. “O herifi hastanelik ederdim.”

Nacho bana döndü. “İyisin, değil mi?”

Wyatt, “Stone’u aramamızı ister misin?” diye ekledi.

Tanrım. Numarasını almışlardı. Şaşırmamıştım. Kafamı iki yana salladım. “Hayır hayır. İyiyim.”

“Antrenmanımız var ama ihtiyacın varsa kızlar seninle eve gelebilirler.”

Mia tekrar bana bakarak, “Evet,” diye onayladı. “Bugün okula nasıl geldin?”

Daha fazla soru geldi ve ben de daha fazla ayrıntı verdim. Kalabalık hâlâ etraflarında geziniyordu fakat ev arkadaşlarım onlarla uğraşmayı bıraktıklarında aniden ortalıktan kaybolmuş gibilerdi. Aslında tam olarak öyle sayılmazdı; etrafımızda hâlâ gözler, telefonlar ve kulaklar vardı.

Öte yandan bu onların dünyasıydı. Şimdi ben de Stone ile olan birlikteliğim yüzünden bunun tam donanımlı bir üyesi olmuştum.

“İyiyim. Gitmem gereken bir dersim daha var,” diye karşılık verdim.

Nacho, “Emin misin?” diye sordu.

Cevabım karşısında Mia’nın yüzü yeniden buruştu ve Wyatt yüzünde hafif bir sırıtışla kafasını salladı. “Tamam. Öğle yemeği için plan yaptık. İstersen sen de katılabilirsin?”

Öğle yemeğini nerede yediklerini biliyordum. Herkes onların büyük alandaki ana masada; okulun futbol takımı üyeleri, onların sevgilileri ve diğer arkadaşlarıyla birlikte yediklerini bilirdi. İşin aslı, bugün hepsi için normal bir gündü. Dikkatlerin bu kadar üzerlerinde olmalarına alışıklardı. Bu, onlar için nefes

almak kadar doğal bir şeydi. Bir anda hiç kimse onları fark etmese ya da düşünmese bu konudaki görüşleri ne olurdu, merak ediyordum.

Çünkü benim tercihim bu yöndeydi. Siobhan ve Trent'e baktığımda yüzlerindeki dehşete düşmüş ifadeden onların da benim gibi olduklarını anlayabiliyordum.

Beni bu sabah okula Stone bırakmıştı. Eğer araca ihtiyacım olursa gelip beni alması için bir şoförün numarası vermişti ama aklımın bir köşesinde Siobhan ile konuşmayı umut ediyordum. Onunla her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyordum çünkü beni cumartesi günü kafayı yememin tam ortasındaiken görmüştü. Hatta onu kütüphanede takılmak için ikna edebilmeyi de umuyordum.

Georgia maçtan hemen önce uçaktan inceklerini söyleyen bir mesaj atmıştı. Benimle buluşmayı teklif etmişlerdi fakat beni almaya gelemeyeceklerdi, bu yüzden gün için nasıl bir plan yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Maç yedide başlayacaktı. Altı buçukta buluşup yerlerimize gitmeyi önermişlerdi. Burada da Stone'un bana verdiği başka bir isim vardı. Sekiz numaralı kapıya gidip adımı vermem gerekiyordu. Orada herkes için bir bilet olacağını söylemişti. Buna daha saatler vardı ve bugün normalmiş gibi davranmaya dair küçük dileğim gerçekleşmeyecekmiş gibi görünüyordu.

Her şey değişmişti.

Siobhan ve Trent biliyordu. Telefonlu çocuk gibi diğer kişilerin de beni rahatsız edeceğini biliyordum. Ev arkadaşlarım "tedbirli" kelimesinin ne anlama geldiğini anlamıyordu, o yüzden birkaç seçeneğim vardı. Ya kalıp baş edecektim ya kütüphanede saklanacaktım ya da gidecektim.

Tercihim, ikinci seçenekten yana oldu.

DÜŞMANLAR

Tam da o sırada kütüphanede saklanmak, gözüme en iyi seçenek olarak görünüyordu.

Wyatt'a bakarak başımı iki yana salladım. "Ben iyiyim. Ben, ah, derslerden önce arayı kapatmaya çalışacağım."

"Tamam. O halde sonra görüşürüz."

Mia ile birlikte uzaklaştılar. Nacho onları takip ediyordu ki durup arkasına baktı. Lisa hâlâ karşımdaydı ve dudağını ısıırıyordu. "Bu akşam Stone'un maçını izlemek için bir parti veriyoruz. Sen ve..." Gözleri arkama doğru kaydı. "Arkadaşların gelmek ister misiniz?"

Siobhan'dan çıkan alçak sesli cıyıklamayı duydum ama çoktan kafamı iki yana sallamıştım. "Aslında ben maça gidiyorum."

"Ah!" Lisa'nın kafası bir anda yukarı kalktı. "Peki." Yüzü aydınlandı. "Eh. Elbette gidiyorsun. Maç burada ve Pazartesi Gecesi Futbolu da var. Devam et." Koluma yumruk attı. "İyi eğlenceler. Kiskandım."

"Liss!" Mia bağırıyordu.

"Pekâlâ." Geri geri gitmeye başladığında kocaman sırıtıyordu. "İyi eğlenceler. Bizim gibi sıradan insanları unutma." Bunun üzerine Nacho'nun söylediği bir şeye gülerек arkasını döndü. İkisi de diğerlerine yetişmek için acele ederken, Nacho kolunu omzuna dolamadı ama elini sırtına koydu.

Sonrasında üçümüz kalmıştık.

Hâlâ etrafımızda bulunan birkaç izleyiciyi görmezden gelirken ev arkadaşlarımla huylarını benimsemeye çalışıyordum.

Hem Siobhan hem de Trent, yüzleri solmuş bir şekilde bana bakakalmıştı. Trent gözlerini kırptırıp duruyor, ağzının içini çiğniyordu. Yüzünde ne olduğunu tanımlayamadığı bir şeyin tadına bakmış gibi bir ifade dolanırken burnunu kırptırıyordu.

Siobhan bana bakmıyordu. Gözleri karafllıkla ayakkabılarına sabitlenmişti. Derin bir nefes aldım. “Ben-”

Rengi solmuş haldeki Siobhan’ın kafası hızla yukarı kalktı. “Gitmeliyim!” Geri geri gitmeye başladı, bir kere ilerlemeye başlayınca da hızını artırdı.

Benden yeterince hızlı uzaklaşmıyor gibiydi.

Trent, “Ne... ah. Tamam. Ben de gitmeliyim,” diye başladı ama o yeterince hızlı değildi.

Siobhan, Trent’in tişörtünü sıkıca tutarak arkasından çekmeye başlamıştı.

Adeta depar atarak benden uzaklaştılar, kalbim ne kadar hızlı atıyorsa, onlar da aynı hızda hareket ediyorlardı.

Siktir.

Bu, hayal edebileceğim en kötü şekilde gitmişti.

Artık sadece ben kalmıştım. Gözünü dikip bakanları hâlâ görmüyormuş gibi yapıyordum.

O anda telefonumdan bir ses gelince yukarı kaldırıp baktım.

Stone: İlk günün nasıl?

Acınası.

Ben: Tamamen iyi. Geri dönmek güzel.

28. BÖLÜM

Kütüphane.
Sınıf.

Profesörle konuş. Onlara iyi olduğuna ve ders yükünü yeniden kaldırabileceğine dair güvence ver.

Kütüphane.

Dur. Geriye sar. Kahve dükkânına uğra.

Sonra kütüphane.

Sınıf.

Tekrar, profesörü iyi olduğuna dair ikna et.

Öğleden sonramın kalanı, saat üçe kadar böyle geçmişti ve ne yapacağımdan emin değildim. Stone'un şoförünün beni onun evine götürmesi için kampüse kadar tüm yolu gelmesini, belki bir saat orada kaldıktan sonra beni yeniden şehrin diğer ucuna götürmek zorunda kalmasını istemediğimden dolayı evime yürüyerek gitmeyi seçtim.

Kimse yoktu. Ev arkadaşlarımdan parti yapmadıkları zamanlarda nerede oldukları, benim için en büyük gizemlerden biriydi. Pazartesi öğleden sonra saat üçün parti vakti olduğunu düşünmüyordum, özellikle birkaç saat içinde evde partiye başlayacaklarını göz önüne alırsak. İşte buydu. Büyük ihtimalle

parti için hazırlık yapıyorlardı ve şu anda ev bana kalmıştı. Alt kata yönelerek evdeki yalnızlığımın ilk saatinde odaklanıp ders çalışmaya uğraştım.

Pes ettim.

Dikkatim dağınıktı çünkü iki buçuk saat içinde Jared'ı tekrar görecektim. Şimdiye kadar onun yanına gitmediğim için kendimi çok suçlu hissediyordum. Göğsümde bir ağrı vardı, yatağıma uzanıp o bölgeyi ovaladım. Suçluluk ve pişmanlık, kelimenin tam anlamıyla içimde bir delik açacak gibiydi.

Telefonum titreyince doğruldum ve otururken gözümünden akan yaş sildim.

Georgia: Uçağımız indi!! Jared seni göreceği için çok heyecanlı. Şimdi otele geçiyoruz, sonra da seninle stadyumda buluşuruz. Sekiz numaralı kapıydı, değil mi?

Ben: Evet. Uçuş nasıldı? Ben de Jared'ı göreceğim için heyecanlıyım.

Değildim. Öyleydim ama aynı zamanda tüm vücudum kas-katı kesilmişti. Ellerim o mesajı atarken titriyordu.

Telefonum tekrar titredi.

Georgia: Oğlanlar heyecandan yerlerinde duramıyor. Uçaktaki herkese Stone'u tanıdıklarını ve Kingfishers'in bu akşam galip geleceğini söylediler. Tamam! Sekiz numaralı kapıda görüşürüz. Çok heyecanlıyım!

Heyecanlı.

Duş alırken de üzerimi değiştirirken de ellerimin titremesi geçmemişti. Kotumdaki düğme elimden kayıp duruyordu, dördüncü denememde ilikleyebilmişim. Ardından saçlarımı yapmaya başladım. Şimdi kollarım tamamen titriyordu.

DÜŞMANLAR

Bir *tıklama* sesinden sonra kapım açıldı. “Buradasın- ah.”

Sadece kıyafetlerimi giymek bile kırk dakikamı almıştı. Stone’un şoförü gelip beni beklemeden önce hazırlanmayı birtirmek için otuz dakikadan daha az vaktim kalmıştı. Ona çoktan mesaj atmıştım.

Nicole beni ve içinde bulunduğum durumu görünce içeri girdi. Kapıyı arkasından kapatarak bir anlığına durdu ve ardından ciddileşti. “Ne yapabilirim?”

“Saçlarım,” dedim boğuk bir sesle.

“Tamam.” Örgü denemelerimden kalma dalgalara ve elimdeki tokaya baktı. “Ne yapacağımı biliyorum.” Sandalyemi çekerek önüne gelecek şekilde döndürdü. Üzerine vurarak, “Buraya gelip otur,” dedi.

Neredeyse yığılır gibi oraya oturdum.

“Şimdi,” diye sessizce mırıldanırken parmakları hızla çalışıyordu. Çekiştirmeleri hissediyordum ancak acı verici değildi. Saçlarımı kökünden koparıyor olsaydı bile umurumda olmazdı. “Geçen gece yaptığın o süslü örgüyü yapabilirim ama annemin bana öğrettiği bir numaram var. Ve inan bana, şelale örgü yapma yeteneğim kimsede yoktur. Güven bana, kızım. Sadece, güven.”

Güvendim.

Kafamın arkasında örgünün şekillenmeye başladığını hissettiğimde, gözlerimi kapatarak teslim oldum.

Acı geri gelmişti. Görmek üzere olduğum üvey erkek kardeşim dışında ailem kalmamıştı. Bunların hepsini benimsemek, kabullenmek zorundaydım. Jared ile hâlâ içinde olduğum yarı inkâr durumundayken görüşemezdim. Keder, sağlam bir piç kurusuydu. Sinsice size yaklaşır, yakar, vurur, çarpar ve sizden geriye bir enkaz bırakırdı. Sonra bir anlık huzur gelirdi. Ne kadar süreceğini asla bilemezsiniz. Dakikalar. Saatler. Günler.

“Bunu yapabileceğinize” inanmaya başladınız ve piç kurusu, o anda geri dönerek sizi güçlü bir silahla devirirdi. Onunla savaşsanız da onu inkâr edip görmezden gelseniz de hâlâ oradaki varlığını sürdürürdü. Piç kurusu, kalkanlarınızın yeniden aşağıya ineceği ana kadar bekler ve ardından size yeniden çarpardı. Bununla baş etmenin tek yolu; çarpışmayı karşılamak, gittiğinde nefes almak ve bir sonraki seferde her şey daha iyiye gideceği için geri dönmesini beklemektir.

Ne yaptığımı fark ettiğimde göğsümü ovalıyordum.

Nicole örgüyü bitirmek üzereydi. “Bir saniye bekle.” Gözden kaybolduktan bir süre sonra maşa, birkaç saç bakım ürünü ve bir spreyle geri döndü. Maşayı prize taktı. “Tüm görüntüyü mükemmelleştirmeliyiz, bilirsin. Annem hep böyle söylerdi.”

“Annen hayatta mı?”

Duraksadı. “Evet.” Kaşlarını çattı. “Neden sordun?”

Bilmiyorlardı.

Vakti gelmişti. “Annem ben lise son sınıftayken öldü.”

Dondu, ardından sessizce küfretti. “Ben... Ben Stone ile burada olduğunuz zaman bununla ilgili bir şey duymuştum ama emin değildim. Çok üzgünüm.”

Boğazım çöl kadar kuruydu. İç organlarım parçalanıyor gibi hissediyordum. “Kazamın olduğu o gece Stone bana babam ve üvey annemin öldüğünü söyledi.”

“Yüce Tanrım.” İçine keskin bir nefes çekti.

“Üvey erkek kardeşim burada. En iyi arkadaşının ailesi onu evlat edinecek. Stone’un maçı için buraya geldiler. Biletleri Stone ayarladı. Tüm olanlardan sonra onu ilk kez göreceğim.”

Elleri omuzlarımin üzerinde düzleşti. “Çok üzgünüm. Benim... bizim hiçbir fikrimiz yoktu.”

Kederli bir gülümsemeyle durumu kabul ettim. “Dağılmış haldeyim.”

DÜŞMANLAR

Bir tutam saç şelale örgünün arkasına iterken yüzünde üzgün bir gülümseme oluştu. “Pekâlâ, sihrimi konuşturmama izin ver. Bu saç modeli, yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey.”

Kafamı sallarken boğazım aniden tıkanır gibi olunca fısıldadım. “Teşekkür ederim.”

“Elbette.” Saçımda çalışmaya devam etmeden önce bir anlığına yanağıma dokundu.

Yirmi dakikanın ardından, şoförün gelmesine sekiz dakikam kalmıştı ki Nicole geriye doğru bir adım attı. “Bitti!” Gülümüyor, yaşaran gözlerini kırptırıyordu. Bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm. Sandalyeden kalkarak banyoya geçtiğimde durdum.

Vay canına.

Şelale örgü bir köşeden başlayıp aşağı doğru kıvrılarak, diğer kulağımın arkasında sona eriyordu. Saçımın üst kısmı örgünün altına sokulmuştu ve geri kalanı omuzlarımdan aşağı dökülüyordu. Saçlarımdan serbest bırakılan tutamları ışıltılı dalgalar halindeydi. Bundan daha iyisini yapamayacağımı biliyordum.

“Teşekkür ederim.” Ona sadece saçım için teşekkür etmiyordum.

“Gel buraya.” Beni kendine çekerek sımsıkı sarıldıktan sonra geri çekildi. “Kızlar ve ben, senin için buradayız. Mia iki yıl önce babasını kaybetti. Bu yüzden Char ile o kadar yakınlaşmışlardı. Char’ın annesi de aynı yıl kanserden öldü. Lisa küçük erkek kardeşini kaybetti. Savannah’nın bakımevinde kalan down sendromlu bir kız kardeşi var. Senin için buradayız dediğimde bunu gerçekten kastettiğimi bil. Hepimiz ne hissettiğini anlıyoruz. Bana güven.” Öne eğilerek gülümsedi. “Gerçekte neler olduğunu bana anlattığın için teşekkür ederim.”

Nicole bana bir kez daha sarıldığında yeniden dağılmıştım ama bu defa iyi bir dağınıklığı.

“Tamam.” Geriye doğru bir adım attı. “Giyin ve erkeğin için ateşli görün.”

Erkeğim.

Nicole gittikten sonra içimi çektim.

Erkeğim. Söylediği kelime zihnimde yankılanıyordu. Stone ile aramızda romantizme dair bir şey yoktu. Birbirimizden nefret ediyorduk, sonra bam! Ölüm bizi aynı yatağa sokmuştu ve hâlâ oradaydık. O anda telefonum titredi.

Şoför gelmişti.

Buna kafa yormaya vaktim yoktu.

Şoförün adı Morpheus'tu.

Bir aramayı cevaplayana kadar şaka yaptığını sanmıştım fakat karşı tarafın ona, *Morph* diye seslendiğini duydum, yani evet; adı Morpheus'tu. Hayal ettiğim Morpheus gibi görünmüyordu. Düğmeli bir gömlek, kot, altına da siyah ve altın rengi deri ayakkabılar giymişti.

Ayakkabılar bir an duraksamama sebep olmuştu ama sorun yoktu.

Beni bir SUV ile alarak stadyuma götürürken, bunu daha önce de yaptığını anlamıştım. Hızla hareket ederek ve hiçbir arabanın geçmemesi gerektiğini düşündüğüm ara sokakları kullanarak, arabayı sekiz numaralı kapının dışına çekti. Sekiz numaraya gitmeye ihtiyacım olduğunu ona söylememiştim ama işte buradaydık. Bu, profesyonel hizmetin somut örneği idi.

“Buyurun.” Bana döndüğünde güneş gözlükleri gözlerini saklıyordu. “Bay Reeves eve onunla birlikte gideceğinizi söyledi, değil mi?”

* Cip tipi bir araba.

DÜŞMANLAR

Biraz zaman aldı ama soruyu bana yönelttiğini fark edebildim.

“Ah. Elbette. Evet.” Hiçbir fikrim yoktu. Önemli değildi. Stone’un bunu planladığını bilmek iyi hissettirmişti.

Artık buna da kafa yormuyordum.

Kaldırımın kenarında, ana kapılara doğru ilerleyen insan kalabalığının içinden ilk önce Georgia’yı gördüm. Uzun boylu bir kadındı ve uzun siyah saçları vardı. Cildi oldukça berrak ve göz alıcıydı. Gizemli Yolculuk’taki* Gina Torres’a benziyordu. Kocasısı da hemen yanındaydı. Gina Torres’ın erkek versiyonu gibiydi ve şu işe bakın ki Morpheus’a benzer şekilde giyinmişti; krem rengi, yakası düğmeli bir gömlekle kot ve deri ayakkabılar.

Arkalarından iki oğlan çıktı, sonra da onları küçük bir kız takip etti.

Apollo. Kız kardeşi. Fakat benim gözüm Jared’m üzerindeydi.

Boyu uzamıştı. Bu mümkün müydü? Ah, evet. Onu en son önceki sene Şükran Günü’nde görmüştüm. Lisenin üçüncü seneğinde olabilirdi ama en az üç santim uzamıştı, belki de daha fazla. İnceydi. Kings şapkası takmış, Kings forması ve Nike şort giymişti, ayaklarını da son model ayakkabılar süslüyordu. Apollo da aynı şekilde giyinmişti.

SUV’den indiğimde dizlerim titreyerek birbirine çarpıyordu.

Beni ilk gören Georgia oldu. Yüzünde parlak bir gülümseme belirirken, yanıma gelerek beni kendisine çekti. Şeftali ve turunçgil gibi kokuyordu. Kollarını sıkıca etrafıma doladı. “Ah, kızım. Dusty.” Geri adım atmadan önce beni tekrar sardı. Bir gözyaşı damlasını elinin tersiyle sildi.

Ellerini omuzlarıma yerleştirip bir süre beni tuttu, bakışları üzerimden ayrılmıyordu.

* Serenity, 2005 yapımı aksiyon ve macera filmidir.

“Çok güzelsin.” Eliyle yüzümün yan tarafını avuçladı. Dudakları üzgün bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Ardından ağzı gerildi, çenesi titremeye başlarken yaşlar da eşlik etti.

Kocası öne çıkarak bir kolunu eşinin omuzlarına dolayıp onu kendisine çekti ve bana bakarak başını salladı. “Tanıştığımıza memnun oldum, Dusty.”

Belime bir çift kol dolandı.

Aşağı doğru baktım.

Koyu renkli, kıvrıcık saçları gördüğümde bir an düşünmek zorunda kaldım. Apollo ve Angelina. Apollo’nun küçük kız kardeşinin kaç yaşında olduğunu hatırlayamıyordum ama kafasını kaldırıp baktığında, yüzünde ılık saçan bir gülümseme vardı. “Merhaba! Annen sana gerçekten toz adını mı verdi?”

Apollo inledi. “Angie, bunu söylememen gerekiyordu.”

“Ne? Jayjay bana öyle söylemişti.”

Jayjay.

Diz çöküp Angie’ye sarılarak kulağına fısıldadım. “Hayır ama Jared düşkün olduğu küçük kızlara böyle olduğunu söylemeyi sever.” Geri çekilerek ona göz kırptım.

Sekiz yaşında olduğunu tahmin ettim çünkü gözleri büyürken kızarmaya başlamıştı.

Ayağa kalkıp gözlerimi erkek kardeşime çevirdim.

Gözyaşlarını geri göndermek için uğraşıyordu.

Benim gözlerim de kızarmış olmalıydı, yaşlar akmak üzereydi. Onlarla savaşmadım. Jared gözyaşlarımın serbest kaldığını gördüğünde, kendininkileri de daha fazla tutmadı. Elindeki kola şişesi kaldırırma düşünce gözlerini ona dikti.

Jared’ın onu gerçekten gördüğünü düşünmüyordum.

DÜŞMANLAR

Ona doğru giderek nefes bile almadan Jared'ı kendime çektim. "Merhaba." Kollarımı etrafına sıkıca sardım.

Kaskatı kesilmişti. Bedeni çok inceydi. Uzun boyluydu ama lanet olsun ki zayıftı. O da kollarını bana doladığında, güçsüz olmadığını anladım. Vay canına. Güçlüydü. Son derece güçlüydü. Yüce İsa. Beni o kadar sıkıyordu ki neredeyse tutuşu altında ezilecektim. Bedeninin titremeye başladığını, ardından omzumun ıslandığını hissettim. Ona daha da sıkı sarıldım. İkimiz de aramızda onların anılarını eziyor gibiydik. Gail'in ve babamın. Onlar kimdi? Eğer biraz daha sert sarılsaydık, onları yok edebilir ya da hayata döndürebilirdik. Değil mi? Bu işler böyle yürümüyor muydu?

Hayır. Biz daha sıkı sarıldıkça gözyaşları daha hızlı akıyordu.

Hepimiz darmadağın olmuştuk. Angie dışında. Jared ve ben birbirimizden ayrılırken, o dökülen kolanın akmasını önlemeye çalışıyordu.

Georgia. Bud. Apollo bile gözyaşlarını tutmakta zorluk yaşıyordu. Jared'ın gözleri kızarıp şişmişti. Benim daha kötü göründüğümü tahmin etmek zor değildi. Hepimiz daire şeklinde dikiliyorduk. Jared'ın elini bırakmamıştım. Georgia yanıma gelerek bana yeniden sarılırken, elini sırtımda rahatlatıcı bir şekilde hareket ettiriyordu.

Ve Angie. O da ağlamaya başlamıştı çünkü kola kaldırımdan akmayı *kesmiyordu*.

"Ah, canım." Georgia kızının neden ağladığını fark ederek güldü. Sonra onu kucağına aldığı anda kocası Angie'nin parmaklarını temizlemesine yardım etti.

Jared sadece bana bakıyordu. "Seni görmek güzel."

Kahretsin.

Ah, evet. Boğazım yeniden düğümleniyordu. "Seni de."

Jared başını öne eğdi.

Angie, “Çişim var!” diye bağırdı. Yanımızdan geçen birkaç kişi bunu duyunca kıkırdadı. Genç bir kız burnunu kırıştırdı. “İy.”

“Hey, o benim kız kardeşim.”

Evet. Bu ses Apollo’dan gelmemiştir. Yanımızdan geçen kız durup Jared’ı incelemeye başladığında, hoşlantısının çoktan başladığını görebiliyordum. Ayrıca neden Angie’nin ona hayran olduğunu da görebiliyordum. Jared tamamen kızgındı, köpürüyordu ve çok şirindi.

Çok fazla kalp kıracaktı.

Kız, “Üzgünüm,” dedi.

Yürümeye devam ettiğinde Angie homurdandı. “O sahte bir özürdü. Gerçekten kastetmedi.” Sesini yükselterek, “Gerçekten kastetmedin!” diye bağırdı.

Georgia, “Ah, Yüce Tanrım,” dedi.

Apollo gülüyordu. “Benim de çişim var. Şey, biraz ilerleyebilir miyiz?”

Bunu duyunca öne çıkarak kapıyı tıklattım. Güvenlik görevlisi kapıyı açıp kim olduğumuzu doğruladıktan sonra bizi içeriye soktu. Lavaboya yapılan hızlı bir ziyaretten sonra koltuklarımıza götürüldük.

29. BÖLÜM

Stone'u maça hazırlanmak için koşarken izlerken bunu canlı canlı izlemenin nasıl bir şey olduğunu unuttuğumu fark ettim.

Kıyamet günü gibiydi. Eskiden kasabada da böyleydi, tabii şu anda on kat daha gürültülüydü ama kahretsin. Formasının içindeki omuzluklar, o kalçalar. Vay canına. İçimde pek çok duygu yaşıyordu ancak sadece dün gece üzerimde ve içimdeyken nasıl hissettirdiğini hatırlıyordum.

İçimde yanan pek çok duygu vardı.

Dudaklarım kurumuştı. Bakışlarımın açlıkla dolu olduğunu biliyordum çünkü *kahretsin*, Stone *ateşliydi*. Fotoğrafı dev ekranda görüldüğünde gözleri alev alev yanıyordu, kare şeklindeki çenesi sertti ve kaşlarını hafifçe çatmıştı. Yine de kısa saçlarıyla, evet, lanet olsun ki fazla ateşliydi.

Jared buluştuğumuz ilk andan sonra benimle pek konuşmamıştı. Apollo ile birlikte gülüyorlardı. Ya telefonlarıyla bir şeyler yapıyorlar ya da sahayı işaret ediyorlardı. Başlama vuruşundan hemen önce Jared ve Apollo, Bud ile birlikte büfeye gittiler. Georgia aşağıya inerek Jared'in yanındaki koltuğuna oturdu.

İçimden bir ses maç boyunca orada kalacağını söylüyordu.

Angie koşarak kendisini annesinin kucağına attı.

“Ah.” Georgia gülerek Angie’nin dalgalarından birkaçını dağıttı. “Biraz konuşuruz diye umuyordum. Maçtan sonra ne yapıyorsun?”

Ona bakarken kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

“Stone eğer fotoğraf çekilmek istiyorsak sahada buluşmamızı teklif etti. Uçuşumuz sabah çok erken olduğundan dolayı doğrudan otele gidip yatmak zorundayız. O yüzden maçtan sonra bir yerlere gitmek yerine, onu görmek için sadece sahaya ineceğiz. Jared ve geleceğiyle ilgili konuşmak istedim.”

Göğsüm sıkıştı. “Neyle ilgili?”

“Evlat edinme. Bunu yapacak olmamızı hâlâ sorun etmediğinden emin olmak istedim.” Konuşmadan önce tereddüt ediyor gibiydi ancak ardından, “Jared’in kararsız davrandığını biliyorum ve ikinizin de yaşadığı şeylerden sonra bunun normal olduğunu düşünüyorum,” diye ekledi.

Cevap vermedim, nereye varmak istediğini anlamıyordum.

Angie’nin birkaç buklesini kulağının arkasına sıkıştırırken devam etti. “Gail ve ben, yaklaşık bir yıl önce konuşmuştuk. Vasiyetlerinde Jared’in nereye gitmesini istediklerini özellikle belirtmediklerini biliyorum ama onunla konuşmuştuk. Jared’ı ailemize katarsak mutlu olacağını söylemişti.”

Dudağını ısırıldığını gördüğüm anda durumun farkına vardım. Kendini suçlu hissediyordu.

Elimi koluna koyarken hafifçe titrediğini hissettim. “Benim için sorun yok. Jared ve ben birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz. Annesi beni çok kez aradı. Son birkaç yıldır onu babam yetiştirdi. İkimizin de birbirimizi tanıması gerekiyor ama sizinle mutlu olduğu sürece ben de mutluyum. Sizin zaten bir aileniz, yerleşik bir düzeniniz, kariyerleriniz var. Ayrıca harika ebeveynler olduğunuzu biliyorum. Bu çok belli.”

DÜŞMANLAR

Yanaklarından daha fazla yaş aktı. Ağzı titreyince dudaklarını birbirine bastırdı. “Bu konuda ciddi misin?”

“Evet.” Ciddiydim.

Durdu, kafasını çevirip bir süre Stone’u izledi. “Sen ve o, siz çocuklar...?”

Aman Tanrım. Yalan söylemek istemiyordum ama ona ne yaptığımızı anlatmak da tercihim değildi.

“Evlilik bahsi veya...?” diye ekledi.

Ah! Şimdi her şey anlam kazanıyordu. Benimle konuşmaya devam etmesi, Jared’ı evlat edinmeleri konusunu sorun etmediğimden emin olması, şimdi de konuyu buraya getirip evliliği sorması.

Oturuşumu dikleştirerek açık bir şekilde konuşmaya başladım. “Ne yaptığımı bilmiyorum. Şu anda odaklandığım tek şey, her seferinde bir günü atlatmak. Eğer Stone ile evlenip Jared’ı istediğime karar verebileceğimden endişeleniyorsan...” Derin bir nefes aldığında, devam ettim. “Sana bunun olmayacağını garanti ederim. Jared’ın sabit ve düzenli bir aileye ihtiyacı var. Şu anda ona bunu verebilecek olan kişi ben değilim.”

“Ah, tatlım.” Elini koluma koydu.

“Fikrimi değiştirip Jared için seninle savaşağım konusunda endişelenmene gerek yok. Benimle, sizinle olduğundan daha iyi olacağına gerçekten inanmadıkça bunu yapmam ve bunun olacağını da düşünmüyorum. Jared’ı benimle olması için zorlasaydım onu incitmiş olurum.”

Hareketsiz kaldı.

Etrafımızdaki kalabalık sağır ediciydi. Hoparlörlerden yüksek sesle *hiphop* müzik çalıyordu. Amigo kızlar dans ediyor, maskotlar etrafta dolaşarak insanlara el sallıyordu. Oyuncular ısınmalarını bitiriyorlardı ama tüm bunlar bir anda önemini yitirdi.

Georgia beni anlıyordu. Ben de onu anlıyordum.

Hem Gail'i kaybetmenin yasını tutuyordu hem de başka bir oğlu daha sevmeye can atan bir anneydi. Ve ben... beni de görüyordu. Ne gördüğünü bilmiyordum ama bana bakarken yüzünde bir ifade belirdi. "Ah, bebeğim." Bana doğru uzanıp bedenimi kendine çekti. Angie kucaklaşmanın arasında kaldığı için cıyaklayıp kaskatı kesildikten sonra güldü. Kıpırdanarak o da küçük kollarını bana doladı. Sadece bir koluma yetişebilmişti ama kafasını karnıma yaslamıştı.

Gülümsedim. Georgia kıkırdadı. Angie de gülerek, "Saçın yüzümü gıdıklıyor," dedi.

Georgia beni bırakıp arkasına yaslandığında yüzünden ne kadar rahatladığını görebiliyordum. Eliyle kolumu aşağı yukarı okşadı. "Senin için de buradayız. Bunu bildiğinden emin olmak istiyorum. Eğer izin verirsen devreye girip diğer annen olmaya *tamamen* hazır ve istekliyim. Tabii ki sen istediğin sürece."

Tuttuğumu fark etmediğim düzensiz bir nefes verdim. Anelik teklifini duymak güzeldi ama ne kadar iyi bir abla olduğumla ilgili kendi duygularımla uğraşmakla meşguldüm. Jared'ın burada olmamasını fırsat bilerek, "Jared nasıl?" diye sordum. "Gerçek anlamda?"

"O-"

"O burada!"

İkimizde hareketsiz kaldık, ses Jared'a ait değildi.

Annesinin kucağındaki Angie kenara kayarak işaret ediyor ve el sallıyordu. Bağırarak, "Jared! Apollo!" diye ekledi.

Daha yukarıda olan ikili merdivenden iniyorlardı. Elleri kola ve patlamış mısırla doluydu. Birkaç sosisli sandviç de gördüm. Bir pizza. Hayır, iki pizza vardı.

Koltuklara vardıkları anda Angie bizi işaret etti. "Senin hakkında konuşuyorlardı."

DÜŞMANLAR

Bir dilim pizzayı ağzına götürmek üzere olan Jared dondu. “Ne?”

Georgia ayağa kalktı. “Ah, bir şey yok. Kız kardeşin nasıl olduğunu soruyordu. Hepsi o kadar.” Kendi koltuğuna geçmeden önce uzanarak Jared’in elindeki yiyecek ve içeceklerden birazını aldı. “Hadi, Ang. Tekrar yerimize oturalım.”

Apollo geldi.

Merdivenden yukarı doğru bakan Jared onu bekliyordu.

Sonra Apollo’nun babası gelerek önce benim sonra da oğlunun yanından geçti. “Çekildiğin için teşekkürler, evlat.”

“Önemli değil, baba.” Apollo pizza diliminin geri kalanını ağzına attı.

Jared, ben en sonda olduğum için etrafımdan dolaşarak yanıma oturdu.

Oyuncular sıraya girerek marşı söylemek için hazırlanırken, Jared hepsini bekledi. Marş bitip kaptanlar sahada koşmaya başladığında, seyirciler çılgına döndü ve o sırada Jared bana baktı. “Nasıl olduğumu bilmek istiyorsan bana sor.”

“Öyle bir şey değildi. Georgia seni onlardan alabileceğimden endişeleniyordu.”

“Neden alacaksın ki?” diye tersleyip bir sosisli sandviğin yarısını ağzına tıktı. İki ısırık daha ve sandviç bitmişti. “On yedi yaşındayım. Bir sene bile olmadan yetişkin olacağım. Kim benim için savaşmak ister?”

Takımlar yerlerini almaya başlarken Jared arkasını dönmek üzereydi. Belves takımı Kings’e karşı oynuyordu. Stone orada bir yerde topu yakalamak için hazırlanıyordu. Jared’ı tamamen dönmeden durdurdum.

“Sen neyden bahsediyorsun? Montroselarla olmak istediğini sanıyordum?”

Çenesi kasıldı, öfkeli bakışları sahadaydı. “Evet. Yani, evet.” Ses tonu sertti. Oradaki öfkeyi duyunca Georgia’nın bana ne söyleyeceğini anlamıştım. “Şu an sahip olduğum tek kişi sensin. Demek istediğim, sırf seni görmek için bile buraya, maça gelmek zorunda kaldık.”

Kalbim kırıldı. Parçalara ayrıldı ve ayaklarımızın dibine bir milyon parça olarak yayıldı.

Tek kelime etmedim. Onu tutup kendime çekerek kollarımı etrafına doladım. Bir sosisli sandviç aramızda ezildi. Orada ayrıca içecek bir şey olmamasını umdum. Bir yerlerde bir cips paketi olduğunu biliyordum, büyük ihtimalle Jared’in cebindeydi. Ezilme sesini duymuştum.

Ona daha sıkı sarıldım.

“İki gün önce, tıbbi olarak seyahat edebilecek hale geldiğim anda yanına geleceğime dair bir karar almıştım.”

Kaskatı kesilerek kulağıma, “Gerçekten mi?” diye fısıldadı.

Ona sadece daha da sıkı sarıldım. Bu çocuk. O benimdi. Gail’indi. Gail de benimdi. Babamındı. Biz bir aileydik.

“Gerçekten,” dedim boğulur gibi. “Gelmememin tek sebebi, Stone’un sizin buraya geleceğinizi söylemesiydi. Beyin sarıntısından sonra yola çıkabileceğim ilk gün, bugündü.”

“Ah.” Neredeyse utangaç bir şekilde başını öne eğdi. “Ve onlarla kalmak istiyorum. Bunu söylediğim için üzgünüm.”

Tamam.

Evet.

Kafası karıştı. Benim de öyleydi. Beni istiyordu ama onları da istiyordu. Hâlâ çocuktu. On yedi yaşındayken her şey yoğun ve bunaltıcı gelirdi. Fakat bunu yapabilirdim. O da yapabilirdi.

Ellerimi yüzünün iki tarafına koyarken alnımı onunkine yasladım. “Sen ve ben.” Gözlerinin benimkilerin içine baktığından emin oldum, gerçi benden çok daha uzun olduğu için

DÜŞMANLAR

onu aşağı çekmek zorunda kalmıştım. “Bunu çözeceğiz ama ben sana sahibim. Sen de bana.”

Önce tereddüt etti ama sonra benimle birlikte başını salladı. “Tamam. Evet.”

“Tamam mı?”

“Tamam.”

Yeniden sarıldık. Bu defa Georgia’nın rolünü üstlenmiştim ve tek istediğim hayatının geri kalanı boyunca ona sarılmaktı. Her şeye karşı kalkanı olmak, onunla ilgilenmek, korumak, sevmek, yol göstermek, meydan okumak istiyordum ama hepsinden çok, Jared’in iyi olmasını istiyordum. Bu bir numaralı işimdi.

Geri çekildi ve eliyle gözlerini hafifçe silerek kafasını çevirdi. Kalabalıkla birlikte biz de oturana kadar elini birkaç kez daha hareket ettirdi. Başıyla sahayı işaret etti. “Sen ve Reeves. Sana iyi davranıyor mu?”

Başka bir *Aman Tanrım* anı yaşıyordum ancak bu daha çok *ah, siktir* gibiydi. Dudaklarımdan biraz yüksek sesli bir gülüş kaçtı. Hafifçe dizine vurdum. “O ve ben... Evet. Biz... evet.” O anda olabilecek en iyi dikkat dağıtıcıyı fark ettim. “Bak! Çoktan sayı yaptılar!”

Apollo, Jared’in üzerinden bağırdı. “Senin çocuk topu kaparak koştu. Lanet olası oyun ve sayı!” Kafasını arkaya attı. “BAS-TIR, REEEEVES!”

Etrafımızda toplu bir tezahürat yükseldiğinde, Jared sırtıttı ve Apollo ile birlikte gülmeye başladı. Bir anlığına, sadece bir anlığına dünyadaki her şey yolundaymış gibi göründü.

Onunla buna benzer daha çok ana sahip olmaya yemin ettim.

30. BÖLÜM

Sayı yapmak için üç dakikamız vardı. Kings yirmi bire on yedi gerideydi. Belves üç kez kale çizgisini geçerek gol atmış, her biri için de ekstra birer sayı kazanmıştı. King ise kaleyi sadece iki kez geçmiş, bir tane de alan golü* atmıştı. Topa hâkimlerdi ama bu sadece elli yarda** çizgisinde geçerliydi. Çoğunlukla bir koşu oyunu olmuştu. Ekstra bir şeylere ihtiyacımız vardı.

“Lanet olası topu atmazlarsa oraya gidemeyiz!” Jared son periyotta sürekli aynı konuda şikâyet edip duruyordu. Elleri artık temelli olarak başının üzerinde birleşmiş haldeydi. Bakışları skor tabelası ve oyun arasında gidip geliyordu.

Bana gelirse, kalbim artık göğsümde değil; boğazımda atmaya karar vermişti.

Stone’u düşürüp duruyorlardı. Tekrar ve tekrar.

Birkaç hafta önce olsaydı tezahürat yapıyor olurdum. Şimdiyse onu aşağı indirip duran o herifleri yere fırlatmak istiyordum.

Top bizdeydi.

* Amerikan Futbolunda ayakla vurulan topun, kale direklerini birleştiren çubuğun üzerinden geçirilerek yapılan skordur.

** “Fifty-yard line” terimi Amerikan futbolunda, sahanın orta noktasını belirtir. Amerikan futbol sahası toplamda 100 yardadır ve 50-yard çizgisi, sahayı iki eşit parçaya böler.

DÜŞMANLAR

Top geri pasla geldi. Colby topu verecekmiş gibi görünüyordu. Hızlı koşucuları onun yanından geçti ama bu bir kandırmacaydı! Numaraydı. Hızlı koşucuları Cortez topu aldı ama hayır almamıştı. Kesinlikle almadı. Bir dakika. Stone neredeydi?

Ortadan koşarak geliyordu.

ONU İZLEYEN KİMSE YOKTU!

Başını öne eğmiş koşuyordu.

Bakışlarımı hemen Colby'ye çevirdim. İzliyordu.

Savunma oyuncusu, Cortez'in peşinden gidiyordu.

Her şey birkaç saniye içinde oldu.

Topun Cortez'de olmadığını fark ettiler. Bakıyorlardı ve... Colby'nin eli geriye gidip topu fırlattı.

Çok güzel bir spiraldi ve herkes ayağa fırlamıştı. Demek istediğim, hepimiz zaten ayaktaydık ama eğer yeniden ayağa fırlayabilseydik, bunu yapardık.

Top hızla yükseldi, gitti, gitti, gitti ve sonra alçalarak...

Hedefini buldu!

Stone arkasına baktığında... ONU İZLEYEN KİMSE YOKTU. Yukarı doğru zıplayıp topu yakaladı ve göğsüne doğru mükemmel bir şekilde tutup aşağı inerek koşmaya başladı.

Bir dakika.

Bir Belves oyuncusu onu hedef almış şekilde geliyordu. Savunma oyuncuları da görmüş, hızlı ve sert bir şekilde ilerliyorlardı.

Ben bağıırıyordum. Herkes bağıırıyordu.

Yirmi.

On beş.

On.

Savunma oyuncusu tam olarak oradaydı, Stone'a odaklanmıştı.

Kollarını açtı. Stone'u düşürmeye hazırlanıyordu ama Stone durdu. Kendi etrafında dönüp kalçalarını çevirerek savunma oyuncusunun hemen arkasına daldı.

SAYI!

Aklımı kaçıırıyordum.

Herkes aklını kaçıırıyordu.

Kings kazanmıştı. Zaman yoktu. Tanrım. Zaman var mıydı?

Evet. Zamanları vardı. İki dakikanın biraz üzerindeydi. Her şey olabiliirdi.

Sıraya giriyorlardı. Atış yapıldı. Kings şu anda yirmi dörde yirmi bir öndeydi.

Jared eğilmiş bir halde inliyordu. Elleri hâlâ başının üzerindeydi. Farkında olmadan saçlarını yolmadığından emin olmak için bir kere ona baktım ama hayır, saçları hâlâ yerindeydi. "Eğer bir alan golü atacak kadar yaklaşırlarsa boku yeriz," dedi.

Boku yemezdik, sadece uzatmalara giderdik.

Hafifçe sırtına vurdum. "İyi olacağız. Her şey yoluna girecek." Doğruyu söylemek gerekirse kusmaya en az onun kadar yakındım.

Diğer takıma engel olmaları gerekiyordu. Jake'in koştuğunu fark edince bağırmaya geri döndüm.

Sıraya girdiler. Topu oyuna soktular ve sadece birkaç santim ileri vurdular. Bunu her defasında tekrarlasalar da vakitleri tükeniyordu, bir şeyler yapmaları gerekiyordu. Kings savunması büyük çoğunlukla onları tutmayı başarıyordu.

"Topu atacaklar. Atmak zorundalar." Jared şapkasını ağzına sokmuş arkasındaki ipi ısıırıyordu. "Atamazlar." Eli aniden kolumu tutarak sıktı. "Bolston'ı maçın büyük kısmında tuttular."

Konuşmayı kesti.

Belveslerin oyun kurucusu çizginin gerisinde hareket etti.

DÜŞMANLAR

Bolston hızla ileri fırlayarak yan taraftan koşmaya başladı. Yalnız görünüyordu... Gözlerimle sahayı taradım. Yalnızdı. Hayır. Değildi. Yakalamak için depar atan Bilson'dı.

Oyun kurucuyu arayıp bulduğumda top çoktan havadaydı. Kötü bir dejavu hissi ağzıma safra dolmasına neden oldu.

Hayır, hayır, hayır. *Ya topu kaçırın ya da kapın.* İkisinden birini yapmaları gerekiyordu.

Sonra top aşağı inmeye başladı. Stone'un yaptığı gibi Bolston da dönüp topu takip ederek ona doğru uzandı. Tam dokunmuştu ki... *bam!* Jake ona çarpınca top elinden kayıp çimlere düştü.

Süre gitgide azalıyordu, artık sona yaklaştığımızda Jared derin bir rahatlamaıyla içini çekti. Karşı takım bir kez daha topu oyuna soktu ama iş bitmişti. Süre doldu. Maç bitti.

Kings kazanmıştı.

Jared yüzündeki teri silmek için şapkasını kullandı. "İyi bir maçı." Sırıttı coşkuluydu ama bakışlarında bir sersemlik vardı. "Stone üç golde de koştu. Bu maçın MVP'si seçilecek." Coşkulu gülümsemesi daha da parlak bir hal aldı. "Siktir, müthiş biri."

Öyleydi ama söylediğim şey, "Küfretme," oldu.

Jared bana bakarak sadece sırıttı.

"SAHAYA İNEBİLECEĞİZ!" Apollo kendini Jared'ın sırtına attı.

Jared gülerek onu yakaladı ve ikisi birlikte zıplamaya başladılar. Apollo'nun yumruğu havadaydı.

Bir görevli bizi sahaya götürmek için yanımıza geldi.

Etrafımızdaki insanların dikkatini çektiğimizin farkındaydım. Kim olduğumu anlamaya çalıştıktan sonra bir kişinin gözlerinde beni tanıdığında oluşan parıltıyı gördüm. Koluyla

* Açılımı *Most Valuable Player* olan terim "En Değerli Oyuncu" anlamına gelir. Futbol ve basketbol turnuvalarının ardından en başarılı oyuncular bu ödülü alır.

arkadaşını dürttü ama ben çoktan koltukların arasında ilerlemeye başlamıştım. Ensem zaten yanmaya başlamıştı ve gittikçe daha fazla ısınıyordu.

Stone'u görmek için aşağı iniyorduk.

Orada kameralar ve gazeteciler vardı.

Stone, Jared'a ilgi göstermek istiyordu ama benim üzerimde de ilgi olacaktı. Jared, Apollo ile birlikte yanımdan geçerken heyecanı yüzünden okunuyordu. Uyumak üzere olan Angie, babasının kucağındaydı. Georgia'nın da gözleri heyecanla irileşmişti. Diğerlerini takip etmeden önce aniden bana sarıldı.

Kalbim erkek kardeşim adına yerinden çıkacak gibi atıyordu ve ben sadece takip ederek onu yakalamaya çalışıyordum. Kalbim şu anda Jared'a aitti. Tamamen.

Sahaya götürüldüğümüzde ortalık tam da düşündüğüm gibiydi. Tamamen kaos içindeydi.

Neredeyse her köşede bir röportaj yapılıyordu.

Büyük bir kalabalık oluşmuştu ve tam ortasında Stone vardı. Kadının biri ESPN logolu bir mikrofonu yüzüne tutuyordu. Stone başını sallayıp konuşurken, kafasını kaldırıp baktığında bizi gördü ve sıırtmaya başladı.

"Selam!"

Bu Stone'dan gelmemiştı. Arkama döndüm.

"SİKTİR!" Jared nefes alamıyordu.

Yanında taşıdığı kaskıyla bize doğru gelen Colby'ydi. Gülmseyerek bana kafasını salladı ve yanımdaki Jared'ı işaret etti.

"Kardeşin bu mu?"

Evet.

Konuşamıyordum.

Ünlü birini tekrar görünce donakalmıştım. Tıpkı mutfaktaki olay gibiydi ama çok daha abartılısıydı.

"Hımm-mmm." Dudaklarımdan sadece tiz bir ses kaçtı.

DÜŞMANLAR

Colby gülümseyerek elini uzattı. “Ablanla dün tanıştım. Sen Jared mısın?”

Jared da konuşamıyordu. Elini sanki bir robotmuş gibi uzattı. Colby’nin elini sıkarken önce ikisinin birleşmiş ellerine sonra yeniden Colby’nin yüzüne baktı. Ardından gırtlaktan gelen bir sesle, “Ah, siktir. Sen Colby Doubard’sın. Ben Jared,” dedi.

“Biliyorum. Merhaba. Tanıştığımıza sevindim.” Kafasıyla beni işaret etti. “Ablan aşırı iyi yemek pişiriyor.” Bana döndü. “Sana sarılırdım ama sanırım Reeves kolumu kopartır.”

Göğsümdeki bir şeyler heyecanla kanat çırpmaya başladı.

Georgia’nın arkamdan içini çektiğini duydum.

Colby, Apollo ve ailesinin geri kalanıyla el sıkıştı. Onunla fotoğraf çektiler. Jake de yanımıza geldiğinde neredeyse tamamen aynı tepkiler verildi, sadece bu defa Georgia aşırı hatta belki de hepimizden fazla heyecanlanmıştı. Kocasını kulağına eğildi. “Geçen seneden beri ona biraz âşık.” Sırıttırıyor olması, evliliklerinin ne kadar güzel olduğunu bir başka kanıtıydı. Kıskançlık ya da güvensizlik yoktu. Hatta Jake onun elini sıkarken neredeyse karısı kadar heyecanlıydı. O sırada Angie uyandı. Dönüp baktı ve Jake Bilson ile yüz yüze gelince gözlerini kırıştırdı.

Birden ağlamaya başladı.

Herkes gülüyordu.

O anda belime dolanan bir kol hissettim, ardından terli ve kokan bir göğse doğru çekildim. Fakat kahretsin ki bu terli ve kokan göğüs bile muhteşemdi. Stone eğilerek yüzünü boynuma gömdü. “Siktir. İyi hissettiriyorsun.”

Kalbim tekledi, neredeyse duracakmış gibi oldu ve sonra göğsümdeki kanatlar tüm bedenimi işgal ederek çırpınmaya başladı.

Geri çekilerek ona donuk bir bakışla baktım. Gülümsemeye çalışıyordum ancak düzgün olup olmadığından emin değildim. “Harikaydınız.”

Yüzümdeki bakışları koyulaştı. Kulağıma eğilerek, “Eve dönmek için sabırsızlanıyorum,” diye fısıldadı. Sonra geri çekildi ama eli aşağı doğru kayarak hafifçe kığımın üzerinden geçtiğinde, bunun kasıtlı bir hareket olduğunu anlamıştım. Yüzümde özel bir gülümsemeyle geri çekilirken aşağıya baktım.

Jared ve Apollo, Stone için deliriyordu. Colby ve Jake ile yaşadıklarının aynısıydı. Fotoğraflar çekildi. Kıyafetleri dahil sahip oldukları her şeyin üzerine Stone’un imzasını attırdılar.

Georgia yanıma yaklaştı. “O çok leziz.” Şu anda başını omzuna koymuş Angie’yi taşıyor ve sırtını okşuyordu. Bakışlarıyla Stone’u inceledi. “Vay canına. Biliyorsun, yaşadığımız yerde onun hakkında çok şey duyuyorduk. Ailesiyle tanıştım ama aynı sosyal çevrede olmadığımız için ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Jared’ın ona hayran olduğunun farkındaydım ama endişeliydim. Kendini beğenmiş falan olacağını düşünmüştüm. Orada okula gittiği sırada pek iyi bir insan olmadığını duymuştum. Ama şimdi onu görünce yanıldığıma memnun oldum.” Bana doğru kafasını salladı. “Senin hakkında yanıldığım için de mutluyum. Sana nasıl baktığımı gördüm. İkiniz her ne yapıyorsanız, o *tamamen* buna gönüllü. Farkındasın, değil mi?”

Geriye doğru bir adım attım.

Amacım bu değildi. Tepkim içgüdüsel oldu ancak Georgia bunu fark ettiğinde, bakışlarından acı bir ifade geçti. Bir şey söyleyip bunu düzeltmeyi deneyemeden, yeniden bir kol belime dolandı. Tekrar Stone’un göğsüne çekildim.

Yanımda biriyle konuşmaya devam ederken, yüzümü göğsüne yaslayarak beni kendisine sabitledi.

Diğer koluyla birini ya da bir şeyi işaret ettiğini hissedebiliyordum. Eliyle başımın arkasını tutarak bana baktı. “Biraz daha dayan. Beklemeniz için sizi bir odaya alıracam.”

Büyük ihtimalle bu anın yüz tane fotoğrafının çekileceğini bilerek ona iyice yaslandım. Belki de sadece bir tane çekilirdi

DÜŞMANLAR

Gereken sadece bir taneydi. Yine de ne kadar uğraşsam da geri çekilemiyordum. Öte yandan bu andan kaçış yoktu çünkü bu tamamen Jared içindi.

Georgia yanıma yaklaşp koluma dokundu. “Biz gidiyoruz. Bu ufaklığın gerçekten yatması gerekiyor, saat dörtte kalkmak zorundayız. Bizim için kısa bir gece olacak.”

Stone’un sığınağından çıktım ve vedalaşmak için ona sarıldım. Apollo bile bana sarılmıştı. Angie kollarını sıkıca boynuma dolayarak, “Erkek arkadaşın tatlıymış,” dedi. Sonra annesinin göğsüne sokulmaya geri döndü.

En sonda Jared vardı.

Yüzündeki adrenalin ve heyecan karışımı ifadenin yerini şimdi hüzn almaya başlamıştı.

Kafamı iki yana sallayarak ona sıkıca sarıldım. “Hayır. Öyle hakma. Gelip seni görme sırası bende. Tamam mı?” Geri çekilerek alnımı onunkine yasladım. “Anladın mı? Üzülmek yok. Hiçbir şey için. Daha sonra bana mesaj at.”

Başıyla onaylasa da eliyle gözyaşını silerek bana sıkıca sarıldı. “Seni seviyorum, abla.”

Ah.

O kelimeler.

Eğer bunu yapmazsam gözyaşlarımın önüne geçemeyeceğimi bildiğim için gözlerimi kapattım. Geri çekilirken uzanıp elini tuttum ve sıktım. “Ben de seni seviyorum.”

Son bir el sallamayla Georgia ailesini kalabalığın arasında ilerletti. Sadece ikimiz kaldığımızda Stone öne eğildi. “İyi misin?”

“Olacağım.”

Ve bunu gerçekten kastederek söyledim.

31. BÖLÜM

Kapı açılıp Stone içeri girmeden önce bir saat daha geçmişti. “Hazır mısın?”

Kanepenin üzerine kıvrılmıştım. Beni daha öncekiyle aynı bekleme odasına götürmüşlerdi. Orada bekleyen birkaç kişi daha vardı ama hepsi teker teker gitmişti. Son otuz dakikadır tektim ve kanepede cazip gelmeye başlamıştı.

“Evet. Selam.” Ona uyumlu bir şekilde sııttım ve nasıl görünüyorsam bu Stone’nun gülmesine neden oldu.

Kapıyı bırakıp içeri girdi ve hâlâ oturduğum kanepeye yaklaştı. Yığılır gibi yanıma oturup tek kolunu kanepenin arkasına uzattı ve böylece ben de onun üzerine gömülmek istedim.

Tüm vücudunuzda hissettiğiniz türdeki esnemelerden biri ağızımdan kaçarken gözlerimi kapattım.

“Colby bizi evine davet etti. Bunun yerine eve gitmek istediğini düşünüyorum?”

Ev.

Artık bir evim yoktu.

Aniden tamamen uyanık hissettim. “Evet. Hazırım.”

Kaşlarını çattı. “İyi misin?”

DÜŞMANLAR

“Evet.” Çok iyiydim, hatta ona başparmağımı kaldırmayı denedim.

“Açlıktan ölüyorum. Yemek için bir yere uğramak istiyorum.”

Yan yana yürüyerek odadan çıktık. Stone arka taraftaki otoparka gelene kadar beni bir labirentin içinde yönlendirdi. İnsanların çoğu gitmişti ama hâlâ orada olanlar da vardı. Stone’u dikkatle inceliyorlardı. Orada çalışanlar bile.

O özel biriydi.

Bu, onu gören herkesin başına geliyordu. Sanki havada görünmez bir cızırtı vardı ve sebebi de onun ünlü olması değildi. Stone’da daha farklı olan; aurasından gelen bir şeyler vardı. O şey insanlara onu fark etmelerini, ona dikkat etmelerini ve onu hatırlamaları gerektiğini fısıldıyordu. Stone, tarihte her zaman yaşatmak isteyecekleri türden bir adam olacaktı.

Ya da belki de bu sadece benim düşüncemdi. Belki de bu anlara dikkat etmeyi biliyordum çünkü benim için her zaman bir hatıra olacaktı.

İki türlü de insanlar onu gördüklerinde duruşlarını düzeltiyorlardı. Gülümsemeler daha hızlı geliyordu. Eğer insanlar Stone yanlarından geçerken konuşuyorsa, o selam verdiğinde sanki en baştan beri ona dikkat ediyorlarmış gibi karşılık verebilmek için hemen konuşmayı bırakıyorlardı.

Çıktığımız zaman da, otopark görevlisinin yanında durduğumuzda da, yiyecek bir şeyler aldığımızda da durum aynıydı. Ve bu sadece bir gecede olanlardı. Sadece bir gün. Stone’un hayatındaki bir hafta sonu. Sakinliğini korumayı nasıl başarıyordu bilmiyordum ama yapıyordu. Oldukça sakindi.

Evinin içine girdiğimizde tezgâha aldığı yemeği, onun yanına da anahtarlarını koydu. “Bir şey içmek ister misin?”

“Su.”

“Şarap falan istemiyor musun?”

Başımı iki yana salladım. Arabayla eve gelirken uykum gelmişti. Kırk dakika uzaklıkta yaşıyordu, trafiğin yoğun saatlerinin sonuna denk gelmiştik ve saat şu an gece yarısına yaklaşmıştı. İkimize de bir bardak su doldurduktan sonra sandviçini açmaya gitti. Tabağa koyduğu sırada dokunulmamış yemeğimi gördü. “Aç değil misin?”

“Hayır.” Bir daha esnedim. Yüce Tanrım.

“Önceki uykunun sana güç vermiş olabileceğini sanmıştım.”

Ona ters bir bakış attım. “Yorgun olmamana inanamıyorum.”

İkinci sandviçi tabağına koyarken omzunu silkti. Suyunu alırken, “Hadi,” diye işaret etti.

“Nereye gidiyoruz?”

Sormama rağmen biliyordum. Suyumu alarak onu sinema odasına kadar takip ettim. Uzaktan kumandayı alıp bir tuşa bastığında ekran odayı aydınlattı. Ortadaki kanepeye yığılırcasına oturdu. Tabağı ve suyu koltuğunun yanındaki konsolun üzerindeydi. Elimde kendi suyumla birlikte yanına ama biraz uzağına oturdum.

Yatmak istiyordum.

Uyumak istiyordum.

Yine de üzerindeki huzursuzluğu görünce gevşemesi gerektiğini fark ettim. Görünen o ki yemek ve televizyon bunu yapacaktı. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, ben de onunla zaman geçirmek istiyordum. Bu gece Kings için tüm golleri o atmıştı. MVP seçilmişti. Basından pek çok kişiyle röportaj yapmıştı.

Tüm o diğer insanların hissettiği şeyi hissediyordum.

Artık düşman değildik. Daha en başından düşman olup olmadığımızdan bile emin değildim. Kalbimde onun da katkıda bulunduğu karanlık bir yer vardı. Ailemi tanıyordu. Babasının benimkine ne yaptığını, annesinin bize yaptığı ve artık benim de bildiğim şeyi biliyordu. Ancak bilmediği bir şey vardı.

DÜŞMANLAR

Hiç kimse bilmiyordu ve bunu seslendirmek istemiyordum. Asla. Belki de bunun bir sır olarak kalması daha iyiydi.

“Bu akşam kardeşini görmek nasıl bir duyguydu? Georgia maçtan sonra seninle buluşamayacaklarını söyledi. Bu yüzden onları sahaya davet ettim. Sorun olmadı, değil mi?”

Sorularını sandviçinden lokmalar almak, benden cevap beklemek ve ESPN'deki özetleri izleme arasında sormuştu. Takımı oradaydı. Özellikle de kendisi ama o, diğer takımlar hakkında konuşulurken sesi biraz daha açıyordu. Şimdiden sıradaki rakiplerine dikkat etmeye başladığını biliyordum.

“İyiydi. Koşullar göz önüne alındığında, olabileceği en iyi şekilde idare ediyor gibi görünüyor.”

Stone'un dikkati dağınıktı, bu yüzden konu hakkında daha fazla konuşmam için üstelemedi.

Suyumu içtim, Stone yemeğini ve kendi suyunu bitirip ilk kez esneyene kadar bekledim. Arkasına yaslanarak rahatlarak kafasını bana çevirdi ve ağzının köşesi yorgun bir sırıtmayla kıvrıldı. Üzerimdeki bakışları artık daha iç ısıtıcıydı.

“Bu akşam hoş görünüyorsun. Sana daha önce söyleyemedim.”

Bu da umurumda değildi ama duymak iyi hissettirmişti. İşte o zaman hamlemi yaptım.

Ona doğru kaydım. Tam ayağa kalktığı sırada yanma gidip elimi göğsünün üzerine koydum. Stone'u geriye doğru bastırduğimde, artık bacaklarımı iki yana açmış üzerine oturur vaziyetteydim.

Kanepeye yeniden yaslanırken sırıtmaya başladı. Alevlenmeye başlayan gözleri, beni ve her şeyimi otuz saniye öncesinde olduğundan çok farklı bir şekilde incelemeye başladı. Elleri kalçalarımın gitti. “Bu da ne?” Ne olduğunu biliyordu. Nabzının hızlanmaya başladığını biliyordum. Hissedebiliyordum. Yüzünde bunun izlerini görebiliyordum. Kalçalarımı ovmaya başladı.

Arkaya yaslanarak ona neredeyse tembel bir bakış attım. “Biraz müzik aç.”

Gözleri emrim karşısında büyüse de yanıımızdaki kumanda-ya uzanarak dediğimi yaptı. Rap müzik hoparlörleri doldururken, odanın ışığı değişerek karardı sonra da kırmızıya döndü. Bir müzik klipi açtığını varsaydım ama bakmadım. Bakışlarım sadece onun üzerindeydi.

Bu sabah *Suratıma Telefonu Soka Çocuk*tan beri; kütüphanede her saklanmasımda, evime yürüdüğümde, hazırlandığımda, Morpheus’u aradığımda, Jared ile buluşup o stadyuma girdiğimde istediğim şey işte buydu. Stone’un eğilmesini, zikzak çizmesini, dönmesini, bükülmesini ve yere devrildikten sonra hemen ayağa fırlayıp hepsini baştan yapmasını izlemek yavaş bir işkence gibi gelmişti.

Ellerim hâlâ göğsündeyken gözlerimi devirdim.

“Seni becereceğim.”

İnledi. “Siktir.” Neredeyse dümdüz yatana kadar kanepede aşağıya kaydı. Üzerine tırmanıp geriye yaslandığımda, sertleştiğini hissederek gözlerimi kapattım ve harekete geçtim.

Bedenim, şehvetli ve büyük bir dalgaydı. Kalçalarım bir ritim yakalayıp hareket etmeye başladığında, dudaklarından bir inleme daha kaçtı. Bu seferki daha derindi. Hızımı artırdım. Mekanik bir boğanın üzerinde gibiydim ama kontrol bendeydi. Bu, benim eğlenmem içindi. Stone izleyebilirdi. Keyfini çıkarabilirdi ama bu, tamamen benim içindi.

O ve ben... seks konusunda birbirimize karşı hiç utangaç olmamıştık. Beni soktuğu tüm o pozisyonları düşünürsek, ilk gece de utanca dair bir şey yoktu. Artık her şeyi kabul ediyordum; daha önce ondan başka hiç kimseyle bu şekilde davranmamıştım.

DÜŞMANLAR

O özgürleştiriciydi. Heyecan vericiydi. Beni özgüvenli ve seksi hissettiriyordu, içimde olduğu her anın bağımlısı olmuştum. Belirtmek gerekirse, şu anda içimde değildi. Henüz değildi. Ben daha oraya gelmemiştim ama Stone gelmişti. Bacaklarımın arasına uzanarak pantolonunu açtım ve aletini çıkarmasına yardım ettim. Ellerimi aletine dolayıp onu okşadım. Yavaşça. Şehvetle. Bu arada kalçalarımı hâlâ ileri geri kıvrırmaya devam ederken bedenim sanki sudan yapılmışım gibi hareket ediyordu.

“Tanrım, Dusty.”

Aletinin ucunu ovaladığımda yutkundum.

Ellerimin ve bedenimin hızını artırdım fakat sadece biraz. Şu anda ona işkence etmekle meşguldüm.

Sanki karşılık vermemeye katlanamıyor ama aynı zamanda yaptığım şeyi bölmeye de dayanamayacakmış gibi elleriyle beni sıkıca tutuyordu.

İkimiz için de tüm becerilerimi ortaya koyuyordum çünkü ben de onun kadar etkilenmiştim. Nabzım çılgınlar gibi atıyor, kanım uğulduyordu. Onun için ıslanmış, acı çekiyordum. Hareket edip aletinin üzerine yerleşmek istiyordum ancak hâlâ kıvranmaya devam ediyordum. Şarkı değişene kadar üzerinde gidip gelerek aramızdakini devam ettirdim. Üçüncü şarkıdaydık, bu defaki daha hızlı bir tempoya sahipti ve artık pes edip, eğilerek dudaklarımı onunkilerin üzerinden geçirdim.

Beni içeri çekmeye çalışarak ağzını açtı ama ona izin vermedim, sadece hafifçe dudaklarımı dokundurdum.

Yeniden inledi. “Siktir, bana ne yapıyorsun?”

Elimi göğsüne götürdüm ve ardından tişörtünü yukarı doğru itmeye başlayarak ellerimi göğsünde kaydurdum. Stone tişörtünü çıkarmama yardımcı olduktan sonra bana uzandığında, bu defa izin verdim. Sutyenimi açmak için harekete geçtiğinde,

kafamı iki yana sallayarak yeniden arkaya yaslandım. Hâlâ üzerinde gidip gelmeye devam etsem de beni tamamen hissetmesine izin vermiyordum. Elim aletini okşamayı hiç bırakmadı ama ağzım sulanmaya başladığında, bacaklarının üzerinde geriye kayarak eğildim ve onu ağzıma aldım.

Parmakları saçıma dolandı.

“Ah, Tanrım. Yüce İsa.”

Sonuna kadar almak için boğazımı açtım ve onu ağzımın derinliklerine kaydırdım.

Altımda nefes nefese kalmıştı.

“Beni öldürüyorsun.” Dişlerimi aletine değdirdiğimde ağzından, gırtlaktan gelen alçak sesli bir inleme döküldü ve tıslarcasına bir nefes aldı.

Kalçaları titredi. “Tanrım!”

Aletinin ucundaki dilimi döndürdüm. Kafamı hareket ettirerek onu kahrolası bir lolipop gibi emdim ancak bu Stone’nun uzanarak elini pantolonuma götürmesiyle son buldu. Ona izin verdim, sabrımı kontrol edemez hale gelmiştim. Elini pantolonumun içine soktu, ben hızımı artırırken parmaklarını içime daldırdı.

Parmakları, boşalana dek aletinin üzerindeki hızıma uyumla hareket ederek içime girip çıkmaya devam etti. Ben boşalamadım, sadece onun için hazır hale geldim. Stone titremeye başladı ve zirveye ulaştığında, onu yuttum. Kısık gözlerle beni izliyordu ve orgazmının kalıntılarını yuttuğumu görünce alçak sesle bir küfür savurdu. Ellerini kollarımın altından geçirerek beni kaldırdığında, tekrar üzerine oturmuştum. Parmakları yeniden içime girdi, doğrulup diğer elini kalçama koydu ve beni hareket etmeye devam etmem için teşvik etti.

Devam ederken gözlerim kapalıydı. Başımı arkaya attım.

DÜŞMANLAR

Öne ve arkaya doğru hareket etmeye başladım, aynı hareketi bir kez daha tekrarladığım sırada sutyenimi çekiştirip çıkardı. Göğüs uçlarım havayla temas eder etmez, Stone'un ağzı birinin üzerine kapanarak içimi ısıttı. Dilini ucun etrafında döndürdü, yaptığım iyiliğin karşılığını veriyordu. İnleyerek elimi boynuna doladım ve vücudumu parmaklarına doğru bastırdım. Üçüncü bir parmağı daha içime sokarak yukarı, yukarı ve daha yukarı itti.

Hızla gelen bir orgazm bedenimi kasıp kavurana dek aşağı, aşağı ve aşağı bastırdım, ardından da çığlık attım. Hissettiklerim hâlâ içimde patlıyordu ve kendime engel olamıyordum... Durmadan gelmeye devam ediyordum.

"Siktir, evet." Homurdanarak elini kotunun cebine soktu.

Bir prezervatif çıkarıp aletinin ucuna geçirdi, onu takabilmesi için pozisyon değiştirerek yerimden kalktım.

Stone'un elleri kalçalarımın yerleşirken, benim de ellerim onun karnına tırmandı. Bedenimi aşağıya indirdiğim sırada o da kendini yukarı itti.

Ve her şeye en baştan başladık.

32. BÖLÜM

Boku yemiştim.

Hayır. Ciddiydim. Boku yemiştim.

Stone'un kollarında uyandığım üçüncü sabahta kalbimin takla attığını, titrediğini ve tekrar sakinleştiğini hissediyordum. Dün gece üzerindeyken yaptıklarım sırasında bir uyanış yaşamıştım. Ya da belki de keder, artık kalbimin oyuklarına ve çukurlarına inmeye başlayarak diğer şeyleri de hissetmeme olarak sağlamıştı. İçimde oluşmaya başlayan ama şu ana kadar fark etmediğim diğer şeyleri. Uyanana kadar Stone'un göğsümdeki kolu, arkama bastıran bacağı, sırtıma sokulmuş başıyla huzurlu hissetmiştim.

Huzurlu.

Bu iyi değildi.

Tekrar etmek gerekirse, *fena halde* boku yemiştim.

Kolu kıpırdanırken bedeni gerildi. Uyanırken elini karnımdan yukarı çıkararak, çıplak göğsümü buldu ve mememi avuçladı.

Bunu tekrar gözden geçirmem gerekecekti çünkü şu anda karnımda dün gecekinden, hatta bugüne kadar yaşadığım her şeyden daha fazla kıpırdanma vardı.

DÜŞMANLAR

Büyürken Stone'a fena halde âşık olmuş olabilirdim ama onun kibirli bir şerefsiz dönüşmesiyle bundan kurtulmuştum. Ya da kurtulduğumu sanmıştım çünkü lanet olsun, bu saçmalık asla bitmediyse ne yapacaktım? Ya tüm bu zaman boyunca içimdeyse ve şu anda böyle hoş ve nazik olması, benimle ilgilenmesi ve bana yaşattığı tüm bu orgazmlar bütün o *şeyleri* ortaya çıkardıysa?

"Günaydın." Eli mememden ayrılıp aşağı sonra daha da aşağı kayarak belimi geçti ve bacaklarımın arasına daldı.

İnledim.

Ah, evet. Stone şu anda tüm o *şeyleri* ortaya çıkarıyordu. Parmağı içime kaydığında nefesim kesildi. Dibe çökmüş, çamura benzeyen tüm o duyguların yeniden uyanmasını sağlıyordu. Suyu dalıyor ve her şeyi kirletiyordu.

İkinci bir parmak daha içime kayınca arkama yaslandım ve mahvoldum. İçimde nasıl bir fırtına uyandırıyorsa, bunun gerçekleşmesi kaçınılmazdı. O fırtınanın gerçekleştiğinden emin olana kadar üzerime doğru hareket etti. Ona uzandığımda ağzı benimkini çoktan bulmuştu.

İkimiz için kahvaltı hazırlayıp kahvelerimizi yaptıktan sonraya kadar bekledim.

"Bunu alışkanlık haline getiremeyiz."

Çok aptaldım. Daha şimdiden aletini özlemiştim.

Tezgâhtan başını kaldırdı. Tabağı boştu. Önünde kahvesinin ikinci kupası, bir bardak yeşil içecek ve telefonu duruyordu. Bana bakarken gözlerini kıstı. "*Tekrar* söyle?"

* Metnin orijinalinde yer alan "*come again*" ifadesi çift anlam taşımaktadır. İngilizcede boşalmak anlamına gelen *come* kelimesiyle karakter, kelime oyunu yapmıştır.

Sırıttı.

Evet. Bunu hak etmiştim ama kararlı duruşumu bozmadım. “Sen ve ben. Burada yaptığımız şey ne ise, ikimiz de ilişki olmayacağı konusunda anlaşmıştık.”

“İkimiz de eğer birbirimizi beceriyorsak başka birini becermeyeceğimize dair anlaşmıştık. Seni becermeyi seviyorum. Neden buna bir son verelim ki?”

“Çünkü öyle olmalı.”

Mükemmel savunma Dusty. Gerçekten mükemmel.

Tek kaşını yukarı kaldırırken kahvesini eline aldı. “Çünkü öyle olmalı mı?”

“Çünkü ben bir kadını. Kadınlar eninde sonunda bir şeyler hissederler.” Başımı öne eğdim. “Ve daha iyiye gidiyorum.”

Yüzünden çelişkili bir duygu geçerken ağzının etrafındaki çizgiler gerildi, ardından yeniden eski halini aldı ve kahvesini bıraktı. “Nasıl daha iyi?”

“İdare ediyorum. Çöküş yaşamıyorum.”

“Daha dört gün önce bir tane yaşadın.”

“Benim de demek istediğim bu. Senin sayende daha iyiyim.”

Gözleri tekrar kısıılırken kafasını yana yatırdı. “Bunu neden değiştiresin? Dün gece bir şeyler hissetmeye başladığın için mi?” Omzunu silkerek yeniden kahvesini eline aldı. “Bu olduğu zaman bitiririz.”

“Oluyor.” Gözleri yukarı doğru kalkarak bana döndü. “Dün gece. Bu sabah,” diye ekledim. Ona kendimden çok fazla şey ortaya koyuyormuş gibi hissedince arkamı döndüm. “Bir şekilde oluyor.”

Bekledim.

DÜŞMANLAR

Fark etmezdi. Ne söyleyeceğinin, söylemek istediği şey için ne kadar beklediğinin bir önemi yoktu. Kendime söylediğim buydu.

Bir saniye geçti.

Beş saniye.

On beş saniyeden sonra saymayı bıraktım.

Nefesimi tutuyordum.

Sandalyenin yere sürme sesi geldi.

Arkama baktığımda uzaklaştığını gördüm. Kahvesini ve yeşil içeceğini geride bırakmıştı.

Pekâlâ.

Bu, yüzümün ortasına yumruk yemek gibiydi, böyle olmaması gerekirdi. Bir şeyler söyleme sebebim zaten buydu. O akıllıca davranıyordu. Ben akıllıca davranıyordum.

Yine de acıtıyordu. Bundan daha kötü gidemezdi, değil mi?

Birkaç saniye sonra odaya geri gelip yüzüme bakmadan hafifçe bana döndü. Başı öne eğikti. Elinde telefonunu tutarak, “Kampüse gidip gelmek için araca ihtiyacın var mı?” diye sordu.

İşte bu kadardı. Göğsüm sıkıştı. Beni kovduktan sonra bile iyi olduğumdan emin olmak istiyordu.

“Hayır. Ev kampüsten birkaç blok uzaklıkta. Yürüyebilir ya da ev arkadaşlarımdan birinin arabasını kullanabilirim.”

Başını yukarı kaldırdığında yüzünde tamamen temkinli bir ifade vardı. Hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu. “Birinin arabasına bin.” Sonra yeniden çıkıp gitti.

“Tamam.” Tanrım. Bunu söylemek canımı acıtmıştı. Boğazım yanıyordu.

Yapılacak doğru şey buydu. Değil mi? O zaman neden kendimi bu kadar aptal hissediyordum? Bu kadar akılsız? Hayır. Bir ilişkimiz olmayacağını söylemiştik. Erkekleri bilirdim.

Her şeyi, benim ya da bazılarının yapabileceğinden daha iyi kategorize edebilirlerdi. Hayır. Stone bunu yapabiliyordu. Benim için o tür duyguları yoktu. Yataktaki halimden hoşlanıyordu. Yatağın dışındaki beni umursuyordu ama o yükselmekte olan profesyonel bir sporcuydu. Bir ilişkiye hapsolmayı istemesine imkân yoktu, zaten ben de bunun için hazır değildim. Başıma gelen şey ve şu an uğraştıklarım varken, aradığım en son şey bir ilişkiydi. Jared. Kendim. Okul. Önceliklerim bunlardı. Bir erkeği hayatıma dahil edersem ve bu erkek Stone olursa, sadece sırtımı ona yaslar; kendi başıma olgunlaşamazdım. Bu acıtmıştı. Olan biten her şey acıtıyordu ama buna ihtiyacım vardı.

Stone da bunu görmüştü yoksa benimle bunun hakkında mücadele ederdi.

Ederdi... Yoksa etmez miydi?

Hayır, ederdi. Son zamanlarda daha hoş taraflarını görmüş olabilirdim ama pislik gibi davrandığı zamanları da biliyordum. Tam bir şerefsizdi. Tam bir sikti. Kafiye olmak için *değ-nekti* demek istiyordum ama onun bir değneği yoktu. Bir silahı vardı. Onun... tamam, bu hiç yardımcı olmuyordu.

Titrek bir nefes verdim.

Tanrım. Bu canımı yakıyordu.

Stone, stadyuma gitmeye uygun şekilde giyinmiş olarak mutfağa geri geldi. Sıradaki maça hazırlanmak için toplantıları olduğunu önceden söylemişti. Pazartesi Gecesi Futbolu yüzünden yarım günlük izinlerini kullanamamışlardı.

Yüce Tanrım, tişörtünün altındaki biçimli göğsü, kotunun bacaklarını kalıp gibi sarması ve o bacakların ne kadar güçlü olabildiklerini biliyor olmam, özellikle içime girip çıkarken... Evet, bu *gerçekten* hiç yardımcı olmuyordu.

DÜŞMANLAR

Yanımdan geçerek cüzdanını ve anahtarlarını aldı. Telefonunu cebine koyup kapıya ilerledi ama orada hareketsiz kaldı.

Bekledim. İki saniye içinde kapıyı açacaktı. Fakat öyle yapmadı. “Neden bitirdiğini, bunu uzun vadede kendin için yaptığını biliyorum. Ayrıca yarı yarıya da benim için yaptığının farkındayım.” Duraksadı. Arkama bakmadım. Tezgâhın diğer tarafında ayakta dikilmeye devam ettim ama artık sırtım ona dönüktü. “Teşekkür ederim.”

Bir onaylama.

İşte cevap buradaydı. Ciddi bir ilişki istemediğini biliyordu. Benim durumumda ihtiyacım olan şey de buydu. Daha başlamadan bitiriyorduk.

Böylesi daha iyiydi.

Stone kapıyı arkasından kapatıp arabayla çıkarken ve ben, dış kapının arabasının ardından kapanışını dinlerken tekrarladığım şey buydu.

Oysa tek yaptığım kendime yalan söylemekti.

33. BÖLÜM

İlk hafta berbattı.

Ev arkadaşlarım tam bir aptal olduğumu düşünüyorlardı ki bu, asıl düşüncelerinin kibarca ifade edilmiş haliydi. Mia ve Lisa'nın bana karşı kaltakça davranışlarına geri dönmelerinden endişelenmiştim ama öyle olmamıştı. Arkadaş canlısı değillerdi. Onları tarif edecek en iyi kelime *durgundu*. Savannah sessiz görünüyordu ancak bu pek şaşırtıcı değildi. Nicole ve ben, birlikte daha fazla zaman geçirerek gerçek bir arkadaşlık kuruyorduk.

Perşembe günü öğle yemeği için buluşmuştuk ve ikinci haftama girerken bunu gelenek haline getirmiştik.

Siobhan ve Trent ile durum ise karışık. Siobhan yerini değiştirmişti, artık sınıfın karşı tarafında oturuyordu. Nedenini bilmiyordum. Hayatımda olup bitenlerle ilgili olarak tam olarak açık sözlü olmamıştım ama benim hayatım böyleydi. Kimseye karşı açık sözlü olmazdım, kendime bile. Daha yeni arkadaş olmaya başlamıştık, ona hiçbir şey borçlu değildim.

Trent'e gelince, bazen bana bakıyordu. Sadece Siobhan'ın orada olmadığından emin olmak için etrafı kontrol ettikten sonra, arada bana el sallıyordu. Bu yüzden ya Siobhan içeri

DÜŞMANLAR

gelmeden hemen önce veya odadan çıktıktan hemen sonra bana doğru bakış atıyordu.

Kütüphanenin dışındaki videonun paylaşılmasından üç hafta sonra hâlâ ara sıra “*Naber?*” ve “*Hey! Bizim Hücum nasıl?*” gibi şeyler ya da flörtöz sözler duyuyordum. *Eğer Stone Reeves beni siktiyse, o zaman kaliteli bir amım olmalıymış.* Adamın biri gerçekten de bana bunu söylemişti. Oradan ayrıldığım haftalardan beri Stone birkaç kızla görüntülenmişti. Bunu biliyordum çünkü iki günde bir, “*Bu da ne demek? İkiniz artık düzüşmüyor musunuz?*” şeklinde sorular duyuyordum.

Gerçekten komikti.

Tabii iyi kısımlar da vardı. Jared gibi.

Hâlâ arabam yoktu ve yeni bir tane almaya da param yetmiyordu, bu yüzden acil durumlar için biriktirdiğim paranın çoğunu oraya uçup Jared’ı görmek için kullanmıştım. İki kez gitmiştim, ikincisinde otobüse binmiştim. Daha uzun sürmüştü ama iki sefer de buna değmişti. Jared’ın futbol maçına gitmiştim ve Georgia, Jared’ın Stone’u görmeye gittikten sonra koçuna onu top tutucu pozisyonuna geçirmesi için yalvardığını anlatmıştı.

Georgia, Stone’un nasıl olduğunu sormamıştı ve bunun için minnettardım. Belki de sormaması gerektiğini biliyordu ama sorgulamayacaktım. İkimizde soru sormanın yasak olduğu bir bölgedeydik ve bu, benim için gayet uygundu.

Şu andaysa Joe, sanki onu Mars’tan geldiğime ikna etmeye çalışıyormuşum gibi bana bakarken Quail’de dikiliyordum.

“Benimle dalga geçiyorsun.” Bir bacağını kaldırıp bileğini diğer dizine koymuş halde, sandalyesinde yaslanarak oturuyordu. Ellerini önünde birleştirmişti.

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Paraya ihtiyacım var.”

“Komaya girmeden ve ailen ölmeden önce sana verdiğim iş için geri geldin, öyle mi?”

Dişlerimi sıktım. “Stone’un bunu size anlatmaya hiç hakkı yoktu ama evet. Onun için geldim. Paraya ihtiyacım var.” Bunu tekrar etmem gerekiyordu çünkü paraya İHTİYACIM VARDI! Hem de acilen. “Birikimimi kardeşimi görmek için harcadım. Hâlâ üniversiteye gitmeye çalışıyorum ve hayır, artık Stone ile konuşmuyorum, yani bana yardım edemez. Önceden de etmek zorunda değildi.”

Joe bana baktı. Uzun uzun.

Sonra küfrederek öne eğildi. Bir tükenmezkalem aldı ve kalemle arkamdaki koridorun dışını işaret etti. “Burada çalışan herkes Stone’u tanır. Ya onu çok severler ya da ondan nefret ederler. Televizyonda her zaman spor kanalı açık. Maçlarının birinden sonra Reeves’in kollarında olduğu video her yerdeydi. Otoparktaki videoyla beraber tabii. Kızların bir boktan haberi yok. Onlarla bir sorun yaşamazsın, tabii takıntılı bir hayran değilse. Gerçi onlar buraya gelmez. Senin problemin erkeklerle olacak. Seninle onun hakkında konuşmak isteyecekler. Sıradaki ‘o’ olmak isteyecekler. Neredeyse buraya girdiğin andan çıkışına kadar sana asılacaklar. Ayrıca güvenliğin aracına kadar sana eşlik etmesi gerekecek çünkü seni takip eden, uygunsuz tekliflerde bulunan adamlar olacak.”

Ona işe gidip gelirken yürüyeceğimi söylemenin zamanı mıydı? Bunu hayır olarak kabul edecektim.

“Bana bilmediğim hiçbir şey söylemiyorsun. Sadece kampüste yürürken bile o yorumları alıyorum.”

“Burada daha kötöleri olacak.”

Göğsüm sıkıştı. “Paraya ihtiyacım var.”

Bir başka uzun bakışın ardından kısık bir küfür savurdu ve kalemi ofisinin köşesine fırlattı. Ellerini birleştirip başının

DÜŞMANLAR

arkasına yerleştirdi. “Bu iyi bir fikir değil.” Yüzümde gezinen gözlerini kısıp kafasını yana eğdi. Bakışları beni değerlendiriyor gibiydi. “Saçını değiştirme şansın var mı?”

Arkaya uzanarak örgümü tuttum.

Daha önce hiç saçımı boyamamıştım, sadece uçlarından kestirmiştim. Bir keresinde perma yaptırmıştım ama boya işine hiç bulaşmamıştım. Saçlarım bal sarısı rengindeydi ve yazın aralarında neredeyse beyaz gibi görünen saç tellerim olurdu.

“Bunu mu?”

Başıyla onayladı. “Evet.”

“Saç rengimi değiştirmemi mi istiyorsun?”

Bir kere daha başını salladı. “Evet.”

Düşünüyor, merak ediyordum.

Hangi renk işe yarardı ki?

“Koyulaştırmamı mı istiyorsun?”

Omuz silkti. “Umurumda bile değil. Gökkuşağı renklerinde boyasan da benim için sorun yok.” Kaşlarını çattı. “Tekrar düşününce bu kötü bir fikir olmayabilir. Adamlar o zaman seni kesinlikle tanımazlar.” Sırtarak ellerini birbirine vurdu. Sandalyesinde öne geldiğinde kalkacak gibiydi. “Karar verildi. Gökkuşağı saçlar. Çalıştığın her gece tacize uğramazsın, ben de çalıştığın her gece tacize uğramadan işini yapan bir garsona sahip olurum. Herkes kazanır.”

Gökkuşağı saçlar istemiyor olmamın pek bir önemi yok gibiydi.

“Hımm. Tamam. Ne yapabileceğime bakacağım.”

Gökkuşağı saçlar. Bunu yapabiliirdim. Quail’in geri kalanında onu takip ederken kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Öğle yemeğiyle, öğleden sonraki erken akşam yemeği koşturması başlangıcı arasında olsak da etraftakiler bana bakıyordu. Çok fazla bakış alıyordum. Joe bana girişimi nereye kaydedeceğim,

önlüğümü ve sipariş defterimi nereden alacağım gibi işin püf noktalarını gösterdi. Eve götürüp ezberlemem için bana bir menü verdi ve kısa oryantasyonumun ardından iki adamı beni kapıda beklerken buldum.

Joe onları görünce iç çekti. “Şimdiden başladı.” El sallayarak seslendi. “Mikey.” İki adamı işaret etti.

Mikey ne olduğunu tahmin etmiş olmalıydı çünkü gidip onlarla birlikte ilerlemeye başladığında, Joe beni arka kapıdan dışarı çıkardı. “Bunun için hazır mısın?”

“Evet.”

Başka seçeneğim yoktu, hazır olmak zorundaydım.

Bana baktı ve ona özgü olduğunu öğrenmeye başladığım şekilde kafasını iki yana salladı. “Tamam. Yarın akşam kızlarımdan biri olan Cammie’nin sana eğitim vermesini sağlayacağım ama ondan sonra tek başınasın. Ya batarsın ya çıkarsın. Eğer çıkmayı başaramazsan hafta sonu işin biter.”

“Batmayacağım. Söz veriyorum.” Tekrar batamazdım. Banka hesabımın ne kadar kötü durumda olduğunu hafife alıyordu. Stone ve babası bazı şeylerin ödenmesine yardım etmişlerdi ancak hesabıma para koymamışlardı. Sadece yıllar boyunca birikmiş borçları halletmişlerdi ki bunun için fazlasıyla minnettardım, yine de şu anki durumum cidden fenaydı.

“Tamam. Yarın. Tam altıda burada ol.”

Neredeyse ona asker selamı verecektim.

34. BÖLÜM

Nicole'e saç olayından bahsettikten hemen sonra evin tamamı duruma dahil olmuştu. Nasıl başladığını bile bilmiyordum ama Nicole gökkuşağı fikrini sevmemişti. Dent kulak misafiri olup neler olduğunu sormuş ve pembe saç istemişti. Wyatt mor derken, Noel yorum yapmamıştı. Nacho oyunu ateş kırmızısı yönünde kullanmıştı. Mia ve Lisa başta bir şey demese de sonradan eğer saçımı değiştirmek zorundaysam tamamen siyahın en uygun seçenek olduğunu söylemişlerdi.

Tüm önerilerden nefret etmiştim.

Saçımı değiştirmeyi bile istemiyordum. O akşam Nicole odama bir arkadaşını getirmişti. Kız saç tasarımcısıydı ve saçlarında açık mavi tutamlar vardı. Ya renge ya da bunun geçici bir çözüm olmasına âşık olmuşum çünkü eninde sonunda insanlar Stone ile ilişkimizi geride bırakacaktı. Ertesi gün mavi saçlarımla Joe beni tanımadığında, bunu başarılı olduğuma dair bir işaret olarak algıladım.

Cammie ilk akşam bana eğitim verdi. Quail menüsünü basit tutmayı seviyordu. Kolay sayılırdı, sadece tüm kuralları hatırladığımdan emin olmam gerekiyordu. Kimse beni tanımamıştı. Mavi saçımı yukarıdan bir örgü yapmıştım ve Cammie'nin

söylediğine göre ilk gecenin sonunda bazı, “devamlı müşteriler” bana çoktan Mavi diye seslenmeye başlamışlardı.

İş açısından bakıldığında, Quail’in insanların sipariş edebileceği sadece birkaç temel içki seçeneği vardı, zaten içkileri de barmenler hazırlıyordu. Biz ya bir şişe bira alabilir ya da musluktan doldurabilirdik ama kokteyllerden onlar sorumluydu.

İkinci akşam kendi işimi yapmaya hazırdım ve bahşişler de güzeldi.

Asıl zorluk mesaiden sonra eve yürümekti. Fakat önceki gün yürürken iki bloğun arasından geçen kestirme bir yol bulmuştum. Ortadan geçen bir ara sokaktı, bu yüzden sadece iki blok yürümek zorunda kalmıştım. Ayrıca o ara sokak bizimkine bağlandığı için mesafeyi neredeyse iki buçuk blok kısaltmıştım.

Ev arkadaşlarım Quail’de işe başladığımı biliyorlardı ama hiç kimsenin oraya nasıl gidip geldiğim hakkında bir fikri yoktu. Arabam olmadığını biliyorlardı. Gidip gelmek için kimsenin aracına güvenmek istemiyordum çünkü bu uzun vadede uygulanabilir değildi, yine de gece o kadar geç saatlerde yürümemi istemeyeceklerini biliyordum. Gündüzler başka bir hikâyeydi. Yine de kapanıştan sonrasını ve ardından yapılan temizliği bekleyince saat iki buçuk civarında ya da belki de bazen sabahın üçüne doğru eve yürümek zorunda kalacağımı biliyordum.

Bununla ilgili daha sonra endişelenecektim. İlk gecem iyiydi. İkinci gecem de öyleydi.

Üçüncü de.

Dördüncü de.

Çünkü neredeyse her akşam çalışıyordum. Mümkün olduğunca fazla vardiya istemiştım ve Joe iyi bir çalışan olduğumu söylemişti. Gördünüz mü? Çalışkandım ve şikâyet etmiyordum, beni yeniden işe aldığı için memnun olmalıydı.

En büyük sıkıntı ertesi cumartesi gerçekleşti.

DÜŞMANLAR

“Ben ne?”

Joe beni ofisine çağırmıştı ve kafasını kaldırıp bakmıyordu. Kapıyı işaret etti. “Jer arkada seni bekliyor. Bugünkü maç için stantlardayız, daha doğrusu stantların birindeyiz. Seni locada mı, yoksa bira standında mı istediğime karar vermem lazım.”

“Ama neden? Biz orada stant işletmeyiz ki.”

Kafasını kaldırıp elindeki kalemi bıraktı, kaşları çatılmıştı. “Seni ilgilendirdiğinden değil ama evet. Aslına bakarsan oradaki stantlardan bazılarını ben işletiyorum. Ama bugün Mezunlar Günü Kutlaması var ve bizden ikinci bir stant daha açmamızı istediler. Sen ve birkaç kız daha Jer ile birlikte gidiyorsunuz. Kolay bir iş. Gidip eğlenin. Kutlamaların bir parçası olun.” Kaşlarını biraz daha çatı. “Futbol takımının yarısıyla aynı evde yaşamıyor musun sen?”

Kızardım. Grup olarak antrenmanlardan sonra hamburger yemek için uğramaya başlamışlardı. Joe özellikle onlarla birlikte başka insanlar da gelince durumu fark etmişti. Quail’de işler zaten yolundaydı ama Wyatt, Noel, Nacho, Dent ve birkaç diğer çocuk devamlı müşteri olunca iyice yoğunlaşmıştı.

“Kız arkadaşlarıyla aynı evde yaşıyorum.”

Homurdanıp masasının üzerine bazı kâğıtları atarak ayağa kalktı. “Aynı şey. Şu şekilde düşün, artık onları desteklemek için oraya gittiğini söyleyebilirsin.”

Bu o kadar da kötü bir fikir değildi.

“Aslında fark etmiyor çünkü patron benim. Burada çalıştığın sürece ben ne dersem onu yapacaksın.” Masasının etrafından dolanarak bana doğru yürümeye başladı ve beni kovaladı. “Git, çalışanım. Git ve emirlerimi yerine getir.” Kapıya döndüğüm için arkamdan yaklaşarak fısıldadı. “Git ve işini yap!”

Üzerimden uzanıp kapıyı benim için ardına kadar açtı ve arkamdan koridora çıktı.

Bu konu hakkında ne düşüneceğimden emin değildim ama onun da dediği gibi fazla seçeneğim yoktu.

Cammie geldiğimi görünce parlak bir şekilde gülümsedi. “Selam. Sen ve ben, stant işinde birlikteyiz.”

O an biraz da olsa rahatlamıştım.

Cammie'den hoşlanıyordum. Doğal bir şekilde güzel olan ama gösterişli olmayan o kızlardan biriydi. Mia gösterişliydi. Victoria's Secret için podyumda yürüyebilirdi ama Cammie de onun kadar güzeldi, sadece biraz daha göze çarpmayan şekildedeydi. Ayrıca Quail'deki başlıca çalışanlardan biriydi. Karamel renkli dalgaları, çilleri ve parlak safir mavisi gözleriyle düzenli müşterilerin çoğu ona âşık olmuş durumdaydı. Ayrıca sadece onlarla sınırlı olduğunu düşünmüyordum. Başka bir üniversitede bir erkek arkadaşı vardı ama Cammie bekâr kaldığı anda Joe'nun onunla birlikte olmaya aday olacağına dair içimde bir his vardı. Cammie etraftayken kızarma eğiliminde oluyordu ve eğer müşterilerden biri ona fazla yılışık davranırsa hemen hırlama moduna geçiyordu. Güvenlikler de ona karşı korumacıydı. Aslında tüm kızlara karşı korumacıydılar ama Cammie'nin durumu daha aşırıydı. Bir nevi Quail'in kıymetlisiydi ve o çalıştığı zamanlarda tüm gözler, en azından çoğu, Cammie'nin üzerindeydi. Bunu gerçekten seviyordum. Sırf burada çalışıyorum diye buraya yemek yemeye gelen arkadaşlarıma rağmen dikkat çekmemem için bana yardımcı oluyordu.

“Joe'yu localarda çalışmamıza izin vermesi için ikna etmeyi umuyorum. Orada bira standından çok daha iyi bahşiş veriyorlar.”

“Gideceğimiz yer orası mı?”

Başıyla onaylayarak paketlerden birkaçını minibüse taşımaya yardım etti. Ben de bir tane alarak onu takip ettim.

DÜŞMANLAR

Omzunun üzerinden, “Evet. Tüm kendini beğenmiş tipler yukarıdaki localarda olur,” dedi. “Bize bira tazelediğimiz için yirmi dolar bahşış verirler. Elde etmesi kolay bir para. Bira standında bütün gece yirmi dolar toplarsak şanslıyız.”

Gördünüz mü? Zeki ve hoş biriydi. Pek çok kişi, böyle bir iş için beni yanında götürmezdi.

“Teşekkürler, Cammie.” Paketimi minibüsün yanında bekleyen Jer’e uzattım.

Paketi içeri attı ve bana döndü. “Bu akşam siyahlar içinde olacaksınız.”

Siyahlar, Quail’in daha resmî üniformasını giyeceğimiz anlamına geliyordu. Siyah etek. Düğmeli beyaz gömlek. Özel okul üniformasına benziyorlardı ki amacın da bu olduğuna emindim.

Cammie bunu duymuştu. “Gerçekten mi?”

Jer başını salladı. “Bira standında çalışmayacaksınız. Joe buna çoktan karar verdi.”

“Harika!” Cammie elini ona uzatıp beşlik çaktıktan sonra bana doğru döndü. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “İki haftalık bahşışler, bekleyin bizi, geliyoruz.” Gözlerini bana çevirdiğinde sırtışı daha şapşal bir hal aldı. “Ve Tanrı’ya şükür ki seni de gönderiyor. Bütün bir geceyi locada, Moore ile birlikte geçirebileceğimi düşünemiyorum.”

Eğer Cammie Quail’in kıymetlisiyse, Moore tam tersiydi. Sinsi. Kaltak. Kıskanç. Ondan çoğunlukla kaçabilmişim ama bunun yakında sona ereceğini biliyordum. Dent’in yatağına girmek gibi bir hedefi olduğunu duymuştum ve onları nereden tanıdığımı ortaya çıkarması an meselesiydi. Şimdiye kadar erkeklerden birinin benden hoşlandığını, ben mesaideyken gelip durma sebeplerinin bu olduğunu düşünüyordu.

“Tamam, kızlar.” Jer kapıyı kapatarak şoför tarafına geçti. “Üniformalarınızı alın. Gitmemiz lazım. Patron bilet sahipleri oraya varmadan localarda olmamızı istiyor.”

Maç bir saat sonraydı.

Acilen çıkmamız gerekiyordu ama Cammie arkada üzerini değiştirdikten sonra beni tuttu. “Otur.” Sonra da üzerimde çalışmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?”

“Seksi olmak daha çok bahşiş getirir. Eğer ikimiz de seksi görünürsek bu daha fazla para anlamına gelir.”

Gömleğimin önünü açtı. Fazla bir şey görünmüyordu ama göğüs dekoltemin kabartısı belliydi. Geriye doğru bir adım attı ve beni incelerken kaşlarını çatı. Ellerini saçlarıma götürerek o akşam için yaptığım atkuyruğunu yeniden şekillendirmeye başladı. Etrafımda dönerken, bu kadar hızlı çalışmasından az da olsa etkilenmiştim. Kızların çoğu saç örgüsünden anlamazdı ama Cammie mavi saçlarımı gevşek, ters bir Fransız örgüsü şeklinde yaptı. Seksi, dağınık bir görüntü sergilemesi gerekiyordu ve aynadaki yansımamı gördüğümde neredeyse kendi kendime ıslık çalacaktım.

“Kahretsin. Bu örgü işini mesleğin haline getirmelisin.”

Sırıtarak yanıma oturdu ve farklı bir çift ayakkabı giydi. “Altı küçük kız kardeşim ve üç farklı işte çalışan bekâr bir anem var. Sabahları okuldan önce saç görevi seri üretim hattı gibi olurdu.” İşini bitirip ayağa kalkarken eteğini düzeltti. “Gidip biraz para kazanmaya hazır mısınız?”

Tanrım, hazırdım.

Oraya vardığımızda, Jer arabayı stadyumun önüne çekti. Arkadaki personel otoparkına gitmemiz için işaret ettiler. Park alanında bir grup otobüs de vardı. Arabadan çıkınca Jer,

DÜŞMANLAR

“Bekleyin,” diyerek arka kapıyı açtı. “Bunların hepsini içeriye taşımak için yardıma ihtiyacım var.”

Tüm o insanların arasından manevra yaparak, hatta arka yoldan geçerek altı sefer yapmam gerektiği için ter içinde kalmıştım. Cammie de öyleydi. İşimiz bitince alnındaki teri silerken bana parlak bir gülümseme gönderdi. “Yukarıda kendimize biraz çekidüzen verebileceğimiz bir lavabo var.”

Başımla onayladım, iyi bir fikir olduğunu düşünüyordum.

“Tamam.” Jer elinde iki tane kalın, siyah paket taşıyarak geri döndü ve ikimize de birer tane uzattı. “Cammie sana fiyatları söyler ama yukarıda kasalar sizin sorumluluğunuzda, hanımlar.”

Cammie kendininkini alırken kaşlarını çatmıştı. “Yukarıdaki barmen sen değil misin?”

Jer başını iki yana salladı. “Hayır. Bu akşam burada bira dağıtacağım. Yukarıda başka bir adam olacak. Ama iyi olacaksınız.”

Cammie’nin çatık kaşları bana tam tersini anlatıyordu.

Jer devam etti. “Maç birince ya da loca boşalınca kapatın. Joe bunun size kaldığını söyledi sonra bira için aşağıya gelin. Sizi arabayla geri götüreceğim. Gerçi biz sizden önce kapanmış olacağız, yani büyük ihtimalle sizin kapatmanıza yardıma gelirim ya da minibüste beklerim. Telefonlarınızı kontrol edin. Maçtan sonra size haber yollarım. Joe bu geceki yoğunlukta ikinizin de Quail’de olmasını istiyor. Ortalık çılgına dönecek.”

Cammie başıyla onayladığında, ben arka taraftaki bir merdivenden yukarı çıkana kadar konuşmamıştım. “Bu hafta sonu Mezunlar Günü Kutlaması olduğundan haberim bile yoktu.” Bu konuda kendimi aptal gibi hissediyordum, en azından bunu biliyor olmam gerekirdi.

Üçüncü kata vardığımızda Cammie, açtığı kapıyı benim için tutarken güldü. “Şaşırmadım ama sende hoşuma giden şey bu. Çocuklardan bazıları sana, *Dalgın Mavi* diyor, biliyor musun?”

O koridorda ilerlerken ben de hemen yanındaydım. “Dalgın Mavi mi?”

“Evet, her zaman dalgın olduğun için. Sanki zamanın yarısında oradayken, diğer yarısında değil gibisin.”

Quail’de çalışmaya başlayalı bir hafta olmuştu. Geçtiğimiz hafta, dersler ve iş arasında günlerimin tamamı doluydu. Bu yüzden anlıyordum ama Cammie bunun böyle olmasını tercih ettiğimi bilmiyordu. Kabul etmek istemesem de Stone’u görmemek canımı yakıyordu. Ne de olsa her şeyi atlatırken kendi kendimi tedavi etme yöntemim haline gelmişti. O yüzden evet, geçen hafta bu zombi gibi yaşam biçimini benimsemiştim. Uyanıyor, derslere giriyor, öğle yemeği yiyor, işten önce boş vaktim varsa ders çalışıyor, ardından da işe gidiyordum. Bulduğum her boş vakti ders çalışarak değerlendiriyordum ama Joe bana işten tam bir gün izin almam gerektiğini söylerken kararlıydı. Bu da pazar günleri olacaktı, o yüzden tüm gün boyunca ders çalışma planlarımı çoktan yapmıştım.

Dalgın Mavi diye anılmak o kadar şaşırtıcı olmamalıydı. Sanırım bunu tercih ederdim. İlk akşamdan beri bana Dusty dememişlerdi. O günden beri Mavi’ydim.

“Bizimki burası.” Cammie başıyla kapıyı işaret etti.

Kapının dışında bir grup güvenlik görevlisi dikiliyordu. Elinde telsiz olan bir adam üniformalarımızı tanıyarak bizim için kapıyı açtı.

Odanın tamamı doluydu ancak henüz bilet sahipleri gelmemişti. Görevliler içeride koşuşturuyor, temizlik yapıyor, arkadaki küçük mutfak bölümüne yiyecekleri taşıyor ve masa

DÜŞMANLAR

örtülerini seriyorlardı. Barın arkasındaki adam bize el salladı. “Siz kızlar garson musunuz?”

Cammie başı çekerek benim adıma konuştu. “Evet, öyleyiz. Burada kaç kişi olacak?”

“Fazlasıyla kalabalık olacak.” Biraz endişelenmiş bir şekilde ikimizi inceledi. “Daha önce loca işi yaptınız mı?”

Cammie kaşlarını çattı. “Tepsileri doldurup etrafta gezdireceğiz. Yiyecekleri servis etmekten biz sorumlu değiliz, değil mi?”

“Peki, tamam. Hayır, değilsiniz.”

Açık büfeye dönüştürülen küçük mutfak bölümünü işaret etti. “Sizin yiyecekleri takip etmeniz gerekiyor. Tabaklardan birinin yarısı boşalırsa bana haber verin. Daha fazla getirilmesi için aşağıyı arayacağım. Kokteyl siparişleri de benden çıkacak. *Shot*ları ya da biraları,” derken arkasındaki tezgâhın altındaki buzdolabını ve musluğu işaret etti. “Onları kendiniz doldurabilirsiniz. Fiyatları biliyor musunuz?”

“Biralara için sekiz, on, on iki.” Cammie bunları söylerken benim de öğrenmemi sağlıyordu. “Şişeler...”

“On iki.”

Cammie ıslık çaldı. “Bu enflasyon sebebi Mezunlar Günü Kutlaması mı?”

Barmen sırtıttı. “Büyük ölçüde. *Shot*ların hepsi beş.”

“Beş mi?”

Omuz silkti. “Burada aldıkları şeylerin hepsi ucuz ama bunu bilmelerine gerek yok. Ah, bir de sadece bu tür *shot*ları sunuyoruz. Biz sadece bir loca süitiyiz, tamamıyla işlev gören bir bar değil.” Uzattığı bir parça kâğıdı aldığımda, bunun sunduğumuz ürünlerin ve fiyatlarının bir çizelgesi olduğunu gördüm.

Benimkini cebime sıkıştırdım.

“Hayır.” Arkasına uzanarak belimize bağlamamız için siyah önlükler çıkardı. “Bunları kullanın.”

Önlükler kısaydı ama eteklerle uyum sağlıyorlardı. Benimkini bağlayıp çizelgemi, küçük bir not defterini ve birkaç tükenmezkalemle birlikte parayı iç cebine koydum. Telefonumu da diğer cebe attım.

“Hazır mıyız?”

Cammie bana göz attı, başımla onaylayınca ikimiz adına da konuştu. “İlk tepsileri doldur. Şampanya veriyor muyuz?”

“Evet.” Yan tarafa uzandıktan sonra hızlıca geriye dönerek elini uzattı. “Bu arada adım Ben.”

Cammie gülerек elini sıktı. “Ben Cammie, bu da Mavi.” Beni işaret etmişti.

Ben elimi sıkarken güldü. “Bunu hatırlamak kolay olacak.” İlk kadehleri doldurmaya geri döndüğü sırada tekrar konuştu. “Ah. Bunlar üst düzey kişiler o yüzden son derece profesyonel davranın. Flört ya da buna benzer şeyler yok. Takımın yeni genel müdürü takıma kişisel bir iyilik olarak bu adamların gelmesini istemiş.”

Cammie başını salladı. “Onlar kim?”

Ben kadehleri doldurmaya dönerek neredeyse sıradan bir şey gibi, “Yerel takım Kings. Bazı yıldız oyuncular ve onların aileleri. Ve bir de koçları,” dedi.

Cammie’nin gözleri hızla bana döndü ama duymuştum. Her. Bir. Kelimeyi.

Hayatım gözlerimin önünden geçiyordu çünkü bu haber, sanki ayaklarımın dibine atılmış ve orada patlamış bir bomba gibiydi.

35. BÖLÜM

“S eni tanımayacak.”

Cammie zannettiğimden daha fazlasını biliyor olmalıydı çünkü Ben o açıklamayı yapar yapmaz, beni lavaboya götürmüştü. Aniden saçlarımı en baştan değiştirmeye, kendi tarzında bir moral konuşması yapmaya başladı. “Saçın tamamen farklı.” Sutyeninin içine uzanarak bir lens kutusu çıkardı. “İşte. Göz rengini de değiştireceğiz.”

Kapağı çevirerek kutudan iki yeşil lens çıkardı. “Daha önce hiç lens taktın mı?”

“Ne?” Bileğini tuttum. “Hayır. Dur.”

“Reçeteli değil. Tamamen iyi olacaksın, sadece o buradayken gözünün içine bakma. Tamam mı?” Kutuyu bana vererek, yeniden sutyenine uzandı ve bir makyaj kutusu çıkardı. “Yüzüne neredeyse tanınamaz hale gelmeni sağlayacak şekilde kontür yapabilirim.”

“Hayır. Onun yüzünden değil.”

Cammie makyaj kutusunu açmış, başımı arkaya yatırıyor. Dur.

“Hayır. Dur.” Bileğini yeniden tutarak geriye doğru adım attım. “Saçımı onun yüzünden değiştirmedim. Diğer insanlar yüzünden değiştirdim. Locadakiler beni tanırsa bu, dünyanın

sonu demek değil. Sorun bardaki, Quail'deki adamlar. Beni rahatsız edenler onlar.”

“Ah.” Gözlerine acıma ifadesi yerleştiğinde, arkamı döndüm.

Bunu istemiyordum, o bakışı asla istememiştim.

Yine de aynaya geri dönerek yüzümü yıkadım. Her şeyi içeri taşımak beni terletmişti, bu yüzden yıkadıktan sonra daha tazelenmiş gibi hissediyordum. Cammie hiç hareket etmeden beni izliyordu. Kapıya giderek, “Orada görüşürüz,” dedim.

Cevap vermedi ya da kafasını sallamadı. Kapıyı açarak dışarı çıktım.

Ben, gözleri biraz telaşlı bir halde bana el sallıyordu. Saatini işaret etti. “Az sonra burada olacaklar. Her an gelebilirler.”

Tamam.

Bunu yapabilirdim.

Tepsiyi alarak kapıda beklemek için oraya gittim ve endişemi bastırmaya yardım etmesi için elimle ön tarafımı düzelttim. İyiydim.

Bu, işyerinde normal bir gündü.

Cammie tuvaletten dışarı çıktığında kendime hâlâ bunu söylüyordum. Tepsisini alarak yanımda durmaya geldi. Kori-dordan gelen insanları duymaya başladık. Gitgide yaklaşıyorlardı. Gürültülü. Daha gürültülü. Hatta daha da gürültülü. Kapının tam dışındalardı.

Kapı açılıyordu.

Bunu yapabilirdim.

İçeri girdiler.

Önce Kings'in koç kadrosu girdi. Onları tanıyordum.

Bir oyuncu, Colby. Bir şampanya kadehi alarak teşekkür etti, bakışlarını Cammie üzerinde gezdirdikten sonra içeri girdi, beni tanımamıştı.

DÜŞMANLAR

Birkaç oyuncu daha, bazı aile üyeleri. Ya da ben öyle olduklarını tahmin ediyordum. Bir eş. Kız arkadaş. Colby'nin bir partneri yoktu. Bu ilginçti. Evli olup olmadığını hatırlayamıyordum ama sonra içeri Kings'in hızlı koşucusu Cortez girdi. Arkasında kolunu bir kadına dolamış olan Jake vardı. İkisi de birer şampanya kadehi alıp teşekkür ederek devam ettiler.

Kimse beni tanımamıştı.

Cammie'nin arkasından geçerek bara gittim. Ben, benden önce davranmıştı. Beni bekleyen bir tepsi vardı, onu alarak geri döndüm.

Baş yukarıda, gözler ileride. Yüzümde hoş ve kibar bir gülümseme vardı. Profesyonel. Burada Quail'i temsil ediyorduk ama aynı zamanda bahşişler için de gelmiştik.

Kapı kapandığında beklemeye devam ettim.

Göğsüm sıkıştıyordu.

Her an gelebilirdi ve ben de bunu bekliyordum.

Biraz daha geçti. Bekliyorduk.

Cammie'nin işi bitmişti o yüzden, "Ben artık gezinmeye başlayacağım," diye mırıldandı.

Başım la onayladım. Tepsimde üç kadeh kalmıştı. "Bekleme li miyim?"

Dudaklarını araladı.

Kapı açıldı.

Fakat gelen bunca zamandır endişelendiğim kişi değildi.

Daha kötüsüydü.

Gözlerim önce kadının kilerle buluştuğunda, "Hoş geldiniz," diyerek dile getirdiğim kibar karşılama, boğazımda ölüp kaldı. Bu kadını tanıyordum, hayatım boyunca da unutmayacaktım. Güldüğümde, kanım aktığında, ağladığımda beni görmüştü, hatta bu anların bazılarının sebebi oydu.

Barbara Reeves kapıdan içeri adım attı. Hâlâ inceydi ama her zaman öyle olmuştu. Hâlâ koyu sarı olan saçları kısa kesilmişti, onları ışıltılı ve hacimli gösteren bir şekil verdirmişti. Zengin insanların tercih ettiği gibi giyinmişti. Daha dokunmadan bile ömrüm boyunca dokunabileceğim en yumuşak materyalden yapıldığını bildiğim beyaz bir kazağı vardı. Taba ve hâkî renkte kapri pantolonunun altına ayak bileklerine dolanan sandaletler giymişti. Orta yaşlı biri için çok şık ve ince zevkliydi. Yaşım kaç olursa olsun, bunun gibi bir kıyafeti asla taşıyamayacağımı biliyordum. Oldukça cesur, rüstik ve doğal görünüyordu ama bu şekilde görünmek için büyük ihtimalle bir servet harcadığını biliyordum.

Kristal küpeler. Bileğinde elmas bir bileklik.

Hâlâ her zamanki gibi güzeldi.

Yüzünde donmuş bir gülümsemeyle bir şampanya kadehi aldı ama saçlarımı fark edince irkildi. “Teşekkürler, tatlım.” Diğer herkes gibi beni tanımayarak içeri doğru ilerledi.

Tam o anda Ben bardan çıkarak yanımıza geldi. Cammie’ye şampanyayla dolu bir tepsi uzattıktan sonra son kadehimi alarak onun yerine bana bir aperatif tepsisi verdi.

Yukarı kaldırıp baktığımda, sosisli böreklerin* daha havalı versiyonu olduklarını gördüm.

Barbara da onları görmüştü ve duraksayarak birkaç adım geri geldi. Gözleri aperatiflere odaklanmıştı. Onu tanıyordum. Aç olduğunu, onları istediğini ama nadiren yemek yediği için şu anda kendisiyle savaş halinde olduğunu biliyordum.

Bu yüzden tutuşumu sabit tutarak gülümsedim ve açık bir şekilde, “*Lazanya* sayılmaz ama yine de güzel bir ikram,” dedim.

* Pigs in a Blanket, küçük kesilen milföy hamurlarının arasına sosislerin sarılmasıyla yapılan bir aperatif çeşididir.

DÜŞMANLAR

Benimkilere doğru kaldırdığı gözleri kısıldı ama sonra yaşayabileceği herhangi bir kafa karışıklığı kayboldu çünkü Charles Reeves arkasından yaklaştı. “Gidelim, bebeğim. Ah, bunlar lezzetli görünüyor.” Hızla araya girip bir şampanya ve iki aperatif kaptı. “Çok iyi.”

Bana, Cammie’ye ve sonra söylediğim şey karşısında orada durmuş olan Ben’e gülümsedi.

Unutulmuştum. Barbara’nın gülümsemesi biraz daha sahte bir hal aldı ve ilerledi. Bu, bizim gibi “daha düşük seviyede” olan insanlar için ayırdığı gülümsemesiydi. Ben bir çalışandım ve onun seviyesinin altındaydım, gerçi her zaman onun altında olmuştum.

Tanrım.

İçime titrek bir nefes çektim.

Gail.

Babam.

Annem.

Hepsi ölmüştü ama bu kadın ve bu adam, onlar hâlâ buradaydı. Daha fazlasını söylemiş olmayı diledim ama o an geçmişti. Eğer dikkati üzerime çekersen beni tanırdı.

Tepsim sallanmaya başladı.

Aklımı kaçıracaktım. Kontrolden çıkmış bir yük treni gibi bana geldiğini hissedebiliyordum.

Yiyecekler yere düşecekti ve herkes bana bakarak *ne kadar utanç verici* olduğumu söyleyecekti. Ben de kovulacaktım ya da en azından beni daha da küçük görecektlerdi.

“Yakaladım.” Cammie’nin sesi hemen yanımda yatıştırıcı bir fısıltı gibiydi. Tepsiyi elimden aldı. Diğer eli tepsiyi tutar tutmaz geriye doğru bir adım atarak kulak tırmalayıcı bir nefes aldım. Gülümsemesi daha parlak hale gelirken kontrolü üstlenmişti.

Bir dakikaya, sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Ben, barın oradan, “Mavi,” diye fısıldadı.

Sabit durmadığını bildiğim bir parmağımı yukarı kaldırarak Cammie’nin arkasından ilerledim.

Stone’un babası koçla konuşuyordu. İki adam da kapıdan çekildiği sırada Stone oradaydı.

Oradaydı.

Ben tökezleyerek olduğum yerde hareketsiz kalırken o içeri girdi.

Benim olduğum tarafa bakmamıştı.

Cammie’yi görünce selamlamak için başını eğdi ve yanından geçerek gitti.

Cammie’nin gülümsemesi donuktu. Stone ikimizin yanından geçip gidince bana haklı. Gözleri neredeyse yuvalarından çıkacaktı. Benim gözlerimse Stone’dan ayrılmıyordu.

Kahrolası şekilde iyi görünüyordu.

Gözlerimi bir dakika bile ayırmadım. Odadan çıkmaya cesaret edemiyordum.

Maç boyunca bir parçam Stone’un beni tanımasını istemişti.

Beni kenara çekmesini, bana dokunmasını, beni tutmasını, söyleyeceğini bildiğim hoş ve rahatlatıcı kelimeleri söylemesini istiyordum ama diğer parçam bunun olmayacağını biliyordu.

Kafam karmakarışık. Mantıklı düşünemiyordum ve bu, kalbimi de etkiliyordu. Bu adamdan nefret ediyordum. Tanrı aşkına. Bu kadar mıydı? Birkaç nazik davranış, birkaç harika gece, bedenimi eğip büktüğü, titrettiği ve muhteşem bir acıyla sarstığı birkaç sefer ona tutulmam için yeterli mi olmuştu?

Sanmıyordum.

DÜŞMANLAR

Birkaç hafta, önceki yıllarda aldığım hasarı silmezdi, silemezdi.

Ya da en azından Stone'un boşalan kadehini almak için öne doğru adım attığım zaman kendime söylediğim şey buydu. Başını kaldırıp bakmadı, bir kere bile. Hiçbiri bakmıyordu.

Haklarını vermem gerekirdi ki başımı aşağıda tutuyordum ve geçen dört haftada, dört buçuk kilo daha vermiştim. Bilerek yapmamıştım, sebebi sadece kederdi. Stone'un kaybından dolayı yaşadığım farklı türde bir kederdi ama yine de kederdi. Ev arkadaşlarım evi yiyeceklerle dolu tutuyordu, arada sırada içimden geldiği zaman ve vaktim oldukça, gidip hızlıca bir ziyafet hazırlıyordum. Özellikle erkekler benim için ekstra malzemeler getiriyordu, bodruma inerken ellerimin boş olduğunu gördüklerinde bana işaret ediyorlar, elime tamamen dolu bir tabak veriyorlardı. Bununla mücadele etmiştim ama bir keresinde Nacho eğilip kısık sesle, "Seninle ilgilenmemize izin ver, olur mu?" demişti. Bu beni susturmaya yetmişti, artık Nacho'ya karşı biraz zaafım olduğunu inkâr edemezdim. Doğruyu söylemek gerekirse hepsine karşı zaafım vardı, Mia ve Lisa'ya bile. Onlar, hayatımın bir parçası olan insanlardı. Benim kabilemdi. Fakat burada, bu insanlar ve aileleri tarafından kuşatılmış haldeyken bana tamamen yabancı bir yerde gibi hissediyordum.

Maçı izlememiz için ara yoktu ama bakışlarımı skor tabelasından ayırmıyordum.

Wyatt sayı yaptığında, koridora çıkarak tebrikler mesajı gönderdim. Bunu iyi bir hamle yaptıklarında veya büyük bir harekete yardım ettiklerinde diğer çocuklar için de tekrarladım. Bu, onları desteklediğimi gösterme biçimimdi. Benim insanlarım. Benim kabilem.

Maç sona eriyordu. Teksas C&B otuz bire on öndeydi ve loca da boşalmaya başlamıştı. Hiç kimse fazla gürültü yapmamıştı.

Kalabalığın çoğunluğu maçı izlemiş, tezahürat yapmış ve kendi aralarında muhabbet etmişlerdi. İlk çıkanlar, koçlardan bazıları olmuştu. Aileler, özellikle de yanlarında birkaç küçük çocuk getiren ikili, koçların ardından çıktı.

Jake flörtüyle birlikte çıktı, kolu tamamen kadının omuzlarına dolanmıştı.

Sonra Cortez vardı. İçeri kimseyle beraber gelmemişti ama maçın çoğunu ya Stone ile konuşarak ya da kadınlarla dolu bir masada oturarak geçirmişti. Şimdi de elinden tuttuğu o kadınlardan biriyle dışarı çıkıyordu. Onlardan sonra Charles ve Barb çıktı. Hemen arkalarında Stone vardı. Annesi arkasını dönmüş-tü ve sonrası için akşam yemeği planı yaptıklarını duymuştum.

Canımı yakmıyordu.

Kendime bunu anlatmaya çalışıyordum.

Ne umuyordum ki? Benim hakkımda konuşmalarını mı? Benim gittiğim okulda oldukları için benden bahsetmelerini mi? Hiçbir şey yoktu. Zaten bu gerçekçi değildi. Stone umursadığını söylediği için yardım etmişti ama işin aslı bu; annem yüzündendi, ailesinin benimkilere ne yaptığını bilmediği sonra da bazı yanlışları düzeltmek içindi. Yani hayır, onların benim hakkımda konuşmasını beklememeliydim. Neden konuşacaklardı ki? Benim geçmişimden bahsetmek onların sadece geleceğini bulandırmaktan başka bir işe yaramazdı.

Ebeveynleri sadece Stone onları zorladığı için yardım etmişti. Gerçek sadece buydu ve bunu aşmam lazımdı. Herkes gittikten sonra locanın içinde dolaşıp kalan tabakları toplarken yapmaya çalıştığım şey buydu.

Cammie boşalan servis tabaklarından bazılarını aldı. "Aşağıdan aradılar. Her şeyi oraya götürmek için biraz yardım gerekebilir. Ben bunları aşağıya indiriyorum. Bir tur daha gelip biraz daha alırım."

DÜŞMANLAR

Ben hemen arkasıdaydı. “Ben de.” Gerçi kolları içki şişeleriyle doluydu.

Başımı salladım. “Anladım. Ben de toplamayı bitireyim.”

İkisi de onayladıktan sonra tek başıma kalmıştım.

Bir sifon sesi geldi.

Siktir. Lavabodaki musluğun açılıp kapandığını duydum. Kurutucu çalıştı. Kapı açılınca dışarı Colby çıktı.

Durarak gözleriyle odayı taradı ve locanın diğer tarafına bakmak için boynunu eğdi.

Ardından beni bulan gözlerine katıksız bir kararlılık doldu, adımlarını benim olduğum yöne çevirdi.

Dönerek daha fazla boş tabağa uzandım.

“Selam.” Yanımda durdu. “Diğer kız gitti mi?”

“Cammie mi?” Kafamı aşağıda tuttum.

“Evet. Çıktı mı?”

“Hayır. Yiyecek bölümüne bir şeyler götürmeye gitti.”

“Ah. İyi.” Sesi rahatlamış gibi geldi. “Adı ne demiştin? Cammie mi? Burada seninle mi çalışıyor? Yemek bölümünde mi?”

Cammie ile ilgileniyordu.

Şaşkınlık ve rahatlamayla karışık bir sıcaklık hissettim. Colby iyi bir adamdı. Cammie onun gibi bir adamı hak ediyordu ama erkek arkadaşı vardı. Erkek arkadaşı hakkında burada olmadığı ve Cammie’nin onunla ilgili ağzı sıkı davranması dışında bir şey bilmiyordum.

“Şey... onun erkek arkadaşı var.”

Colby homurdanarak güldü. “Profesyonel bir sporcu mu?” Sesindeki kendini beğenmiş sırıtmayı duyabiliyordum, kafamı kaldırıp bakmama bile gerek yoktu.

“Bilmiyorum.” Etrafından dolandım. Kadehlerin çoğu toplanmıştı. Barın arkasına doğru ilerledim. Ben, kadehleri

yerleştirmeden önce yıkıyordu bu yüzden kutuyu tezgâha koyarak küçük bulaşık makinesini boşaltmaya başladım.

Colby beni takip ederek barın diğeri tarafında dikilmeye başladı.

“Bak, ben ciddiym. İlgileniyorum.”

“Neyle? Seksle mi?”

Sessiz kaldı.

Tanrım. Seks içindi.

Kafamı kaldırarak öfkeyle ona baktım. “Ciddi misin sen? Cammie bundan daha fazlasını hak-”

Sıçıp batırmıştım. Fena halde. Berbat bir şekilde.

Kafamı kaldırdığım anda tanıma ifadesi yüzüne yayıldı ve geriye doğru bir adım attı. “Siktir! Dusty?” Baştan aşağı bana bakarak mavi saçlarımı inceledi. Şok, yerini hemen endişeye bıraktı. Kaşları çatılsa da yüz ifadesi yumuşamıştı. “Kilo vermişsin.”

Siktir.

Siktir.

Siktir!

36. BÖLÜM

Siktiiiiir, Colby.
“Bir şey söyleme.”

Gözleri parlarken kafasını iki yana sallıyordu. Çoktan gerilemeye başlamıştı.

“Colby!” Arkasından gitmeye yeltendim.

Telefonunu tuttuğu elini yukarıya kaldırdı. “Bu konuda sessiz kalamayacağımı biliyorsun.” Kaşlarını çatarak yeniden beni incelediğinde yüzünden bir anlık pişmanlık geçti. “Üzgünüm ama eğer söz konusu olan benim kızım olsaydı, bilmek isterdim.”

Bunun ardından gitti.

Çok fena boku yemiştim.

Büyük ihtimalle giderken aramayı yapıyordu.

Fazla vaktim yoktu, mümkün olduğunca çabuk bir şekilde buradan çıkıp gitmeliydim.

Arkada kalanları temizlemeyi bitirip telefonumu aldım. Kapıya doğru ilerlediğim sırada Ben geri gelmişti.

“Selam...” Yüzümü görünce duraksadı. “Sorun ne?”

“Hiçbir şey ama gitmem gerekiyor.”

Şu anda ne yapıyordum? Gerçekten? Hayır. Quail’e geri dönebilirdim. Stone orayı hatırlamazdı. Sadece burada çalıştığımı

duyabilir, beni takip etmeyebilirdi. O anda kendimi gerçekten durdurdum.

Önemli değildi.

Colby, Stone'u arayabilirdi ama bu önemsizdi. Hiçbir şey olmayacaktı. Stone gelebilir, bana öfkelenebilirdi. Yemek yemem ya da başka bir şeylerle ilgili tehditler savurabilirdi ancak sadece bu kadarla kalırdı çünkü uzun vadede beni bırakan oydu. Kelimeleri ben söylemiştim ama onlardan faydalanan o olmuştu. Faaliyete geçiren oydu.

Böylece kararımı vererek kaldım. Temizliğin geri kalanına yardım ettim, Quail'e dönme vaktim geldiğinde saat çok daha geç olmuştu. Ben, Cammie ile birlikte son bulaşıkları yıkamıştı ayrıca minibüste yer yoktu. Sorun değildi. Onlara yürüyebileceğimi söyledim. Dürüst olmam gerekirse biraz temiz hava almak iyi gelebilirdi.

Hem tüm o süre boyunca hiçbir şey olmamıştı.

Ne bir mesaj, ne de bir arama. Locada ortaya çıkan bir Stone olmamıştı.

Gerçekten bitmişti.

Telefonum yeniden titremeye başladığında tam da Quail'e giden yolun köşesinden dönüyordum.

Cammie: Dostum! Colby Doubard, Quail'de! Ah. Geliyor musun? Joe çok kızgın. Ona yürüyerek geldiğini söyledik ama bize inanmıyor.

Cammie: Aman Tanrım! Colby Doubard numaramı istedi.

Cammie: Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım! Colby Doubard bana çıkma teklif etti. Çoktan gitti ama benimle çıkmak istedi!!!

DÜŞMANLAR

**Cammie: Sıçıp batırdım. Siktir, siktir kere siktir.
Kyle çok sinirlenecek.**

Geri kalan mesajlar için aşağı kaydardım.

**Joe: Cammie on dakika önce geldi.
Neredesin?**

On saniye sonra yeni bir mesaj gelmişti.

**Joe: Eğer acil bir durum varsa
ne olduğunu bilmem gerekiyor.**

İki saniye sonra bir mesaj daha.

Joe: İyi olup olmadığını bana bildir.

Joe: Reeves beni aradı. Sorun yok.

Stone.

Kalbim ağzımda atmaya başladı.

Stone her ne yapıyorsa burada değildi ve beni yalnız bırakıyordu. Zamana ihtiyacım olduğunu, iyi olacağımı bildiği için büyük ihtimalle yaptığı tek şey buydu ve sadece beni idare ediyordu.

Hâlâ.

Ona mesaj atmalı mıydım?

Hayır, atmayacaktım. En iyisi işi burada bırakmaktı. Bu kararı verdiğimde hâlâ bitirmem gereken beş saatlik bir mesaim vardı.

Joe'ya mesaj attım.

**Ben: Neredeyse geldim, yürüyordum.
İyiyim.**

Beş dakika sonra Quail'in arka sokağına girmiştım. Ön taraftaki insanları duyabiliyordum, sıra benim yürüdüğüm tarafa

kadar uzamıştı. Tam arka kapıya doğru ilerliyordum ki bir el bileğimi kavradı.

“Hiç sanmıyorum.”

Beni binaya yasladi.

Kalbim durdu. İçim dehşetle doldu veya paniğe kapılmaya başladım demek isterdim ama bu yalan olurdu. Aklımdan geçen ilk düşünce ve duygu *sonunda* olmuştu!

Sonunda benim için gelmişti.

Sonunda beni arayıp bulmuştu.

Sonunda beni hatırlamıştı.

Sonunda umursamıştı.

Öte yandan ne kadar berbat durumda olduğum işte buradan belliydi çünkü burada olmasını istesem de bunun olmasının tek sebebinin Colby'nin onu araması olduğunu biliyordum. Beni kontrol etmek için buradaydı. Takım arkadaşından gelen aramayı hayal edebiliyordum. Stone'nun buraya gelme sebebi bana karşı duyguları olması değildi. En azından benim uzun vadede istediğim ya da kazanma şansım olması için bile ihtiyaç duyduğum türden duyguları yoktu.

Umursadığı için buradaydı, sadece yeterince umursamıyordu.

Sana verdiği kadarıyla mutlu ol. Zihnimde beliren bu düşünceye teslim olmak istedim. Bunu o kadar çok istiyordum ki dişlerim acıyor, gözlerime yaşlar doluyordu ama yapamazdım. Sadece yapamazdım işte. Bundan sağ çıkamazdım.

Tepemde dikiliyordu ve Tanrım, harika hissettiriyordu. Bakışları öfkeliydi. Çenesi gerilmişti. Kolumdaki tutuşu beton gibiydi. Ellerini oradan çekerek yüzümün iki tarafına koydu. “Bir süre önce bir arama aldım.”

“Eminim öyle olmuştur.” Boyun eğmiştim. Her şeyin üstünden geçecekti ve ben şimdiden teslim olmuşum. Böyle

DÜŞMANLAR

devam ederse gece yatağında olurdum. Bu yüzden de kendimden nefret ederdim.

Zayıftım.

Daha yakına gelerek kafasını eğdiğinde artık göz hizamdaydı. “Mavi saçlı, yeterince yakından bakmadığım o kızın kim olduğuna dair bir telefon aldım.” Saçlarıma dokundu. “Görünen o ki hiçbirimiz ona yeterince bakmamışız ama neden bakalım ki? Saçların farklı. Kilo vermişsin. Daha soluksun.” Beni baştan aşağı süzdüğünde, dudakları öfkeyle kıvrıldı. “Kendine ne bok yaptın sen?”

İçimi öfke kapladı ve eline vurarak dokunuşunu uzaklaştırdım. Öfkeden deliye dönmüş bir sesle, “Orada durup beni yargılamaya hakkın yok,” dedim.

Gözleri yeniden parladı. Alevle. “Öyle mi?”

“Öyle.” Bu defa ben onun yüzüne yaklaşmıştım çünkü sıkıtırıp gidebilirdi.

Bedenim onu arzuluyordu.

Kalbim onun için sızlıyordu.

Ancak gururum, evet, o öfkeden kuduruyordu. Onun için yeterince iyi olmadığım için koridorlarda yanımdan yürüyüp geçtiğinde, lisedeydim. Anne ve babasını görmek, onu görmek, onlara servis yapmak, lanet olası eski zamanları hatırlatmıştı.

“Öylece tepeden bakarak beni yargılama hakkın yok. O hakka sahip değilsin, *Bay Kahrolası Çok Yetenekliyim ve Tüm Dünya Ayaklarıma Kapanıyor*. Bay kahrolası ebeveynlerimin evliliği sahte ve mutsuz olabilir ama asla aç ya da evsiz kalmak zorunda kalmayacağımızı garantileyen bir yuvamız, toprağımız ve paramız var. O hakka sahip değilsin çünkü boktan bir ailen olsa da hâlâ ailen va-”

Dudakları benimkilere yapıştı.

Tanrım.

Pes ettim. Dizlerim büküldü. Kollarımı ona doladım.

Üç saniyeliğine teslim oldum.

Bir. İki. Üç. Kahrolası cennet gibiydi ve şu an ölsem, dünyayı terk etmeden önce hayatımdan memnun kaldığımı söyledim. Fakat bu durum sadece üç saniye sürdü ve gerçeklik geri geldiğinde onu ittim.

“Çekil üzerimden!”

Hızla geriye giderek yumruk yaptığı elleriyle yanımdaki duvara vurdu. “Neden? Bana nedenini söyle. Sikik bir sebep söyle!”

“Çünkü geleceğimde olan adam sen değilsin.”

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi.

Canı cehennemeydi. “Çünkü sana âşık olabilirim ve beni sevmediğini biliyorum. Beni asla sevmeyeceksin. Sadece hoşuna giden bir vücuttan ibaretim. Ve eğer bana birazcık değer verdiysen, bu konuda dürüst olursun.”

Kafasını çevirdiğinde çenesi tekrar tekrar kasılıyordu. Elleri hâlâ iki yanımda yumruk halindeydi ama bana bakmıyordu.

İşte. Tam oradaydı. Benim için gerçek buydu.

Söylediğim her kelime gerçektir. Daha fazla tahmin yürütme oyunu oynamama gerek yoktu. Kendime işkence etmeme gerek yoktu çünkü tüm gerçek bundan ibaretti.

Bir başka gerçeği daha söyledim, ondan ihtiyacım olan bir gerçek. “Senden nefret etmeme izin ver.”

İkinci kez irkildi. Nefesini içine çekerken gözlerini kapattı ve ardından kafasını arkaya eğdi.

Ondan nefret etmek zorundaydım. Belki de Stone’dan onca yıldır nefret etme sebebim buydu çünkü yapmak zorundaydım. Eğer etmeseydim beni reddedişinin büyük boşluğuna düşerdim.

Bir parçam bana vereceği cevabı bekliyordu ve bundan nefret ediyordum.

DÜŞMANLAR

Hâlâ onun onayına ihtiyaç duyuyor olmaktan, yürüyüp gidememekten nefret ediyordum.

Reddetmesini istiyordum.

Bunun için dua ediyordum.

Gereken gücü toplayabilir, hayatıma devam edebilirdim.

Beni reddetmesine ihtiyacım vardı çünkü o zaman, bu defa kesin olarak çekip gidebilirdim.

“Bugün annene servis yaptım.”

Gerilse de bana baktı, yüzünde ifadesiz bir maske vardı.

Sözlerim yumuşak olsa da sitem doluydu. Stone da birazdan söyleyeceklerimin hoş şeyler olmayacağını biliyordu. İyileştirici olmayacaktı. Ah, hayır. Farkındaydı. Birazdan gelecek olanların benden nefret etmesine sebep olacağını biliyordu. Evet. O noktaya geri dönüyorduk.

Eğer bu oyunda tamamen benimle değilse, o zaman tamamen dışarıdaydı ve ben de onu tamamen uzaklaştıracaktım.

Kendimden nefret ettirecektim.

Son bir kez daha düşman olmamızı sağlayacaktım.

Kendimi duvardan ittirdiğimde aramızda birkaç santim kaldı ve ona kelimelerimle sataştım. “Sen yeterince bakmadığını söyledin ama annen baktı.” Tek kaşımı kaldırdım. “Doğruca yüzüme baktı. Gözlerimin içine baktı. Saçlarımı gördüğünde nasıl bir tepki verdiğini tahmin et. Benden iğrendi.”

Titrek bir nefes aldı, başını öne eğdiğinde gözleri kapanmıştı.

Tam olarak yüz hizasındaydım. “Onun seviyesinin altındaydım. Ayakkabılarının altındaki pisliktim, pahalı mobilyalarındaki *toz* ve komik olan ne, biliyor musun? Bu duruma o kadar alıştım ki artık bunu tercih ediyorum. Bize yemek pişirmeyi öğretmeyi denediğini hatırlayamıyorum bile. O kadını artık tanımıyorum.”

“Dust.” Alçak sesli bir uyarı yaptı.

Umursamıyordum. Nefesim yüzüne vuruyordu. Öyle olduğunu biliyordum ve patlamasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. “O zamanlar olduğu kişi, şimdi dönüştüğü yer israfı kadın değildi. Sana annelik yapıyor mu? Seninle gurur duyuyor mu? Seni sadece prestij getiren bir evlat olarak mı görüyor? Acınası evliliğine devam etme sebebi sen misin? İçki içmesi. Alkollü halde araba kullanması. Bununla ilgili yalan söylemesi. Bu sadece benim ailemi yok etmek için yaptıkları, peki sizinkini yok etmek için ne yaptı?”

Eli hızla yukarı tırmanıp boynumun arkasına dolandı. “Kes şunu.”

Üstünlüğün bende olduğunu bilerek güldüm. “Daha başlamadım bile.”

Gülümsememin ne kadar zalimce olduğunu hissettim. Bu iyiydi.

Ona eziyet edecek, kâbuslarına konuk olacaktım. Sadece düşündüğü ama asla sesli olarak duymak istemediği şeyleri söyleyecektim. Stone’a bu hediye verecektim ve o da bu yüzden, benden tamamen nefret edecekti.

“O bir alkolik, Stone.”

“Kapa çeneni.”

“Hayatından nefret ediyor.”

“Sana çeneni *kapatmanı* söyledim.”

“Babandan nefret ediyor.”

Başını çevirmeye başladı.

Yüzünü kavrayıp onu sabit tuttum ve öne eğilerek dudağının kenarına yumuşak bir öpücük kondurdum. “Babanla parası için kalıp kalmadığını merak ediyor musun? Yoksa gerçekten senin için mi kalıyor? Eğer babanın parası, senin de şöhretin olmasaydı çekip gider miydi?”

DÜŞMANLAR

Kaskatı kesilmişti, hareketsizdi ve bedeninin bana döndüğünü hissedebiliyordum.

Dudağının diğer kenarını öptüm. “Eğer fakir olsaydınız, seni uzun zaman önce babanla bırakarak gidip gitmeyeceğini merak ediyor musun? Eğer senin ailen benimkiyle yer değiştirseydi?”

Hırıltılı bir sesle, “Tanrım,” derken çekilmeye çalıştı.

Ancak her iki elimi de ensesinde birleştirerek onu sabit tuttum. Benden kaçamazdı. Artık üzerindeki bir sülüktüm. İçindeki arzuyu emerek yerine toksik şeyler dolduruyor ve onu zehirliyordum.

“Peki ya baban?”

“Kes.” Arkasına uzanarak ellerimi tuttu ve beni üzerinden ittirdi.

Duvara çarptığımda kendimi canlı hissettim. Belki de kollarında olduğumdan beri ilk kez böyleydim. Yüzünü gölgeleyen ıstırabı görünce güldüm.

Öne doğru eğildim, sesim artık bir fısıltı halindeydi. “Dürüst ol. Colby’den arama geldi ve ne? Ebeveynlerin yüzünden mi çıkamadin? Haklıyım, değil mi? Onlarla beraberdin, ne isterlerse onu yapıyordun, onlara ayrıcalıklı muamele gösteriyordun ve eğer benim için oradan çıksaydın annen sorular soracaktı. Cevapları öğrenmek isteyecekti. Her şey üzerine seninle bahse girerim ki stadyumda yanıma gelemedin çünkü sevgili anneciğin kriz geçirirdi. Ve yine her iddiasına girerim ki annen, babanı okul masraflarımı ödemeye zorlamandan, ikisini de ebeveynlerimin cenaze masraflarını ödemeye mecbur bırakmandan, tüm hepsini ödemek zorunda kalmaktan nefret ediyor çünkü o kafayı sıyırmış hasta bir siki-”

Elini yeniden boynumun arkasına götürerek bu defa saçlarıma doladı ve beni kendisine doğru çekti. “Bana söylemek üzere olduğun şey hakkında dikkatli ol. Çok. Dikkatli.”

Güzel.

Benden nefret etmeye başlamıştı.

Son bir darbe daha.

Sanki bu, uçurumun kenarındaki büyük bir kaya parçasıydı ve ben de o şerefsizi devirip aşağı yollayacaktım.

“Okuldaki son senemde bir gece babanın beni arabayla eve götürdüğünü biliyor muydun?”

Yalan söylüyordum, umurumda bile değildi.

Bedeni hiç gevşememişti. Hâlâ sert ve hareketsiz haldeydi ama başımın arkasındaki elinin kasıldığını hissettim. Gözleri büyüdü ve yarı yarıya vahşi bakmaya, içlerine panik yerleşmeye başladı. Bunu biliyordum çünkü o ifadeyi oraya koyan bendim. Çünkü annem kanser olduğundan beri hissetmeyi bırakmadığım duyunun tam olarak aynısıydı.

“Ailenin süpermarketinde çalışıyordum ve arabam bir türlü hareket etmiyordu. Kasım ayı başındaydı, o yüzden hava sıcaklığı düşüktü. Annem o sırada çoktan bakımevindeydi. Evimizin açıktan satışla piyasaya düşeceğini biliyorduk, bu yüzden babamı rahatsız etmek istememiştim. Ama baban beni eve yürürken gördü ve arabayı kenara çekti.”

“Dusty,” dedi sert bir sesle. Başını iki yana sallamaya başladı. “Eğer bu bir yalansa Tanrı şahidim olsun ki...”

Hiçbir şey dememiş gibi devam ettim. “Beni eve bırakmayı teklif etti. Reddettiğimde ısrar etti.” Kendimi ona bastırıp bedenine sürtündüğümde sertleştiğini hissettim. “Arabaya binmezsem yol boyunca arkamdan geleceğini söylediğinde, ben de bindim.”

DÜŞMANLAR

Eli enseme esir almıştı ama onun dışında her şey benim kontrolümdeydi. Elimi ikimizin arasından aşağıya indirerek aletin üzerinden geçirdiğimde, uzunluğunun dokunuşum altında seğirdiğini hissettim.

“Birisiyle tanıştığın zaman seni istediklerini bilirsin, değil mi? Ama sen onları istemezsin? Senin için bariz bir gerçektir. Sana hiçbir şey söylemeseler de gözlerinde görürsün. Gittiğin her yerde seni izlerler.”

Dudaklarından alçak sesli bir küfür döküldü.

Elimi çevirerek aletini tamamen avuçladığımda homurdandı ama uzağa çekilmedi. Üzerimdeki tutuşunu da çekmedi.

Sol kulağına doğru eğilerek mırıldandım. “Baban eve giden yol boyunca işte öyleydi. Caddeye zar zor bakabiliyordu. Beni izleyip duruyor, gözleri bedenim boyunca gidip geliyordu. Gördüğü şeyi beğenmişti. Gördüğü şeyi istiyordu. Gördüğü şeyden daha fazlasını istiyordu. Bana dokunmak istiyordu. Beni tatmak istiyordu. Şimdi merak etmeden duramıyorum, acaba oğlu da babasına mı benziyor?”

Saçıma asılarak kafamı arkaya çekti. “Kaltağın tekisin.”

Elimle onu avuçlamaya devam ederken gülümsemeye başladım. Başparmağımı aletin yan tarafından aşağı kaydirdiğimde ağzı benimkine kapandı. Yükselerek ellerimi kotuna götürdüm ve fermuarını indirmeye başladım. Elimi kotunun içine soktuğum anda dili ağzıma girdi. İç çamaşırının kenarını bularak onu avucuma aldım.

“Selam... ah!”

Quail’in arka kapısı açıldığında bas sesi havayı deldi.

Joe orada durmuş ikimize bakıyordu. “Ah. Üzgünüm.” Kapıyı kapatıyordu ki duraksayarak yüzünü buruşturdu ve arkasına baktı. “Dusty’nin gelip çalışmasına ihtiyacım var. İçerisi çok yoğun.”

Nefes aldığımda göğsüm Stone'unkine karşı yükseldi ve geri verdiğimde alçaldı.

Oyun zamanı bitmişti. Stone da bunun farkına vararak ağzını Joe'nun durduğu taraftaki kulağıma doğru götürerek normal çıkan bir sesle konuştu. "Elini sikimden çek."

"Lanet olsun." Ses Joe'dan gelmişti.

Onu bırakarak dediğini yaptım ama başparmağımı veda olarak ucunda gezdirdim.

"Elini pantolonumdan çıkar."

Bunu yaparken de güldüm, elinin enseme kavramak için kasıldığını fark etmiştim.

"Şimdi." Dişleriyle kulakmememi ısırdı. "Fermuarımı çek."

Pantolonunu kapatmak adına iki elimi de kullanabilmek için hareket ettim. İşimi bitirdiğimde, Stone başımı kendinin-kine çekerek bana son kez ateşli ve arzu dolu bir öpücük verdi. Beni bırakıp geriye doğru bir adım attı. "Tamamen senindir." O kelimeleri söylerken tam olarak bana baktığında, mesajı aldım.

Sırtını sokağın sonundaki sıraya dönüp yürüyerek uzaklaştı. Ellerini ceplerine soktu, omuzlarını öne eğince tişörtü sırtının hatlarını ortaya çıkardı. Neredeyse ona seslenecektim. Neredeyse ona teslim olup, hepsinin tamamen yalan olduğunu söyleyecektim ama dişlerimi dudağıma bastırdım çünkü yapamazdım.

Benimle işi bitmişti.

37. BÖLÜM

Yaptığım şeyden gurur duymuyordum fakat olması gerekiyordu.

Cammie yanıma gelerek kalçasıyla benimkine vurduğunda gözyaşlarımı siliyordum. İçki tepsisini dengeleyerek bana döndü. “O leziz oyun kurucu hakkında hâlâ sevinçten havalara uçuyorum ama bunu daha sonra konuşmak zorundayız çünkü bir masa dolusu insan geldi ve seni istediler.”

Bakışlarını takip ettiğimde gülümsemek zorunda kaldım, bu bir ay önce yapacağımı asla düşünmediğim bir şeydi. Masa, ev arkadaşlarım ve erkek arkadaşlarıyla, diğer bir deyişle futbol takımıyla doluydu. Tıpkı Stone’da olduğu gibi tüm gözler onlara dönmüş durumdaydı.

Cammie yüzümü gördüğünde kaşları yukarı kalktı. “Onları tanıyor musun? Buradaki en gürültücü grup onlar olacak.”

Geldiklerinde Cammie burada değil miydi? Hatırlamaya çalıştım ama olduğunu sanmıyordum.

“Onların yarısıyla birlikte yaşıyorum. Benim için sorun olmayacaklar.”

Her iki kaşı da yeniden yukarı kalktı. “Şaka mı yapıyorsun?”
“Hayır.”

Dikkatli bakışlarını tekrar onlara çevirdi. “Benim adıma onları tebrik et. Mezunlar Günü Kutlaması’nda harika iş çıkardılar.”

Boşalan masamdan adisyonu alarak Cammie’nin koluna hafifçe vurdum. “Kesinlikle edeceğim ve tabii ki de çıkardılar.”

Güldüğünde yanından geçip fişi ve bahşişi önlüğümün içine soktum, ardından bir sipariş fişi çıkardım. Nadiren ihtiyacım olan bir konuda gittikçe iyiye gidiyordum ama kimse asla bilemezdi. Wyatt, Mia, Noel, Savannah, Nacho, Lisa, Nicole ve Dent’in paylaştığı masayla, yanlarında hem futbol takımının geri kalanına hem de onların parti arkadaşlarına ev sahipliği yapan iki masaya vardığımda onlara kocaman bir şekilde gü-lümsedim. “Tebrikler, çocuklar!”

Hepsi kollarını kaldırdı. “Heeeey!!”

Barın gerin kalanı *benim onlara* tezahürat yaptığımı düşünüp *tebrikler* diye bağırarak katıldılar.

Sesler kesildiğinde, Nacho bana doğru eğildi. En yakınım-daki oydu ve kaslı kollarını masaya dayamıştı. “Maçımızı izledin.” Bu yüzden mutlu olmuşa benziyordu.

“Evet.”

Wyatt telefonunu çıkarttı ve ekrandakileri okumaya başladı. “*Lanet derecede güzel, sıkı kalçalar. Otuzdan sonra yaptığın ikinci sayı için Mia’ya seni seçmekle iyi iş çıkardığını söyle.*” Kafasını kaldırıp bana baktığında yüzü sevinçle parlıyordu. “Harikasın.”

Başımı arkaya atarak güldüm, aslında ilk defa bu durumdan eğleniyordum. “Teşekkürler. Hem yazdığım şeyde ciddiydim. Siz çocuklar bugün müthiştiniz.”

Nicole, “Neden bizimle oturmadin?” diye sordu.

Ah.

O konu.

DÜŞMANLAR

İçten içte irkildim. “Aslında çalışıyordum. Localardan birindeydim ama yine de izleyebildim. Bundan emin oldum.”

Nicole kaşlarını çatsa da cevap vermedi.

Mia’nın gözleri kısıldı. “Hangi loca?”

Kahretsin. Gerçekten mi?

Omzumu silktim. “Herhangi bir tanesi.”

“Maç esnasında servis elemanı bulunduran sadece iki loca var. Biri Kings oyuncularından bir kısmının ve ailelerinin bugün kullandığı antrenörlerin locası, diğeri de televizyon yetkililerinin locası. Sen hangisindeydin?”

Neden benden nefret etmeye devam ediyordu ki? Bunu aştığımızı düşünüyordum. Hiç düşünmeden yalan söyledim. “Yetkililerin locası olmalı. Eğlenceliydi. Biraz Hollywood yıldızları gibi göründüklerini düşündüm.”

Dudaklarını birbirine bastırduğunda ne düşündüğünü biliyordum. Yalancı. Pekâlâ, evet. Öyleydim. Umurumda değildi.

“Evet, herkes ne alıyor?”

Siparişlerini verdiler ve ben de kalabalığın arasından ilerleyerek onları almaya gittim. Mia arkamdan gelmiş olmalıydı çünkü kasaya varır varmaz yanımda bittiğinde, kaşlarını sertçe çatmıştı. “Neden yalan söyledin?”

Duraksayıp onu inceledim. Omzunun üzerinden bakıyordu. Bir eli kasanın yanındaki tezgâhın üzerindeyken, diğeriyle bir tutam saç kulağının arkasına attı. Cammie barın arkasına geçmek zorunda olduğu için kenara çekildi. Cammie diz çöktüğü sırada bana sorgu dolu bir bakış attı.

Omzumu silktim ama Mia kaşlarını çatarak bakmaya devam ediyordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Diğer locada olduğunu biliyorum. Ben’i sınıftan tanıyorum ve maçtan sonra onunla karşılaştım. Muhabbet ettik. Bugün ona yardım eden mavi saçlı bir kızdan bahsetti. O sendin.”

“Yani?”

Siparişi hazırlamayı bitirip bir sürahi bira doldurmaya gittim. Mia da benimle birlikte hareket ederek bekledi.

“Yani mi? Yani kendini bunun gibi bir durumun içine düşürmemen gerekirdi. Stone’un ailesini araştırdım. Annesi tam bir kaltağa benziyor.”

Kaltaklık durumunu anlamasının kendinden dolayı mı olduğuna dair bir tartışma kesinlikle yapılabilirdi ancak bunun yerine başka bir masaya ilerleyerek boş sürahiyi aldım ve onlara yenisini verdim. Tüm gözler Mia’nın üzerindeydi çünkü o saygıdeğer ve kutsal insanlardan biriydi. Sadece o anda bunu anlamadı. Mia ve tüm masa gidene kadar tüm gözler benim üzerimde olurdu ama geçen ay arkamı kollamışlardı. Stone’u kendimden nefret ettirebilirdim ancak onların da nefret etmelerini sağlamak içimden gelmiyordu. Hiçbir anlamı yoktu.

Aslında neler olduğu bir anda kafama dank etti.

Mia benim için endişeleniyordu.

Mia. Kaltak Mia. Zorba Mia. İlk taşındığım zamanlarda kendimi öldürmüş olsam güleceğini düşündüğüm o Mia. Şu anda beni işyerimde takip ediyor, neden kendimi o duruma düşürdüğümü sorguluyordu.

Bir duygu dalgası içimden geçerken boş sürahiyi yakınlardaki bir masaya koydum. Oradaki kızlardan gelen, “Hey!” itirazlarını görmezden gelerek Mia’ya sarıldım.

Ellerini yan tarafıma getirerek kaskatı kesildi. “Bu. Da. Ne?” Evet. Aynen bu şekilde söyledi.

Sadece gülerek ona daha sıkı sarıldım ve sonra arkaya çekilip yeniden boş sürahiyi elime aldım. “Hiç. Sadece içimden sarılmak geldi.”

Geriye gittiğinde ağzı tamamen öfkeyle kıvrılmıştı. “Eh. Sarılma.” Üzerindeki dokunuşumdan kurtulmak ister gibi kollarını iki yanda salladı. “Bana dokunan tek kişi Wyatt.”

DÜŞMANLAR

Umursuyordu. Kesinlikle umursuyordu.

Geri geri gitmeye devam ettikten sonra durdu. Yüzünde önce boş bir ifade belirdi ve ardından yeniden kararlı bir duruş sergiledi. “Bir dahaki sefere, bugünkü gibi bir maçta locada çalışmak zorunda kalırsan içinde kim olacağını sor.”

Tamam. Eğer bu oyunu oynamak istiyorsa, ona ayak uydu-racaktım.

Sırıtmaya başladım. “Peki sonra ne olacak? Bugünkü gibi birilerinin olacağını öğrenirsem?”

“Reddet.” *Ne kadar da akıllıca.*

Sırıtişım büyüdü. “Peki ya patronum başka seçeneğim olmadığını söylerse?”

Dudakları düz bir çizgi halini alırken kafasını geriye yatırdı. O senaryo hiç aklına gelmemişti, omuz silktilti. “O zaman işi bırak? Ertesi gün seni yeniden işe alırlar. Demek istediğim etrafa bir bak.” Elini salladı. “Bu yerin sana ihtiyacı var. Burası tam bir karmaşa.”

Bu defa açık açık güldüm.

Gözlerini devirerek masasına gitmek için döndü.

Cammie, kolunun altında bir tepsiyle yanıma sokuldu. “Mia Catanna’yı tanıyor musun?”

Ona daha iyisini verdim. “Mia Catanna ile *yaşıyorum*.” Gidip daha fazla sipariş almak için ilerledim çünkü benim işim buydu, yeni normalim bundan ibaretti. Ayrıca bunu seviyordum çünkü bir sebepten dolayı tüm taşlar yerine oturuyordu. O akşam fark ettiğim bir şey oldu.

İyi olacaktım.

38. BÖLÜM

Tanrım. Birçok şey değişmişti.

Ev arkadaşlarım ve futbol takımının geri kalanı, bar kapanana kadar orada kalmıştı. Ve görünen o ki herkes kutlama yaparken, gevşemişken, rahat ve mutluyken kalabalığın tamamını ele geçiren bulaşıcı bir duygu vardı. Bunu söyleyebilirdim çünkü şu anda evimin arkasındaydım. Bir tarafta Joe, diğer tarafta Cammie'nin arasında sıkışmış halde piknik masasında oturuyordum. Ben'i bile aramışlardı ve şu anda masanın ucunda oturuyordu.

Dent ve Nacho, sezon dışında kilo vermek için bir ay bile olsa ketojenik diyet^{*} yapmanın olası tehlikelerini tartışıyordu. Ev arkadaşlarımın geri kalanı ya arka bahçede yayılmıştı ya da evdeydi çünkü ben de buradaydım. Ev arkadaşlarımdan birinin kötü şöhretli partilerinin ortasındaki antisosyal, ailesini yeni kaybetmiş üniversite öğrencisiydim. Bu akşamın daha özel olduğunu biliyordum çünkü genetik dersindeki sınıf arkadaşlarımdan bazılarını bile burada bir köşede görmüştüm.

Dent masanın kendi tarafındaki yerinden hafifçe kalkarak, "Bu saçmalık!" diye bağırdı. "Ne sikime sezon dışında kilo

* Karbonhidrat alımının önemli ölçüde azaltıldığı bir diyet türü.

DÜŞMANLAR

vermek istiyorsun ki? Sen bizim çizgi arkası savunma oyuncumuzsun. Kilolu olmana ihtiyacımız var.”

“Çünkü koç kilo vermem gerektiğini düşünüyor.”

“Bu şekilde değil!” Dent bu potansiyel diyet hakkında çok endişeliydi. “Bedenin direnecek ve kas kütlene kaybedeceksin. Bu senden duyduğum en aptalca fikir. Yağsız et. Aşırıya kaçmadan karbonhidrat. Meyve ve sebzeler. Protein içeceklerine de devam et. Ya da sikerler, takımın beslenme uzmanıyla konuş-tun mu? Bu konuda ne söyledi?”

Nacho’nun kendini beğenmiş sırtışı, beni şok bir ketojenik diyet yapmak gibi bir niyetinin asla olmadığına ikna edecek güçteydi ama Dent’in bu şekilde endişelenmesini izlemek eğlenceliydi.

Cammie o anda bana doğru eğildi. “Yani bu adamlar... gerçekten mi? Hepsi senin ev arkadaşın mı?” Ses tonundaki hayranlığı saklamaya çalıştığı belliydi ki bu da *gerçekten* hayran olduğunu kanıtlıyordu.

“Aslında korkunç bir iletişim eksikliğiyle başladık ama sonra birbirimize ısındık. Bir istiridyenin iki kabuğu gibi.”

“Kesinlikle katılıyorum.” Nacho konuştuklarımızı duymuştu. Beni işaret etti. “İstiridyeleri severim. Sik gibi görünürler. Hem siz çocuklar, bu kızın yemeklerini tatmadan yaşamış sayılmazsınız. Öyle bir pizza çeşitleri yapıyor ki olağanüstü. Hangi bölümde okuduğunu bilmiyorum, Dusty ama aşçılık okuluna gidiyor olmalısın. Şu *Michelob* ödüllü şeflerden biri olabilirsin.”

Dent kahkahalara boğularak yan taraflarını tuttu. “Ona *Michelin* ödüllü” şef denir. *Michelin*. Bira markası olan değil, seni kalın kafalı.”

* Kaliteli malzemelerin kullanıldığı, en iyi yemeklerin sunulduğu ve çeşitli kriterlerin baz alınarak her yıl orel mutfaklarına veya restoranlarına verilen bir ödül.

“Bir başlangıç savunma oyuncusunun, sezonun dışındayken ketojenik diyet yapacağını düşünen kalın kafalı ben değilim.”

Dent gülmeyi keserek kaşlarını çatıp oturduğu yerden fırladı. “Ne? Bunca zamandır yalan mı söylüyordun?”

“Seninle dalga geçiyordum, yalan söylemiyordum.”

“Seni sik kafalı.” Sinirle yürüyerek evin içine girdi. Lisa arkasından seslense de onu duymazlıktan geldi. Elindeki birayla konuşmakta olduğu gruba dönse de kaşlarını çattığını görebilmiştin.

“Her şeye çok fazla tepki gösteriyor.” Nacho sızlanmasına rağmen kalkıp Dent’in arkasından gitti.

Lisa, Nacho’ya da bir şeyler söyledi ancak o sadece evi işaret etti. Bakışlarını bana çevirip kaşlarını çattı, ardından tereddütle yanıma geldi. Masanın benim olduğum tarafına doğru hareket ettiğinde, sohbet kesintiye uğradı. Onlar bir yere yaklaştığında olan işte buydu. Lisa’nın gözleri ise sadece benim üzerimde olduğu için bunu fark etmemişti. “O ikisi kavga falan mı ettiler?”

“Nach o şu ketojenik şeyi yapacaktı. Dent de ona inandı. Şaka olduğunu anlayınca da sinirlendi.”

Lisa gözlerini devirdi. “Bazen çok hassas oluyor.” Kendi grubuna doğru ilerlerken birasından birkaç yudum aldı.

Masadaki Joe, Cammie ve Ben dışındaki kimseyi tanıımıyordum.

Joe masaya eğilerek inledi. “Burada olmamalıyım. Ben lisansüstü öğrencisiyim ve Quail’i yönetiyorum. Gidip başka bir yerlerde sorumsuzca davranmalıyım.”

Ben ona bakarak sırtıttı. “Ya da belki buralarda takılıp şansın yaver gider mi diye bir bakmalısın?”

Ben birasını masadan kaldırdı. Joe kendi birasını onunkiyile tokuşturduğunda, “En iyi yol bu, dostum. Mezunlar Günü

DÜŞMANLAR

Kutlaması yılda sadece bir kere oluyor ve bu sene Stallions'ı büyük yenilgiye uğrattık. Bunu kutlamalıyız," dedi.

Cammie ikiliyi izliyor, hafif sırtışı dudaklarını yukarı kaldırıyordu. "Kendinize bir bakın, bağ kurup iyi vakit geçiriyorsunuz."

Ben başını sallayıp birasıyla ona selam verdi. "Davet için teşekkürler." Gözleriyle arka bahçeyi taradı. "Catanna'yı okuldan tanıyorum ama daha önce beni hiç bu partilerden birine davet etmemişti."

Cammie beni işaret etti. "Bana teşekkür etmeyin. Buradaki bağlantımıza teşekkür edin."

"O ben değilim. Çocuklar bardaydı ve *herkes gelsin*, dediler."

Cammie gülerek, "Doğru çünkü bunu en son yaptıklarında personel de davete dahildi, değil mi?" diye karşılık verdi.

Hiçbir fikrim yoktu.

Joe yakınımı eğildiğinde, dördümüz masada kendi grubumuzu oluşturmuş olduk. "Bunu daha önce hiç yapmadılar. Buradaki herkesten daha büyüğüm, ben bile kötü şöhretli futbol ev partileri hakkında bir şeyler duymuştum." Kafam karışmış gibi baktığımı görünce açıkladı. "Burası futbol evi; takım gerçekten burada yaşadığı için değil, takımın çoğunluğu her zaman burada takıldığı için. İyi bağlantıların var, kızım." Arkasına yaslanarak ıslık çaldı. "Aslında iş görüşmende de yalan söyledin."

"İyi bağlantılarım falan yok."

Kapı itilerek açıldı ve evin yan tarafına çarptı. Herkesin konuşmasına ara verip bakacağı kadar gürültü çıkmıştı. Wyatt oradaydı. Etrafa bakınıp beni görünce el salladı. "Dusty kızım, buraya gel! Marketten geliyoruz."

İnledim ama yine de ayağa kalktım. "Eğer malzemeleri alırsanız kişisel şefiniz gelir diye mi düşündünüz?"

Kahkaha attığında veranda basamaklarından yukarı çıktım. Kolu omzuma dolandı ve benimle birlikte içeri yürüdü. “İşte bizim küçük, müthiş, komik şefimiz. *Düşler Tarlası’na* gönderme yapıyor. Birkaç tane daha isteyebiliriz.”

Noel ve Savannah malzemeleri boşaltıyorlardı.

“Bana James Earl Jones” deyin,” diye mırıldandım. Söyleniyor olmama rağmen gizlice taze kişnişle rokaya bakarken çoktan birkaç süslü Meksika tarifi düşünmeye başlamıştım. Kolunu indirmeden önce Wyatt’ın yan tarafını dürttüm. “Bana doğruyu söyle. Siz çocuklar beni sadece iyi yemek pişirebildiğim için seviyorsunuz, değil mi?”

Gülmeye başladı ancak yüzümdeki ifadeyi görünce çabucak kendine geldi. “Sen ciddi misin?”

“Hayır.” Aslında öyleydim.

Wyatt yeniden keyifle güldü ve omuzlarımı sıktı. Ardından çenesi omzuma değene kadar aşağı eğildi. “Ne yaparsan yap, biz ona tapacağız. Patron sensin, Dusty kızım.” Omuzlarımı bir kez daha sıktıktan sonra elini uzatıp geçirdi. “Hemen bir bira istiyorum.”

Kalabalığın içinden bir bira ortaya çıktı ve Wyatt’ın eline geçti.

Gitmeden önce bana göz kırptı. “Tanrım. Burayı seviyorum.”

Savannah ve Noel poşetleri boşaltmayı bitirdiklerinde Wyatt çoktan gitmişti. Onlar ise duruyorlardı. Noel buzdolabının içine uzanmış, Savannah ve kendisine birer bira çıkarırken Cammie kalabalığın içinden kendine yol açarak içeri giriyordu. Başını öne eğip zaten orada olan bir tutam saç kulağının arkasına attığında, her nasılsa boyut olarak küçülmüş gibi görünüyordu.

* Field Of Dreams, WP Kinsella’nın 1982 yılında yayınlanan romanı Shoeless Joe’dan uyarlanan 1989 yapımı, Amerikan spor-doğaüstü drama filmidir.

** Düşler Tarlası filminde, inzivaya çekilmiş yazarı canlandırır: aktör.

DÜŞMANLAR

Bir elini tezgâhın üzerine koyarak diğer elini salladı. “Selam. Mavi ile çalışıyorum.”

Savannah, Cammie’nin elindeki biraya baktı.

Cammie’nin kahkahası bir ton yükseldi. Birasını tezgâhın üzerine koymadan önce elini kurulamak için pantolonuna sürttü. Ardından bardağını Savannah için kaldırdı. “Bunun için üzgünüm. Bu arada ismimin Cammie olduğundan bahsetmiş miydin?” Yanakları pembeleşmişti.

Daha önce hiç böyle olduğunu görmemiştim.

Cammie havalı, sakin ve özgüvenli kelimelerinin mükemmel bir tanımıydı. Ayrıca göz alıcıydı, Mia ve Savannah kadar güzeldi. Savannah bana kısa bir bakış attı. Buzdolabını kapatan Noel bir adım geri giderek elini Savannah’nın arkasındaki tezgâhın üzerine koydu. Gösteriyi onun yönetmesine izin veriyordu.

Savannah, seçeneklerini tartmak için süreye ihtiyacı varmış gibi elini Cammie’nin avucuna koyarak el sıkıştı. “Tanıştığımızı memnun oldum. Dusty’nin ev arkadaşlarından biriyim.” Elini hemen geri çekerek başını benim olduğum tarafa çevirdi “Mavi mi?”

“Bilirsin, saçlarımdan işte.” Saçlarımı omzumun üzerinden arkaya savurarak kişnişleri içinde yıkamak için bir kâse almaya gittim. “Peki, kim biraz domates doğramaya yardım etmek ister?”

“Cammie.”

Ben içeri gelip Cammie’nin yanında durdu.

“Ah!” Gözleri büyüdü. “Biz çıkıyorduk. Joe gitti. Ben, beni eve bırakacağını söyledi. Yarın çalışıyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Yarın bütün gün ders çalışacağım.”

“Joe seni art arda yedi gün boyunca çalıştıramazdı.”

“Bunu isteyeceğini düşünmüştüm. Moore’dan çok daha iyiyim,” diyerek sızlandım.

Ben yüzünü buruşturdu. “Onu bugün localarda çalışmaya göndereceğinden endişeleniyordum.”

Cammie gözlerini devirdi. “Sen garson olmadan önce bile Moore’dan daha iyiydin. Eğer yarın çalışmıyorsan, o halde salı günü görüşürüz. Ben pazartesi izinliyim.” Savannah ve Noel’e başını salladı. “Sizinle resmî olarak tanışmak güzeldi, çocuklar.”

Ben ve Cammie el sallayarak veda ettikten sonra arka kapıdan çıktılar.

Savannah yemeğe yardım ederken, Noel de onun yemeğe yardım etmesine yardım etti. Lisa, Mia, Wyatt, Nacho ve Dent. Hepsi mutfağa gelip başıboş bir şekilde dolaşıyorlardı. Herkesi dışarıda tutmak için sıradan görünen bir duvar örüp son hızla devam eden partinin içinde bir mahremiyet alanı oluşturdular.

Yemekler hazır olunca her zaman yaptığım şeyi yaptım.

Kendime küçük bir tabak aldım ve diğerlerine de bir şeyler hazırladım. Ben yemek pişiriyordum. Onlar temizlik yapıyorlardı. Anlaşmamız buydu. Bu defa bodruma kaçıp yemeğimi oradaki buzdolabına koyarak odama yöneldiğimde, içimde garip ve tanıdık bir his belirdi.

Burada yaşamayı sevmeye başlıyordum.

Bodrum kapısı açılıp aceleyle aşağı inen ayak sesleri duyulduğunda, tam da bunu düşünüyordum. Lisa’nın odasına gittiğini sandım ama adımı söyleyen o değildi. “Dusty.”

Arkama döndüm.

Siobhan, tek ayağı zemindeyken bir eliyle tırabzanı tutuyordu. Diğer ayağı ise merdivenin son basamağında, havadaydı. Kaşları iyice yukarı kalkmış, dudakları hafifçe aralanmıştı. Ağzını kapattığı sırada göğsü hızla inip kalkıyordu. “Vay canına. Tamam. Buradayım. Yapmadım...” Son basamaktan aşağı inerken elini tırabzandan çekti ve önünde birleştirerek yere bakmaya başladı. “Trent’in ev arkadaşı sık sık Quail’e gidiyor.

DÜŞMANLAR

Artık orada çalıştığını söylediğinde, gelip seninle konuşmak istedim ama yapmadım. Bu akşam oradaydık, aslında normal üniversite öğrencileri gibi olmaya çalışıyorduk. Genel daveti duyduk ve işte buradayız.”

“Ev arkadaşlarımı aşmayı başarmışsın.” Ona doğru bir adım atarken üst katı işaret ettim. “Bir sebepten bodrum katını kapalı tutuyorlar.”

“Evet. Ben, şey, kimseye yakalanmadan garajdan girdim. Lafi açılmışken, ne kadar zamanım olduğunu bilmiyorum. Sanırım ev arkadaşlarından biri beni gördü ve kapıyı kilitlemek için buraya geleceklermiş gibi görünüyordu. Dinle.” Kelimeleri neredeyse birbirine geçecek şekilde aceleyle konuşuyordu ama birden duraksadı. İçine oksijen çektikten sonra yeniden başladı. “Dedikoduları duydum ve kiminle yatıyor olduğun ya da şu anda kiminle yaşadığını değil... senin şeyinle ilgili... senin geldiğin... seninle ilgili bir haber çıktı ve çok üzgünüm. Sadece sana ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim.”

“Haber mi? Bir ay kadar önce çıkanları mı diyorsun, Stone ve-”

“Hayır.” Gerilemeye başlayarak arkasındaki tırabzana uzandı. “Eskilerden değil. Bugün çıktı.”

Bedenim alev almıştı.

İç organlarım yanıyordu.

Boğazımda bir alev topu vardı ve hızla yayılıyordu.

“Neyden bahsediyorsun?”

“Bilmiyor musun?”

“Bütün gün çalıştım.”

“Ah.” Geri geri giderek bir basamak yukarı çıktı. Gözleri benimkilere takılı kalmıştı ama eli tırabzana yapışmış gibi görünüyordu. Bir adım daha. Durmuyordu ancak gözlerini de kaçırmıyordu. İçlerinde umutsuz bir parıltı vardı. Terlemeye

başlamıştı. “Ah, hayır. Bunu sana söyleyen ben olmamalıydım. Gerçekten üzgünüm.”

Üzerindeki kapı hızla açıldı ve Lisa’nın öfkeli sesi havayı doldurdu. “Bu da ne? Çık buradan. Bodrum yasak bölge.”

Siobhan bana son bir bakış daha attı. Acıma ve özür dolu bakışlar hoşuma gitmediği için dönüp aceleyle odama girdim. Kapım Siobhan’ın yukarı koşup kapattığı diğer kapıyla neredeyse aynı anda kapandı. Çalışma masamın sandalyesine çökerek dizüstü bilgisayarımı açtım. Orada ne varsa, o kadar da kötü olamazdı.

Yeni bir haber olamazdı.

Tabii birisi Stone ve beni ara sokakta görmediyse... Fakat orası karanlıktı. Bizi kimse görmüş olamazdı. Çok uzaktaydık, hem zaten biri Stone’u fark etmiş olsaydı bağırarak bir şeyler söylerdi. Diğer binanın, hatta Quail’in bile o arka sokakta penceresi yoktu.

O zaman ailem hakkında mıydı?

Sadece düşüncesi bile başımı döndürmeye yetiyordu.

Tarihi ve adımları yazdım, sonuçlar yüklenirken arkama yaslandım.

Kusacak gibi hissediyordum, midem çalkalanıyordu.

Stone Reeves’in Çocukluk Aşkı Takipçi Kurbanı!

Hayır, hayır, hayır.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Neyin geldiğini biliyordum ve hayır. Hayır.

Altındaki ikinci habere tıkladım. *Stone Reeves’in Kız Arkadaşı Uzaklaştırma Kararı Çıkarttı.*

Bu, ailemle ilgili değildi ama daha kötüydü. Çok daha kötüydü.

Buraya gelmemin asıl sebebiydi.

39. BÖLÜM

Her şey bitmişti.

Haberi okuduğumda, adamın adının yazılı olduğunu gördüm. Her şey tüm detaylarıyla oradaydı. Geçmiş. Saldırı. Takip. Artık hapiste olmaması.

Ne?! Hapiste değil miydi?

Panik üzerime çökerek beni ezmeye başladı.

Beş yıl ceza almış olması gerekiyordu. En az beş. Bir hafta önce serbest bırakılmıştı. Bir hafta önce.

O süre boyunca, yürüyerek Quail'e gidip gelmiştim. Yerel tehlikeler için endişelenirken, onun çıkmış olabileceğini hiç düşünmeden... Hıçkırıklara boğuldum. Bu, çok fazlaydı. Bir hafta mı? Gerçekten mi?

Geliyordu.

Bunu biliyordum.

Saati umursamayarak telefonu kaptığım gibi dedektifin telefon numarasını buldum. Memur Henry. Davanın büyük kısmı boyunca benimle ilgilenen kişi oydu. Ara seçeneğine basarak telefonu kulağıma yasladım ve bayılmamaya odaklandım.

“Kahretsin bu acil durum olsa iyi-”

“Neden?”

Bu kelime içimi deşmişti. Çırılçıplak ve savunmasız kalmıştım. Travmanın, kötü hatıraların yükünün bütün katmanları ortaya çıkmıştı. Herkes görebilirdi. Duyulmasını sorun etmiyordum.

Bir anlığına sessiz kaldı. Bir hışırtı, ardından iç çekme ve yumuşak bir, “Siktir,” duydum.

“Gerçekten siktir.”

“Duydun mu?”

“Haber çıkmış. Bir haber! Bunu neden basından öğreniyorum?”

“Bak.” Sesi artık sakindi ve daha dikkatliydi. Sanki zırhını üzerine giymiş, zorlu bir müşteriyle baş etmeye hazırlanır gibiydi. *Müşteri*. Ne komik bir kelimeydi. Belki de zorlu bir kurban demeliydim? Keşke böyle bir ifade oluşturulabilseydi. Bir kurban nasıl zorlu olabilirdi ki? Onları kurban yapan şeyi çekip aldığınızda, “zorlu” olmaları için bir sebep kalmazdı. Henry devam etti. “Sana haber vermedim çünkü seni bulamayacak ya da sana zarar vermeyecek.”

“Nereden biliyorsun? Adam takıntılıydı!” Sandalyemden fırlayıp odada volta atmaya başladım. İleri geri. Kapıya, şifonyere, diğer kapıya, yeniden geriye. Sandalyemin etrafından dolanarak dar, sıkışık bir alanda daire çiziyor, kendime engel olamıyordum.

“O öldü.”

Durdum. Her şey durdu. Kalbim durdu.

Doğru mu duymuştum? “Ne?”

“Henüz duyurulmadı, o yüzden haberde çıkmamasına şaşırmadım ama bu akşam bir bar kavgasında öldürüldü.” Üzgün bir kıkırdama geldi. “Rick’in Yeri’ne gidip Stone Reeves hakkında ağzına geleni söylemiş. Yakınlardaki Kızıl İblisler çetesinin bazı üyelerinin oradan geçiyor olması onun şanssızlığı olmuş. İçki içmek için uğradıklarında, söylediği şeyleri üzerlerine

DÜŞMANLAR

alınmışlar. Sanırım Reeves'in hayranlarıydı. Otoparkta çok sert bir darbe alınca ölmüş. Bir şeyler söylemeden önce teyzesine haber verilmesini bekliyoruz ama dürüst olmak gerekirse buradaki hiç kimsenin umurunda olmayacak.”

East River Falls küçük bir topluluktu. Bir takipçi sapık vakası fazla ilgi görmemişti. İki günlük mahkeme ondan da az ilgi çekmişti ama o olayın her bir anı benim için her şeyi değiştirmişti.

Ellerim titrerken yatağımın üzerine neredeyse düşer gibi oturdum. Bacaklarım titriyordu. Terden sıırılsıklam olmuşum. “Aman Tanrım.” Nefesimi dışarı verdiğimde burun deliklerim büyüdü. Buna odaklandım ve nefes alıp verme egzersizlerimi hatırlayarak oksijeni içime çektim. “Gerçekten öldü mü?”

Hüzünlü bir kıkırdama daha geldi. “O öldü, Dusty. Eğer istersen geri gelebilirsin. Burada ailesi ya da arkadaşı yok. Sonuçta onun tek takıntısı sendin. Artık bitti.”

Bitmemişti.

Yaklaşan baş ağrısını daha başlamadan uzaklaştırmaya çalışır gibi avucumu alnıma bastırdım. “Bu akşam bir sınıf arkadaşım beni buldu ve üzgün olduğunu söyledi. Haberi okumuş. Stone’un adı da geçmiş. Bu görmezden gelinmeyecek. İlgi çekecek.”

Hızla bir küfür savurdu.

Fakat bitmişti. Her şey son bulmuştu.

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık.

“Ailene olanları duydum. Gerçekten üzgünüm. Zaten çok fazla şey kaybettiğini biliyorum.”

“Evet.” Söyleyecek başka hiçbir şey yoktu, sadece... evet.

“Dinle, buradan çıkacak olan herhangi bir sızıntıya engel olmaya çalışabiliriz ancak bunun nasıl olduğunu bilirsin. Ünlü birinin ismi de olayla anılınca basın arayacaktır. Her zaman

paraya ihtiyacı olan birileri vardır ama davanın başındaki dedektifle konuşacağım. Belki seninle ilgili yazılanlardan daha fazlasının ortaya çıkmayacağından emin olmak için bir şeyler yapabiliriz.”

Bir başka titrek nefes daha verdim. “Tamam. Teşekkür ederim. Bunun yardımı olur.”

“Yaşadığın şeyler hiç kolay değil. Bu kadar genç ve her şeye yeniden başlayan biri için asla değil ama bazen böyle olur.”

“Ever.”

“Eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni ara ama o adam konusunda her şey bitti. O öldü. Bu içini rahatlatabilir.”

Telefonu kapattık.

Ondan sonra konuşma olup olmadığını hatırlayamıyordum. O öldü. Kelimeler kafamın içinde yankılanıyordu. Bu defa, bu kaybı hoş karşıladım. Zemine doğru kayarak sırtımı yatağa yasladım ve dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum. Öne doğru eğildiğimde, telefon yere düştü. Parti yukarıda hâlâ devam ediyordu. Boğuk çıkan bası, üst kattan gelen ayak seslerini duyabiliyordum. Açılıp kapanan kapılar. Dışarıdaki insanlar. İçerideki insanlar. Fakat benim odamda, bu bodrumda; bana verileceğini ummadığım bir sığınağım vardı.

Gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu, akmalarına izin verdim. Mücadele etmedim. Onlar rahatlama yaşlarıydı, tam ve kesin bir rahatlamaydı çünkü daha fazla mücadele edemediğim, Teksas’a geldiğimden beri yok saydığım o korku gitmişti. Beni o kadar sıkıştırmıştı ki rahatlayana kadar orada olduğunu bile fark etmemiştim. Sanki göğsümde oturan görünmez bir fil vardı ve *puf*, birden gitmişti.

Bu defa gerçekten gülümsedim.

Güm! Güm! Güm!

Yerimden sıçradım. Kalbim de göğsümün içinde sarsıldı.

DÜŞMANLAR

Birisi çıkış kapıma vuruyordu.

Güm! Güm! Güm!

“Beni içeri al, Dust! Hemen.”

Onu uzak tutacak gücüm yoktu. Ayağa kalkıp ilk kapıdan geçip bizi ayıran kapıya geldim ve kilidi açtım. İçeri girdiğinde kapıyı kapattım, o da kilitledi.

Orada dikiliyordu. Başına siyah bir kapüşon geçirmişti. Öne eğilerek partinin yanından geçtiğini biliyordum. Dikkat çekmemek için köşeden ilerleyerek insanların arasına karışmayı denemiş olmalıydı.

Birbirimizi inceledik.

Yüzümdeki yaşları görünce usulca küfretti.

“Doğru mu?”

Kaşlarımı çattım. “Biliyor musun?”

“Peşinde bir sapık mı var?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Artık yok,” diye fısıldadım. “Ölmüş.”

Kaşlarını çattı. “Ne?”

Aman Tanrım. Stone buradaydı. Sanki yeniden hayat bulmuş gibi hissediyordum. Ona neden dokunmadığımı, onu neden öpmediğimi düşündüm ama sonra buna bir son verdim.

Stone’a doğru gittim.

Daha fazla mücadele edemiyordum.

Vücudunu dikleştirirken ağzından bir küfür daha döküldü ve ardından bana uzandı. Elleriyle yüzümü kavradı, benim ona gittiğim anda o da üzerime atıldı. Ortada buluşup dudaklarımız birleştiğinde, her şey pusluydu. Ondaki sonrası da uzun, kutsanmış, şehvetli ve zevk veren bir bulanıklıktı.

Kıyafetler parçalandı.

Havaya kaldırıldım.

Bacaklarım kalçalarına dolandı.

Hem yukarıdaki partinin sesini hem de bizim gürültümüzü bastırmak için arka plan sesi olarak vantilatörü açtı.

Yatağımın üzerine geçtik.

Ellerimizle birbirimizi kavlıyor, tırmalıyor ve mücadele ediyorduk.

Ağzımın içindeki dilinin tadına bakarken, benim dilim de onunkinden sürtünüyor, onu keşfediyordu.

Üzerime çıkararak beni aşağıya doğru bastırdı.

Bacaklarımı açtığım anda içimdeydi.

Ve bunca zamandır neden orada olmadığını kesinlikle hatırlamıyordum.

“Okula gittiğimde yalnızdım.”

Sormasını beklemedim. İşimiz bittikten sonra temizlenmek için kalkalı ve üzerimize bir şeyler giyerek o konuyu konuşmadan yatağa geri döneli çok olmamıştı. Göğsüne yatmam için beni kendisine çekti ama geride durdum. Bu zor olacaktı ve açık bir zihinle düşünebilmem gerekiyordu yoksa hiçbir şey söyleyemezdim.

“Zaten yalnızdım ve East River Falls’a gittiğimde insanları karşılaştırmak için iyi standartlarım yoktu. Oryantasyonda tatlı bir çocuk benimle flört etti. Kalbim heyecanla atıyordu. Beraber aldığımız ilk derste yanıma oturduğunda çoktan ondan etkilenmeye başlamıştım. Futbol oyuncusu olduğunu öğrendiğimde de işim bitmişti.”

Stone yatağın üzerinde hareketlendiğinde, bana dokunmak üzere olduğundan endişelenerek kulak tırmalayıcı bir sesle anlatmak için acele ettim. “Okulun ilk iki haftası benimle fazlasıyla flört etti. Hoş bir şeydi. Daha az yalnızdım. Çok fazla kız arkadaşım yoktu. Orada kızlar da vardı ve birkaçımız bir araya

gelmeye çalıştık ama hepimiz aynı durumdaydık. Daha iyi bir okul için paramız olmadığından oradaydık. Herkes çalışıyordu. Çoğunun tamzamanlı işleri vardı. Çoğu orada bile yaşamıyor, evle okul arasındaki yolu her gün gidip geliyordu. Kendimi suçlu hissettiğim tek şey buydu. Ben de okula evden gidebilirdim ama babamla birlikte o dairede olmayı artık gerçekten kaldıramıyordum. Hiç konuşmuyordu. Çalışıyor ve hayatta kalıyordu. Benim yaptığım da buydu. Annem öldükten sonra orası öyle boş ve soğuktu ki... Ben okul için ayrıldıktan bir hafta sonra Gail ile tanıştı. Bu yüzden sanırım ikimiz de kendi hayatımıza devam etmeye, boşluğu kendi yollarımızla doldurmaya çalışıyorduk.”

“Dust.”

Gözlerimi kapattığımda yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

İsmimi o şekilde söyleyemezdi. Eğer söylerse, devam edemezdim.

“Adı Mark Ranger’dı. Hayatımda duyduğum en havalı isme sahip olduğunu düşünmüştüm. O *bir* Ranger’dı. Kuzeydeki Rangerlardan geliyordu.”

“Nakliye şirketi olanlar mı?”

Hatırlayınca kalbim sızladı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Benim öyle düşünmeme izin vermişti ama o aileden değildi. Sadece bir tesadüftü. Kampüsün popüler çocuğuydu ya da en azından olmak istediği buydu. Böyle sanıyordu, bu yüzden de o şekilde olmasını sağlamıştı. Mark başlangıç oyun kurucusuydu. Yemin ederim, kafası da egosu da büyüdü, büyüdü ve büyümeye devam etti. Şükran Günü’ne gelmeden bir çift olmuştuk. Maçlarına gitmeyi seviyordum. Kendimi önemli hissediyordum.” Bu, evde hissettiğim türden bir duygu değildi. “İnsanlar beni tanıyor, gerçekten görüyordu.” Orada görünmez

değildim. “Noel gelmeden önce ona âşık olduğumu düşünüyordum ve işte o süreçte değişti. Her şey tersine döndü.”

İçim acıyla parçalandı.

“Mark ailemle tanışmak istedi. Benimse istediğim son şey buydu. Bırak oraya birini götürmeyi, kendim gitmeyi bile istemiyordum. Kavgalar o zaman başladı. Onun ailesiyle buluşup benimkiyle buluşmamamızdan hoşlanmıyordu. Daha sonra ailemden diye tanıştırdığı kişinin, işyerinden bir arkadaşı olduğunu öğrendim. Daha yaşlı bir adamdı ve Mark’ın onunla ilgili bildiği bir şeyler vardı. Aslında koruyucu aile sisteminde büyümüştü. Bu adamın tüm ailesine şantaj yapınca hepsi, ilk kez oğullarının kız arkadaşıyla tanışan mutlu ve sevgi dolu aile rolü yapmak zorunda kalmışlardı.”

Stone yatağın üzerinde kıpırdanarak küfretti.

Sesimin ne kadar boş çıktığını duyunca irkilerek devam ettim. “Bana seks için baskı yapmaya başladı.”

Bu defa dudaklarından dökülen küfür daha hiddetliydi.

“İlk sefer iyiydi. Ben de istemiştim. Onu sevdiğimi sanıyordum ama yeterli değildi. Sonra işler kötüye gitmeye başlayınca onunla daha fazla kalamadım. Ve her şeyi bitirdim.”

“Sen benimle kafa mı buluyorsun?”

“Sen bir hiçsin.”

“Sen de kahrolası beyaz bir pisliksin.”

“Benim hakkımda araştırma yapmış. Onları nasıl bulduğunu bile bilmiyorum ama yapmış.”

“Eski komşun Stone Reeves hakkında bir şey bilmediğimi mi sanıyorsun?”

Gülüşü hâlâ ağzımın asit tadıyla dolmasına sebep oluyordu.

“Benimle sikişirken onu mu düşünüyordun?”

“Onu terk ettiğim akşam daireme girdi. O sırada okuldan bir arkadaşım benimleydi, polisi aradı.”

DÜŞMANLAR

Asidin kokusunu alabiliyordum.

“Uzaklaştırma kararı aldıldım, bir süre işe yaradı. Ta ki artık öyle olmayana kadar. Takıntılı hale geldi. *Seninle* ilgili her şeye, *seni* tanıyor olmama, *sana* ayak uydurmak zorunda olmasına takıntılıydı. Senden daha iyi olduğunu, buraya kadar gelip seni nasıl döveceğini söyleyerek bana sataşıp duruyordu. Gelip bacağına öyle kötü bir şekilde kıracaktı ki bir daha asla futbol oynayamayacaktı. Ve sonrasında kafasında kurduğu çarpık hayallere göre senin yerini alıyordu. *Senin* hayatını istiyordu.”

Yine orada, yatağımdaydım. Pencere açıktı. Yaz mevsimindeydik.

“Bir gün tekrar geldi ama bu defa ev arkadaşım polisi aramak için orada değildi, geri dönmüştü. Ailesi onun için korkmuştu.”

Sesim kesildi.

Ona o geceyi anlatmayacaktım. Bunu hiç kimseye söylemeyecektim ama sonrasında olanları anlatabilirdim.

“Masamın üzerinde yunus şeklinde bir kâğıt ağırlığı vardı. Gail’in hediyesiydi. O odamdayken, kâğıt ağırlığına odaklandım. Sadece o yunusu gördüm. Kendime bir yemin ettim. O gece, eğer hayatta kalırsam bulabileceğim en iyi deniz biyolojisi bölümünü bulacağıma ve oraya girebilmek için başvuracağıma dair bir yemin ettim. O bölüme girip yunusların beni kurtardığı gibi ben de *onları* kurtarmak için çalışacaktım.”

Stone yatağın üzerinde sarsıldı ama ona bakmadım.

“Ertesi gün onu tutukladılar. Kefaletle serbest kalmadı ve o zamandan beri de hapisteydi. Ya da bu akşam o haberi görene kadar ben orada olduğunu sanıyordum. Sen gelmeden önce memurlardan birini aradım. Mark’ın bar kavgasında öldüğünü söyledi. Senin hakkında atıp tutuyormuş ve senin hayranlarından birkaçı üzerlerine alınmış.” Ona doğru dönmeye başlayıp,

“Görünüşe bakılırsa bazı tehlikeli hayranların var ve...” demiştim ki Stone’u görünce konuşmayı bıraktım.

Tamamen bembeyaz kesilmişti, bana dikilmiş gözleri cam gibi görünüyordu. Yumruklarını o kadar çok sıkırmıştı ki avuçlarından kan damlıyordu.

“Stone!” Anında ona doğru atıldım. “Aman Tanrım! Aman Tanrım!”

Ellerine zarar veremezdi, elleri olmazdı.

Sakladığım ilkyardım setini almak için banyoya koştum. Geri getirdiğimde soru sormadım. Konuşmadım. Stone yatağın ucunda oturup bana izin verirken elleriyle ilgilendim. Kesikler çok kötü değildi. Elinde bir raptiye kırılmıştı. Onu nereden aldığını bile bilmiyordum. Stone’un da onun orada olduğunu bildiğini sanmıyordum. Ellerini temizlemeyi bitirirken gözleri üzerimden hiç ayrılmadı.

Biraz antiseptik ve sargı sayesinde elleri daha iyi olacaktı.

Elimi yüzünün yan tarafından geçirip saçlarını geriye tardım. “Yarın çok yorgun olacaksın.”

“Ne kadar yorgun olacağım umurumda bile değil,” dedi sert bir sesle. Bakışları öfkeli ve hiddetliydi.

“Benim umurumda.”

Elimi indirmeden önce yakaladı. “Şu anda sana söyleyecek hiçbir şeyim yok. Bana haberi Colby yolladı. Uyuyordum. Telefonumu duymayınca beni aradı. Onu azarlamak üzereydim ki bana çenemi kapatıp mesajlarıma bakmamı söyledi. Mümkün olduğunca çabuk bilmek isteyeceğimi de ekledi. Haklıydı. Haberi okuduktan sonra kendimi kamyonetimde, buraya gelirken buldum. Evden çıktığımı ya da buraya sürüşümü hatırlamıyorum. Sadece bir anda buraya gelmiştim. Kör edici bir panik halindeydim. Ya zarar gördüysen? Ya seni benden almışlarsa?” Sesi çatladı.

DÜŞMANLAR

“Dur. Şşst.”

“Sana bir şey olsaydı...” Duraksadı. “Sana çoktan bir şey oldu.” Kafasını kaldırıp baktığında gözleri hüznünlüydü. “Eğer bunun sebebi bensem...”

Onu susturmak için başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirdim ve başımı iki yana salladım. O adamı neyin tetikle-yip tetiklemediğini tartışmak istemiyordum. Onun adını bile düşünmek istemiyordum. Zaten aramızdaki zaman ve ener-jinin fazlasıyla harcanmasına neden olmuştu. Kendime yarın diye söz verdim. Yarın bununla ilgilenecektik. Bu konu hakkın-da daha fazla konuşacaktık ama şu anda değil.

Öne doğru eğildiğimde saçlarım etrafımıza şelale gibi dö-küldü ve dudaklarım onunkileri buldu.

Onu seviyordum, artık bunun farkındaydım.

Dudaklarına doğru, “Ben iyiyim. Her şey yolunda,” diye mırıldandım.

Bana tutunup ellerini yüzümün iki yanına koydu ve yüzü-mü inceledi. “Daha önce seni terk ettim. Sana mesafe verdim. Bununla işim bitti. Aklında her ne varsa, siktirip gidebilir. Sa-dece siktir et. Aramızdaki bu düşmanlık saçmalığını siktir et. O iş bitti. Anladın mı? Çekip gitmiyorum, bir daha olmaz. Ya-pama-”

Onu öptüm.

Bu defa ben onu susturdum.

Bendim. Benim sıramdı.

Saklanmadım, beni görmesine, hissetmesine izin verdim. Haklıydı, bu saçmalıkla işimiz bitmişti. Beni kucağına çekip bizi yatağa doğru yuvarladı. Uyuyakaldığımızda hâlâ bana sarı-lıyordu ve bu mükemmeldi.

40. BÖLÜM

STONE

Ertesi sabah, daha doğrusu sadece beş saat sonra, kendimi yatağın kenarda otururken buldum.

Gitmeliydim. Evime gidip güne başlamam, stadyuma geçmem ve hazırlanmam gerekiyordu. Bu akşam bir maçımız vardı ama ne kadar denersem deneyeyim, gidemiyordum. Kıcımlı lanet olası yataktan kaldıramıyor, onu izlemeyi bırakamıyordum.

Dusty'nin uykuya ihtiyacı vardı. Benim yoktu. Sikik bir sinir yumağı gibiydim.

O puşt, aşağılık herif benim kızımı incitmişti.

Çünkü Dusty buydu. *Benimdi.*

Başka kimseye ait değildi. Bu saçmalığa uzun süre önce son vermeliydim. Neden uzaklaştığını biliyordum. Anlıyordum da. Bir parçam onun doğru şeyi yapıp yapmadığını merak ediyordu ama bunu siktir edecektim. Daha fazla olmazdı. Uzak durmakla, sessiz kalmakla ve onu konuşturmamakla işim bitmişti. Konuşmamız gerekiyordu. Konuşmak... Lanet olsun. Biz nadiren konuşurduk. Kavga eder sonra da yatağa giderdik. İletişim şeklimiz buydu ve ona nasıl değer verdiğimi bildiğim tüm yollarla anlatmaya çalışıyordum. Sadece sözleri söylemem

DÜŞMANLAR

değil, ona göstermem de gerekiyordu. Ancak şu an uyuyordu ve gidip işimi yapmam lazımdı.

Yine de kendimi odasından çıkmaya ikna edemiyordum. Yataktan bile kalkamamıştım ki kalkmam gerekiyordu. Eğer ortaya çıkmazsam daha fazla para cezasına çarptırılacaktım ancak bedenimdeki her bir hücre yatağına geri kıvrılıp Dusty'yi kollarıma çekmem ve gitmesine asla izin vermemem için çılgılık atıyordu.

Gitmesine bir daha asla ama asla izin vermeyecektim.

Kahretsin. Elimi saçlarımın arasından geçirdim.

Bunu yapamazdım. Ben bir profesyoneldim ve biz ne olursa olsun oynamaya devam ederdik. Rüzgâr, dolu, yağmur, acı, kan. Bunlara rağmen ortaya çıkar ve oynardık. Hükmederdik.

O herif ölmüştü. Kendime anlatmaya çalıştığım şey buydu; Dust güvendeydi. Gidip işimi yapabilir sonra da onu kollarıma alabilirdim. O. Ben. Yatağımız. Evet. Artık sadece benim yatağım değildi. Bizimdi. Sadece Dusty henüz bunu bilmiyordu.

Siktir. Siktir!

Gitmek zorundaydım. Zorundaydım ama Tanrım, gitmek istemiyordum.

Odada dolaşıp giyinmeden önce elimi yüzümü yıkadım. Ancak onun dışarıya direkt açılan çıkışından gitmeyecektim. Kesinlikle olmazdı. Kimsenin ayakta olmasını beklemeyerek diğer taraftan gittim. Ben de üniversiteye gitmiştim ama buradakiler gibi partilememiştim. Hatta nadiren partilere katılırdım. Hayatımı futbol oynayarak geçirirdim. Benim için olay buydu. Futbol oynardım, eğer futbol oynamıyorsam futbol için antrenman yapardım ya da futbolu düşünürdüm. Futbol benim hayatımdı. Buradaki çocuklar farklıydı, daha normallerdi. Eğer profesyonel olmayı düşünüyorlarsa kendilerine çekidüzen

vermeleri için son bir yılları vardı. Tabii bu benim sorunum değildi.

Mutfağa doğru yukarı çıkarken kimsenin uyanık olmasını beklemiyordum.

Ancak ayakta olan biri vardı.

Kızın biri tezgâhta ekmek kızartıyordu. Esneyerek döndü ama beni görünce cıyaktı. “Ah, Yüce İsa!” Elini kalbinin üzerine koyarken dudakları titrek bir şekilde kıvrıldı. “Bir erkek olmasını beklemiyordum, sen de bir erkeksin ama öylesine bir erkek değil, sensin ve evet. Hâlâ seni buralarda görmeye alışmaya çalışıyorum.”

Bu kız nazik olandı, Dusty ondan hoşlanıyordu. Adını hatırlamaya çalıştım.

“Nicole?”

“Evet. Selam.” Ekmekler yukarı fırlayınca birini alarak bana doğru salladı ve sonra tabağa koyarak tereyağına uzandı. “Sanırım çıkıyorsun? Aşağıdaki kızımız nasıl? Dün gece yorgun görünüyordu. Demek istediğim ne kadar çok çalıştığını düşünürsek normalden daha yorgun.”

Konuşmasına izin vererek yanından geçip gidecektim ki son birkaç kelimesini duyunca duraksadım.

Kız arkası bana dönük bir şekilde gevezelik ediyor, hâlâ ekmeğine yağ sürmeye devam ediyordu. “Aramızda kalsın ama onun için endişeleniyorum. Araba almadı ve bizim fark etmediğimizi sanıyor ama kampüse yürüyerek gidip geliyor. Bu, vardiyalarından sonra da yürüdüğü anlamına gelir. Yardım istemek konusunda bazı sorunları var. Bunu anlamıyorum ancak o gururlu biri. Eh, evet. Amcamın garajda bir arabası var. Sigortası yok, bu yüzden amcamdan sigorta yaptırmasını istemeyi düşünüyordum. Böylece Dusty onu kullanabilir. Eve ait bir araç olduğunu söyleyebiliriz ama puf -sanki bir sihir gibi- her

DÜŞMANLAR

zaman sadece onun için müsait olur.” Tabağındaki ekmekleri hazırlamayı bitirerek döndü. “Ne düşünüyorsun?” Bana bakarak gülümsedi.

Ancak bana göz attığında o gülümseme yüzünden silindi.

Kendimi zar zor tutarken şimdi bir de bunu öğrenmişim.

Yürüyordu. Hayır, sikerler. Çalışıyordu. Bu kızın dediğine bakılırsa hem de çok çalışıyordu, bir de yürüyor muydu?

Zorlukla, “Kampüs buradan ne kadar uzaklıkta?” diye sordum.

Nicole olayı kavrayıp sınıra ne kadar yaklaştığımı anlayınca yutkundu. “İş yeri dört blok uzaklıkta. Sanırım bir yerlerden kestirme yapıyor, bir ara sokaktan galiba o yüzden daha az da olabilir. Emin değilim.”

Sikeyim. Kahrolası kız. Kahrolası işi. Kahrolası ev arkadaşları. Yapmamam gerektiğini bildiğim halde gitmesine izin verdiğim için kahrolası ben.

Sikeyim. Lanet olsun.

“Bu ne zamandır devam ediyor?”

Başını sallamadan önce bir kere daha yutkundu. “Ah. Bir hafta? Hayır. Sanırım daha fazla. Belki de iki?”

“Bilmiyor musun?” Ses tonum öfkeliydi.

“Hayır. Üzgünüm.”

Bitmişim. Gün sonuna kadar Dusty’nin kendi park alanında bir arabası olacaktı ve ondan önce Morpheus kaldırımında bekleyecekti. Dusty eğer yürürse, o da takipte olacaktı. Buna ne kadar öfkeleneneceği umurumda bile değildi.

Kahretsin, bir takipçisi vardı.

O aşağılık herifi düşününce kontrolümü kaybedecek gibi hissediyordum. Onu bulmak, çıplak ellerimle öldürmek ve o pis kemiklerini yeniden yerin dibine tıkmak istiyordum. Sonra

da aynı süreci en başından tekrarlamayı diliyordum. Dusty için adalet sağlayana kadar tekrar, tekrar ve tekrar.

Hiçbir fikrim yoktu, hiçbir şey bilmiyordum.

Sapık takipçi. Siktiğimin kahrolası takipçisi.

Lanet olsun, eğer bilseydim... Ona saldırıp ellerimi boğazına dolamak isterdim ama siktir. Zamanı geriye alamazdım. Aşağılık herif ölmüştü ama ileri gidebilirdim. Nazik ev arkadaşının sözünü kestim. Hâlâ konuşuyordu.

“Witkerson nerede?”

Bir bardağa portakal suyu koyuyordu ve benim gürlemem karşısında yerinden zıpladı. Portakal suyu tezgâha dökülürken korkudan büyümüş gözlerini bana çevirdi. “Ah. Ne?”

“Noel. Witkerson. Okulunuzun oyun kurucusu. Nerede o? Burada uyuduğunu biliyorum.”

“Ah.” Yanakları kızarıırken telaşlandı. “Savannah’nın odası yukarıda, sağda ama...”

Evet. Evet. Oraya gitme. Uyuyorlar. Umurumda olmadığını bilmiyordu.

Sessizce yukarı çıktığımda, sıralanmış iki yatak odasını ve kapısı açık banyoyu gördüm. Sağa doğru gittim, onlara tercih hakkı bırakmıyordum. Düzüşmediklerini umuyordum -gerçi daha önce bunu görmüştüm, yani büyük mesele değildi- çünkü kapıyı hızla açtım.

Kız çığlık attı.

Witkerson vahşi ve paniklemiş halde yataktan fırladı. Ancak gelenin ben olduğumu görünce küfrederek hayalarını kapatmak için bir yastık kaptı. Sonra ikimizin de hayatımızın çoğunu futbol soyunma odalarında geçirdiğimizi hatırlayınca yastığı bıraktı. Yatağa geri giderek yeniden uzandı. “Bunun oldukça önemli olduğunu söyle, adamım. Uykumu ve kızımınla geçirdiğim zamanı bölüyorsun.”

DÜŞMANLAR

“Peşinde bir takipçi varmış!”

Fırlayarak dikleşen kız, “Ne?!” diye cıyakladı.

Üzerinde bir tişört vardı. Tanrı’ya şükür. Kızın memelerini görmek istemiyordum. Bugünden önceki herhangi bir normal günde, bana sunulan memeler olsaydı bakabilirdim çünkü sık-tır, ben erkektim... ama bugün olmazdı.

“Buraya gelme sebebi buymuş. Bir takipçi.”

Oyun kurucu aniden tamamen ciddileşip doğruldu ve evet, öyle olması iyiydi.

Başımı ona doğru salladım. “Sen buradasın. Ben olamadığım da, burada sen varsın. O bok parçası ölmüş ama başkaları da olabilir. Dusty’nin ismi de yüzü de fazla tanınmaya başladı. Ve o bana ait. Bununla ilgili artık susmayacağım. Daha fazla dikkat çekecek, ona daha çok odaklanacaklar ve bu da nefret dolu insanları ona çekecek. Kin dolu kaltakları ve o iğrenç, sapık aşağılıkları. Hasta sikikleri de. Dust ile henüz konuşmadık, her yolu deneyeceğimi bilmiyor ama yapacağım. Eğer burada kalırsa ve isterse, çoğu gece ben de burada olacağım ama onu evime götürmeyi deneyeceğim. Fakat kalmayı seçerse görev başında olacaksın. Anladın mı?”

“Bekle.” Kızın gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu.

Oyun kurucu başıyla onayladı. “Anladım.”

“Burada neler oluyor?”

“Güzel. Tüm gün ön tarafta bekleyecek bir adamım olacak. Dust’ın şoförü. Ne gece ne gündüz bir daha hiçbir yere yalnız bir şekilde yürümeyecek. Bugünün sonunda kendi arabası da olacak,” diyerek kapıya döndüm. “Bir maçım var, ardından ya burada uyumak için ya da onu kendi evime götürmek için geri geleceğim.”

Kız arkadaşı yataktan dışarı fırladı ama çoktan arkamı dönmüştüm. Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım, bacaklarında

beyaz bir şey gözüme çarpınca külotunun da üzerinde olduğunu fark ettim. Yine de umurumda değildi. Bu; bugündü, dünya da bir ay önce değildi. Bugün olanlar farklıydı. Her şey farklıydı. Bugün Dusty'ye sahip çıkıyordum ve çekip gitmeyecektim. Lanet olsun, böyle bir şey yapmayacaktım.

Kapı çerçevesine vurdum. "Sonra görüşürüz. Söylediğim şeyi unutma... Ona dikkat et."

Yazılı olmayan bir erkek kuralı olduğu ve benim işim de kendimden küçüklere sataşmak olduğundan diğer kapıyı da yumrukladım. "Onun içine boşalma, Harrington!"

Bir çığlığın ardından, "Kapa çeneni!" diye bir ses yükseldi. "Uyuyordum, seni pislik."

Gülerek kapıya ikinci kez vurdum sonra da hemen merdivenden aşağı inerek kapıdan çıktım. Jeep'ime kadar yürüyecek bir blok yolum ve hazırlanacak bir maçım vardı.

41. BÖLÜM

HÂLÂ STONE

Alev topu gibiydim. Yerimde duramıyordum. Kafaları vücutlarından ayırmaya hazırdım.

Morpheus resmen Dusty'nin sokağına kamp kurmuştu. Gerekirse oraya kök salması için emir almıştı. Eğer Dusty arabayla gitmeyi reddedip bir yere yürümek isterse onun kişisel gölgesi olması gerekiyordu. Menajerimle de bir telefon görüşmesi yapmıştım. Bu akşamın sonuna kadar son model bir Honda HR-V, Dusty'nin park alanına götürülecekti ve anahtarlar kapıda elden teslim edilecekti. Dusty'e mesaj atmış, planının evde ders çalışmak olduğunu öğrenmiştim. Bu harikaydı. Ev arkadaşlarının parti vermediklerini söylemişti; o yüzden sadece kızlar, onların sevgilileri ve benim kızım maçımı izliyor olacaktı. Gece beni beklemesini, onun için geleceğimi söylemiştim.

Bana şöyle cevap vermişti:

Dusty Kızım: Hazırım ve bekliyorum.

Bu beni güldürmüştü ama maça odaklanmam gerekiyordu. Yapmam gereken bir işim vardı.

Soyunma odasıındaydık, kulaklıklarımızda yüksek sesli bir müzik yankılanıyordu. Russ'ın *Flute Song*'u kulaklarımda bangır bangır çalarken orada, sahadaydım. Koşuyor, kaçıyor, diğer piç kurularından sıyrılıyordum. Top benimdi. Direk benim için geliyordu.

Vücudumun bir başka uzantısıydı, sadece benden başka kimse bunu bilmiyordu.

Bu benim işimdi. Onlara öğretecektim. O sikiklere bir ders verecektim. Bir veya iki kere değil; üç, dört, beş... oyunun sonuna kadar sayı çizgisine her girdiğimde, bunu anlayacaklardı. Bütün gün ve tüm akşam buna devam edebilirdim. Uykumda bile sayı alabilirdim, bana inanmayan tüm o aptallara acıyordum. Hepsi oldukça hızlı şekilde öğreneceklerdi.

“Hey!” Önümde bir el belirdi.

Uzanarak o eli karşıladığımda, Colby beni çekerek ayağa kaldırdı.

Bu işte beraberdik.

Bu maçta, o ve ben bir takımdık. Topu atan adamla onu yakalayan adam arasındaki dinamik gibisi yoktu, özellikle de onu yakalayabilecek başka kimse olmadığında. Bu bendim. Yapmak için para aldığım şey buydu. Herkese yeniden gösterecektik çünkü bilirsiniz, hepsinin bunu hatırlamaya ihtiyacı vardı.

Colby'nin gözleri hazırды.

Enerji doluydu.

Benim de ondan bir farkım yoktu.

Sahaya çıkacak ve kazanacaktık. Bunu yapmak için para alıyorduk. Koç son sözünü söyledikten, bizler sahaya koştuktan, milli marştan, yazı turadan ve başlama vuruşundan sonra sıra benimdi.

Colby sahada yanıma gelip yumruğunu benimkiyle tokuşturdu. “Hazır mısın?”

DÜŞMANLAR

Başımı sallayarak cevap verdim. Kahretsin evet, hazırdım. Oraya çıkıp sevdiğim işi yapmak için fazlasıyla istekliydim.

Cevabımı gözlerimde görünce sırıttı. “Maç için oldukça hazır görünüyorsun.”

Bir kez daha ona ukalaca sırıttım. Siktir evet, öyleydim. Sayı alacak, kazanacaktım. Sonra da kadınımlı almak için eve gidecektim. Fakat Colby’ye tek söylediğim, “Topu bana at. İlk oyunda bana uzun bir atış yapmanı beklemeyecekler. Ve güven bana, bu akşam beni yakalayamayacaklar,” oldu.

Gözlerini bir saniye üzerimde gezdirdikten sonra başıyla onayladı. “Tamam. Evet. Bunu görebiliyorum. Hadi yapalım şu işi.”

Sıraya girdiğimizde herkesin bildiği oyunun stratejisini açıklamaya başladı. Artık kulaklıklarım yoktu ama müzik hâlâ benimleydi. Kafamın içinde çalışıyordu, onu dinliyor ve hatırlıyordum. Bu oyunun nasıl gideceğini zihnimde canlandırabiliyordum.

Top oyuna girdiğinde fırladım.

Topu yakalıyordum.

Koşuyordum.

Sahayı coşturuyordum.

Sonra tam orada, hedefe kitlendiğim sırada Colby her şeyi gördü. Top havalandı, bunu görerek geride durdum... Evet, evet, evet. Tam isabetti. Biraz daha hızlandığımda, üç oyuncunun bana doğru geldiğini fark ettim. Bizim takımdan iki kişinin yardıma geldiğini de gördüğümde, hızlı bir dönüşle adamlardan birinin etrafından geçtim ve tüm gücümle ileri fırladım.

Top havada süzülüyordu, oluşturduğu görüntü harikaydı. Mükemmel bir oyun oluyordu.

Muhteşem bir atıştı.

Zıplamak ya da hareket etmek; bunlardan hiçbirini yapmak zorunda değildim. Sadece koştum ve top kollarıma düştü. Ayağım sayı çizgisiyle buluşurken onu bir bebek gibi tutuyordum.

Bu ilk sayımızdı.

Kutlama yoktu, sadece işimi yapıyordum.

Topu hakeme göndererek yan tarafa koştum ve çaprazımda koşan Colby'ye işaret ettim. "Bu ilkiydi."

Kafasını öne eğdi, içinde bulunduğum ruh halini anladığını biliyordum. Bu maç için hazırlıklı olmanın ne demek olduğunu farkındaydı. Bu pek çoğunun ilkiydi. "Anladım. Ben hazırım. *Sen* de hazır ol."

Bu bir soru bile değildi, bu sıkık şeyi yapmak için doğmuştum.

Akşam boyunca sayı alacak, kazanıyor olacaktım. Çünkü akşam boyunca ben, Stone *Hücum* Reeves'tim.

Bu akşamki de bir hücum maçıydı.

DUSTY

"Stone Reeves, bu akşam tam olarak *hücumda*." Sunucu dudaklarında geniş bir gülümsemeyle heyecanla diğer sunucuya döndü. İkisi de takım elbiseleri içindeydi, arkalarında ve altlarında kalabalık tezahürat ediyordu. "Böyle akşamları seviyorum. Her zaman yaşamıyoruz ama arada sırada..."

Diğer sunucu da onun kadar büyük bir gülümsemeyle arkadaşının sözünü tamamladı. "Arada sırada Stone Hücum Reeves'i performansını sergilerken görme zevkini tadıyoruz çünkü bu akşam yaptığı tam da bu. Performans sergiliyor. Bizim için resmen şov yapıyor."

"Kesinlikle. İzlemesi oldukça zevkli."

DÜŞMANLAR

Colby ve ikisinin birlikteyken ortaya çıkardıkları sihri konuşmaya geçerek devam ettiler. Şu anda devre arasındaydık ve midem gurulduyordu.

Yanımda oturan Nicole'ün sesini duydum. "Biliyorsun, piz-za sipariş ettik."

Akşam boyunca yaptığı ilk ima bu değildi ama yiyemiyordum. Herkes çok iyi davranıyordu. Sadece ev arkadaşlarım ve sevgilileri vardı. Sadece Dent, Nacho, Wyatt ve Noel'in burada olacağını söyleyerek fazladan kimseyi davet etmemişlerdi. Benden yemek yapmamı istememişlerdi ama neredeyse istemiş olmalarını dileyecektim.

Göğsüm sıkışıyordu, dehşet dışında bir şey hissedemiyordum.

Maç sırasında benim hakkımda konuşurlarsa ne yapardım? Hiç mümkün görünmüyordu ama o haberin üzerine topladığı ilgi gitgide artıyordu. Arada sırada oyuncuların kişisel hayatları hakkında biraz dedikodu yapabilirlerdi, özellikle konunun hukuki boyutunu ele alırlarsa; konuşacak çok şeyleri olurdu. Yapacaklarını sanmıyordum ama asla bilemezsiniz. Ve bu yüzden maçı izlemek istememiştim. Fakat izlemeden de duramamıştım. Stone gelmişti. Ben en sonunda bayılıp kaldıktan sonra uyuyup uyumadığını bile bilmiyordum ancak dün gece farklıydı. Bunu hissetmiştim.

Stone her şeyi biliyordu.

Aslında herkes her şeyi biliyordu.

Her şey ortaya çıkmıştı, artık sır saklamak için sebepim yoktu. Saklayacak hiçbir şeyim kalmamıştı ve Stone gitmemişti. Maçı için gitmek zorunda kalana kadar yanımda kalmıştı.

Pes etmiştim. Stone'du. Her zaman Stone olmuştu. Ona âşıktım. Dün gece o kelimeleri söylemekten çekinmişim ama

bu çok zor olmuştu. Dudaklarımı kanayana kadar ısırarak zorunda kalmıştım.

Ancak bu akşam o kelimeler çıkacaktı çünkü ne olacağını biliyordum.

Stone benim için gelecekti.

Bir çanta hazırlamıştım, burada kalması için onu zorlamayacaktım. İşin doğrusu, bu gece ben de burada kalmak istemiyordum. Bu gece özeldi, farklıydı. Evine gidecek ve sevişecektik. Erkeğimle ilgilenecektim ama o kelimeler ne olursa olsun dışarı çıkacaktı.

Tepkisinin ne olacağını o zaman görecektim, artık saklanmakla işim bitmişti. Daha fazla buna devam edemezdim.

Bu gece her şey ortaya çıkacaktı. Yarın başa çıkmam gereken başka bir kayıp yaşamayacağımı umuyordum çünkü bunun üstesinden gelebileceğimden emin değildim. Bu defa olmazdı. Uzaklaşmak, hayatına devam etmek ya da sadece baş etmek yoktu. Sonsuza kadar paramparça kalırdım. Buradaki asıl soru, kendi sonumu hazırlayıp hazırlamadığımdı.

42. BÖLÜM

DUSTY KIZIM

Köşede, kanepeye kıvrılmış bir şekilde bir yastığa sarılırken Wyatt NFL kanalındaki ekstraları izlemek için kanalı değiştirdi. Basın toplantısı bölümünü açmıştı. Bir süre sonra Kings'in koçu, Stone ve Colby içeri girerek bir masanın arkasına oturdu.

İlk soru koça yöneltildi. Diğer takımı otuz sekize yedi gibi bir skorla yendikleri göz önüne alındığında, ne hissettiği soruldu.

İkinci soru Colby'yeydi, bu akşamki maça hazırlanmak için ne yaptığını öğrenmek istemişlerdi.

Sonraki soru Stone içindi ve diğerlerinin benzeriydi. Her biri *o soru* gelmeden önce birkaç soru cevaplamıştı.

Hepsi rahatlamış görünüyordu. Stone öne eğilmişti, başını aşağıda tutuyordu. Colby, başı yukarıda ama arkaya yaslanmış haliyle onun tam zıttıydı. Koç hem öne eğilmiş hem de başını kaldırmıştı. Sorulara doğrudan cevap veriyordu ki son soru geldi.

"Stone, sonraki hafta Horns maçı için hazırlanırken, kız arkadaşının sapık takipçi haberleri yüzünden dikkatinin dağılacığını düşünüyor musun? Bu arada, o nasıl?"

Stone'un başı hızla yukarı kalktı, *öfkelenmişti*.

Sinirli değildi. Tepesi atmıştı. Öfkeden deliye dönmüştü.

Çenesi kasıldı. Bakışları alev saçmaya başlarken ayağa kalkacaktı ki koçu omzuna elini koyarak onu oturmaya zorladı.

"Kahretsin." Bunu söyleyen Wyatt'tı.

"Ah, lanet olsun." Bu da Dent'ten gelmişti.

"Siktir."

Bu sonuncu da Nacho'ya aitti. Ben ise... ben, nefes bile alamıyordum.

Stone masanın üzerinden atlayıp adamı parçalamaya hazır görünüyordu.

Colby sandalyesinde öne doğru kaydı ve bakışları anında Stone'a odaklandı.

Yine de koç önce davrandı. Ayağa kalkıp boğazını temizledi. "Sanırım bugünlük işimiz bitti. Teşekkürler, millet."

Koç onu tutmayı bıraktığında Stone yerinden fırladı, elleri yumruk haline gelmişti. Colby'nin onu çıkışa yönlendirmesini beklemeden, etrafından hızla dolanarak bir anda çıkıp gitti. Colby onu takip etmeden önce duraksadı, koç sadece başını öne eğmiş ve bir elini kalçasına koymuştu. Onları arkalarından daha sakın bir tempoyla takip ederken elinde bir not panosu vardı.

"Siktir."

Yanımda alçak sesle küfür eden Nicole'dü. Hafifçe bacağımı okşadı. "Üzgünüm."

"Bu büyük kanallarda yayınlanan bir basın toplantısı değil. Bunların çoğu sadece spor bloglarında basılacak."

Bunu söyleyen Dent'ti. Beni rahatlatmaya çalışıyordu ama önemi yoktu. Her şey açığa çıkmıştı. Benden bahsedeceklerini düşünmemiştim ancak her zaman, diğerlerine göre skandal olacak haberi yaratmak isteyen biri olurdu. Stone'un adıyla birlikte sapık takipçinin manşette olması tıklanma alacaktı. Buna ben bile tıklardım ama bu *bendim*. Benim hayatımdı.

DÜŞMANLAR

Başa çıkmak zorundaydım.

Olabilecek en kötü şey olmuştu ve o herif ölmüştü.

Başka ne olursa olsun, bununla baş edebilirdim.

Kapı açıldığında odamda giyinmiş ve hazır bir şekilde bekliyordum. Evin diğer tarafında kalan kapıydı. İçeri giren Stone kapıyı arkasından kapattı. Işıkları açmasa da bana bakmak için durmadan önce kilidi çevirdiğini duydum.

Birkaç saat sonrasıydı. Saçları ıslaktı, yeni duş almış olmalıydı. Bu defa kapüşonlusu yoktu, sadece bir Kings tişörtü ve aşağıya indirdiği bir şapkası vardı. Bu görünümü beğeniyordum. Köşeli çenesini sıktağı zaman şeklinin vurgulanmasını seviyordum, ağzımın suyunu akıtıyor, bedenimi sızlatıyordu.

Neredeyse iç çekerek, "Senden nefret etmek istedim," dedim.

Etrafındaki hava huzursuz ve gergindi. Sanki kavga etmek istiyormuş ama sinirini çıkaracağı bir hedefi yokmuş gibiydi. Benim cümlemden sonra daha sakin, daha dalgın görünmeye başladı. Yanıma gelmedi. Gelmesini istiyordum ancak o yatağın ucuna oturup öne eğildi. Dirseklerini dizlerine dayasa da kafası bana dönüktü. Beni izliyordu.

Bekliyor, dinliyordu.

"Buralarda tanrı gibi olacağını biliyordum ve çocukluğumuzdan kalma o nefrete tutunmak istedim. Çünkü ediyordum. Senden çok nefret ediyordum. Onun yüzünden, onun sana olan takıntısı ve bana yaptıkları yüzünden. Seninle bağlantımı fark ettikten sonra daha da kötüye gitti ama sorun sen değildin. Sen yeteneklisin. Demek istediğim çok yeteneklisin. Yine de başımdan geçen her şeyden sonra onun yaptıkları için yarı yarıya seni suçluyordum. Aslında konu hiçbir zaman sen değildin. Oydu. Hasta herifin tekiydi ve başımdan geçenleri anlatıp babama asla yük olmak istemedim. Eve hiç gitmememin bir

sebebi de buydu. Bu durumu babama taşımak istemedim. Ama buraya gelmek, burada olmak, seninle olmak, tüm bu sürecin sonunda ortaya çıkması bu akşam beni fazlasıyla etkiledi.”

Kalbim sıkıştıyordu ama bu iyi bir sıkışmaydı. Sadece birkaç kez hissedebileceğiniz türden bir sıkışmaydı ki eğer şanslı değilseniz o bile olmayabilirdi.

“Seninle gurur duyuyorum. Hem de çok.”

Başını öne eğdi.

Karanlık odada fısıldayarak devam ettim. “Seni şu an tanıyor olduğum ve önceden de tanıdığım için, kendini bu seviyede bir başarıya taşıdığını görmek beni gururlandırıyor. Çoğu erkek, ailenin şu anki ve eskiden olduğu durumuna sahip olsa buralara gelemezdi. Parti yapıp içerler, odaklanmazlardı. Ama sen öyle değilsin. Sen *sadece* odaklandın. Beni arkanda bıraktığın zaman yaptığın şey buydu, değil mi?”

Omuzlarını kaldırdı, durdu, ardından indirdi. Usulca küfretti.

Evet. Evet, haklıydım.

“Odaklandın. Antrenman yaptın. Fedakârlıklarda bulundun. Partilere gitmediğini biliyorum. Her zaman sadece futboldu, değil mi? Her şey buraya, bugün olduğun yere gelmek içindi.”

Konuştığında sesi alçaktı. “Ne yaptığımı bilmiyordum.” Sesi hüzünlü, pişman bir hal aldı. “Belki de öyleydi. Tek bildiğim, bunun asla benden aşağıda olduğun için olmadığıydı. Altıncı sınıftaydım. Sanırım senin benim için ne olabileceğini biliyordum ve geleceği düşündüğümde, bunun beni farklı yöne çekeceğini anladım. Bu kadar odaklanamazdım. Ne okulda ne futbolda ne de başka bir şeyde... Aklımı başımdan alırdın. Her zaman seninle beraber olmak, hayatı seninle birlikte deneyimlemek istiyordum ama bunu yapamayacağımı biliyordum. O zaman bile hangi yoldan gideceğime karar vermem gerektiğinin

DÜŞMANLAR

farkındaydım ve senin gittiğin yoldan gidemezdim çünkü o zaman her şey tamamen sende ibaret olurdu. Antrenman. Futbol. Bunlara ihtiyacım vardı. Gitmem, evimden çıkmam gerekiyordu. Paramız vardı ama mutluluğa dair hiçbir şeyimiz yoktu. Para sana güvence verir. Sadece koruyucu, yumuşak duvarların olur; böylece lanet olası mutsuzluğunun içinde debelenebilirsin. Her lanet olası gün annemin biraz daha ölüşüne tanık oluyordum. Daha önce söylediklerinde haklıydın, o bir alkolik. Babam... o kötü bir adam değil, sadece... umursadığı tek şey, hayatlarını devam ettirebilmek. Diğer her şeye karşı kör. Şirketi devam ettir. Mümkünse büyüt. Annemi hayatta tut, hem de kelimenin tam anlamıyla ki bu da farklı şekillerde meydana geliyor. Babana inanmayarak aileni uzaklaştırmaya çalıştığında, yaptığı şey yine buydu. Yanlış olsa da ailesini bir arada tutmaya çalışıyordu. Oldukça hatalıydı ve güven bana, artık o da bunun farkına vardı.” Bana doğru ilerledi ve kollarını etrafıma sardı. Artık üzerimde yükseliyordu. “Başka hiç kimse-nin seni incitmesine izin vermeyeceğim.”

Gözleri parlıyor, hatta pencereden gelen küçük bir parça ay ışığının altında neredeyse ışıldıyordu.

Ve nazik bakıyorlardı. Ne kadar nazik olduklarını gördüğümde kalbim ikiye katlanmış gibi oldu. Tam o anda işim bitmişti. S ile başlayan cümle geliyordu ve artık kendimi durduramayacaktım.

“Seni kahrolası şekilde seviyorum.”

Stone’du.

Bunu o söylemişti ve kelimeler dudaklarından şiddetle dökülmüştü, sanki hayatı bunu bilmeme bağlıymış gibiydi.

Kalbim; yeni baştan ikiye katlanıyor, yukarı fırlayıp sıçırıyor, zıplayarak taklalar atıyordu. Dizlerim ise kas kütlelerinden ibaretti, her an eriyip yatağa karışabilirdim.

Elimi kaldırıp yanağını avuçladım. “Öyle mi?”

Gözümden bir yaş aktı, durdurmayı beceremedim.

“Evet.” Tıpkı ilki kadar sert ve inançlıydı. “Seni kahrolası şekilde seviyorum.” Elini kaldırıp yüzümü avuçladı ama benim elim sabitken, onunki titriyordu. “Seni o kadar çok seviyorum ki başına gelenler beni paramparça ediyor. Acının bir kısmını uzaklaştırmaya yardım etmek için orada olamadığımı bilmek... ama zamanda geriye gidemem. Keşke yapabilseydim. Gidebilmeyi ne kadar çok dilediğime dair hiçbir fikrin yok ama yapamıyorum. Yapabileceğim tek şey, şu andan ve bugünden itibaren her şeyi düzeltmek.” Başını öne eğdi. Üzerimde biraz daha hareket ettiğinde alnı benimkine yaslandı. Yeniden fısıldadığında kelimeler dudaklarından öyle bir şiddetle döküldü ki eski acıları iyileştirmeye başladığına yemin edebilirdim. “Seni seviyorum ve seni sevmeme izin vermeni istiyorum, seni kendime ait kılmak istiyorum. Benim kadını. Sadece benim. Tamamen benim. Senin ne istediğin umurumda değil. Başkasının seninle olmasına izin veremem. Benimsin, bebeğim. Sadece benim.”

Bekliyor, kendini üzerime bırakmamak için savaş veriyordu. Onu çekerek aramızda kalan son mesafeyi de kapattım.

Ona ihtiyacım vardı. “Sana, seni sevdiğimi söyleyecektim. Gelecek için ne planladığını umursamadığımı çünkü senin geleceğinin ben olduğumdan bahsedecektim. Seni sevdiğimi ve hepsinin bu olduğunu söyleyecektim ama benden önce davrandın.”

“Seviyor musun?”

Gülümseyerek başımı salladım. “Evet.” Daha fazla güç uygulayarak yanağını tutmaya devam ettim, başparmağımı dudaklarının üzerinden geçirdim. “Seni seviyorum.”

“Tanrı’ya şükür.”

“Araba için teşekkür ederim.”

DÜŞMANLAR

Kısık sesle gülüp elini kolumdan aşağı kaydırđı ve kalçama doladı. “O konuya gelirsek, arabaya ihtiyacın var, bebeğim. Güvende olmalısın.”

Ve bilmek zorunda olduğum için kendimi başka bir konuyu açarken buldum. “Biz şeyken, biliyorsun, sen başkalarıyla çıkıyordun. Diğer kadınlar...”

Başını iki yana salladı. “Çıkma yoktu. Grup etkinlikleriydi. Futbol takımı için olan şeyler ya da bağış toplantılarıydı.” Yüzümü iki yandan avuçlayarak parmaklarını saçlarımın arasına kaydırđı. “Senden sonra hiç kimse olmadı. Olamazdı. Seni düşünmediğim sürece aletim çalışmayı bırakıyordu.”

Olabilecek. En. İyi. Kelimelerdi.

Fakat lanet olsun, ellerimi onunkilerin üzerine koyarak hareketsiz kaldım. “Benim de bir itirafım var. Babanla ilgili söylediğim o şey-”

Yeniden sözümü kesti. “Lanet olası bir yalandı. Aptal değilim. Babam pek çok şeydir ama öyle bir pislik yapmaz.”

Gerilmiştim ancak sonra nefesimi dışarı verdim. “Kızgın değil misin?”

“Ah. İlk söylediğinde çok öfkeliydim ama bunun ne olduğunu biliyordum. Beni son bir kez daha kendinden uzaklaştırıyordun.” Sırıttı. “Konu sen olduğunda, bunları hiç umursamıyor olmam iyi bir şey. Sen benimsin, Dust. Beni uzaklaştıramazsın, artık olmaz.”

Pekâlâ.

Daha önce söylediği şeyi düşündüm. *Güvende olmak*. Şu anda güvende olmaktan da öteydim. Üstesinden gelmem gereken biraz daha hüznü vardı ama gökyüzünün berraklaşmaya başladığını hissedebiliyordum. Işıklar parlıyordu. Mutlu olacaktım. Stone beni şimdiden mutlu etmişti.

Ve bu, her şey demekti.

SONSÖZ

Hayatım bundan sonra değişti ama çok daha iyi yönde. Buna pek alışık olduğum söylenemezdi.

Başıma gelenlere bakarsak, kampüste birkaç kişi konuyu açmıştı. Ancak fazla değildi. Benim beklediğimden daha az, Stone'un istediğinden daha fazlaydı. Siobhan arkadaşım olmaya devam etmişti. Başlangıçta yavaş ilerlemiştik. Evime gelerek beni bulması ve özür dilemesi, daha sonra çalışma grubuyla ders çalıştığımız sırada kendini uzak tuttuğu için de özür dilemesinin bir anlamı vardı.

“İncinmişim. Bana Stone'u tanıdığını ve kimlerle birlikte yaşadığını söylemedin. Onlar benden çok farklılar, bu da kendimi hem önemsiz hem de aptal gibi hissetmeme neden oldu.” Başı öne eğikti, kalemiyle oynayıp duruyordu. “Ama sonra düşündüğümde, bana söylemek zorunda olmadığını fark ettim. Bana hiçbir şey borçlu değildin. Kendime güvenim yoktu ve bu tamamen benimle ilgili bir durumdu. Seninle ilgili değildi. Sen şu, ‘önemli’ insandın ve benim hiçbir fikrim yoktu. Benim gibi olduğunu sanmıştım.”

“Senin gibi mi?”

“Önemsiz. Ne demek istediğimi biliyorsun.”

DÜŞMANLAR

Elini tutarak sıkılmışım. “Sen önemsiz değilsin. Hiç kimse önemsiz değil ve kimi tanıyıp tanımadığının bir önemi yok. Bu seni önemsiz bir insan yapmaz. *Ben* de senin gibiyim. Sadece senin tanımadığın birkaç kişiyi tanıyorum, o kadar.”

Daha söyleyecekleri var gibi görünse de Trent masaya geri gelince çalışmaya tekrar dönmüştük.

Ev arkadaşlarım mutluluktan kendilerinden geçmişti.

Stone’un birkaç maçına gitmişlerdi. Stone, ben, Colby ve Jake de birlikte onların birkaç maçına gitmiştik. O üçünün, anlayabileceğimi asla düşünmediğim bir arkadaşlık dinamikleri olduğunu öğreniyordum. Colby ve Jake, birbirleriyle dalga geçiriyorlardı. Stone sessiz kalıyordu ama bir şekilde, birbirleriyle öyle uyumlulardı ki bu durum biraz korkutucu olabiliyordu. Stone, sonradan bana bunun normal olmadığını söylemişti. Takımlardaki erkekler birbirleriyle yakınlaşmazdı. Bu bir işti. İnsanlar gelir, işlerini yapardı. Sonra eve, ailelerine giderlerdi. Az da olsa birkaç oyuncu yakınlaşıp arkadaş olsa da başka bir takıma gönderilme tehdidi her zaman üstlerinde dolanırken, çoğunluğu kendisine bağlanma izni vermezdi.

Stone, Colby ve Jake için çok geçti. Bağlanmışlardı. Cortez de Stone’un evine birkaç kere gelmişti. Üçünün vücudunun bir kolu, bir uzantısı gibiydi.

Noel. Wyatt. Nacho. Dent. Diğer üçlü ne zaman ortaya çıkarsa bu dörtlü aklını kaçıırıyordu.

Colby, Noel’e akıl hocalığı yapmaya başlamıştı.

Stone da Wyatt’a bazen tavsiyeler veriyordu ama orada farklı bir şeyler döndüğünün farkındaydım. Profesyonel futbolcular, üniversite futbolcularından biraz ayrıydı. Nedenini bilmiyordum ama Jake’in diğerlerine o kadar çok parti vermemeleri gerektiğine dair bir yorum yaptığını duymuştum. Colby ve Stone da ona karşı çıkmamıştı. İkisi de sadece onaylar gibi kafalarını sallamıştı ve bu kadardı. Ev arkadaşlarımın olmaları gerektiği

kadar kendilerini adayıp adamadıklarını merak etmeme sebep olmuştu ama Colby, Birleşme'ye* kadar daha bir yılları olduğundan bahsetmişti.

Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, yine de diğer ikisi hiçbir şey söylemeyip sadece başlarını sallamıştı.

“Kıpırdanıp duruyorsun.”

Stone'un arabasında gidiyorduk ve haklıydı. Ellerimle oynayıp duruyor, sürekli hareket ediyordum. Rahat değildim, öyle olmaya çalıştığım için bunu yapıyordum. Yeniden ve yeniden. Küfrederek elimi bacağımın altına soktum. Diğeriyle de aynı-sını yapmak üzereydim ki Stone uzanarak elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirerek bana gülümsedi. “Tamam. Acele etmemize gerek yok.”

Güldüm, bu yeterliydi sadece bu kadarı bile bana yetmişti. Hayır. Bu mükemmeldi çünkü sinirlerimi biraz olsun yatıştırmıştı.

Daha çok kulübe benzeyen, lüks bir restoran olan Acquiesce'e gidiyorduk. Orayı daha önce duymuştum. Stone laf arasında, hiç gerçek bir randevuya çıkmadığımız için oraya gitmemiz gerektiğini söylemişti. Mekânın ismini Nicole'e söylediğimde, Savannah ile çılgına dönerek oranın oldukça prestijli olduğunu iddia etmişlerdi. O sırada oturma odasından geçen Mia, konuşmamızı duymuş ve kendi fikrini belirtmişti. “Oraya gittim. Havalı bir yer. Dansçıları var.” Bu kadardı. İlerlemeye devam ettiğinde, bana onunla ilk kez karşılaştığımda Mia'yı insan şeklinde bir ceylana benzetişimi hatırladım. Uzun bacaklarıyla yürürken nazikçe sıçırıyor gibi hareket ediyordu. Ve bu onda işe yarıyordu. Ben mi? Ben flamingo taklidi yapan bir kaz gibi görünürdüm. Bunu başaramazdım.

* The Scouting Combine, kolej futbolcularının her sene Ulusal Futbol Ligi koçları, menajerleri ve yetenek avcıları önünde hem fiziksel hem de mental testlerden geçtikleri bir haftalık süre.

DÜŞMANLAR

Gergindim. Birincisi, bu bizim ilk *dışarıda* buluşmamızdı. İnsanlar biliyordu. Bloglar biliyordu. Kampüsteki erkek nüfusunun yarısı da biliyordü ama bunun sebebi ben değil, Stone'a olan sevgileriydi. Gerçi bu farklıydı. Farklı daha resmî hissettiriyordu ve ter içinde kalmıştım. Kıpırdanıp durmamın sebebi buydu.

“Ne düşünüyorsun?”

Elimi Stone'unkinden çekmeye çalıştım ama sadece tutuşunu sıkılaştırarak karşılık verdi.

“Stone.”

“Anlat bana.”

Park yerine doğru girdi, dairesel bir giriş yolu vardı. Önümüzde bir araba sırası vardı ve vale hizmetine sahiptiler. Stone arabanın içine bakınarak pahalı bir şeylerin ortada olup olmadığını kontrol etti. Vale söz konusu olunca yaşanmaması gerekiyordu ama gerçekçi olmak gerekirse yaşıyordu. Yeniden kıpırdanıp durmaya başladım ve elimi elbisemin üzerinde gezdirdim.

Savannah'nın ısrar ettiği pembe bir elbise giyiyordum. Üst kısmımı kaplayan yeşil boncuklar ve transparan kumaş üzerimde bir peri bahçesi taşıyormuşum gibi hissettiriyordu. Alt kısmı ise pembe tülendi. Savannah son dakikada beyaz boncuklu, uzun bir kolye takmıştı. Mavi saçla işim bitmişti, saçlarım artık eski küllü sarı rengine geri dönmüştü. Uygun olduğunu düşünmüştüm. Yarısı dalgalı, yarısı da örgü şeklindeydi. Wyatt ve ailesiyle birlikte akşam yemeği yemek için daha önce Acquiesce'e giden ev arkadaşım Mia'ya göre elbise mükemmeldi. Emin olamamıştım ya da en azından şu ana kadar emin değildim. Stone hoş bir gömlek ve kot giymişti. Cannes'de bir yattan az önce inmiş olabilirdi ve tamamen ortama uygun görünürdü. Önümüzdeki çift, lüks bir arabadan indiğinde yeni yeni rahatlamaya başlamıştım. Kadının altın rengi elbisesi baştan ayağa

parıldıyor, boynundan elmaslar sarkıyordu, yani evet. Büyük ihtimalle daha gösterişli bile giyinebilirdim.

“Burası farklı bir lükslük seviyesinde.”

Sırada biz vardık, o yüzden Stone arabayı kenara çekti. Fakat vale kapısını açtığı anda, Stone dışarı çıkmadı, bakışları benim üzerimdeydi. “Buraya girmek istemiyor musun?”

“Öyle söylemedim.”

“Sesinden anlayabiliyorum.” Etrafına bakarak küfretti ve adama işaret etti. “Üzgünüm. Plan değişikliği.”

“Ne yapıyorsun?” diye sordum. Vale kafasıyla onaylayıp geriye doğru bir adım attı ve Stone ile aynı anda kapıyı kapattılar. Ardından ilerleyerek yeniden otoyola çıktık.

“Gitmek istemiyorsun. Bunu anlayabiliyorum. Üzgünüm. Birkaç kişiye sordum ve herkes seni buraya götürmemi, tüm kızların oraya gitmek isteyeceklerini söyledi. Bilmem gerekirdi. Sen farklısın.” İçini çekti. “Şükürler olsun ki öylesin.”

İtiraz edip dönmesini sağlamalıydım ama haklıydı.

“Ayrıca,” derken seksi bir şekilde sırıttı. “Fotoğraflarımızın bir dedikodu sitesine satılacağından oldukça eminim.” Elime uzanıp parmaklarımızı iç içe geçirdi. “Bugünkü görünüşünle kesin bir yerlerde haber olurduk.”

Paparazzi çılgınlığı yatışmıştı. Çoğunlukla hiç dışarı çıkmadığımız içindi. Stone’un zamanı yoktu. Antrenmanda, deplasman maçları için seyahatte ya da stadyumda toplantıda değilse, evinde videoları izliyordu. Gecelerimizi bölmüştük. Sabah erkenden derslerimin olduğu gecelerde, benim evimdeydik. Diğer akşamların tamamında onun kindeydik, bu yüzden neredeyse ev gibi -benim evim gibi- düşünmüştüm ama değildi. Ve bu çok hızlı ilerliyordu. Henüz o noktada değildik ama başparmağıyla elimin üstünü ovalamaya başladığında, aslında çoktan orada olup olmadığımızı merak etmeye başladım.

Kesinlikle öyleymişiz gibi hissediyordum.

DÜŞMANLAR

Bizi nereye götürdüğünü anlamam uzun sürmedi.

Arabayı Quail'in otoparkında durdurdu.

Ona bir bakış attım. "Dikkat çekmemek için ne muhteşem bir çözüm."

Gülerek arabayı park etti ve kendi tarafından çıktı. Dolanıp kapımı açtığına, "Okulundakiler kim olduğunu biliyor," diyerek inmemeye yardım etti.

Çalıştığım saatlerde Quail'e gelip durduğu için öğrendiği gerçeklerden biriydi. Uğrayıp yiyecek bir şeyler alır, genellikle bana bir öpücük verip giderdi. Ya da Colby, Jake veya ikisiyle birden gelerek bir süre otururlardı. Varlığı artık o kadar büyük bir kargaşaya neden olmuyordu. Hâlâ az da olsa fısıltılar ve bakışlar vardı, belki imza ya da fotoğraf isteyen birileri çıkıyordu ama çoğunlukla haklıydı. Araya kaynıyordu. Ayrıca haklıydı çünkü içeri girer girmez köşedeki oturma bölümünden toplu bir kahkaha yükselmişti, ev arkadaşlarımdan hepsi orada oturuyordu. Bölme on iki kişi alıyordu, bu yüzden de geri kalanlar bitişikteki bölmeye oturmuştu.

Nicole kayarak çıktı ve elinde birasıyla yanımıza geldi. "Randevunuza ne oldu?"

Stone'un kolu omzuma dolandı. "Randevumuz bu. Sevgililer Günü'nde lüks bir yere gideceğiz ama o zamana kadar kızım bunu istiyor."

Haklıydı. Sırıttıyor, bu kadar gülümsüyor olduğum için gariptim hissediyordum ama olan buydu.

"Eh." Nicole'ün sesi uyarıcı gibi bir hal aldı. Yüzü aniden ciddileşti. "O zaman sizi uyarmalıyım..."

"Bu o mu?!"

Mia'nın arkasında, lavabodan çıkan, diğerleri kadar güzel görünen bir kız vardı. Simsiyah saçlar. Düzgün bir burun. Minik bir çene. Tek tarafta bir gamze. Parlak yeşil gözler. Megan

Fox'a benzer bir görünüş. Mia'nın etrafından dolanırken saçlarını omzunun üzerinden attı. Ellerini kurulamayı bitirip ilerlerken sanki Quail'in, tüm üniversitenin, bütün dünyanın sahibi gibiydi.

"Selam!" Elini bana uzatsa da bakışları Stone'nun üzerindeydi. "Ben Char. Sonunda tanıştığımıza sevindim."

Char.

Ah.

Siktir.

Char.

Nicole içini çekti. "Dusty, bu Char."

"Dusty. İsmi sevdim. Şimdiye kadar duyduklarım arasında en iyisi." Elini yeterince hızlı sıkamamıştım. Gülümsemesini genişleterek elini Stone'a uzattı. "Selam! Ben Char." Gözleri büyüdü ve bir adım geriye gitti. "Siktir. Sen Stone Reeves'sin. Değil mi?"

Stone ona, eline ve sonra bana baktı, ardından geriye doğru bir adım atıp elini belime koydu. Konuşmaya niyeti olmadığının bir işaretiydi. Bu tamamen benim içindi, yanımda olduğunu göstermeye çalışıyordu.

Nicole'e göz attım, bakışları özür diler gibiydi. Dillendirmiyordu ama gözlerinde görebiliyordum.

Siktir, lanet olsun.

"Geri dönmüşsün."

Char, Stone ve bana bakarken kaşlarını çatı. Elini yan tarafına koydu. "Evet. Döndüm." Arkasındaki oturma bölmelerini işaret etti. "Ucuz bir bilet bulunca uçağa atladım ve tam siz giderken herkese sürpriz yaptım. Beni beklemiyorlardı ve voilà." Barı işaret etti. "Kutlamaya geldik."

*(Fr.) İşte, buradayım.

DÜŞMANLAR

Wyatt ve Noel'in cevapları biralarından büyük yudumlar almak oldu.

Bu, içimdeki düğümü biraz rahatlatmıştı ama Nicole hiçbir şey söylemiyordu. Mia ilerleyerek Char'ın arkasında durdu. Normalden daha aksi görünüyordu ancak Mia'yı tanıyınca bu, onun hâlâ kırgın olduğu bir arkadaşına karşı destekleyici olmaya çalışması da olabilirdi. Ayrıca bu bir dayanışma gösterisiydi ve o da buradaydı. Evet. Yüzündeki ifadenin anlattığı şey buydu.

Savannah sadece dudaklarını sımsıkı kapatarak kollarını göğsünde birleştirmişti. Arkada köşede oturuyordu. Bir tarafında Noel, diğer tarafında Wyatt vardı. Lisa ayağa kalkmamıştı. Bunu yeni fark ettim. Nasıl kaçırmıştım?

Farkına vardığım şeylerin hiçbirisi yaşanmıyormuş, herkes o geri geldiği için neşeliymiş gibi, "Ve," diyerek konuşmaya devam etti Char. "Endişelenme. Seni odamdan atmayacağım, henüz değil. Yeni bir yer ararken birkaç hafta kalabilirsin. Ailemin burada, şehir merkezinde bir dairesi var. Orada kalacağım. Ve C&B'ye bir dahaki döneme kadar başlamayacağım, yani okuldan eve gidip gelmem gibi bir sıkıntı olmayacak. Eminim ki zamanın yarısında onlar beni görmeye geleceklerdir."

Taşınmak istemiyordum.

Bunu o zaman da biliyordum ve taşınmak zorunda olduğumu duysam da istemiyordum. Stone ile yaptığımız şeye devam etmek istiyordum. Belki gelecekte o konuşmayı yapardık ama daha çok erkendi. Birlikte yaşamak ciddi bir meseleydi ve hazır değildim. Sahip olduğumuz şeyden memnundum.

Stone içimdeki kargaşayı hissetmiş gibiydi. Ona, "Erkeğin kim?" diye sordu.

"Ne?"

"Erkeğin. Bir erkeğin var mı?"

Char, Stone'un açık sözlülüğü karşısında afallamıştı. Gözlerini kırpıştırarak, "Hayır," dedi.

“O zaman temsilcin kim? Bu grupta seni kim temsil ediyor?”

“Ah.” Arkasına baktığında konuşmayı duyan Mia ileri doğru adım attı ama hâlâ kaşlarını çatıyordu.

“Sanırım benim.”

Stone kaşlarını çattı. “Ses tonun bundan pek emin olmadığını söylüyor.”

Mia’nın gözleri Char’ın üzerindeyken yüzünden bir ifade geçti ve ardından daha kararlı bir hal aldı. “Öylece geri gelip oranın yeniden kendi odan olduğunu ilan edemezsin. Bizi terk ettin. Tamamen. Dusty ortaya çıkana kadar ne yaptığına, nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu. Ve evde yaşadığı süre boyunca işleri onun için hiç de kolaylaştırmadık.”

Stone elini sırtına bastırdı. Duruşunu değiştirerek bana daha da yaklaştı.

Mia hâlâ çok kızgın görünüyordu. Bana döndü. “Daha önce de söyledim ama bu kadar kaltakça davrandığım için gerçekten özür dilerim. Artık seni umursuyorum ve sen,” derken kızgın bir şekilde Stone’a döndü. “Ona iyi davransan iyi edersin yoksa canını yakarım. Bir şekilde bunu beceririm. Lisa ve ben, ikimiz de canını yakarız. Grupla kinci olanlar biziz. Sav düzenli ve usturuplu, Nicole de kibar olanımız. Char da içimizde sadece kaltak olandı ama artık değil.” Hızını almış bir şekilde eski en iyi arkadaşına döndü. Başı daha da yukarı kalkmıştı. Duruşunu dikleştirdiğinde, Yunan tanrıçası görünüşü geri gelmişti. “Geri döndün. Peki. Hoş geldin ama eve değil. Artık Dusty’miz var ve onun gitmesine izin vermeyeceğiz. Eğer bize yaptıkların için özür dilersen seninle yeniden arkadaş olmaya çalışabiliriz.” Arkasına dönerek Savannah ve Lisa’ya baktı. İkisi de izliyordu. Bu Char’ın da dikkatini çekmişti çünkü duyma mesafesinde olmamıza rağmen hiçkimse konuşmuyordu. Erkekler de öyleydi. Mia devam ettikçe Char’ın yüzü daha da soluyordu. Üstelik henüz bitirmemişti bile. Kafasını sallayarak devam etti. “Pekâlâ

DÜŞMANLAR

Evet. Karar verildi. Bizi yüzüstü bıraktın. Öylece geri gelemezsin. Dusty odayı istediği sürece bodrumdaki oda onundur.”

Char irkilerek derin bir nefes aldı. “Hayır!”

“Onu tutmaya hakkı var.”

Bitirdiğinde hiç kimse tek kelime etmedi.

Yüzüne bakmasam da Stone’un eğlendiğini hissedebiliyordum. Bana çok da hoş davranmadıklarını duymaktan hoşlanmamıştı ama diğer her şey konusunda kahkahasını tutuyordu. Şimdi de kafasını eğerek sadece benim duyabileceğim kadar yumuşak bir şekilde, “Colby ve Jake, bunun gibi bir şeye şahit olabilmek için bir formalarını satarlardı. Bu kız kim demiştin?” dedi.

Dirseğimle karnına vururken sırtıtmamak için mücadele ediyordum.

“Siz çocuklar Brian ile çıkmamdan nefret ediyordunuz.”

Sıra Char’a gelmişti ve o da tersleyerek cevap vermişti. Yüzü renkten renge giriyordu.

Hakkını vermem lazımdı çünkü çok hızlı bir şekilde toparlanmıştı. Mia’nın konuşmayı kestiği ana kadar solgundu.

“Yine mi bu konu?” Mia gözlerini devirdi.

“Evet. Yine bu konu. Onu seviyordum, sen ve Lisa onun nasıl bir pislik olduğu, onunla çıkmamam gerektiği hakkında konuşup duruyordunuz. Bunun bana nasıl hissettirdiğini biliyor musun? Harika destekleyici arkadaşlar, ha? Kaltaklığınız yüzünden beni terk etmesine neden oldunuz.”

Lisa tek parmağını yukarı kaldırarak bölmeden dışarı çıktığında sert bir şekilde araya girmeye geliyordu. “Brian Caldriona aptal herifin tekiydi ve seninle çıkmaya layık değildi. Ayrıca bunu kanıtladı. Kendini Vallia Cortega’yı becererek teselli etti.”

Char yeniden derin bir nefes aldı. “Hayır, becermedi.”

“Becerdi.”

Char, Mia’ya baktı.

Mia, elini kalçasına koyarak başını salladı. “Becerdi. Sen Yunanistan’a gittikten bir hafta sonra kızın yurdunun yarısını elden geçirdi.”

Char yeniden iç çekti. “Beş para etmez pislik. O kızdan nefret ettiğimi biliyordu. Bu yüzden onu becermiştir.”

“Gördün mü?” Lisa ve Mia aynı anda konuştu.

Char’ın ağzı sımsıkı kapanırken yüzünü öfke bürümüştü. “Tamam, her neyse. Yarın öğle yemeğinden önce bile onu mahvedebilirim. Siz. Ben. Biz.” Üçü arasında elini salladı. “Sizi geri almaya ihtiyacım var. Siz olmadan Yunanistan’da olmak çok zordu. Yani, evet. Yeni erkek arkadaşım bizim için bir yat kiraladı, çikolataya batırılmış çilekler vardı ve isteğimiz üzerine trüflü patates kızartması yapıyorlardı, kahveleri kutsanmış gibiydi, şarap ve peynirden bahsetmiyorum bile ama yanımda siz yoktunuz. Size ihtiyacım vardı.”

Nicole elbisemin arkasını çekiştirerek birkaç adım geriye gitmemi sağladı.

Stone durumu okuyarak öne eğildi. “Sadece bizim için bir masa ayarlayıp bira ve yiyecek alacağım. Beni bulur musun?”

Başımınla onayladım, bu her zaman kolaydı. Çevresinde her zaman en az birkaç çift erkek olurdu. Her seferinde aynı şey oluyordu. Hepsi futbol konuşmak istiyordu, özellikle Stone Reeves ile.

Nicole kızları işaret etti. “Char için endişelenme. O üçü arayı düzeltecek, büyük ihtimalle bu akşam sorunlarını halledecekler. Zaten o noktaya gelmek üzereler ama Mia söylediklerinde ciddiydi. Hepimiz bu konuyu birkaç hafta önce konuşmuştuk çünkü Char döneceğini ima eden bir e-posta göndermişti. Oylama yaptık. Üçe karşı sıfır ancak konu, seni onun için evden çıkarmak değildi. Evde Char için başka bir oda bulup bulmayacağımızla ilgiliydi. Mia oy vermeyi reddetti. Ne istediğini bilmiyordu.” Gözleri omzumun arkasına giderek yeniden kızları

DÜŞMANLAR

buldu. “Karar vermiş gibi görünüyor. Char yalakalık yapana kadar geri gelmeyecek. Aramızda kalsın, Char gelecek dönem altıncı ev arkadaşımız olacak. O üçü hep böyledir, bir sıcak bir soğuk ama birlikteyken hep sıcak. Tekrar söylüyorum, o oda istediğin süre boyunca senindir.” Arkasını dönüp, Stone’u bularak başını salladı. “Tabii siz ikiniz birlikte yaşamayacaksınız?”

Hazır değildim. Neden bilmiyordum ama değildim.

“Böyle bir şey gerçekleşse bile henüz zaman var. Mesela son sene gibi.”

“İyi.” Nicole rahatlamış görünüyordu. “Sormak zorundayım. Bir süredir aklımdaydı, deniz biyolojisi okuduğunu biliyorum ama emin değilim. Yaptığın yemekler, lanet olası olağanüstü. Gastronomi okuluna gidip kişisel bir şef olabilirsin. Demek istediğim gereken tüm donanıma sahipsin.” Olacağını bildiğim gibi iki adamla konuşmaya başlayan Stone’u izlemeye geri döndü.

Daha önce bir şef olmayı düşünmüş müydüm? Evet. Stone da aynı şeyi bir hafta önce önermişti ama deniz biyolojisi derinlerime işlemişti. O benim yeminimdi, hem kim bilebilirdi ki? Belki de zamanı gelince ikisini de yapardım. Bilmiyordum ama o kararı vermek zorunda değildim.

Zamanım vardı.

Çok fazla zamanım vardı.

Ve bunu bilmek kendimi iyi hissettiriyordu.

Nicole’e cevap vermek yerine, Char’ın yanına ilerledim.

Konuşmayı keserek bana bakıp gözlerini kırptırdı. “Evet?”

“Bana bir aylık kira parası borçlusun.” Gözlerimi kıstım. “Ve eğer ödemezsen hayatını cehenneme çevirebilirim.”

Ağzını açtı ama o şekilde kaldı.

Mia Char’ın kolunu tuttu. “Aklından bile geçirme. Bir dakika bile düşünmeden onu destekleyeceğiz, Char.”

Char'ın ağzı kapandı. Bana bakarak başını salladı. "Çeki yarın veririm."

"İyi." Diğerlerine bakarak sııttım. "Şimdi, izin verirseniz gidip erkek arkadaşım ile oturacağım."

Ve öyle de yaptım. İlerlerken birisinin, "Mavi!" dediğini duydum. Kafamı kaldırıp bakınca, Joe bana doğru bir bira kaydırdı. Tam zamanında elimi uzattım, yine de bardak avucumun içine doğru kayarken etrafa bira saçılmasına neden oldu. Joe kafasını eğdi. "Şu anda hayattan keyif aldığını görmek güzel ama iki gün içinde vardiyaya gelebilir misin? Mesajıma cevap vermedin."

İkinci kez kahkaha attım. Gitgide bu kahkahaların sayısı artmaya başlıyordu. "Teşekkürler, Joe ve evet. Vardiyaya geleceğim."

Bir elini yukarı kaldırarak bir başka müşterinin siparişini almak için öne eğildi.

Masamıza vardığımda Stone elinde çoktan bir bira tutuyordu. Cammie bir tepsi dolusu yiyecek ve su taşıyordu. Bir tabak patates kızartması ve iki tane tavuklu sandviç olduğunu zaten biliyordum. "Selam! Randevunuz nasıl gidiyor?" Neşesi barizdi. Masanın bitişiğindeki, hemen Stone'un yanında duran tabureye oturduğum sırada hafifçe koluma vurdu. "Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin. Yarın çalışmıyorum, yani öğle yemeği yiyebiliriz. Ne dersin?"

Başım ile onayladım. "Kulağa iyi bir fikirmiş gibi geliyor."

İyiden de öteydi. Mükemmeldi.

Stone, izin isteyerek yönünü değiştirdi ve yüzü sadece bana dönük olacak şekilde durdu. Odanın geri kalanını kapatıyordu. Eğilip bir elini kalçama koydu ve diğeriyle de bir kızartma almak için uzandı.

"Orada her şey yolunda mı?"

DÜŞMANLAR

Baktım. Char, Mia ve Lisa hâlâ konuşuyorlardı. Nicole yerine dönmüştü ve Dent kolunu omzuna atmıştı. Savannah, Noel'in yanına sokulmuştu. Cevabımı biliyordum.

“Evet. Her şey yolunda.”

Evet. Pelteye. Dönmüştüm.

Umurumda değildi.

Uzanıp parmağımı Stone'un çenesinin altına koyarak, “Buraya gel,” dedim.

Bana parlak bir şekilde sırtı eğildiğinde, dudakları benimkinin üzerine olması gerektiği gibi uydu. Mükemmel bir şekilde.

SONSÖZDEN SONRAKİ SONSÖZ

Alarmın sesini duyduğumda kalktım. “Siktir, bebeğim.” Örtüler hareket ettiğinde, kaslı bir kol uzanarak beni yeniden sıcaklığına çekmeye çalıştı.

Vazgeçmeyecektim. İmkânı yoktu. Mümkün değildi.

O sıcaklık ve kaslı kol kocama ait olsa bile. Artık dört yıldır evliydik ve yolculuğumuzun sakın gittiğini söylemek yalan olurdu. İlişkımız öyle değildi. Eh, hâlâ kavga ediyorduk.

Biz asla kavga etmeden yapamazdık.

Kavga ederdik. Atıştırdık. Sonra da nefret seksi yapardık -asında nefret seksi değildi ama yine de bu terimi kullanmayı seviyordum- bu da ateşli sekse dönerdi sonra telafi seksine ve sonra-

“ANNE!”

İşte bu da ödülümüzdü.

“Siktir. Bebeğim.”

Sırıttım ve kapının duvara çarptığını duyduk. Kapı zaten açıktı. Yatak odamızın kapısını kapatarak uyumazdık, Grayson’ın da kapısının kapalı kalmasına izin vermezdik. Bu sebeple neden

DÜŞMANLAR

her sabah koşarak gelip çoktan açık olan bir kapıyı çarparak açmak zorunda olduğunu asla anlayamıyordum.

Stone mırıldanarak doğruldu ve tek eliyle yüzünü sıvazladı. “Bu ay çoktan üç tane delik onardık. Kapı kollarını çıkarma vakti geldi.”

Sürdürdüğümüz bir başka savaş da buydu.

Grayson’ın odasının kapısının kolunu çıkarmak istiyorduk ama çarparak açtığı tek kapı kendisinininki değildi. Bu da bizimki dahil bütün kapı kollarını çıkarmak zorunda olduğumuz anlamına geliyordu. Grayson’ın, hiperaktif ve tahmin edilemez olduğunu söylemek yetersiz bir ifadeydi. Neden uyuyakaldığı, ne zaman uyuyacağı ya da özellikle ne kadar uykuda kalacağına dair ne bir sıra ne de bir sebep vardı. Bu da demek oluyordu ki hangi kapıları kilitlememiz gerektiğini asla bilemiyorduk... mesela herhangi bir seks aktivitesi yapmak istediğimizde. Ayrıca Grayson her şeyden kaçma konusunda bir uzmandı. Hiçbir beşik onu zapt edemiyordu. Hiçbir parmaklık onu içeride tutamıyordu. Masalar ve dolaplar onun için korkutucu değildi. Mutfak onun kendi özel spor salonu olmuştu ve evet, bu panik yaratan bir durumdu. Emeklemeye ilk başladığında neredeyse üç kere kalp krizi geçirdiğimi sandım. Doğruca tırmanmaya geçiş yapmıştı. Çocuk normal değildi.

Bu konuda Stone’u suçluyordum. Onun genleriydi.

Koridorda koşuşturan çıplak ayaklar. Bir duraksama. Sonra büyük bir çarpma -kapı çoktan açık olsa bile- ve pat! Kapı tekrar hızla duvara çarptı. Kapının olduğu yerde üç yaşındaki, çok da insan olmayan çocuğumuz duruyordu. Göğsü kabarıp yanakları şiştiğinde, “BABA! KAPLUMBAĞALARI GÖRMEYE GİTME VAKTİ!” diye bağırdı.

Stone içini çekerek yeniden uzandı ve koluyla yüzünü kapattı. “*Siktir*, bebeğim.”

Sırıtmamak için kendimi zor tutuyordum.

Grayson gözlerini kocaman açıp bacaklarını gererek kendini üzerimize fırlattı. İkimizin arasına düşmüştü ama tam olarak yatağın üzerinde değildi. Battaniyeleri tutarak yeniden uzandı ve yukarı doğru çekiştirmeye başladı. Bir diğer savaşıımız da buydu. Bu tür meydan okumalarda ona yardım etmemize izin yoktu.

Çocuğumuz ya profesyonel bir sporcu ya da bir adrenalin bağımlısı olacaktı. İki türlü de hayatımın geri kalanında kalp krizleri geçiriyor olacaktım. Sadece boyun eğmişim. Fakat bu sabah, neden uyandığımızı bildiğim için kendi heyecanım da yüzeye yakın bir yerde fokurduyordu. Kendime engel olamadan Grayson'ı kucakladım ve yatakta aramızda olacak şekilde sırtüstü çevirdim.

"Anne!" Gıdııklayan ellerimi itmeye çalışarak kıvranıyordu. "Dur!" dese de kıkırdıyordu. O yüzden gıdııklama canavarını biraz daha yoğunlaştırdım.

Stone kolunu yüzünden çekmiş, sırtıtmaya başlamıştı. Elini aşağı indirerek bize katıldı.

Grayson cıyaklayarak kalkmak için tekme atmaya başladı: "Durun! Size diyorum! Durun! Kaplumbağalar."

Bu daha da sevimliydi, biraz sonra o kadar yüksek sesle çığlık atıyordu ki evin geri kalan sakinlerini uyandırmak için ne kahveye ne de alarma ihtiyacımız olmadığına oldukça emindim.

"Sikeyim, çocuklar."

"Kelimelerine dikkat et." Azar benden gelmişti ama içinde sertlik yoktu.

Kapı girişinde dağılmış ve yukarı kalkmış saçlarıyla dikilen Jared, eliyle tembelce göğsünü kaşıyordu. Esnerken çenesini ovalamak için elini yukarı götürdü. "Bazılarımızın hayatlarının geri kalanında duyma yetisine ihtiyacı var, bilirsiniz. Hepimiz çoktan işi bitmiş onur listesi üyeleri değiliz."

DÜŞMANLAR

Stone sadece sıırttı. “İşı bitmiş mi?” Tek kaşını kaldırdı. “Geçen sene şampiyon olduk.” Ve gelecek sezon yeniden olacaklarına dair söylentiler vardı.

Jared gülmeye başlamıştı ki yüzü asıldı. “Siktir!”

“Jared!” Bu defa daha sert bir şekilde söylemişim.

Yüzünü buruşturdu. “Üzgünüm. Bugünkü maçı unutmuşum.”

Günümüz tamamen doluydu.

Bebek denizkaplumbağalarının yumurtadan çıkmalarını izlemeye gidecektik ve zamanımız azalıyordu. Arabalara binmek için kırk, oraya varmak için de yirmi dakikamız vardı. Ayrıca bunun içine kahve veya çış molası için duraklamalar dahil değildi. Grayson’ın yapmayı sevdiği bir diğer şey de buydu. Çış yapmak. Çış havada ne kadar yükseğe çıkarsa o kadar iyiydi ve kaç yaşında olursa olsun bundan zevk alıyordu. Büyüyünce bundan vazgeçeceğine dair pek umudum yoktu.

Jared gelecekte hukuk fakültesinde yapılacak olan hazırlık maçını düşünüyordu. Okula kabul edilmişti ancak enıştesinin kim olduğu ortaya çıkmıştı. Fakülte danışmanı, Stone ile birkaç takım arkadaşının bir grup hukuk öğrencisi ve mezunuyla bağış amaçlı bir maç yapıp yapmayacaklarını sormuştu. Televizyonda da verilecekti. Jared sadece Stone’nun değil, ayrıca Cortez, Jake ve Colby’nin de geleceğini söyleyip takdir kazanmıştı. Önceki gece maç için uçakla gelen Apollo da dahil olmak üzere bir sürü kişi daha vardı.

“Apollo kalktı mı?”

Jared omuz silkip esnedi. “Hiçbir fikrim yok. Gece geç geldik. Denizkaplumbağalarını görmeye geleceğinden şüpheliyim.”

Grayson’ın nefesi kesildi. “Olamaz! Gelmesi lazım!”

Onun gözünde bu durum kıyamet demekti.

Koridorun karşısında başka bir kapı açıldı ve Apollo dışarı çıkarak Jared’in yaptığı her şeyi tekrarlardı. Dağınık saçlar. Esneme. Çene ovalama. Göğüs kaşıma. Sonra gözlerini ovalayarak

yeni bir şey ekledikten sonra Gray'e bakarak sırttı. "Merhaba, küçük adam. Yumurtadan çıkmayı kaçırmama imkân yok." Bakışlarını bana çevirip sırttı. "Ne de olsa yaz boyunca bir düzine görmedik."

Bu da benim için kıyamet demekti.

Sinirlenerek ayağa fırladım. "Affedersin?"

Yan tarafıma yaslanıp benimle birlikte Apollo'ya ters bakışlar atan küçük erkeğim dışında, diğer erkeklerin birbirlerine bakıp sırtmalarını kaçırdım.

Jared gözlerini devirse de elinin tersiyle erkek kardeşinin göğsüne şaplak attı. Sonra da bana bakarak kafasını salladı. "Kız kardeşime saygı duy, adamım. İzlemek ve yardım etmek için yumurtadan çıkan denizkaplumbağalarının hiçbirisi yeterli değil."

Geldiğini hissedebiliyordum. Bir kavga. Hazırlanıyordum. Buhar çıkıyordu.

Okyanusa ve tüm deniz yaşamına ne şekilde yardım edebilirsem ediyordum ve onu yapma ihtiyacımla dalga geçeceklerse o zaman-

Hem Jared hem de Apollo gülmeye başladı.

Jared beni işaret etti. "Rahatla, abla. Seninle sahile vurmuş balinalara yardım ettik. Su samuru hastanelerinde, denizkaplumbağası kurtarma ve rehabilitasyon merkezlerinde gönüllü olduk ve evet, seninle çevreyle ilgili kanun tasarılarını protesto etmek için Washington'a gittik. Bir sonraki aşama, yunuslara yardım etmek için Japonya'ya uçmak. Biz de o yaratıkları senin kadar seviyoruz ama lanet olsun, sabahın beşinde orada olmadan önce biraz kahveye ihtiyacım var."

Arkasında Apollo ile birlikte gitti.

Grayson yatağın ucuna yerleşerek aradaki muhabbeti dinlemişti. Sonra Stone hareket ederek kolunu belime doladı ve beni yeniden üzerine çekti.

DÜŞMANLAR

“Anne, baba.”

Stone yuvarlanarak üzerime çıkıyordu ki durarak kafasını kaldırdı. Sevgi dolu bir gülümseme yüzünü yumuşatmıştı. “Babana bir iyilik yap ve gidip büyükanne Barb’ı uyandır. Olur mu? Büyükbaba Chuck’ın da kulağına güzel bir şekilde bağırılmasına ihtiyacı var. Ziyaret için yaptıkları uçuş onu daha da yormuştur. Tam buradan. Doğrudan içine.” Kendi kulağını işaret ederek göz kırptı.

Gray’in gözleri irileşti, ardından kendini yataktan ittirerek farkına bile varmadığı bir pat sesiyle yere zıpladı. Fırlayarak hızla Stone’un anne ve babasının uyumayı sevdiği alt kata koştu. Yatak odaları bizden uzakta, mutfığa yakındı ve herkes yemek yemeye karar verene kadar biraz daha sessiz olurdu ama kahve makinesine daha yakın olmayı seviyorlardı. Benim tahminim bu yöndeydi.

“Hiç hoş değildi.” Bana yukarıdan baktığında ona sıırıttım.

Çoktan koyulaşan bakışlarıyla gözlerimi ve dudaklarımı inceledi. Bakışları dudaklarımda takılı kaldı, orada oyalanıyordu. Ardından yuvarlanarak tamamen üzerime doğru geldi. Kapımız ardına kadar açıktı. Duşlarımızda iki yeni üniversite mezunu vardı. Küçük adamımız alt katta en iyi insan şeklindeki alarmlı saat canlandırmasını yapıyordu ama hayır. Stone iyice sokularak bana sürtünmeye başladığında zihnim kapandı.

Denizkaplumbağaları da neydi?

Sırıtarak başını öne eğip boynumu öptü. “Annemle ikiniz dün akşam iyi görünüyordunuz.”

Kaşlarımı çatıp, elimle çenesinin altından tutarak başını yukarı kaldırdım. “Pardon?”

Tekrar sıırıttı. Eli belimin etrafından geçerek sırtımdan yukarı çıktı ama aşağıya ineceğini biliyordum. Bu olmadan önce,

“İkiniz dün akşam birlikte yemek pişirdiniz. Fark etmediğimi sanma. Evin yanıp kül olmasını bekleyip durdum,” dedi.

Birdenbire öfkeli hissetmeye başladım.

Somurttum. “Dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır, bebeğim. Şaka yapmıyorum.”

Ah. Sikerler. Endişelenmekte pek de haksız değildi.

Barb ve Charles -Grayson doğduğundan beri Chuck- için uzun bir yol olmuştu ancak artık aç takım üyeleri, üniversite öğrencileri ve üç yaşındakiler için yemek pişirebildiğimiz bir yere gelmiştik. Mutluydum. Stone onlara ciddi olduğumuzu söylediğinde, memnun olmamışlardı. Fikrimi değiştirip tam olarak Gail’in yaptığı gibi onlara şantaj yapacağımı söyleyerek Stone’u bana karşı uyarmışlardı.

Jared müdahale edene kadar çok öfkeliydim, nasıl öğrendiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Söylemiyordu.

Basketbol maçının sonunda Barb’a patlayan Jared olmuştu. Hem de terli bir şekilde. Maçın iki yıldız oyuncusundan biri olmuştu ve Barb onu kazandıkları için tebrik etmeye gittiğinde, Jared ona söylediğini duyduğu şeyi gerçekten söyleyip söylemediğini sormuştu. Barb kekeleyerek gerilemişti. Boynu ve yüzü pancar gibi kızarmıştı. Charles da oradaydı, o da rahatsız bir şekilde öksürerek geri adım atmıştı. Yanlarında iki çift daha vardı ve kadın şoka girmiş gibi görünmüştü. Kocalardan biri öksürerek gülmüştü. Ancak o akşam Stone bir telefon almıştı.

Gürültülü ve uzundu ta ki Stone, “Bir gün benim karım olacak. Tavrınızı değiştirmeniz akıllıca olacaktır,” diyene kadar. Bu kadardı. Telefonu kapatıp altı ay boyunca annesinden arama almamıştı.

Barb ve Charles tavırlarını değiştirmişti.

Ancak bu defa da benim, aileme ve bana yaptıkları her şeyi atlatmam gerekmişti.

DÜŞMANLAR

Yani bu da inişli çıkışlı başka bir uzun yolculuk olmuştu.

Yine de dün akşam birlikte yemek pişirmiştik ve işin içinde şarap vardı. Barb kendi içtiği şarabı biraz azaltırken, ben kendiminkini artırınca ortada buluşmuştuk. Şarapla sağlanan bir uzlaşmaydı ama işe yaramıştı. Grayson'a duydukları sevginin de yardımı olmuştu. Dört torun daha istediklerini biliyordum. İki ya da bir tane daha değil, dört tane. Chuck bir akşam viskiyi biraz fazla kaçırınca söylemişti.

O yüzden evet, hepimiz hâlâ üzerinde çalışıyorduk ama işler daha sorunsuz hale gelmeye başlamıştı. Çok, çok daha sorunsuz.

Ayrıca ekstra puan kazanmışlardı çünkü uyanıp kahveyi yaptıklarını duymakla kalmamış, yumurtadan çıkışa katılma konusunda da kararlı olduklarını da duymuştuk. Bir akşam Barb'ı, Stone'a ahtapotların uyurken renk değiştirdiklerinin doğru olup olmadığını sorarken duymuştum.

Diğer odadan bağırmıştım. "Ayrıca hayatlarını kurtardığın zaman gelip sana teşekkür ediyorlar. Bu gerçek. Youtube'tan bakabilirsin."

Stone'a, "Çaba gösteriyor. Bunun yardımı oluyor," dedim.

Kafasını boynumdan kaldırdı. "Bebeğim. Yıllardır kışını yalıyor."

Gittikçe sıcaklıyordum ama kötü anlamda değildi. Kollarımı Stone'un boynuna dolamadan önce omzumu silktim. "Kışımı yalaması gereken çok fazla şey vardı." Sonra sııttım. "Şimdi çeneni kapat ve bebek kaplumbağaları, *fregat kuşlarından* korumaya gitmeden önce bana doğru düzgün bir günaydın öpücüğü ver."

Dediğimi yaptı.

Stone beni duşa taşıdıktan sonra kapalı bir kapının arkasında hızlı davranmıştık ama giyinip aşağıya koşturmak için tam

zamanında hazırlandığımızda hâlâ nefes nefeseydik. Jared kafasını iki yana salladı. Apollo yine sırtıyordu. Grayson giyinmiş, yukarı aşağı zıplıyordu. Herkesin hazırlanmasına, giyinmesine ve doymasına yardım eden Barb ve Chuck da kapıdaydı.

Barb ikimiz için birer kahve ve bir çanta uzattı. “İkiniz için kızartılmış bagel” koydum. Artık çıkmalıyız yoksa yumurtadan çıkışlarımızı kaçıracağız.”

Çıktık.

Oraya zamanında vardık.

Bebekler sürünerek çıkıyorlar, okyanusa ulaşmak için hızlarını artırıyorlardı. İnsanlar da onlar için sıra olmuşlardı. Kolunu omuzlarıma sarmış Stone, ikimize birden yaslanarak parmak uçlarında dikilen Grayson, bizimle birlikte olan iki erkek kardeşim ve evet, büyükanne ve büyükbaba bile burada olduğu için mutluydum.

Başımı arkaya yasladım.

Stone aşağıya baktığında gözleri ihtiyacımı okudu ve başını öne eğdi.

Dudakları benimkilere dokunduktan sonra yukarı uzandım ve eve dönerken bir hamilelik testi almak için durmamız gerektiğini söyledim.

SON

* ABD, Kanada ve İngiltere’de oldukça yaygın olan mayalanmış hamurdan yapılan, kalın ve halka şeklinde bir ekmek çeşididir.

MEKTUP

Küçük kızım, ben annen.

Bunları yıllığına aktarmak için sana açık talimatlar verdiğimi biliyorum ama bunlar benim sözlerim. Bu da demek oluyor ki benden, kalbimden ve sana olan sevgimden geliyorlar.

Sana söylemek istediğim o kadar çok şey var ki... Bunlar duymanı ve bilmeni istediğim şeyler ama bu sözleri son sınıf yıllığına ekletme sebebimle başlayalım.

Her şeyden önce bu yıllık her şey demek. Fotoğraflar ve beş, on veya daha uzun yıllar sonra hatırlamayacağın isimlerden oluşabilir ama bu yıllık, hayal edebileceğinden daha önemli. Hayatındaki ilk bölümün doruk noktasını gösteren ilk yıllık.

Daha fazlasına sahip olacaksın. Çok daha fazlasına! Yine de bu yıllık hayatındaki ilk bölümün fiziksel bir dışavurumu olacak.

Onu sakla. Ona kıymet ver.

Okulu sevmiş ol ya da olma, artık bitti. Geçmişinin bir parçası oldu. Bunlar, çocukluktan şu anda olduğun genç yetişkin kadına kadar bir topluluğun parçası olduğun zamanlardı. Üniversiteye gittiğinde, eğitimine devam edeceksin

ancak hayatta yeni bir bölüme de başlıyor olacaksın. Yetişkinliğin başlangıcına. Bu yıllık senin köprün olacak.

Bunu sonsuza kadar bir hatıra olarak sakla. Bu, kiminle birlikte büyüdüğünün bir özeti. Zihninin öğrenmeye ilk başladığı, hayal kurmaya, hedefler belirlemeye ve önündeki yolu arzulamaya ilk başladığın yapıtaşlarının görsellerini barındırıyor. Acı tatlı olsa da o anılar gelecekte olacağın kişi için atacağın temeli oluşturacak. İster acı ister mutluluk getirsinler, önemli olan unutmamak.

Buradan devam edecek ve bir yetişkin olmanın büyüme sancılarını öğreneceksin. Hayallerini büyüteceksin. Yeni sınırlar belirleyeceksin. Fikrini değiştireceksin. Acı çekeceksin. Gülecek ve ağlayacaksın ama en önemlisi gelişeceksin.

Her zaman, her zaman geliş, tatlım. Kendine meydan oku. Kendini rahatsız olacağın durumlara sok (AMA GÜVENDE OL!) ve kendini, arkadaşlarını, aileni düşünmek için değil, dünyayı düşünmek için kendini zorla. Diğerlerini düşün. Diğerlerini anla, anlayamazsan o zaman onları daha iyi tanımaya çalış. Bu çok önemli. Başkalarının neden acı çektiğini, hayal kurduğunu ya da hayatta kaldığını anlamamanın anahtarına bir kere sahip olduğunda, o zaman esas bilgiye sahipsin demektir. Empatiye sahipsindir.

Ah, tatlım.

Bunu yazdığım sırada kanepede kitap okuduğunu görebiliyorum. O kadar güzelsin ki... Fakat aynı zamanda çok alçakgönüllüsün. Kendi güzelliğini görmüyorsun ve ben bunu görmeni istiyorum. Sadece fiziksel güzelliği değil, içindeki nezaketi ve ruhunu. Benim gözümü kamaştırıyorsun. Gerçekte işte bu kadar büyüleyicisin.

Kimsenin ışığını karartmasına izin verme.

Hayatına devam ederken bilmeni istediğim birkaç kelime:

Yaş.

Öğren.

Sev.

Gül.

Ve tatlım, bil. Sadece her zaman seninle olduğumu bil.

Ve son kelimem, bak.

Benden işaretler görmek için bak çünkü sana onları gönderiyorum. Her yerdeler.

Seni seviyorum, tatlı çocuğum. Büyüyecek ve hem zorluklar hem de mutluluklar yaşayacaksın. Her defasında orada seninle olacağım.

Her zaman, her zaman seni çok, çok, çok seven annen.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazarken hayatımın spesifik olarak önemli bir dönemindeydim. Bu teşekkür bölümünü yazarken bundan bahsetmek zorundayım çünkü o dönemi hayatım boyunca hiç unutmayacağım.

Bunu söylediğime göre editörüme, düzeltmenlerime, beta okuyucularıma, yazar arkadaşlarıma ve elbette okuma grubumdaki üyelere teşekkür etmek istiyorum! Benim için her zaman orada olduğunuz, beni her zaman desteklediğiniz ve her zaman ilham verdiğiniz için teşekkür ederim.

Teşekkür ederim, Crystal!

Teşekkür ederim, Kimberly!

Teşekkür ederim, Bailey'im.

